

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wrecked

DIRTY AIR SERIES BOOK THREE

LAUREN ASHER

ÇARPIK

KİRLİ HAVA SERİSİ KİTAP 3

LAUREN ASHER

Telif Hakkı © 2020 Lauren Asher

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

ÇARPIK

Kurgu: Erica Russikoff

Düzeltilme: Gem's Precise Proofreads

Kapak Modeli: Alex Dominguez, @mr_dominguez

Kapak Fotoğrafçılığı: Zack Zerbe, @zackzerbephotography

Kapak Tasarımcısı: Books and Moods

İÇİNDEKİLER

Tetik Uyarısı Çalma Listesi

Önsöz

1. Jax
2. Elena
3. Jax
4. Elena
5. Jax
6. Jax
7. Elena
8. Elena
9. Jax
10. Elena
11. Elena
12. Jax
13. Jax
14. Elena
15. Jax
16. Elena
17. Jax
18. Jax
19. Elena
20. Jax
21. Elena
22. Elena
23. Jax
24. Elena
25. Elena
26. Jax
27. Elena
28. Jax
29. Elena
30. Jax
31. Jax
32. Elena
33. Elena
34. Jax

35. [Elena](#)
 36. [Jax](#)
 37. [Elena](#)
 38. [Jax](#)
 39. [Jax](#)
 40. [Elena](#)
 41. [Jax](#)
 42. [Elena](#)
 43. [Jax](#)
 44. [Elena](#)
 45. [Jax](#)
 46. [Jax](#)
 47. [Elena](#)
 48. [Jax](#)
 49. [Elena](#)
 50. [Jax](#)
 51. [Jax](#)
- [Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim!](#)
[Teşekkür](#)

TETİKLEYİCİ UYARI

*Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.
Tetikleyicilerin ayrıntılı bir açıklaması için [buraya](#) tıklayın.*

*Dışarıdaki endişeli insanlarım, bu sizin için.
Endişelerinizin kazanmasına izin vermeyin.*

OYUN LİSTESİ

Yalnız - Noah Cyrus
Stresim - NF
Me, Myself, & I - G-Eazy & Bebe Rexha Slow
Grenade - Ellie Goulding ft. Lauv
Tongue Tied - Marshmello, YUNGBLUD, & blackbear Strange
(Piyano Versiyonu) - Gabrielle Aplin
Böyle Sev - Lauv
Rainbow - Kacey Musgraves Catching
Feelings - Drax Project Graveyard -
Halsey
Bad Things - Machine Gun Kelly & Camila Cabello Somebody
- Dagny
Conversations in the Dark - John Legend Put
Me Back Together - Caitlyn Smith Unsteady
- X Ambassadors
Sahip Olduklarımız - Sody
Let Her Go (Acoustic) - Passenger You
Should Be Sad (Acoustic) - Halsey
En Mutlu Yıl - Jaymes Young
Bu Aşk - Taylor Swift
The One - Kodaline Thinking
Out Loud - Ed Sheeran

PROLOGUE

ELENA

On Üç Yıl Önce

"Beş dakika içinde hazır olmazsan masal dinleyemezsin. Artık on iki yaşında olabilirsin ama yatma saatin hâlâ sekizde." Babamın sesi ikinci kattaki odamızın koridorlarında gürliyordu.

Ev.

Banyoya doğru acele ediyorum. Bugün ödevim çok uzun sürdüğü için yatma vakti rutinimi aceleyle yerine getirmeye çalışan bir kızım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra dalgalı saçlarımı hızla örüyorum ve lenslerimi gözlüklerle değiştiriyorum.

Otuz saniye kala yatağıma varıyorum ve büyük bir gürültüyle yumuşak şiltenin üzerine atlıyorum. Beni kontrol etmek için kafasını içeri uzatan *Papi'nin* ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Bacak bacak üstüne atıp ellerimi kavuştururken ona kocaman bir sırıtış fırlatıyorum.

Kapıyı daha geniş açıyor, kahverengi gözleri bana bakıyor. "Diş ipi kullanıp kullanmadığını kontrol edeyim mi?"

Bir kıkırdamayla savaşıırken başımı iki yana sallıyorum.

"Bir sonraki diş hekimi ziyaretinizin ödemesi kumbaranızdan çıkmalı."

"Yarın yapacağıma söz veriyorum. Seninle kitap okumak için can atıyorum ve ev ödevim çok uzun sürdü. Neden arkadaşlarımla okula gidemiyorum? Onlar bir saat içinde ödevlerini bitiriyorlar."

Babam birkaç yıl önce Meksika Büyükelçisi olduğundan beri hayatımız değişti. Özel bir okula kaydoldum, daha iyi bir mahalleye taşındık ve artık birkaç tatile gidecek paramız var.

Mami evde kalırken, Papi Amerika'ya gidip gelerek hükümetle önemli işler üzerinde çalışır.

"Çünkü bir gün seni bir Amerikan okuluna gitmeye zorladığım için bana teşekkür edeceksin. Kötü insanları içeri tıkmak ve Meksika'yı düzeltmek için harcadığım onca saatin karşılığını alıyorum."

"Ama beni bütün gün İngilizce konuşmaya zorluyorlar," diye sızlanıyorum.

Buruşuk burnuma dokunuyor. "Ve şimdi ne kadar harika bir aksanın var. Harç ücretinin buna değdiğine sevindim. Bir Amerikan üniversitesinin mezuniyet sahnesinde yürüyeceğin günü dört gözle bekliyorum."

Yanıma oturuyor, bana doğru bastırdıkça yatağım onun ağırlığıyla alçalıyor. *Açlık Oyunları kitabımı* açıp kaldığımız son bölümü okuyor ve gece geleneğimizi başlatmaya hazırlanıyor. Pozisyonu, okuma gecelerimizi kaçırmak da dahil olmak üzere pek çok sorumluluğu beraberinde getiriyor.

"Başlamaya hazır mısınız?" Babam bana bölüm sayfasını gösteriyor.

"Evet, evet, evet!"

"Anlaşmayı biliyorsun." Örgümden kaçan gevşek bir dalgayı kenara fırlatıyor.

Gözlerimi başımın arkasına yuvarlama isteğimle savaşıyorum. "Evet. Sen başla, ben bitiririm. Woo. Hadi başlayalım." Parmağımı ona *daha az konuşmasını, daha çok okumasını* söyleyen bir hareketle döndürüyorum.

Sert sesi iki hafta önce kaldığımız yerden devam ediyor. Katniss'in bereketten sağ çıkmasının heyecanıyla firfırlı yastıklarına yaslanıp her kelimeye tutunuyorum.

Bölümün yarısında kitabı bana uzatıyor. Ben okurken babam beni düzeltiyor, hevesim arttıkça aksanım daha da ağırlaşıyor. Bölüm uçup gidiyor ve beni uçurumdan sonra daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

"Bir bölüm daha mı? *Lütfen*?" Koyu renk kirpiklerimi ona fırlatıyorum. Gözlüklerime degecek kadar uzunlar, bu da genellikle lenslerle önlenen can sıkıcı bir sorun.

Başını bana doğru sallıyor. "Keşke yapabilseydim, *chiquita*. Annem yatmadan önce bulaşıklara yardım etmemi istiyor."

Yanına yapıştım, tüm gücümü kullandım. "Ama sen gittin Bu yüzden bana en az on bölüm borçlusun."

"*Diez? No mames*." Bana sarılırken kıkırdıyor. "Yarına ne dersin? Üç bölümle pazarlık yapmaya hazırım."

Kendimi geri çekiyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki. Madem öyle." Onu el sallayarak uğurluyorum ve dramatik bir şekilde yastığıma gömülürken iç çekiyorum.

"Yeni okulun senin için iyi olduğunu biliyordum. Şu haline bak, tam bir hanımefendi gibi davranıyorsun. Okuman bu yıl çok gelişti. Seninle gurur duyuyorum." Babam yatak odamın kapısını kapatmadan önce alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Lambamı kapatıyorum. Gözlerim kapanıyor ve zihnim kitabı ve bölümün nasıl bittiğini düşünerek sürükleniyor. Bundan sonra ne olacağına dair merak sabrımı tüketiyor. Uykuya dalamayınca, komodinimden böyle geceler için sakladığım küçük el fenerini çıkarıyorum.

Kitabı aldım ve dolabıma girdim. Eğer ailem beni okul gecesi geç saatte bu kitabı okurken görseydi, bana koca bir nutuk çekerlerdi. Hepimizi kurtarmak için her zamanki yerime, giysilerimin ve birkaç karton kutunun arkasına saklanıyorum. Kitabı bir sonraki bölüme açarken el feneri gölgeleri uzaklaştırıyor.

Okuma alıştırmaları yaparken parmağım bana yol gösteriyor, yerimi tutuyor. Katniss öldürülmekten kaçınırken diğerlerinden kaçıyor. O cesur ve havalı.

Alt katta bir yerden bir çığlık geliyor. Sesin korkutuculuğundan kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Babamın bağıışı beni ürkütüyor ve titreyen parmaklarım ciltli kitabı bırakıyor. Ağır bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine yere düşüyor.

Duyduklarımı anlamlandırmaya çalışırken nefesimi tutuyorum. Uzaktan gelen cam kırıkları ve annemin yalvarışları beni panikletiyor. Babam İngilizce'den İspanyolca'ya geçip merhamet için yalvarırken kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Başka bir şey parçalanmadan önce garip sesler bağırarak karşılık veriyor.

Babam beni böyle şeyler hakkında uyarmıştı. Bana odamda kalmamı ve onlardan birinin gelip beni almasını beklememi öğretti.

Annemin bir çığlığı daha nefesimi kesiyor. Halıya yapışıp kalıyorum, parmaklarım el fenerini almak için uğraşıyor.

Babam bağııyor, yalvarışları kapalı yatak odamın kapısından içeri giriyor. Bedenimin titremesini kontrol etmek için mücadele ediyorum.

Sanki biri alt katta havai fişek patlatmış gibi yüksek bir patlama sesi evimin içinde yankılanıyor. Annem acı dolu bir çığlık atarken babam bağırmayı kesiyor.

El fenerimi kapatırken parmaklarım titriyor. Tıkırtı sesi çok yüksek geliyor, karanlık beni gizlerken sessizliği bozuyor. Annemin çığlıklarını kesen ve sırtıma bir ürperti gönderen daha fazla patlama oluyor.

Bir. İki. Üç.

Nefes almakta zorlanırken gözlerim sulanıyor, kalbimin vınlama sesi işitme duyumu bozuyor. İçten içe bir şeylerin yanlış gittiğini, ailemin artık ağlamadığını biliyorum. Sanki bu hareket beynimdeki endişeyi silebilecekmiş gibi başımı sallıyorum. Onlara kötü bir şey olduğu düşüncesi benim için çok fazla.

Kapım gıcırdayarak açılırken keskin bir nefes çekiyorum.

İşte bu kadar. Beni bulacaklar.

Dolabın kapısı ayak seslerini bastırıyor. Dolabın en küçük köşesinde kaybolmak için bedenimi kendime çekiyorum. Kutular ve giysi rafları beni gizliyor.

Ben Katniss Everdeen değilim. Ben bir sahtekârım, saklanıyorum, korku beni küçük bir hiç yığını haline getiriyor. Dolabımın kapısı açılıyor ve bu sesle boğazıma asit kaçıyor. Yabancınn benı duymasından korktuğum için yutkunmaya cesaret edemiyorum.

Bazı askılar takırdıyor ve ayakkabılarım itilip kakılıyor. Önümdeki kutuya bir şey çarparken nefes alma isteğimi bastırıyorum. Tanımadığım kişi geldiği gibi hızla dolabın kapısını kapatıyor.

"Kızı burada değil. Belki başka bir aile üyesiyle birlikte dir? Yoksa tüm odaları mı kontrol etmeliyiz?"

Ses çıkmasını engellemek için ağzımı kapatıyorum. Gözyaşlarım parmaklarıma sıçrıyor ama sessiz kalıyorum.

"Olvidalo. İşı başıardık. El jefe bizimle gurur duyacak ve bundan sonra bizi terfi ettirmek zorunda kalacak. Eduardo yıllardır başının belası oldu."

Hastalanmamak ve kendimi ele vermemek için her şeyimle savaşıyorum. Katniss ağlıyor olmazdı. Dolaptan çıkıp bir şeyler yapardı. Herhangi bir şey.

Kusma isteğiyle savaşıırken nefesimi zorlukla tutabilen zayıf, acınası bir korkağım.

Aşağıda bir yerde bir kapı çarpıyor.

Mami ve Papi benim için gelecekler. Onlar iyi. Belki biraz incindiler ama gelecekler.

Dakikalar geçmesine rağmen evimde hiçbir ses duymuyorum. Babamın gelip beni bulması ve yatağıma götürmesi için dua ederken yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor.

Saatlerce hareket etmedim, dışarı adım atmaya korktum. Sakinleşmek için kendimi ileri geri sallarken gözlerim karanlığa alışıyor.

Sonunda saklandığım yerden sürünerek çıkıyorum, dolabın kapısını iterek açarken midem bulanıyor. Durup burada olduğumu bilebilecek birilerini dinliyorum. Tekrar hareket etmenin güvenli olduğunu düşünene kadar dakikalar geçiyor.

Derin bir nefes alarak yatak odamın kapısını açıyorum. Scooby-Doo bölümlerinden biri gibi inliyor. Titrek bir nefes verirken kalp atışlarım hızlanıyor.

Karanlıktan nefret ediyorum. Evim ürkütücü geliyor, ışıklar tamamen kapalı ve gölgeler en karanlık köşelerde duruyor. Ensemdeki deri karıncalanıyor. El fenerimi ellerimde tutarken ayaklarım beni merdivenlerden aşağı taşıyor, çaresizlik bana hareket etme gücü veriyor.

"Mami? Papi?"

Sessizlik. Saf sessizlik ve karanlık boynumdaki damarın atmasına neden oluyor. Merdivenlerden yukarı koşma ve yorganımın altına saklanma isteğime karşı koyuyorum. Katniss karanlıkta cesur olurdu, güçlü ve korkusuz.

Mutfağa girerken yolumu kesen bir şeye takıldım. Başım kendiliğinden düştü. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır."

El feneri yuvarlanmadan önce ayağımın dibine bir gümbürtüyle düşüyor. Dizlerim yere çarpınca bacaklarım tutmuyor, parmaklarım annemin elini tutuyor, elim soğuk ve kendimi kötü hissediyorum.

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüp onun üzerine düşüyor. Vücudunun üzerinde sürünüyorum ve onu kendime çekiyorum. "¡Mami! ¡Despiértate!" Titreyen parmaklarım saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, bana bakan boş gözleri karşısında kalbim sıkışıyor.

Soğuk, cansız gözlerinde onun sıcaklığından hiçbir iz yoktu.

"Mami, ¿qué pasa? Regresa a mi." Ona tutunmayı kaybettiğimde ellerim kayganlaşıyor. Parmaklarıma bakıyorum ama ışığın azlığı onları neyin ıslattığını görmemi zorlaştırıyor. El fenerime doğru ilerlerken gözyaşları görüşümü bozuyor. Işık, annemin yanında yatan babamın üzerine düşüyor, kan izleri onu takip ediyor.

Papi'ye doğru sürünürken bir hıçkırık kopuyor, kulağımı göğsüne bastırarak ona sarılıyorum ve hâlâ hayatta olduğunu umuyorum. Bana yardım etmesi için bir doktor ya da Abuela çağırabilirim.

"Por favor, Papi, no me abandones." Sessizlik.

Kalp atışı yok. Nefes almıyor. Hiçbir şey yok.

"Hayır, hayır, hayır." Acı dolu sesler çıkarıyorum. Göğsüne doğru ağlıyorum, kontrolümü kaybediyorum. Çok kötü kokuyor. Parmaklarım takım elbisesini kavırıyor, sanki hayata geri dönebilecekmiş gibi onu sallıyor.

Bana geri dönmek için.

"Beni bırakma." Kırık sesim mırıldanıyor.

Kimse cevap vermiyor. Kimse ıg lıklarımı duymuyor. Kimse ailemi kurtaramaz.

Gittiler.

Öldü.

Öldürüldü

Ellerim zayıf ışıkt  parlıyor, kanlı ve kaygan. Bir mide bulantısı dalgası vuruyor. Yemeğim boğazıma geri dönmeden önce zar zor birkaç adım atabiliyorum, vücudum hiçbir şey kalmayana kadar kabarıyor.

Titreyen ellerimi parke zemine koyuyorum. Bir cam parçası parmağıma saplanıyor, keskin acıdan bir tıslama duyuyorum. Kalın parçayı orta parmağımdan koparıırken içimden kan akıyor.

Gözyaşlarım yüzümden akıp yere düşüyor ve babamın bıraktığı kan izlerinin içinde kayboluyor.

Kaygan fayansın üzerine uzanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve katillerin beni de götürmüş olmalarını diliyorum. Kendimi ileri geri sallarken vücudum titriyor. El fenerini kapatıyorum ve gölgelerin içeri girip beni çevrelemesine izin veriyorum, sessizlik son sakinliğimi de parçalıyor.

JAX

Günümüz

"J Ax, kahvaltın soğuyor! Bütün sabah odanda ne yapıyorsun? *Playboy* dergilerini yıllar önce attık!" Annemin sesi eski odamdaki dahili telefondan geliyor.

Kış tatilinde ailemi ziyaret ettiğimde böyle oluyor. Hiçbir şey sabahın erken saatlerinde uyandırma aramaları ve sabah çayından önce mastürbasyon yapmakla ilgili suçlamalar kadar tatili anlatamaz.

Yataktan kalkıp hoparlörün düğmesine basarken inliyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Orgazmın eşiğindeyken duymak istediğim son şey annemin sesi."

Gülüşi odamdaki küçük hoparlörü çtırdatıyor. "İğrençsin. Böyle yaramaz bir ağzı olan birini yetiştirdiğim için Tanrı beni affetsin. Buraya gel, baban toplantıya gitti ve tek başıma yemek yemekten nefret ediyorum."

Biz öyle bir aileyiz, dahili telefonlarımız ve tam zamanlı çalışanlarımız var çünkü babam zamanında yumruklarından başka bir şey kullanmadan lüks bir hayat kuran başarılı bir boksördü. Artık dövüşmüyor ama yatırımları her şeyi anlatıyor.

Babam fakirlikten geldiği için ona gülen serserilerle aynı üst sınıf mali gruba giriyoruz. Karanlığa hoş geldiniz.

yan; güven fonlarımız ve lanet olası borsadan daha fazla yatırımımız var.

"Birazdan orada olurum." Duvardan uzaklaşıp banyoya giriyorum, sabah mahmurluğumu üzerimden atmak istiyorum.

F1 sezonu başlamadan önce ziyaret etmeyi planlamamıştım ama annem bana yalvardı. Ona hayır demek zor, özellikle de Paskalya'da evde olmayacağımı söylediğinde. Ayrıca, Liam Sophie ile meşgul olduğu ve Noah da tüm boş zamanını Maya ile geçirdiği için planladığım pek eğlenceli bir aktivite yoktu. Orijinal üçlümüz bana kaldı.

Tanrı hepimize yardım etsin.

Tuvalet çantamdan ilaç şişemi alıyorum. Bronz tenimde göze çarpan beyaz bir hap, gerginliğimi azaltmam için beni cezbediyor. Kısa yarılanma ömrü, Amerikalı bir doktorun izni ve F1'in ruh sağlığı maddesi sayesinde, canım ne zaman isterse bir Xanax alabiliyorum. Ve son zamanlarda, bu bir ton gibi görünüyor.

Ben - Formula 1 pilotu ve olağanüstü bir pislik - klinik anksiyeteden muzdaribim. Eğer insanlar bunu öğrenirlerse, ben onlarınkini tekmelemeden önce kışkırlarıyla gülerler ve onlara farklı türde bir gerginlik hissettiğimde tam olarak ne olduğunu gösterirler. Dışarıdan endişeli görünmüyorum ama içimde tam bir karmaşa var.

Çocukluğumdan beri beynim tekerleğin üzerindeki bir hamster gibi, aynı konulara tekrar tekrar odaklanıyor. Anksiyeteye birlikte panik atak semptomları da ortaya çıkıyor. Dizlerimin neredeyse bükülmesi, göğsümün sıkışması ve parmaklarımın işe yaramayacak kadar titremesiyle beni vuruyorlar.

Panik ataklar birkaç yıl önce başladı ve ruh halimi ve üretkenliğimi olumsuz etkiledi. Genellikle ailemle uğraşırken ya da gelecekle ilgili endişelerim olduğunda olduğu gibi en fazla strese girdiğim zamanlarda ortaya çıkıyorlar. Geçtiğimiz yıl içinde giderek daha da kötüleştiler. Geçen yıl bir yarışın ortasında McCoy'un "teknik arıza" olarak nitelendirdiği gizli bir ataktan sonra tek çözümümün haplar olduğuna karar verdim. Terapiye gitmek istemedim, bu yüzden duygularımı paylaşmadan sorunumu çözecek Amerikalı bir doktor buldum. Şimdi, Xanax her yarış sırasında yarış arabamın en yakın duvara çarpmamasını sağlayacak kadar aklımı başımda tutuyor.

Annem acı çekerken hayatımı dolu dolu yaşadığım için panik duygularımı kefaret olarak sayıyorum. Başıma gelenler annemin benzer semptomlarını sürekli hatırlatıyor. Huntington Hastalığı öyle bir kaltak ki, her geçen yıl ondan anlar çalıyor. Onu zayıf ve güçsüz kılıyor.

Rol modelim ve hayatımın ışığı en kötü tıbbi prognozu yaşıyor, ancak burada F1 ile cömert bir hayat yaşıyorum. Panik atak ve anksiyete bunların yanında küçük kalıyor.

Ancak profesyonellerin ne dediğini biliyorsunuz: Günde birkaç Xannie endişeleri ortadan kaldırır.

Odamdan çıkmadan önce hapi yutuyorum, artık boktan düşüncelerimle oyalanacak havamda değilim. Lüks evimizde yürürken ayak seslerim mermer zeminlerde yankılanıyor. Parlak duvarlar annemin seçtiği açık tonlara uyuyor ve zaman zaman terk etmekte zorlandığım sıcak bir alan yaratıyor. Her hafta yaşadığım otel odaları bununla kıyaslanamaz bile.

Bir şef için yapılmış mutfaka girdiğimde annem bana gülümsüyor. "Bu benim en sevdiğim oğlum değil mi?"

"Ben tek çocuğunuzum, bu da otomatik olarak favori olduğum anlamına geliyor." Yanına gittim ve karşısına oturmadan önce başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Sen her zaman iltifat kabul etmeyen arsız küçük bir şey oldun." Titreyen parmakları sarı, düz saç tellerini çekiyor.

Annemin İsveç mirası ve babamın Siyah Londralı genlerinin sevgi dolu bir sonucuyum. Çocuklar bana it derdi. Eskiden bu beni rahatsız etse de, o zamandan beri kadınların babamdan gelen dolgun dudakları ve her iki ebeveynimden gelen kaynaşmış ela gözleri sevdiğini öğrendim. Şu anda yanlardan kırılmış ve tepede asi duran yumuşak buklelerimden bahsetmiyorum bile.

"Özür dilerim. Nerede benim terbiyem?"

"Muhtemelen burası ile Monako arasında bir yerde kaybolmuştur. Jackie her yıl saat gibi sizin kumarhane gecenizi gündeme getirir."

"Bu hikaye Prens Harry'nin Las Vegas gezisini geride bıraktı. Muhtemelen en kabadayı İngiliz'in ben olduğumu söylemek isterim." Kaşlarımı yukarı ve aşağı kaldırıyorum.

Aile hizmetçimiz Jackie, kahvaltımı ve çayımı önüme koyuyor. "Annen sana küçük prensi gibi davransa da, sen kraliyetten başka bir şey değilsin."

"Ouch. Şövalye ilan edildiğimde botlarımı öpeceksin." Göz kırıyorum.

"Kim tarafından? VIP masanızdaki şişe servisçisi sayılmaz." Jackie mutfak adasına yaslanırken kollarını kavuşturuyor.

Annem yüksek sesle gülüyor. "Bir hafta içinde ayrılmak zorunda mısınız?"

"İki saniyeliğine bile olsa F1'i bırakmayı düşünebileceğim tek kişi sensin." Ona başımı salladım.

"Bu dünden bir saniye daha iyi. Seni aylarca burada tuttuğumu düşünsene, sonunda istediğimi elde edeceğim." Annem çay fincanını dudaklarına götürüyor. Titreyen parmakları sıvının şıpırdamasına neden oluyor ve içindikilerin yarısı eline ve elbisesine dökülüyor.

"Kahretsin. Dur sana yardım edeyim." Bez peçetemi alıp dökülen çayı siliyorum ve solgun tenindeki damlaları temizliyorum.

"Ne kadar utanç verici." İç çekiyor.

Yüzündeki istifa etmiş ifade kalbimi sızlatıyor. Göğsümde bir panik dalgasının yükseldiğini hissediyorum, yanma her nefeste ciğerlerimi acıtıyor. *Xan, lütfen istediğin zaman içeri girmekten çekinme.*

Hızlanan kalp atışlarımla uyuşmayan bir sakinlik yayıyorum. "Doktor dün ne dedi?"

Bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Benim için telaşlanmana gerek yok." "Anne..."

Sıkıntısının yerine bana en şımarık göz devirmesini yapıyor. "Peki, tamam. Son zamanlarda ruh halim ve hareketlerimle ilgili yaşadığım sorunları izleyebileceğimizi söyledi. Ama genel olarak gayet iyiyim. Büyük umutları var."

"Bu iyi haber mi o zaman? Belki de düşündükleri kadar kötü değildir."

Titreyen eli yanağımı okşuyor. "Beklenenden birkaç yıl daha uzun yaşayabileceğimi söylüyorlar."

"Yani bizimle aşağı yukarı bir on beş yıldan daha mı bahsediyorsun?" Sesimin bu kadar belirsiz çıkmasına içerliyorum.

"Bu kesin bir şey değil. Keşke size daha fazla bilgi verebilseydim ama elimdeki tek şey bu." Gülümsemesi titriyor.

Tabağımı bir kenara itiyorum, artık yemek yeme havamda değilim. "Peki sarsıntıları neyin düzeltebileceğini söyledi?"

"Yapabileceğimiz tek şey ne kadar kötüleştiklerini izlemek. Stresle başa çıkmasına yardımcı olması için oğlumun inatçılığı bırakıp-"

"Hayır."

"Ama-"

"Cevabım hayır." İçimi çektim. "Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, gerçekten, ama bunun bir anlamı yok." Ellerim masanın altında titriyor.

"Denemeden edemiyorum. Ne zaman doktora gitsem senin için endişeleniyorum. Ne kadar endişeli olduğunu ve geçen yıl almaya başladığın hapları düşünüyorum. Benzolar senin için iyi bile değil, bu yüzden küçümsemeye çalışma. Acaba titremenin nedeni-"

"Anne, lütfen benim için endişelenmeyi bırak." Sesim fısıltıyla çıkıyor. Kahretsin, beni hiç olmadığı kadar etkilemesinden nefret ediyorum ama kararlı olmam gerekiyor. "Lütfen bu konuşmayı bırakabilir miyiz? Ben gitmeden önceki son haftanın tadını çıkaralım. Liam gitmişken ve McCoy'da her şey değişirken ne kadar çabuk dönebilirim bilmiyorum." Ona iri gözlerle bakarken sesim çaresizlik kokuyor, tizleşiyor ve çatlıyor.

"Şimdilik yapacağım, ama sadece senin köpek yavrusu gözlerine her seferinde aşık olduğum için.

Bu yüzden beş yaşına geldiğinde dört çürük sahibi oldun."

"Ben her zaman çekici biri oldum." Konuyla ilgili tüm endişelerini bertaraf etmeyi umarak ona en göz kamaştırıcı gülümsememi fırlatıyorum.

"İnanın bana, *Daily Mail* manşetlerinizin oldukça farkındayım. Beni birçok kez gözlerimi beyazlatmaya teşvik ettiniz."

Yaltaklanıyorum. "Özür dilerim anne."

"Doğru türde bir kadınla tanışacağın ve kulüp günlerini geride bırakacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Gülüyorum. "Tanışmak ve bağlanmak çok farklı iki şey." "Bu ukalalıkla sana kim karşı koyabilir ki?"

Jackie bitmemiş tabağını aldı. "Klitorisi yerine beyniyle düşünen her kadın."

Annem kahkahasını bastırır. "Jackie, çok kötüsün."

"Gördüğüm gibi söylüyorum." Jackie lavaboya doğru gitmeden önce omuz silkiyor.

"İştahımı kaçırdıktan sonra en azından anneni mutlu edebilirsin. Neyi her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun."

"Baba?"

Homurdanıyor. "İyi espri. Görünüşe göre şakalarını benden almışsın. Nazik beyefendi, lütfen beni yerimize götürün."

"Sadece senin için." Ayağa kalktım ve ona dövmeli elimi uzattım.

Bizi evin içinden ana oturma odasına götürürken bana yaslanıyor. Kuyruklu piyano salonun ortasında parıldıyor. Piyano sehпасına oturmadan önce onu rahat bir sandalyeye oturtuyorum ve ona bakmak için dönüyorum.

Ellerini birbirine çırpıyor ve gülümsüyor. "Bir ebeveyn olarak verdiğim en iyi karar seni o dersleri almaya zorlamaktı."

"Gerçekten mi? Yaptığın onca şey arasında en iyisi bu mu?"

"Oh, evet. Baban hayatını kurtarmak için bir melodiyi taşıyamaz, bu yüzden bir sonraki en iyi şey sensin."

Arkamı dönerken gülümsüyorum. *Jurassic Park* tema şarkısını çalmaya başlamadan önce parmaklarım fildişi tuşlarda hafifçe geziniyor.

Annemin sesi müziğin üzerine taşınıyor. "Bu tür bir müzik için klasikleri öğrenmeyi reddetmene kızdığımı bile söyleyemem."

"Bir kez asi olan, her zaman asidir."

"Bilmiyor muyum? Bunu kimden aldığını sanıyorsun? Ailemi arkama bile bakmadan terk ettiğim masalları dinleyerek büyüdün sen."

"Sen davası olan bir asiydin. Bu en iyi türdür."

"Ve bunu sakın unutma." Bana göz kırpmıyor. "Şimdi bana *Clocks'u* çal. Senin de sevdiğini biliyorum."

Kendimi müziğin içinde kaybediyorum. Bir supap gibi düşüncelerimi kapatıyor, hayatımın endişelerinin melodiyle birlikte akıp gitmesine izin veriyorum.

Melodi akıldan çıkmayacak kadar güzel, yüksek tavanda yankılanıyor. Annem sürekli gülümsüyor. Her çırpınışında göğsümdeki ağrıya rağmen tüm ziyaretime geliyor.

Piyanonun tuşlarını kapatıp annemin merdivenlerden ailemin odasına çıkmasına yardım ettiğimde hayat kaldığı yerden devam ediyor. Titreyen bacakları ve bastonu iyi ruh halimi benden koparıp alıyor, mutluluğun yerini umutsuzluk alıyor.

O gece, annem yemek sırasında çatalını üç kez düşürdükten sonra gözyaşlarına boğulunca, eski parti arkadaşlarıma bir kulübe gitmek için mesaj attım. Ve hiçbir şey olmamış gibi, kötü ruh halim alkol ve kötü kararlarla yıkanıyor.

ELENA

"W Büyükannenizin ihtiyaç duyduğu bakımın burada karşılandığından emin değilim. Uzun süreli hastalar için tasarlanmış daha kalıcı bir eve yerleştirilmeli. Ve bunun mümkün olduğundan emin değilim." Doktor panosundan başını kaldırıp bakar.

Her şey her zaman paraya dayanır.

Ne kadar param olduğunu bilmek ister misiniz? Bir avroyu alıp ateşe verseniz ve çöp kutusuna atsanız, bu benim banka hesabımın özeti olurdu.

Kazandığım her kuruş ya büyükannemin bakımına ya da faturalarıma gitti. Yetişkin olmak zor, ama borçla yetişkin olmak en zoru.

Büyükannem beni bir Amerikan üniversitesinden diploma almam konusunda uyardı ama ben dinlemedim. Babamın ABD'de bir okula gitmem yönündeki isteğini yerine getirmek istedim, ancak hayallerin kağıt üzerinde nasıl daha iyi görüldüğünü öğrenmek için. Amerikan rüyası olması gereken şey, yüksek faiz oranları ve aşırı kredilerle tekrarlayan kabusuma dönüştü. Diplomamı almak için çektiğim kredi küçük bir ülkeyi bir ay boyunca besleyebilirdi.

Babamla aramda kalan tek bağ olan büyükanneme baktıkça göğsümdeki ağrı artıyor. Yaşadığı sürece onu mutlu ve sağlıklı tutmak için her şeyi yaparım.

Cam gibi gözleri benimkileri buluyor. "¿*Marisol*?"

"*Sí. Estoy aquí.*" *Abuela*'ya karşı duyduğum kızgınlık hissini bastırıyorum. Alzheimer hastası bir akrabaya sahip olmanın, annenizin adıyla çağrılmamak gibi basit şeyleri arzulamanıza neden olan komik bir yolu var. Bu düşünce kara bir bulutun başımın üzerinde yer edinmesine neden oluyor ama ailemi hatırlatan hüznle savaşıyorum.

Büyükannemin beni annemle karıştırmasının acısını küçümserken, ona benzemeyi seviyorum. İnsanlar kıvrımlarım, doğal dalgalı koyu renk saçlarım ve ortalama boyumla ona çok benzediğimi söylüyor. Babamdan bana kalan tek hatıra kahverengi gözlerim ve uzun kirpiklerim. *Büyükannem* bunun ikisinin de en iyi yönü olduğunu söylerdi.

Doktorla yüzleştim. "Bu tesisler genelde ne kadar tutuyor?" "Şu anda aylık tahmini 4.000 avroya bakıyorsunuz. ya da al."

Ben onun sözlerini düşünürken oda dönüyor. Bu, sahip olmadığım yılda fazladan 48.000 avro demek. Bir çocuğun ayakkabı kutusu büyüklüğündeki küçük Monako dairemle zar zor geçiniyorum.

"Siz her şeyi yoluna koyana kadar bir ay daha burada kalmasını sağlayabiliriz, ancak başka düzenlemeler bulmanız gerekecek. Korkarım durumu oldukça hızlı bir şekilde kötüleşti ve personelimiz onun için yeterli donanıma sahip değil. Deneme işe yaramadı."

Gözyaşlarımı uzak tutmak için savaşıyorum. "Yapabileceğin başka bir şey yok mu? Deneyebileceğiniz başka bir ilaç yok mu?"

"Bu durumlarda, hayır. Çok üzgünüm Bayan Gonzalez. Kalan zamanınızın tadını çıkarmanızı ve ona bakabilecek bir yere yerleştirmenizi tavsiye ederim..."

"Doğru." Pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısııyorum.

"Meksika'ya geri dönmeyi düşünürseniz, oradaki hizmetler çok daha ucuz. Sınırlı paranızla güzel bir tesis bulabilirsiniz."

"Bunu aklımda tutacağım."

İşimi bırakıp ailemin öldürüldüğü ülkeye geri dönmek kadar iyi bir plan olamaz. Kıyamet kadar parlak bir geleceğe benziyor.

Doktor gergin bir vedalaşmayla odadan çıkıyor ve beni *Abuela* ile yalnız bırakıyor.

"*Nena*, Eduardito nasıl?" *Abuela* zayıf bir elle kolumu tutuyor. Sözleri kalbime bir jilet saplamış gibi hissettiriyor.

"Güzel. Çalışmakla meşgul." On üç yıldan beri çalışmıyor ama kim sayıyor ki?

Acımasız olmayı bırak, Elena.

"Neden üzgün görünüyorsun? Ona evde seninle ve Elena bebekle daha fazla kalmasını söyle. Ona daha az çalışmasını söyledim ama beni dinlemiyor. Babası gibi inatçı."

Derin bir nefes alıp annemmişim gibi devam ediyorum. *Abuela*'ya gelini olmadığını ve oğlunun öldüğünü hatırlatmaya gerek yok. Bundan en son bahsettiğimde, katilleri öldürmekle tehdit etmeden önce ağlamıştı. Onu sakinleştirmek için iki hemşire ve güçlü bir iğne gerekti. O gün acımda ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. *Abuela* gerçekte başa çıkamazdı ve sonuçta bir anlamı yoktu. Bir büyükelçiyi öldürerek serseri bir çete liderinin saygısını kazanmak isteyen iki haydut, mahkeme yüzü göremeden öldü. Meksika'da işler böyle yürür. Yolsuzluk ve ölümle dolu bozuk sistemiyle intikam aramak anlamsızdır.

Zahmetli bir saat daha, onunla birlikte televizyon izleyerek ve öğle yemeği yiyerek vakit geçiriyorum. Vedalaşmadan önce *Abuela'nın* yanağına bir öpücük konduruyorum. Tesisin dışına çıktığımda, onun yaşam masraflarını nasıl karşılayacağıma dair endişeli düşünceler beni tüketiyor. Ayakta kalırken ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Seçenek 1: *Abuela'yı* daireme taşımak ve ofisimden-yatak odamdan çalışırken onun tam zamanlı hemşiresi olmak.

Seçenek 2: Meksika'ya, yani cehennemin yedinci çemberine geri dönmek.

3. Seçenek: Doğuştan iki sol ayağım olmasına ve sahne korkum olmasına rağmen striptizci olmak.

Meksika'ya geri dönme fikrini bir kenara bırakıyorum. Bu seçenek hem ruh sağlığım hem de işim için çok kötü, dolayısıyla buna karşı gerekçelerimi sağlamlaştırıyor. *Abuela'nın* yardımına ihtiyacı var, bu da yarımkünrenin bu tarafındaki işimi korumam anlamına geliyor. Yıllarımı F1 dünyasında Avrupa bağlantıları kurarak geçirdim ve onlardan vazgeçmeyi reddediyorum. Elías'ın yardımı ve takımlarla olan ilişkilerim sayesinde sporcuları temsil eden küçük bir iş kurdum.

Benim işimi yapabilecek daha büyük firmalar var mı? Tabii ki var.

Zaman ve durum ne olursa olsun, müşterilerine yardımcı olmak için geriye doğru eğilmeye istekli firmalar var mı? Kesinlikle var.

Ancak bu firmalar benim gösterdiğim özeni gösteremezler. Her seferinde sadece birkaç müşteriyle ilgileniyorum, sosyal varlıklarını geliştiriyorum ve onları

bireyselleştirilmiş bir planla en iyi ışık. Elías'ın yönlendirmeleriyle, sadık müşterilerden oluşan istikrarlı bir taban oluşturdum. Büyük bir halkla ilişkiler şirketiyle kıyaslanamaz ama hepsi benim. Bu şirketi sıfırdan kurdum ve Meksika'ya geri dönerek yollarımı ayırmak istemiyorum. Bu *pes etmek gibi geliyor* ve *Papi* bana her şey ne kadar zor olursa olsun asla pes etmemeyi öğretti.

Yapısal dengesizlikten dolayı mahkum edilmesine bir yıl kalan acınası daireme geri dönüyorum. Kendime acımak bana göre değil ama üzüntülerimin içinde boğulacağım bir geceyi hak ediyorum.

Elías'ı aramayı düşünüyorum ama F1'in sezon öncesi kontrolleriyle meşgul olduğu için vazgeçiyorum. En iyi arkadaşım bile bu karmaşadan kurtulmama yardım edemiyor. Maddi sıkıntılarımı Elías'a anlatmak her zaman bana para teklif etmesiyle sonuçlanıyor. Reddetsem de elinden geleni yapıyor, halkla ilişkiler çalışmaları için beni diğer F1 şirketleriyle buluşturuyor. Onun yönlendirdiği kişiler de beni başkalarına tavsiye ediyor ve bu da itibar düzelticisi olarak markamı oluşturmama yardımcı oluyor.

Geçen yıl, yeni müşterilerimden birinin beni efsanevi bir F1 takımı olan McCoy'a tavsiye etmesiyle en büyük fırsatımı yakaladım. En iyi yarışçılardan biri olan Liam Zander'in itibarına yardımcı olmam için işe alındım. Bu iş benim için çok önemli olsa da, Liam takım değiştirdiğinde son kullanma tarihi geldi.

Daireme doğru yürüyüşüm çok çabuk bitti. Köhne merdivenlerden çıkıyorum ve stüdyo daireme giriyorum. Akşam yemeğini atlarken, duş alırken ve yatağıma uzanırken hayıflanmam devam ediyor. Kaçınılmaz olanı ertelemekten bıkmış bir halde telefonumu çıkarıp banka hesabımı yeniden değerlendiriyorum.

Ne kadar berbat durumda olduğumu anlamam bir dakikadan az sürüyor. Umutsuzluk pozitifliği yok ederken telefonumu yatağımın ucuna doğru fırlatıyorum. "Tanrım, son zamanlarda aramızın kötü olduğunu biliyorum ama şu anda bir cankurtaran hattına sonsuza dek minnettar olurdum. Her şeyi kabul ederim. Ve gerçekçi olalım, bir ya da üç mucize işime yarayabilir. Sanırım hakkımı ödedim," diye fısıldıyorum tavana.

İçinde bulunduğum durumla yüzleşirken başım dönüyor. *Büyükannemin* ve onun hatırasının yasını tutuyorum. Bir yıl daha, bir başarısız deneme daha. Eski hayatımla olan son bağlantım da parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Büyükannem artık beni hatırlamak şöyle dursun, çocuklarımla bile tanışamayacak. Keder beni bir pelerin gibi sarıyor.

Hüznün karanlık bir sis gibi gelip mutluluğumu çalmasından nefret ediyorum. Bu duygu beni görünmez pençeleriyle kavıyor ve rehin alıyor.

Çok sık olmuyor ama olduğunda da tüm hayatım alt üst oluyor.

Telefonumun sesi düşüncelerimi böldü. Yatağımın köşesinden almak için hareket ediyorum. Ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönüyor ve tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Alo?"

"Merhaba, Elena Gonzalez ile mi görüşüyorum?" Bir erkek sesi beni selamlıyor. "Bu o." Sesim çatlıyor.

"Harika. Benim adım Connor McCoy. Geçen yıl Peter McCoy için çalıştığınız için iletişim bilgileriniz bana verildi. Her şeyden haberdar olup olmadığınızdan emin değilim, ancak o kalıcı bir izin almak zorunda kaldı, bu yüzden onun pozisyonunu ben devraldım. Sezonun başlamak üzere olduğunu biliyorum ama bir halkla ilişkiler projesinde yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne tür bir proje?" Çaresizlik kokmasını istemediğim için sesimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

McCoy'un sadece iki yarışçısı var. Liam'ın geçen sezon ayrılmasından sonra takıma yeni katılan Elías ve diğeri...şey...yeterince biliyorum.

"Sizi özel bir iş için işe almak istiyoruz. Özel bir sözleşme ve gizlilik anlaşması da dahil olmak üzere çok fazla zamanınızı gerektiriyor."

"Şartlar nedir?" Vücudum beklentiyle uğuldamasına rağmen kayıtsız kalıyorum. Bu noktada, eğer kıyafetlerimi çıkarmayı içermiyorsa, her şeye varım.

Paramı kontrol ettikten sonra bu bile cazip geliyor.

"Bu Mart ayından itibaren on ay boyunca size ayda sekiz bin avro ödeyeceğiz. Artı, Aralık ayının ilk haftasındaki son Prix'ye kadar başarabilirsen yirmi bin avro bonus." İkinci cümleyi bir dua gibi söylüyor. "Sadece Jax Kingston ile çalışmanı istiyoruz. Bu iş, ona göz kulak olmayı ve medyadaki varlığını olumlu yönde artırmaya yardımcı olmayı içerecek."

Yüz bin avro mu? O kadar para için her şeyi yaparım.

"Kontrol etmem gereken birkaç müşterim var. Eğer sorun olmazsa, ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olabilirim."

Connor, yarış sezonu boyunca yapmam gereken her şeyi listeleyerek sözleşmemin ana bölümlerini ayırıyor. Planı akıllıca ve iyi düşünülmüş. Dualarımın cevabına karşı koyamayacağımı bildiğim için biraz korkuyla evet diyorum.

Bütün kahramanlar pelerin giymez. Bazılarının dövmeleleri ve McCoy yarış kıyafeti olduğu ortaya çıktı.

JAX

W Yedi yaşındayken, kart yarışı podyumundaki bir çocuğa yumruk attıktan sonra babam beni kum torbasının önüne attı. Benimle dalga geçen genç serseriye kızmıştım. ebeveynlerin ilişkisi. O gün babam gözlerimin içine baktı ve bana şeytanlarımı kovalamam gerektiğini söyledi. Ne yazık ki, babamın tüm çabalarına rağmen, görünüşe göre ben de onların yanında koşmaya karar verdim.

Şeytanlar her şekil ve boyutta olabilir. Öfke. Kaygı. Geleceğe karşı isteksizlik. Benimki beni biraz huzur bulmak için Xanax'a teslim olmaya teşvik ediyor. Ben uyuşturucu bağımlısı değilim. Yemin ederim. Ama Xanax'ın sağladığı geçici rahatlamaya bağımlıyım.

Cennetin, hap etkisini gösterdikten sonra benim kafama çok benzediğini hayal ediyorum; sessiz, sakin ve çok daha az karanlık.

Bu yıl hayatımın bu kadar sert bir şekilde değişmesini istememiştim. Annemin durumu daha da yaygınlaştıkça ve babam ona yardım etmek için çaresiz kaldıkça, istikrarsızlıkla oynuyorum. İşler zorlaştığında kötü alışkanlıklarına teslim oluyorum. Ancak kaçınma, hiç beklemediğim bir anda bana çarpan bir yük treni gibi kaygıyı da beraberinde getiriyor.

Yarışmak aklımı başımda tutuyor. Bazı insanlar ilk görüşte aşka inanmadıklarını söylerler, ama benim için öyleydi. Adrenaline aşık oldum; geldiği gibi beni terk eden kötü bir aşığa. Ona sahip olabilmek için her yolu denedim. İçki içmek, araba kullanmak, sevişmek - içimdeki gerginliği uzak tutmak için adrenalin uyandıran tüm aktiviteler.

"Her şeyi berbat ettiğin kesin." Connor McCoy tüm ihtişamıyla bana bakıyor. Sezon başlamadan önce Melbourne'da eğlenmek yerine, kışımı bir konferans salonunun içine park ediyorum.

"Berbat ettim. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, hatta yeni takım arkadaşım Elías bile biliyor."

"Yaptığın şey endişe verici. Kahretsin-" Connor mavi gözlerini kapatıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor "- güvenimi boşa çıkarma ve beni kaygını yönetmek için farklı bir çözüm bulmaya zorlama." İngiliz aksanı biraz sert.

"Bir daha olmayacak çünkü dersimi aldım. Rap şarkıları ne derse desin, o haplar alkolle iyi gitmiyor." Xanax kısa bir süre önce anksiyetemi hafifletmek için en yeni koltuk değneğim olduğu için ikisini karıştırmanın yan etkilerini düşünmedim.

Connor'ın çenesi titrer. "Dalga geçmeyi bırak. Bir pisuarın yanında bayılmadan önce masaların üzerinde dans ettiğin, vahşi bir adam gibi davrandığın videolar vardı."

Yaltaklanma isteğimi bastırıyorum. "Sabahın köründe klas ve onurlu bir adam olmadığımı söylemekten nefret ediyorum."

"Senin aptallığın Bravo reality şovuyla yarışabilir."

Sahte bir şokla ağzımı açıyorum. "Neredeyse aşağılandım. O dizilerin aksine, benim hayatımın büyüleyici bir hikayesi var."

Yüzündeki acımasız ifade beni düzeltiyor. "Ciddi ol. Üzülme nedenini anlıyorum. Annen için üzgünüm. Benimki geçen hafta seninkini ziyaret etti ve bana iyi bir ziyaret olmadığını söyledi."

"Yapma. Onu buraya getirmeyeceğiz," diye çıkıştım.

Connor'ın annesini benimkinin dedikodusunu yaptığı için sikeyim. Londra büyük bir şehir olduğu için zenginlerin birbirlerinden uzakta kendi malikanelerinde kalacağını düşünürsünüz. Ama hayır, Connor'ın annesi benimkiyle birlikte haftalık müstehcen roman kulübüne katılıyor.

"Peki. Kamuoyundaki imajınızı değerlendirmeye ne dersiniz? Tanrı aşkına, çocuklar seni örnek alıyor. Yaptığın şey kariyerin için harikalar yaratmıyor, sponsorlar ve hayranların istikrarını sorguluyor."

"Sözleşmem yenilenmeden önce sadece bir yılım daha olduğu için şanslısınız sanırım."

Connor onun sarı saçlarını çekiştiriyor. "Hayır. Bu kadar hıyar olmana rağmen senden hoşlandığım için şanslısın. En azından beni sevmeyen sponsorlar kuruluna karşı senin pozisyonunu savunacak kadar seviyorum seni. Sana bir şey vermeyi reddediyorum."

O tembel ahmaklar ne istiyorlarsa onu yap, o yüzden topla kendini. Liam'ın gidişyle şirketin podyuma çıkma konusundaki tek umudu sizsiniz."

"Daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım." Pişmanlığımı geri yutuyorum. Connor'ın yönetim kuruluna karşı çıkmasına gerek yoktu ama bunu bana bir iyilik olsun diye yaptı. Ve bunun için minnettarım.

"Ne demek istediğimi açıkça ifade ettiğimden emin olmak istiyorum." Connor'ın oyuncak ayı bakışı selefi Peter'inki kadar etkili değil. Ama en azından daha az alay eden pozitif bir adam, ayrıca benim saçmalıklarına katlanıyor.

"İnan bana, demek istediğini anladım. Geçen hafta yanlış bir karar verdim." Suçluluk duygusu lanet olası göğsümün içinde ağır ağır oturuyor, ciğerlerimi bir boa yılanı gibi sıkıyor.

"Daha çok geçen hafta aileniz için zor bir haftaydı ve siz bunu ilk elden yaşadınız. Ancak annenin durumu ve senin öngörülemezliğin göz önüne alındığında, bunun sezon içinde tekrar yaşanması riskini göze alamam. Basın senin düşüşte olduğunu söylüyor ve buna izin veremeyiz."

"Daha iyi olacağım ve bir daha hata yapmayacağım. Bana viski şişesinin yarısı dolu bir adam diyebilirsin."

Geçen hafta en hafif tabiriyle zordu. Annem kendi cehenneminde savaşıırken yanında oturmanın işkencesini hafifletmek için alkol kullandım. Titremeler. Ruh hali değişimleri. Tüm bu semptomlar birlikte geçirdiğimiz haftaya damper vurdu.

Connor bana ters ters baktı. "Ben ciddiym. Anksiyete semptomlarını sürdürmek için daha iyi seçenekler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Söylesene, bir insan nasıl umurumda değil diyebilir, çünkü bunun bir anlamı yok?"

"Haklı olduğunuzu anladım, bu yüzden sorununuzu kendi ellerimle çözdüm.

Beni peri vaftiz baban olarak düşün."

"Disney peri masalı yerine Al Pacino'nun versiyonunu tercih ederim."

"Teklifime hazırlıklı olun, kelimenin tam anlamıyla reddedemezsiniz."

Mümkün olan en alaycı şekilde ellerimi yavaşça birkaç kez birbirine vuruyorum. "Aferin sana. Büyük planının ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Peter'ın geride bıraktığı ıvır zıvırla meşgul olduğum için özel birini tuttum. Bire bir halkla ilişkiler yardımı almanın sana iyi geleceğini düşündüm."

Başımı sandalyenin arkasına yaslarken kendi kendime küfrediyorum. Halkla ilişkiler ekipleri en kötüsüdür, baş ağrısı ve yargılamadan başka bir şeye katkıda bulunmazlar.

Connor'ın anlayışlı gözleri benimkileri buluyor. "Annenle aranda olanları halkla ilişkiler temsilcisiyle paylaşmayacağım çünkü annem beni öldürür. Ama alkol sorunların ve parti alışkanlıkların tartışmaya açık. Ne zaman bir pislik gibi davranmak istersen, takımı ve bu yılki Dünya Şampiyonası şansını düşün. Bunu gerçekten mahvetmek istiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum." Biri kapıyı açtığında derin bir nefes alıyorum.

Kalın kirpiklerin çerçevelediği viski rengi gözler bana bakıyor. Gözlerim dolgun dudaklarına inmeden önce ince burnu uca geliyor. Arı sokması bunu karşılamıyor. Daha çok bir eşek arısı yuvasına doğru koşmuş ve dudakları savaşı kaybetmiş gibi, hem üst hem de alt kısımları aynı büyüklükte. Dalgalı, koyu renk saçları etrafına dökülüyor, göğüslerinin üzerine oturuyor ve ipek bluzuna doğru salınıyor. Kıyafeti vücudunu vurguluyor, kıvrımları sergileniyor, önünde bir tapınak gibi diz çökmem için bana yalvarıyor.

Elena tüm kutularımı işaretliyor. Kavramak istediğim kalçalar, onu arkadan becerirken izlemek istediğim bir kış ve etrafını öpmekten çekinmeyeceğim göğüsler. Ama onunlayken aletimle düşünme yeteneğim yok.

Başım sandalyenin arkasından kalkarken bir şekilde iniltimi tutuyorum. "Elena, seni burada görmek ne güzel."

"Jax, döndüğüm için üzgün olduğumu söyleyemem." Karşıma oturdu ve küçük elini uzattı. Dövmeli bir elimle onu kavriyorum, parmaklarını sıkarken siyah beyaz sahte kemikler onunkileri sarıyor. İçimde bir tanıma uğultusu yükseliyor. Sıcak, yakıcı arzu, aletim onun varlığını fark ederken elimin onunkini daha sert sıkmasına neden oluyor. Kaşlarımı çatıyorum, onun tek bir dokunuşunun beni savurmasından nefret ediyorum.

Elena'yı son gördüğümde Liam, Şampiyona'da ikinci olduktan sonra McCoy'dan ayrılacağını açıklamıştı. Onun gidişiyle, ondan kurtulduğumu düşünmüştüm. Ama son zamanlarda olduğum gibi, çok yanılmışım.

Elena'nın yanında gerekenden fazla bulunmaktan hoşlanmıyorum. Elena'nın bana öyle bir bakışı var ki sanki bende bir tuhafılık olduğunu biliyor. Sanki *beni* görmek istiyormuş gibi. Her hafta podyuma çıkan adamı değil. Yüzlerce dövmesi olan, belalı gibi görünen ama yanlış kararlar yüzünden başarısız olan adam değil. Ve kesinlikle hayatının her günü hissettiği boşluğu örtmek için etrafta yatıp kalkan adam değil.

Son birkaç yıldır annemin mücadelesini izlerken öğrendiğim bir şey varsa o da birinin sırlarını öğrenme lüksüne sahip olamayacağımıdır. Dürüst olmak gerekirse, Elena üç yıl üst üste piyango kazansa bile aklımın bir parçasına sahip olamazdı.

Connor ellerini birbirine vuruyor. "Geçen yıl Liam ve seninle çalıştığını duyduktan sonra Elena'yı aradım. Tanıdığınız birini işe almanın daha iyi olacağını düşündüm."

Daha çok becermek istediğimi bildiğim biri gibi, ama çaba için A. "Uzun zamandır görüşmedik. Cehennemde tatil bitti mi?"

"Lucifer yakın bir zamanda uğramanı istedi. Senin için özel bir yer hazırladığını söyledi." Aksanıyla söylediği sözler melodik bir ritimle dikkatimi çekiyor.

"Sadece seni de benimle birlikte oraya sürükleyebilirim. Ne de olsa cehennem sadece en iyi tur rehberiyle eşleştirildiğinde eğlenceli oluyor."

Connor ellerini birbirine çırpıyor ve bize gülümsüyor. "İkinizin iyi anlaşmasına sevindim, Elena bu sezon en sevdiğiniz hayranınız olacak."

Gözlerim Connor'dan Elena'ya kayıyor. "Umarım bu ima ettiğin şeyi kastetmiyordur."

Elena huysuzluğuma gülüyor, gözleri ışıkların altında pırıl pırıl parlıyor.

Connor Elena'ya F1 özel giriş kartını uzatıyor. "Elena imajını düzeltmende sana yardımcı olacak. Seni hizada tutmak için Prix programı boyunca seninle kalacak."

Çenem patlayacak kadar geriliyor. "Peki bu neyi gerektiriyor?"

"Elena sizinle birlikte yaşayacağı ve McCoy'un çıkarlarını en iyi şekilde gözeceğiniz bir sözleşme imzaladı. Tüm masraflarını biz karşılayacağız çünkü size yardım etmeye odaklanmasını istiyoruz. Ayrıca, nerede kalmaya karar vererseniz verin yaz tatilinde size katılacak. Geçen haftanın pek iyi geçmediğini düşünürsek, tatil de dahil olmak üzere tüm sezon boyunca birinin sana göz kulak olmasını sağlamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Sadece bu cadaloza takılmak zorunda değilim, şimdi de onunla yaşamak zorunda mıyım? Lanet olsun. Emin olduğum bir şey varsa, o da bu tür bir karmayı hak etmediğimdir.

"Bu bir şaka olmalı. Top ve zincir için kaydolmadım." Sözlerim yarı hırıltılı bir şekilde çıktı.

"Ve bir Mancala oyununu mahvedecek kadar gevşek bilyeleri olan bir soför için kaydolmadım." Connor bana tedirgin bir bakış fırlattı.

"Peki ne yapmamızı bekliyorsun? Birbirimizin saçını örüp birlikte film izlememizi mi?"

Connor'ın gözleri benden Elena'ya kayıyor ve ona sıcak bir gülümseme gönderiyor. "Onun öfke nöbetini görmezden gel. Senin etrafta olmana alışacaktır." *Şişman*

Bunun olma ihtimali çok düşük. "Buradan sonrasının iyi olduğunu sanıyorum, ama herhangi bir sorunuz olursa bana mesaj atabilirsiniz." Bana bakıyor ve odadan çıkmadan önce sessizce ağzını kapatıyor.

"Beklediğim gibi tepki verdin." Bacak bacak üstüne atarak dikkatimi onlara doğru çekiyor. Kot pantolonu vücuduna yapışıyor ve kaçınmam gereken her şeyi vurguluyor.

"Görünüşe göre halkla ilişkiler temsilciliğinden, yüceltilmiş bebek bakıcılığına terfi etmişsin. Hep bu fanteziyi yaşamak istemişimdir. Rol yapmak ister misin?"

Manikürlü elini dizine vuruyor. "Saat 10'a kadar uyuyacağına söz verirsen."

"İyi bir sevişmeden sonra ayarlanabilir."

Gözleri vücudumun üst kısmında gezinirken yanaklarına sağlıklı bir kızarıklık yayılıyor. Daha uzun oturuyorum, onun bakışlarından aldığım hazzın tadını çıkarıyorum. Benzer şekilde, kafamdaki kan da başka bir yere akıyor. Farklı koşullar altında Elena'nın kızarmasını umursamayacak daha eğlenceli bir yere.

Gözleri kısıldı. "Sen de bizim gibi bir Netflix dizisi izlerken uyuyamaz mısın?"

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Eğlenceden bahsetmişken, birlikte yaşayacağımız için bazı kurallarım var." Saçlarını omzunun üzerinden atarak bakışlarımı kaçırıyor.

"Senden daha azını beklemiyorum."

Ona olan ilgimin farkında olmadan çantasından bir iPad çıkardı. Kot pantolonumu rahatsız edici bir şekilde daraltan ve nefes alışımı ağırlaştıran şey. "Benim yardımım olmadan üç ay dayandın. Sosyal medyadaki varlığını kontrol ettim ve görünüşe göre işimiz çok zor. İmajın tüm zamanların en düşük seviyesine indiğine göre, yukarıdan başka yol yok."

"Peki bu tam olarak neyi gerektiriyor? Benim sahte kız arkadaşım mı olacaksın? Bu tür hikayelere bayılırım."

Gözlerini deviriyor. "Bir kız arkadaş bile seni şöhretinden kurtaramaz. Kişiliğini bir Disney Channel yıldızına rakip olacak kadar temiz hale getirmek için farklı geziler ve deneyimler planlıyorum."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Uyuşturucu ve alkolden önce mi?"

Elena gülüyor. Bu ses tonundan nefret ediyorum -yumuşak, kaygısız, acıyla lekelenmemiş. Ben gizli bıkkınlık ve karamsarlıkla mücadele ederken, o umut ve sıcaklık yayıyor. Onun pozitiflik balonunu patlatmanın ne kadar süreceğini test etmek istiyorum.

"Elbette. Ama başlamadan önce bana kulüp pisuarıyla yaşadığın tek gecelik ilişki sırasında neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Ağzımdan gırtlaktan bir kahkaha kaçıyor. Bu ses yabancı, özellikle de cehennemden gelen haftamdan sonra. "Bir erkek ve bir kadın birbirini çok sevdiğinde..."

Bana bir kalem fırlattı. Göğsümden sekip ona doğru yuvarlanıyor.

Göğsümü ovuyorum. "Şiddet asla çözüm değildir."

"Bunu kısa süre önce bir paparazzinin iki bin avro değerindeki kamerasını kıran adam söylüyor."

"Tamam, şiddet *genellikle* cevap değildir ama muhabirin ırkçı imaları beni kızdırdı. Halkla ilişkiler açısından bakarsak, en azından yeni bir tane için para ödedim."

"Yüzüne bin avro fırlatmak sayılmaz."

"Yine de faturaları almak için son sevişmemden daha hızlı eğildi." Bana kaşlarını çattı. "Peki, kulüp hikayesi?"

Eğer bugün beni rahat bırakmazsa, sezonun geri kalanının nasıl geçeceğini görmek için sabırsızlanıyorum. "Tatilde aptalca bir karar verdim, aynı gece hem içtim hem de anksiyete ilacı aldım. Dürüstçe söylüyorum. Bu yüzden gecenin istediğim gibi sonuçlanmadığını söyleyebilirim."

Gözleri yumuşuyor, az önceki sertliğini kaybediyor. "Kaygını kontrol etmek için ilaca ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "Pek fazla insan yapmaz."

"Anksiyete belirtilerinizi yönetmeye yardımcı olması için bir psikologla konuşmayı denediniz mi? Ya da mevcut ilaç tedavinizi yeniden gözden geçirdiniz mi?"

"Hayır çünkü bu konuşmayı gerektirir ve ben kesinlikle, hiçbir koşulda duygularım hakkında konuşmayı sevmem. Boş ver, o yüzden hiç uğraşma. Bu işi gayet iyi yapan ABD'li bir tıp doktoru var." Parmaklarımı masaya vuruyorum.

Bana bakıyor. Kahverengi gözlerindeki altın beneklere bu kadar dikkat etmem rahatsız edici. Kesinlikle hiç rahatlatıcı değil.

"Bana karşı dürüst olmalısın. Anksiyete nöbetleri dışında dikkat etmem gereken başka bir şey var mı?"

Onun sözleri kafamdaki uğursuz zamanlayıcıyı harekete geçiriyor. Onun önünde çıldırmak istemediğim için içimde oluşan endişe dalgasını elimle itiyorum. "Hayır. Sadece her zamanki gibi bir şişe Jack içiyorum. Birbirimizi dışlamıyoruz, o yüzden lütfen aklına bir şey gelmesin."

Bana yarım yamalak bir göz devirme hareketi yapıyor ve başını sallayarak dikkatini tekrar iPad'ine yöneltiyor. "Alkolden bahsetmişken... Bebek bakıcıları kulübünün bir parçası olmayabilirim ama yine de bazı kurallarım var."

"Kuralların en sevdiğim yanı onları çiğnemenin bir yolunu bulmaktır." "Jax..."

Dudaklarından çıkan isminin sesi içime bir enerji hücumu gönderiyor. Gözleri yanıyor, ondan daha fazla tepki almam için beni baştan çıkarıyor.

Tam bir otuzbirci olmayı bırak. "Peki, tamam. Bu sezonun eğlencesini nasıl kaçırmak istediğini duyayım." Elma kalemini endişeyle çevirirken dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. En azından onun beni tedirgin ettiği kadar ben de onu tedirgin ediyorum.

"Öncelikle alkolü bırakmalısın. Sana tamamen bırak demiyorum ama kendini kontrol etmeye çalış. Bırak otel odamıza kadar yürümene yardım etmeyi, seni rastgele bir tuvaletten bile çıkaramam."

Neden bir otel odasını paylaştığımızı düşününce sikim pantolonumun içinde zonkluyor? Bu oldukça... sıra dışı. Geçmişte bir kadınla aynı mekânı paylaşma fikri beni gözyaşlarına boğacak kadar güldürürdü. Ama Elena söz konusu olduğunda bunu cazip buluyorum, durumumuzun yasaklığı en kötü türden bir afrodisyak gibi.

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Yeterince makul. Ben de tatil boyunca içtiğim gibi içmek istemiyorum." Bazen elimde olmuyor ve alkol beynimi geçici bir rahatlama sağlayacak kadar bulandırıyor. Ama Şampiyonluk şansım için bu sezon sorunlarımla farklı bir şekilde mücadele etmeye çalışacağım.

Anahtar kelime olmayı dene.

"İkincisi, bana karşı dürüst olmalısın. Eğer bir şeyler ters giderse, sana yardım edebilmek için bilmek istiyorum. Eğer ertesi gün gazetelerde öğrenirsem, o zaman çok geç olur ve çok kızarım."

"Tamam." İkinci kuralına başımı sallıyorum çünkü öfkeli bir Elena kulağa neredeyse bir Prix'nin ilk turunda arabamı çarpmak kadar eğlenceli geliyor.

"Sıradaki-"

"Hay sikeyim. Kaç tane kural yazdın?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Gözleri kollarımda oyalanıyor, sonra tekrar yüzüme dönüp sinsi gülümsememi yakalıyor.

Gevşek bir saç dalgasını kulağının arkasına sıkıştırırken kızarıyor. "Sadece birkaç tane daha. Eğer gece ikimiz de süite dönersek, o kadar. Ayrılmak yok. I

sana güvenmek istiyorum, bu da Tanrı bilir ne yapmak için gizlice kaçamayacağın anlamına geliyor."

"Tanrı bilmiyor olabilir ama Şeytan kesinlikle onaylıyor." Kıpır kıpır elleri gergin bir şekilde kalemini çevirmeye devam ederken gülümsemem daha da büyüyor.

"Doğru... her iki şekilde de, gizlice kaçmak yok. Bu iş benim için çok önemli ve sana güvenebilmem gerekiyor. Sana yardım etmem için bana çok para ödüyorlar." Gözleri yana kaydı.

"Aşkı, en azından tüm bunların sonunda alacağın maaş seni buralarda tutacak. Donald Trump'ın Beyaz Saray'ından daha berbat durumda olan benim gibi serserilere yardım etmekten zevk almıyormuş gibi davranma."

"Hayır. İnsanların tam potansiyellerine ulaşmalarına yardım etmekten zevk alıyorum. Ve bu korkunç kamusal kişiliği geride bırakırsan ne olabileceğini görüyorum."

"Gözlerinizi fazla zorlamayın. Sonuçta bulduğunuz şey hoşunuza gitmeyebilir."

"İşimi yapmak için senden hoşlanmama gerek yok." Kahretsin, beni yakaladı.

Elena tabletine dokunmaya devam ediyor. "Son bir şey daha. Seni hemen hemen her yerde takip ediyor olacağım. Bu kontratımın bir parçası." Dudağını ısırarak beyaz dişlerinin kenarını ortaya çıkarıyor.

Bana bir bakış atması ve dudağını ısırması endişe verici. Sikim Elena'nın neden kötü haber olduğunu anlamıyor. En kötü haber, Prens Harry'nin kraliyet ailesinden ayrılmasından bile daha kötü ve o bok felaketti.

Sevgili horoz, lütfen bu sezon arasında sıkışıp kalacağın kaya ve sert yerle tanış.

"Bu aynı yatak odasını paylaştığımız anlamına mı geliyor? Her zaman sarılabileceğim bir insan yastığı istemişimdir."

Sahte bir nefes verir. "Şuna bakar mısın? Yatak odaları dahil değil. Gerçekten, aramızdaki ilişkiyi 13 yaş üstü tutmayı planlıyorum, o yüzden..."

"PG-13 filmlerde artık seksi sahneler olduğunu duydum..." Alçak sesle ıslık çaldım. "Aman Tanrım. Aramızda böyle bir şey olmayacak."

Gülerken gözlerinin parlaması beni endişelendiriyor çünkü ona bunu tekrar yaptırmak istiyorum. Sessiz kalıyorum, onun gibi biriyle aylar geçirmek zorunda kalmayı kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Google, İspanyolca'da "sikildim" nasıl denir?

iPad çantasını kapatıyor. "Cidden, Connor ofisler arası bir ilişki

maddesi eklemedi, ama bu neden

bu seçeneğin peşindeyiz."

Tabii ki Connor böyle bir şey eklemedi. Ateşli bir kış parçası üzerinde hak iddia etmek istiyor. F1 sektöründe çok az sayıda kadın çalışıyor çünkü kadınlar cinsiyetçilik ve manipölasyonla gizlenmiş düşmanca iş ortamımızdan kaçınıyor.

Connor'ın bir madde eklememesine rağmen, ondan uzak durmam gerektiğini unutmamalıyım. Ne olursa olsun, o ve ben olamayız. Onun etrafında gereğinden fazla bulunmaktan hoşlanmamın nedeni de bu. Alışık olmadığım tepkilere neden oluyor ve bu tepkileri, onun tavırlarından ne kadar hoşlansam da keşfetmek istemiyorum.

Bu tür hikayeleri anlamıyorum.

Arkadaşlarım en son çıkan dandik romantik komedilerden fırlamış bir sona uygunken, ben *Game of Thrones'un* Gece Nöbeti'ne daha uygunum - ölene kadar izole.

ELENA

W

Cehenneme hoş geldiniz. Nüfus: İki.

Geçen hafta Connor beni arayıp bu yılki işimle ilgili bilgi verdiğinde, bana nasıl yaşamam gerektiğini anlattı

Jax. Bu, bugüne kadarki en tuhaf kontrat anlaşmamdı ama teklif ettiği binlerce avroya hayır diyemezdim. Her şey tehlikedeyken, Jax'in itibarını yeniden canlandırmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Connor, Jax ile ilgili yüzeysel sorunları ve McCoy'un bu sezon en iyi olması için neden ona ihtiyacı olduğunu açıkladı. McCoy'un eski CEO'su Peter ile anlaşmazlığa düşen Liam'in bu yıl takım değiştirmesiyle Jax şirketin yeni yüzü oldu. Bu sezon Jax'in ikinci bir Dünya Şampiyonluğu kazanmak için en büyük şansı.

Tüm bu yeni stresle Connor, Jax'in çatlayabileceğinden endişeleniyor. Bu baskıyla başa çıkmasını sağlamak ve imajını düzeltmek için buradayım.

Jax ve ben abartılı otel süitimize giriyoruz. Hayata daha olumlu yaklaşmak istesem, kendi yemek alanı, seksiyonel kanepesi ve ayrı odaları olan iki bin metrekarelik alanı vurgulayabilirim. Ancak yanımdaki iri cüsseye bir bakışım, pozitifliğimi çatı katımızın penceresinden dışarı fırlatıyor.

Her gün Jax ile vakit geçirmek zorunda kaldığımda hiçbir alan yeterince büyük görünmüyor. Geçen sezon onun etrafında çalışmaktan zar zor yara almadan kurtuldum. Jax, zorunlu PR dışında onun yakınında bir yere gitmemi engelledi.

Liam ile seanslar. Ne zaman aynı odada olsak, Jax benimle konuşmaktan kaçınırdı. Çoğu sporcunun halkla ilişkiler temsilcileriyle çalışmaktan nefret ettiği gerçeği olmasaydı bunu kişisel olarak algıladım.

Yarışçılarla çalışmaya başladığımda ilk başta bunun kişiliğimden kaynaklandığını düşünmüştüm. Ancak bu işte geçirdiğim birkaç yıl bana kimsenin ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığını öğretti, özellikle de yeni yürümeye başlayan bir çocuğa benzer dinleme becerilerine sahip ukala sporcular. İşim, egoları kendi posta kodlarına başvurabilecek kadar büyük olan pisliklere karşı bir tolerans geliştirmeme yardımcı oldu.

Elías her yıl bana neden Avrupa'nın en büyük dangalakları için halkla ilişkiler çalışmayı seçtiğimi soruyor. Cevabı basit: Mükemmel insanları sevmiyorum. En zorlu işler en iyi olanlardır, bu yüzden bana umutsuzca birinin yardımına ihtiyaç duyan tüm kırık bireyleri verin. Benim sevdiğim müşteriler onlar. Özür dilemeden kendileri gibi olanları, defalarca. Onlar benim en sevdiklerim çünkü zirveye ulaşmalarına yardımcı olma yolculuğunu daha da heyecan verici buluyorum.

Tüm dayanıklılığım ve tecrübeme rağmen, Jax bana karşı duyduğu nefretle beni hiç olmadığı kadar tetikliyor. Bırakın onu anlamayı, beni neden rahatsız ettiğini bile anlayamıyorum. Ama ben aptal değilim. Başkalarına nasıl davrandığını görüyorum ve -son dakika haberi- bana davrandığı kadar soğuk değil.

Özgüvenimi etkiliyor mu? Hayır, etkilemez.

Sabırımı etkiliyor mu? Kahretsin ki evet.

Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ama onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenme görevindeyim. Jax endişeyi bir aksesuar gibi takıyor. McCoy'un beyaz markasını giymesi gerekmedikçe siyah onun estetiği olma eğilimindedir. Günlük gardırobunda Doc Martens, tişörtler ve yırtık kotlar var. Sloganlı ceketler giyiyor ve dövmele parmaklarını yüzüklerle süslüyor. En hafif tabirle, vücudundaki son İngiliz kemiğine kadar kötü.

Ne kadar çekici olursa olsun, korumacı ela gözleri yolundan çekilmemi haykırıyor. Bana karşı tavrının gece yarısı karanlık bir sokakta yürümek kadar dostça olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Savurganlığın ülkesine hoş geldiniz. Sürdüğü sürece tadını çıkarın." Elini *MTV Cribs'in* yarım yamalak bir bölümü gibi süitin etrafında sallıyor.

"Vay canına, sıcak karşılamanızla çıtayı yükselttiniz. Çok teşekkür ederim." Ona bakıyorum, gömleğinin şişkin kaslarını ve dövmele kaplı kollarını nasıl vurguladığına dikkat etmemeye çalışıyorum.

Jax öksürüyor ve dikkatimi tekrar çekiyor. Gözlerinde ender rastlanan bir hafiflik var. "Dövmelerimi yakından görmek istiyorsan tek yapman

gereken

sor."

"İlgilenmiyorum ama teklif için teşekkürler."

"Bazı kadınlar onları tüm ihtişamlarıyla görebilmek için yalvarır."

Burnumu kırıştırıyorum. "Eğer kadınlar bunun için yalvarıyorsa, önceliklerini yeniden gözden geçirmeliler."

Gülüşü beni gülümsetiyor. "Başkalarının önceliklerini eleştirme. Herkes benimle çalışmak için gönüllü olan bir mazoşist değil."

"Kariyerini mahvetmeyi bir eğlence olarak gören bir adam için bu sözler çok zengin."

Bir elini kirli sakalında gezdiriyor. "Üflemekten hoşlandığım bir şey var ve sizi temin ederim ki bu kariyerim değil."

Umutsuzca atmak istediğim kahkahayı tutuyorum. "Bir oyun oynayalım: Sessiz kal ve bir daha konuşma. Ağzın başını belaya sokacak."

"Sessizce başımı ne tür belalara sokabileceğimi bilsen şaşırırsın." Bana hınzırca bir gülümseme fırlatıyor.

"Şaşırdınız mı? Muhtemelen. İlgileniyor musunuz? Kesinlikle hayır."

"Etrafımda olmandan memnun olacağım. Bana karşı koymaya kararlı biri kadar beni heyecanlandıran başka bir şey yok."

"Sana direnmem, sana yardım etmekten başka bir şeyle ilgilendiğimi ima ediyor."

"Orgazm olmama yardım etmek, itibarımı düzeltmekten daha önemli. Ne diyorsunuz?"

Kendine gel bakışımla ona vurdum. Valizimi kaptığım gibi odama doğru ilerliyorum. "Basın toplantısından önce biraz kestireceğim ve düş alacağım."

"Şimdiden iş başında uyuyor musun?"

Derin bir iç çektim, artık onun sataşmalarını kaldıracak durumda değildim. "Connor dün bulduğum soruları ve cevapları sana e-posta ile gönderdi. Sence onları okumayı başarabilir misin?"

"Çoktan yaptım."

Donup kaldım, hazırlıksız yakalandım. "Gerçekten mi?"

"Evet, hakkımdaki düşüncenizin aksine, okuyabiliyorum. Hem de oldukça hızlı bir şekilde. Şimdi, iyi bir çocuk olduğuma göre, sıkılmayacağımdan emin olmak için televizyona en sevdiğim çizgi filmi koyabilir misin?" Kendini oturma odasındaki kanepeye atıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Telly?" İngiliz argosunu Google'da aramam gerekiyor çünkü söylediği bazı şeyler bağlam ipuçları olmadan hiçbir anlam ifade etmiyor. Kim araba bagajına *bagaj* demeye başladı ki?

"*Televizyon.*" Sahte İspanyol aksanı dilinden dökülürken yanımdaki televizyon sehpasının üzerindeki kumandayı işaret ediyor.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Birkaç saat sonra görüşürüz." İsteğini görmezden gelmeyi seçerek odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Bunu yapabilirim. Bunu diğer işler gibi düşün. Sesi vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçiren bir adamla yapılan bir iş, ama yine de bir iş," diye fısıldıyorum kendi kendime kıyafetlerimi çıkarırken.

Ilık bir duş beni başarıya hazırlıyor ve daha önce hissettiğim jet lag'den kurtarıyor. Uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve Jax'le uğraşacak sabrı bulmak için kendimi zorluyorum.

Bir saatlik uykumdan sonra giyiniyorum. İpek bir bluz ve yüksek belli kese kağıdı pantolon her zamanki kıyafetimdir; sade, basit ve profesyonel. Aksesuarlarım arasında topuklu ayakkabılarım ve iPad'im var.

Odamdan çıktığımda Jax'i kanepede uzanmış, tembel tembel kanal değiştirirken çizmeli ayağını sehpayı vururken buluyorum. Gözleri üzerimde geziniyor. Sanki vücudum bu hareketi takip ediyormuş gibi, tenim ısınıyor.

Vay be. Basit bir bakışla hissettiğim buysa, sezon için mahvoldum demektir. Belki de oda arkadaşı fikri o kadar da iyi değildi. Tek bir bakışıyla ve dudaklarını çekiştirmesiyle midemde bir dalgalanma yaratmayı başarıyor.

"Etkilendim. İki dakika kala çıkabildin." Pahalı saatine dokunuyor. "Genelde hanımlar hep geç kalır."

"Daha önce sahip olduğunuz güzel arkadaşların aksine, zamanında gelme eğilimindeyim.

Özellikle de benim yarattığım programlar için."

"Acele ettim, umarım saçım iyi görünüyordur." Yanlardan kafatasına kadar kırpılmış, tepesi ise vahşi görünen buklelerinde bir parmağını gezdiriyor. Parmaklarım göründükleri kadar ipeksi olup olmadıklarını kontrol etmek için kaşınıyor. Belirgin yüz kemikleri bronz metalden kazınmış gibi görünüyor, yumuşak, öpülesi dudaklarla mükemmel bir şekilde dengelenmiş.

"Saçın güzel ama gülüşün kâbus gibi." Bez çantamın askısıyla oynuyorum.

Gülümsemesi tenimde sanki biri odanın termostatını yükseltmiş hissi uyandırıyor. "Birlikte eğleneceğiz. Alabildiği kadar veren bir kızıdan daha çok sevdiğim bir şey yoktur."

"Bir şekilde bazı şeyleri gereğinden fazla sapkınlaştırıyorsun." "Bu bir yetenek."

"Aklı başında her kadının senden kaçmasını sağlayacak bir yetenek."

Başını sallar. "Aklı başında olanları istemiyorum. Bunun neresi eğlenceli?"

"Sizin gibi biri için istikrarlı biriyle birlikte olmanın biraz sıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Bilemiyorum. Dengeli görünüyorsun ama bahse girerim yatakta vahşisindir. Bakmadığımı düşündüğünde beni kontrol ederken gözlerinde beliren bakış gibi."

Ani nefes alışımında boğuluyorum. "Ne oldu?"

"Sorun yok, aşkım. Sırrın benimle güvende."

"Tek gecelik bir ilişkiyi prezervatifsiz becermek kadar güvenli."

Jax yüksek sesle gülüyor. "Belki de senin etrafta olman tam bir kabus olmaz."

Bekle, ne?

Vızıldayan telefonunu açtı. "Araba geldi."

Otelin kapısına doğru yürüyorum. "İlk konferansınıza geç kalmayalım çünkü bu her şeye rağmen iyi bir görünüm değil."

"İyi olmak sıkıcıdır ve ben sıkıcı olmaktan nefret ederim." Jax beni koridora kadar takip etti.

Asansöre doğru yürürken gülümsememi saçlarımın arkasına saklıyorum. "Denesen bile sıkıcı olamazsın."

"Dikkatli ol. Benimle flört ettiğini düşünmeme neden olacaksın." Gözlerinin etrafında altın ve yeşil lekeler dönüyor.

"Seninle flört etmem için önce senden hoşlanmam gerek. Ve bu benim için bir hayır, *burro*."

"Yalancı, yalancı, Elena'nın yanakları yanıyor." Vurgulayarak eline vuruyor. Bir çift yılan gözü, elindeki sahte iskelet kemiklerinin arasından sürünerek bana bakıyor. "Özgüvenimi test ediyorsun ama seksi İspanyolca konuşman bunu telafi ediyor."

Bekleyen asansöre giriyoruz. Ben kısa yolculuk boyunca bugünün yükümlülüklerini ve beklentilerini anlatırken Jax gözlerini asansörün düğmelerine odaklıyor. Başını sallayarak, son halkla ilişkiler felaketinden sonraki ilk tanıtım etkinliğiyle ilgili artan gerginliği hafifletiyor.

Otelden çıkıyoruz ve Jax'ın bir F1 pilotu olarak yaşadığı lüks hayatın kanıtı olan, bizi bekleyen McCoy SUV'un arkasına geçiyoruz. Limon ve derinin taze kokusu burnumu istila ediyor.

Jax'e bakıyorum, onu anlamaya çalışıyorum. Geçen yıl, esas olarak Liam'a odaklanmama rağmen, yanımda oturan adam ilgimi çekmişti. Onunla geçirdiğim kısa süre ilgimi çekmeye yetti ve hangi zayıflıklarını güçlü yönleri olarak gizlediğini öğrenmek istememe neden oldu.

Jax eşiyle karşılaştı. Bir meydan okumadan geri adım atacak biri değilim, özellikle de geleceğim söz konusuysa. O pistte bir canavar olabilir ama ben de halkla ilişkiler sahnesinde kendime yetebilirim.

Aramızdaki sessizlik uzun sürmüyor, ilk bozan Jax oluyor. "Bu aptal meydan okumayı neden kabul ettin?" Jax parmaklarını birbirine vuruyor.

dizine karşı bilinmeyen bir tempoda.

"Çünkü sen kırmızı düğmeye basıldığında patlamayı bekleyen bir nükleer bombasın."

"Ne kadar büyüleyici bir görsel. Bütün gün bunu söylemeyi mi planlıyordun?" Gözleri sertleşir.

"Beni yakaladın. Çürütmelerimi düşünmek için saatlerimi harcıyorum."

"Beni farklı bir durumda düşünmeni tercih ederdim, ama bu sadece bir zaman meselesi."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Kendini oldukça yükseklerde görüyorsun."

"Oldukça ve Tam tersi. Fakat I anlamak kadınlar bulmak Ben oldukça karşı konulmaz."

Alaycılığım daha çok kahkahaya benziyor. "Seni dayanılmaz derecede sinir bozucu buluyorum.

Bu sayılır mı?" "Bu bir başlangıç."

Onu görmezden geliyorum, flört etmekle ilgilenmiyorum. Parmaklarını dizine doğru hareket ettirmeye devam ediyor, parmağımı koyamadığım bir şeyin ritmiyle.

"Bunu hiç istememiştim," diye mırıldanıyor pencereden dışarı bakarken. "Ne?"

"Böyle bir adam olmak için." Başını bana doğru çevirirken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Peki bu nasıl bir adam?"

"İyi bir şeye dönüşme şansı bulamadan her şeyi mahveden türden. Güvenilmez oldukları için bir bebek bakıcısına ihtiyaç duyan türden."

"Çok fazla içki içmenin ve parti yapmanın, iş yapmanın ama zar zor yaşamının sınırında sallanmak sizin seçiminiz. Kimse sizi kariyerinizi mahvetmeye zorlamıyor."

"Doğru. Kariyerim." İstifa etmiş sesi daha fazlasını ima ediyor. "Şampiyonluk kazanmak istiyor musun ki?"

Omurgası dikleşir. "Eğer bu soruyu soruyorsan, sanırım bana yardım edecek zekâdan yoksunsun. Güzelliğin zekâdan üstün olduğu şeklindeki eski klişeyi desteklemek ne yazık."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona bağırmamak için tüm gücümle savaşıyorum. Bir insan nasıl olur da birkaç saniye içinde kasvetten tam anlamıyla bir pisliğe dönüşür? "O zaman bir kazanan gibi davranmaya başlamalısın. Yıllarca Liam'ın ihtişamıyla yaşadın, başarılı olmak konusunda geri planda kaldın. O yüzden, belalı biri gibi davranmak yerine, neden belalı biri olmuyorsun?"

Koltuğunda dönüyor ve bana onu görmezden gelemeyeceğim bir şekilde tam cepheden gösteriyor. Sadece onu görmek bile ciğerlerimin daralmasına neden oluyor. Fiziksel olarak onunla ilgili her şey beni cezbediyor. Gerilen kaslarından kot pantolonunun vücuduna yapışmasına kadar.

Jax'in gözleri sanki ileri geri konuşmamız ona enerji veriyormuş gibi parlıyor. "Açık sözlülüğünü seviyorum. Baştan çıkarıcı dudaklardan çıkan kötü sözler, en sevdiğim işkence türü."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirdim ama cezalandırılmaktan hoşlanan biri değilim."

"Kibirli ve mükemmel görünen biri için, kesinlikle yaramaz bir ağzın var. Henüz senin gibi biriyle tanışmadım."

Onun takdir dolu bakışları karşısında kalbim daha hızlı atıyor. "Senin tavırlarına katlanabilecek biri mi? Biraz sarsıcı olmalı, eminim."

"Hiçbir fikrin yok." Başparmağı elimin ince kemiklerinin üzerinde gezinip parmak eklemlerimin çukurlarında gezinirken beni şaşırtıyor. Jax'in odunsu sabun kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum ve kolonya sürmeye zahmet edip etmediğini merak ediyorum.

Kahretsin, sarhoş edici derecede güzel kokuyor.

"Ne yapıyorsun?" Törpülüyorum. Başparmağı nerede durursa dursun elektrikli bir şey oluyor, arkasında bir sıcaklık izi bırakıyor. ¿Qué pasa conmigo?

"Cildinin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için." Gözleri benimkileri yakalıyor, renklerin girdabı koyulaşıyor.

"Peki, yapamaz mısın? Yeni kural: dokunmak yok." Elimi deri koltuğun üzerinde tutma isteğime rağmen ondan uzaklaşıyorum.

Ugh. Tam bir klişeyim, uzak durmam gereken bir adamdan fiziksel olarak etkileniyorum.

Kıkırdıyor, sert ses göğsünde gümbürdüyor. "Çok fazla kural var. Sanırım küçük bir parçan özgür bırakılmak istiyor."

"Dur tahmin edeyim: bu tür bir yardımı teklif eden kişi olmak mı istiyorsun?" "Hayır. Benim gibi birini istemezsin. Aradığın şey ben değilim. için."

Ağızdan böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. "Nedenmiş o?"

"Seni özgür bırakmaktansa kıracak türden biri olurum. Kafesteki bir kuş gibi, bakması güzel, kırılmış kanatlar ve her şey."

Bir insan buna nasıl cevap verebilir ki? Jax'in bu kadar kasvetli olacağını düşünmemiştim. Geçen yıldan daha bıkkın görünüyor ve içimdeki karanlık, küçük, çarpık parçaya sesleniyor.

Araba yolculuğunun geri kalanında sessiz kalıyoruz. Jax'in bana bakışlarını görmezden geliyorum, ancak bedenim onun aşırı farkında olmaya devam ediyor.

F1 padok alanına yaklaştıkça heyecan yerini sıkıntıya bırakıyor. Şoförümüz bizi F1'in kardeşlik sırasına eşdeğer olan ana cadde boyunca bırakıyor. Her takımın, ekip üyelerinin ve yarışçıların yarışlardan önce ve sonra dinlenip rahatladıkları bir karavanı var. Jax ve ben farklı renk ve tarzlardaki, enerji ve gösteriş saçan parlak binaların önünden geçiyoruz.

Muhabirlerin, kamera ekiplerinin ve yarışçıların yarış öncesi ve sonrası konferanslar için bir araya geldiği sade gri bir bina olan basın toplantısı süitine doğru yürüyoruz. Jax, hareketlilik içinde olan basın odasının kapısını açıyor. Kameramanlar tripodları kurmak için koştururken, muhabirler de sorular için mikrofonlarını ve not defterlerini topluyor.

İki masa, isim kartlarının bulunduğu bir sahnenin ortasına yerleştirilmiş. Jax'in en iyi arkadaşı Liam, iki Bandini yarışçısı Noah ve Santiago'nun yanında oturuyor. İlk F1 müşterim ve Jax'in yeni takım arkadaşı Elías Cruz, Jax'e ayrılan koltuğun arkasında oturuyor.

"Diğer çocuklarla iyi geçinmeyi unutma," diyorum sadece Jax'in duyabileceği kadar alçak sesle.

"Ama ya benden hoşlanmazlarsa?" Onun gibi insanlar için yasaklanması gereken köpek yavrusu bakışlarıyla bana vuruyor. Yüzlerce olmasa bile onlarca

dövmeler onun kadar masum görünebilmeli.

Onu yumuşak bir şekilde itiyorum, ellerim utanç verici bir şekilde onun sert göğsünde kalıyor. Sahneye çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatıyor. Mutluluğunu sezonun ilk yarışı için arkadaşlarıyla çevrili olmasına bağlıyorum.

Elías sandalyesini bırakıp yanıma geldi. "Bana özel projenden bahsettiğinde, bunun sadece Jax ile çalışmak olduğunu düşünmemiştim. Küçük insanları şimdiden unuttun mu? En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Ona bakarken gülüyorum. Elías'ın mükemmel gülümsemesi, açık teni ve koyu renk saçlarıyla tiki bir yakışıklılığı var. Beni kucaklayıp yanağıma bir öpücük kondurmadan önce kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sadece sezon için."

"Ya bir şeye ihtiyacım olursa? Ya aptalca bir şey yaparsam ya da kazayla birinin yüzüne yumruk atarsam?"

"Eğer kazara birinin yüzüne yumruk atarsanız, bana değil, yasal danışmana başvurun. Her neyse, sürekli senin etrafında çalışacağım. Dramatik olma."

"Neredeyse benim için fazla iyi olduğunu düşünecektim. Ne de olsa ilk müşterin bendim." Alt dudağı dışarı fırladı.

İşaret parmağımla çeneme dokunuyorum. "Böyle söyleyince... belki."

Kaburgalarım hafifçe dirsek attı. "Onunla bir ay geçirdikten sonra benimle tekrar çalışmak için yalvaracaksın."

"Onunla iki saat geçirdim ve şimdiden baştan çıktım."

Elías güler. "En azından bakması güzel. Daha kötüsü de olabilirdi."

Bu Elías. O benim günlük pozitiflik dozum.

"Cruz, buraya gel. Herkesi bekletiyorsun." Jax'in sert sesi basın odasının duvarlarında yankılanıyor.

Başlar bize doğru dönüyor ve istenmeyen bir dikkat çekiyor.

"Gördün mü? Sonra görüşürüz. Görünüşe göre yeni takım arkadaşımın bugün keyfi yerinde." Koltuğuna doğru koşmadan önce el sallıyor.

Bedenim sahneye doğru dönüyor ve Jax'in bana kaşlarını çatıldığını görüyorum. Yumruklarını önünde birleştirmiş. Ona en sahte gülümsememi atıyorum. Gözleri kızgınlıkla parlıyor, sonra Noah'ya odaklanıp beni yine duymazdan geliyor.

Noah'nın mavi gözleri dikkatini tekrar Jax ve Liam'a çevirmeden önce beni değerlendiriyor.

Jax, Liam ve Noah yakınlar. *Abuela*'nın eski *telenovelalarıyla* yarışacak kadar sorunları olan bir grup. Bir şovları olabilir

Noah, Santiago'nun kız kardeşi Maya ile çıkarken Liam da Maya'nın en iyi arkadaşı, Noah'nın takım müdürünün kızı Sophie ile çıkıyor. Keşeke bunu ben uyduruyor olsaydım. *Romeo ve Juliet ile Hızlı ve öfkeli'nin* suç ve Shakespeare'in trajik sonu olmadan buluşması gibi.

Jax'in Elías'a bakarken sıkığı çenesinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Elías'la konuşmamdan rahatsız olmuş olamaz, değil mi? Elías doğduğundan beri gizlice diğer takım için tezahürat yaptığı için Jax'in böyle davranması için bir neden yok. Jax'in kendisinden bağka kimseyi umursamadığı için daha da az nedeni var. Bencil insanların sorunu, sahip olamayacakları her şeyi istemeleridir.

zgnm Jax, ben bir seçenek değilim çünkü senin çözümün olmakla çok meğgulm.

JAX

"İ Ortaya çıkmanın tam zamanı. Artık önemli bir yarışçı olduğun için artık benimle takılmak istemediğinden endişelenmeye başlamıştım." Liam beni özel Vitus süitinde ağırlıyor.

"Özel haberlere göre Bayan Sophie Mitchell ile çok meşgulmüşsünüz. Yorum yapmak ister misiniz?" Yüzüne görünmez bir mikrofon tutuyorum.

"Ah, siktir git. Aynı içeriden biri McCoy'un sana bir insan bilek monitörü aldığını söyledi. Nasıl gidiyor?" Kendini deri bir kanepeye atıyor.

"Gerçek anlaşma kadar rahatsız edici."

"Ve ayak bileği monitörünün nasıl hissettirdiğini biliyorsun, nasıl...?" "Eskiden başım beladaydı.

Düşünsene."

"Neredeyse sana inanacaktım ama annenin kışına tekmeyi basacağını biliyorum.

Londra'da meşgul olduğu için bu işi onun yerine Elena yapacak."

Annemden bahsetmek beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. Tüm yakın arkadaşlarım onun Londra'da, medyadan ve ırk dramından uzakta mutlu bir hayat yaşadığını düşünüyor. Ailemin sorunlarını gizlemek umuduyla bu yanımı herkesten saklıyorum. "Hatırlatmayın bana. Elena'ya nasıl takıldım bilmiyorum."

"Sana alkolü bırakmanı söyledim ama beni dinlemedin. Elena muhtemelen bütün yıl senin peşinden koşarak bir anlaşmayı kabul edecek kadar çılgın olan tek kişiydi. Kendi adıma ben bunu istemezdim."

"Yaptığım şeyden pişmanım." Karşısındaki kanepeye yerleştim.

Liam başının altına bir yastık koyar. "Güzel. Bunu kış tekmelemek için bir sebep olarak kullan. Bu arada, üçüncü sıradaki elemelerde iyi iş çıkardın. Pazar günü Noah'yı yenme şansın var."

Liam'ın övgüsü karşısında küçük bir kardeş gibi gurur duyuyorum. "Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım. Bu arada, kelimenin tam anlamıyla. Şimdi sen gidince tüm dikkatler benim üzerimde, o yüzden teşekkürler."

"Umurunda değilmiş gibi davranabilirsin ama etrafındakilerin onayını arıyorsun. Ne kadar şirin." Liam avucunu kalbine bastırıyor ve kirpiklerini bana doğru savuruyor.

Yüzüne bir yastık fırlattım. "Göt herif. Hepimizin hedefleri var: Sen diğerlerinin en iyisi olacaksın, ben de en iyisi olacağım."

"Oh, işler nasıl da değişti."

"Bugün beşinci olduktan sonra, seçiminizden pişmanlık duyuyor musunuz?" Başını sallıyor. "Hiç de değil."

Parmaklarımı zıplayan dizime vuruyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü daha sonra Sophie ile takıldım ve o benimle şu şeyi yaptı-"

Yüzüne bir yastık daha fırlatıyorum. "Podyumlarda şampanya içmeyi tercih ederim."

"İlk AA toplantısına bir içki uzaklıkta olan biri gibi konuştun."

Onu tersledim. "Senden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"*Nefret* derken *aşk*ı kastediyorsan, ben zaten biliyorum." Liam bana boktan bir sırtış attı.

"Nereden biliyorsun?"

"İçimde bir his var, sıcak ve karıncalı. Baharatlı Meksika yemeklerinden sonra mide ekşimesi gibi. Meksika demişken..."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Oh, hayır."

"Oh, evet. Beni daha önce oyalamış olabilirsin ama ben senin içini görüyorum." Liam parmaklarıyla gülünç bir "*seni izliyorum*" hareketi yapıyor.

"Şu anda ev hapsinde olmam dışında paylaşacak pek bir şey yok." Parmaklarını şıklatıyor. "Karınca Adam gibi mi?"

"Daha çok *Disturbia* gibi."

"Shia LeBeouf filmleri hakkındaki ortak bilginiz kırmızı bayrak. Aslında, sözümü geri alıyorum. *Sen* kırmızı bayraksın. Büyük, yürüyen, konuşan bir kırmızı bayrak."

Ona gülümsüyorum. "Ve onu yüksek sesle ve gururla sallayacağım."

Yirmi dakika sonra telefonum çalıyor ve Liam'la hasret giderme turumu yarıda kesiyor. Yarınki yarıştan önce onunla buluşacağımı söyleyerek müsaade istiyorum.

"Selam, baba. Nasıl gidiyor?" Liam'ın odasından çıkıyorum. "Beklediğimden daha iyi."

"Peki ya annem?"

"Her şeye rağmen dayanıyorum. Ama daha da önemlisi, sen nasılsın?" Babamın ciddi sesi beni gülümsetiyor. Bize en değerli eşyasıymışız gibi davrandığı için annem ve ben hariç herkesin gözünü korkutuyor.

Eğer insanlar benim berbat davranışlarımın kötü ebeveynlerimden kaynaklandığını düşünüyorlarsa, ne yazık ki yanılıyorlar. Kingston'lar tamamen duygularla ilgilidir, büyürken haftalık sinema günleri ve kart yarışlarımdan sonra ailece pizza geceleri düzenlerdik.

Vitus'un karavanından çıkıyorum. Meraklı gözlerden uzakta, geçici yapının kenarına yaslanırken güneş üzerime vuruyor. "Her şey yolunda ve güzel."

Kıkırdıyor. "Vay canına, kameralar önünde bu kadar profesyonel olmana şaşmamalı. Şimdi bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, saçmalıkları çıkar, lütfen."

Yüksek sesle bir nefes verdim. "Evden uzakta olmak berbat bir şey. İkiniz de Londra'da doktorlarla ve kontrollerle uğraşırken yarıştığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Annenin iyiliği için hepimiz normal davranmalıyız. Onun için hayatını değiştirdiğini düşünmeye dayanamaz. Senden tek istediğim, tatilde olanlar gibi aptalca şeyler yapmayı düşündüğünde onu aklında tutman. Bu en çok onu etkiler, özellikle de onun yüzünden acı çektiğini bildiği zaman."

Binlerce kilometre öteden onun hayal kırıklığını hissetmek nasıl mümkün olabilir? Ellerim titremeye başlıyor ve hareketi durdurmak için onları sıkıyorum. "Beni hizada tutmaya yardımcı olacak biri var, bu yüzden bu sorunun tekrar yaşanacağını sanmıyorum. En azından daha önce olanların seviyesinde değil."

"Ve öngörülebilir gelecekte kendini bir arada tutabileceğini mi düşünüyorsun? Annenin yeterince sorunu var ve seni seviyorum ama şu anda onun sağlığı öncelikli. İkiniz için aynı anda endişelenemem." Babam iç geçiriyor. Spor salonuna kapandığını ve bu konuşmayı annemden sakladığını hayal ediyorum.

Göğsümdeki keskin ağrı daha da artıyor. "Evet. Daha iyi olabilirim. Senin ve onun için."

"Yaptığın hata konusunda sana zorluk çıkarmak için aramadım çünkü ekibin bunu benim için yapacağını biliyorum. Belki de anneni araman gerektiğini bilmeni istedim. Zor bir gün geçiriyor ve bu onun için çok anlamlı olacaktır."

Ciğerlerime hava almak için savaşıırken ellerim daha çok titriyor. "Ne oldu?"

"Bazı günlerin diğerlerinden daha zor olduğunu biliyorsun. Telefon görüşmeleriniz onun yüzünü güldürüyor, bu yüzden yoğun programınızda zaman ayırabilerseniz çok memnun olurum."

"Elbette. En kısa zamanda onu arayacağım."

"Teşekkürler. Ve büyük elemeleriniz için tebrikler. Seni çok seviyoruz ve gurur duyuyoruz. Bu yıl senin yılın olacak. Bunu biliyoruz."

"Sağ ol baba. Ben de seni seviyorum."

"Başka bir telefon geliyor. Yarın konuşuruz." Telefonu kapatır.

Yukarı.

Bok gibi hissettiğim her zamanki berbat Pazar günüm için sabırsızlanıyorum.

ailemle konuşuyorum. Telefonu kapatır kapatmaz özel McCoy süitime geri dönüyorum, annemi aramadan önce bir hap şeklinde küçük bir yardıma ihtiyacım var.

Zayıf bir anımda kışını kanepelerimden birine dayamış görmek isteyeceğim son kişi.

Tanrım, Elena gidemez mi, ne bileyim, bir halkla ilişkiler krizini çözemez mi? Tedirgin bir şekilde elimi buklelerimin arasında gezdiriyorum.

"Hey, bu çok hızlı oldu. Liam'ın sana en az bir saat daha bakıcılık yapmasını beklerdim. Neredeyse en yüksek skorumu geçiyordum." Elena bana iPad'indeki bir oyunun iç tasarımını gösterirken tereddütlü bir gülümseme takınıyor. Ailemin Londra'daki malikanesine benzer, kumsal dekorlu kocaman bir oturma odası yaratmıştı. Kaçırdığım şeyin hatırası, kalbime doğru güçlü bir acının fırlamasına neden oluyor.

Elena'nın aptal, ürkek gülümsemesinden nefret ediyorum. İçimdeki duygu yoğunluğunu hafifletmek için daha fazlasını görmek istememden nefret ediyorum. Ona karşı verdiğim kontrolsüz tepki, öfkenin kaygının yerini almasına neden oluyor. Bir tsunami gibi, geri dönüşü olmayan bir yıkım yolundayım. "McCoy Liam'a benimle ilgilenmesi için para vermiyor, sana veriyor. Belki de etrafta dolanmak yerine işine odaklanmalısın.

aptal bir oyunla. Boş zamanlarınızda yaptığınız şey buysa, belki de aldığınız ekstra ücrete değmiyorsunuzdur."

"Pislik gibi davranmana gerek yok." Sol gözü seğiriyor. Oldukça sevimli, bu da hayal kırıklığımları artırıyor.

"Böyle davranarak bunun benim normal davranışım olmadığını ima ediyorsunuz. İşte burada yanılıyorsun. Bu benim ve belki de o güzel küçük kafanı buna alıştırmaya başlamalısın. Buraya arkadaşın olmaya gelmedim aşkım." Elena'yla kavga etmek beni canlandırıyor. Berbat bir durum ama ona karşı duyduğum öfke, kontrolümü tehdit eden endişeden daha iyi hissettiriyor.

Sol gözü açık kalmak için savaş veriyor. "Eğer kötü bir gün geçiriyorsan, acısını benden çıkarma. Ben sadece sana yardım etmek için buradayım."

"Sen sadece para kazanmak için buradasın. Fedakâr şehit rutini biraz bayatladı, özellikle de tüm bunlardan sonra banka hesabını doldurup giden biri için."

Kendini toparlamadan önce gözlerinde suçluluk gibi bir şey parlıyor. "Her şey para demek değildir."

"Yine de mücadelelerimden aylık çek alan ilk kişi sen olacaksın."

Boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Seni bu kadar sinirlendiren ne bilmiyorum. Endişeli ve sinirli olmakta yanlış bir şey yok ama kendini toparlamalısın. Eğer izin verirsen sana yardım edebilirim."

"Her şeyi düzeltemezsiniz."

"Bir yere gitmiyorum. Eğer ben düzeltemezsem, düzeltecek birini bulurum."

Benim endişem de bu. Bana yakınlaşmasına, beni daha iyi yapmaya çalışmasına izin veremem. Daha iyi olmak *istememi sağlamak* için.

Umut, önlerinde gelecekleri olan aptallar içindir.

Umut, yıldızların altında, bir kilisede ya da çaresiz bir ihtiyaç anında dilek dileyenler içindir.

Umutsuzlar bu tür anlara sahip değildir. Bize dünyanın ne kadar boktan olduğunu hatırlatan biyolojik bir saatimiz var.

Spoiler uyarısı: Sonunda hepimiz öleceğiz. Bazılarımızın diğerlerinden daha çabuk ölmesi dışında.

Ona dönüp bakmadan odama giriyorum. Kapının kapanırken çıkardığı gümbürtü içimi korkuyla dolduruyor. Düşüncelerimle, kendimden nefret etmemle ve bitmek bilmeyen endişelerimle yine yalnızım. En kötü türden bir rüya takımı.

Yaptıklarımın sonuçlarını düşündükçe nefes alış verişim düzensizleşiyor. Elena ile kavga etmek boşluğumu artırıyor, siyah ve

sonsuz.

Onun mutluluğunu emmek beni daha da berbat ediyor. Hızla çarpan kalbimi rahatlatmaya çalışarak küçük alanda adım atıyorum ama başarısız oluyorum.

Düşüncelerim kafamın içinde yarışıyor, beynim bir konudan diğerine hiç ara vermeden geçiyor. Babamı hayal kırıklığına uğratma, annemi endişelendirme ve Elena'yı uzaklaştırma düşünceleri zihnimi kırıma noktasının ötesine itiyor. Derin nefes almaya çalışırken dudaklarımdan zoraki nefesler çıkıyor. Rahatlamak için uyguladığım tüm stratejiler başarısız oluyor. Soğuk gri duvarlar sanki üzerime kapanıyor ve bana nefes almak için çok az alan bırakıyor. Anksiyete böyle kötü bir serseri. Her geçen gün daha da büyüyerek kaçış hissimi yok ediyor.

Spor çantamdan güvenilir ilaç şişemi titreyen ellerimle alıyorum. Hiçbir şey korkularımı ilaçlarım kadar uzaklaştıramaz. Onları daha az almaya çalıştım. Gerçekten denedim. Böyle anlar zihinsel gücümü sınıyor ve kafayı yememe iki saniye kalmışken annemi arayamıyorum.

Yirmi dakika sonra kan dolaşımdaki rahatlama, annemi ararken duyduğum pişmanlığı hafifletiyor.

Bir Xan'ın sağladığı uyuşukluğu arzuluyorum. Başa çıkma becerilerim berbat, ama benimle ilgili olmayan bir şey söyleyin. Nefesimi tutmayacağım çünkü uzun bir süre kusurlarımı sıralayacaklar.

JAX

MOtel süitinde bangır bangır çalan müzik beni uyandırdı. Yorganı üzerimden atıp telefonumdan saati kontrol ederken homurdanıyordum. Sabahın *beşı*. Uyanmam gereken saatten tam Yarış. yarım saat önce.

Neler olup bittiğini öğrenmek için gömleğimi çıkarmadan odamdan ıkıyorum. Gözlerim hayal kırıklıklarımın nesnesine indiğinde ayaklarım duruyor.

Ve *tüm* hayal kırıklıklarımı kastediyordum.

Zihinsel tür. Fiziksel türden. Aletimin şortumun içinde canlanmasına neden olan türden.

Elena, Victoria's Secret podyumuna daha çok yakışan küçük bir giysi parçası giyiyor. İpeksi geceliği kıvrımlarını sarıyor ve etek ucu kalçasının ortasına geliyor. Kıının kürecikleri beni çağırıyor, küçücük elbisesinin altında ne olduğuna bakmam için yalvarıyor.

"Günaydın." Kendisine hiç yakışmayan şarkılı bir sesle konuşuyor. Konuşma şekli ve omzunun üstünden bana gönderdiği bakış, yaramazlığı haykırıyor.

Ya en iyi rüyayı görüyorum ya da yaşayan bir kabus. Yumurta ve pastırma kokusu bana tüm bunların gerçek olduğunu söylüyor. Elena'nın bacaklarını ve kıını değerlendirirken sikim şortumun içinde zonkluyor. şu lanet olası kı.

Kahretsin. Bu gerçek bir işkence. "Kahvaltı ister misin?"

Lanet olsun. Ben kimim ki hayır diyeyim? Elena ıslak bir rüya gibi görünüyorken, teklif edeceği her şeyi kabul ederim.

Büyüyen ereksiyonumu saklamayı umarak yemek masasına oturuyorum. Gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Üst raftaki kahve fincanını alışından, fırındaki pastırmayı kontrol etmek için eğilmesine kadar.

Yaptığı her hareket beni kızdırıyor. Dürüst olmak gerekirse, onun bu iyi davranışını aklım almıyor, özellikle de dün ona bir pislik gibi davrandıktan sonra.

Parlayan gözleri, yüzüne yapışmış sahte kaşlarıyla uyuşmuyor. "Sen iyi misin? Yüzün biraz acı çekmiş gibi görünüyor."

Acı çeken tek şey o değil.

Önünde yemek dolu bir tabakla yanıma geldi. Bu tür bir muameleye kesinlikle alışabilirim. Belki de bir bebek bakıcısına sahip olmak o kadar da kötü bir şey değildir.

Yakınıma eğiliyor, çilekli şampuan kokusu çarpıyor yüzüme. "Bu durum iki şekilde sonuçlanabilir. Ya birbirimize saygılı davranırız ya da sen bana bir pislik gibi davranırsın. Ama eğer ikinci seçeneği seçersen, bil ki ben bu tür saçmalıkları kabul etmem. Birine işkence etmenin birden fazla yolu vardır." Gözleri yüzümden kasıklarına doğru kayıyor, ereksiyonumu inceliyor.

Kahretsin. Bu hem çok seksi hem de çok yanlış. "Ve bana nasıl işkence ediliyor? Görünüşe göre kahvaltı ve şovla daha iyi bir anlaşma yapıyorum."

"Oh? Bunun senin yararına olduğunu mu düşündün? Daha çok yarıştan sonra sana arka arkaya iki röportaj ayarladım çünkü herkes senin spot ışıklarını sevdiğini biliyor. Gerçi sabahına eklenen mavi toplar da bir artı." Kocaman gülümsüyor.

En kötü günümü geçirmem için yaptığı planlar beni kızdırmaktan çok etkiliyor.

"Benimle oynadın."

Elena başını sallar. "Bunu bir aydınlanma olarak düşün." Elinde *benim* kahvaltım olması gereken tabakla odasına doğru yürüyor. "Not: Kahvaltı istiyorsan oda servisini kendin ara. Ben senin hizmetçin değilim." Odanın kapısını kapatmadan önce gördüğüm son şey sırtışı oluyor.

Elena Gonzalez değerli bir rakip olduğunu kanıtladı. Oyun başlasın.

Ekip garajda koşturuyor, Avustralya Grand Prix'si öncesi son dakika kontrollerini yapıyor. Kahvaltıdan sonra aldığım Xanax sistemime işledi ve endişemi geçmişte kalan geçici bir soruna dönüştürdü. Uyanık kalırken endişelerimi yatıştırmak için doğru miktarda alıyorum çünkü üç yüz kilometre hızla araba sürerken ihtiyacım olan son şey panik atak.

Elena garajın bir köşesinden bana gülümsüyor, daha önce yaptığı hamleyle övünüyor.

Onunla konuşmak için Elías'ın meşgul olmasından faydalaniyorum. "Yani aramızdaki ilişki böyle mi olacak? Ben iteceğim, sen çekeceksin?"

"Duruma göre değişir. Bütün sezon boyunca bana eşeklik mi edeceksin?" "Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyorum. Bu boktan şeyin ne zaman

benim için fan
vuracak. "Ne
kadar güven
verici."

Kısıık bir kahkaha attım. "Bazıları bana öngörülemez der."

"Seni pisuarın yanında baygın halde bırakanlarla aynı kişiler mi?

Çünkü haksız değiller."

Lanet olsun. Kendini tutmuyor. Nedense bunu ferahlatıcı buluyorum.

Vay halime. İlgi odağı olmak için herkese ve annelerine on beş dakikalığına kıcıımı öptüren zengin bir çocuk. Elena gibi biriyle takılmak bana ne kadar insan olduğumu hatırlatıyor. Bu beni hem alçaltıyor hem de ödümü koparıyor.

"Tahmin edilemez demişken, ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Bu sabahki gösteri bambaşkaydı... Bütün o gecelikleri benim için mi paketledin?"

Yanakları pembenin en güzel tonuna döndü. "Hak ettiğin buydu." "İnsanlar senin bu yönünü biliyor mu?"

"Tekmelemeden ve çığlık atmadan aşağı inmeyen mi? Oh, evet."

"Tekmelemektense çığlık atmanı tercih ederim, ama bu senin sapkınlığınsa ben varım."

Yanakları pembeden kan kırmızısına dönüyor. "Yapamazsın-"

"Seninle bu şekilde konuşmak mı? Küçük gösterinden sonra, seni becerirken yatağımanın üzerinde domalmış görüntünle nasıl otuz bir çektiğimi anlatamam. Yarıştan önce beni uçurmanın tek yolu buydu."

Elena'nın gözleri garajda dolaşıyor, istediğim yer dışında her yere konuyor.

Parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum. "Sen kendi küçük oyunlarını oynayabilirsin, ama ben de kendi oyunlarımı oynayabilirim. Ve seni temin ederim ki bundan daha iyi bir anlaşma yapacağım."

Bir ekip üyesi yarışa hazırlanmam için beni çağırdı.

"G i t s e m iyi olacak. Prix'nin tadını çıkar." Onun derisinin altına girmeyi seviyorum.

Elena pürüzsüz, bronz, *her santim* derisini *öpmekten çekinmez*.

Aynen. Boku yedim.

"İyi şanslar," diye mırıldanıyor Elena nefesinin altında.

Arabama atlamadan önce omzumun üzerinden ona bir gülümseme attım.

Ekip beni üçüncü sıradaki sıralama yerime çekiyor. P3 konumum beni her Prix'de McCoy ile mücadele eden Bandini çocukları Noah ve Santiago'nun arkasına yerleştiriyor.

Alev geciktirici teçhizat beni tepeden tırnağa koruyor ve bir şey ters giderse güvenliğini sağlıyor. Kızım motorun gürültüsünden titriyor.

Üstümdeki ışıklar kararmadan önce yanıyor. Antrenörüm pedala basıyor ve arabam hızlanıyor. Prix'nin ilk düzlüğünde yarışıyorum. McCoy'un simülatör makinesinde tamamladığım dünkü alıştırma sürüşünü yeniden canlandırırken tekerlekler pürüzlü kaldırıma sürtünüyor.

"Gride tekrar hoş geldiniz. Liam, Elías ve diğer bir sürü kişi arkanızda, bu yüzden iyi çalışmaya devam edin." Takım müdürü Chris, takım telsizinden konuşuyor. Seçkin sözcükleri ve saçma sapan tavırları olan bir adam.

"Lastikler iyi hissettiriyor. Motor cehennem gibi sıcak."

"İşe yarıyor gibi görünüyor o zaman. Yakında kontrol edeceğim."

Arabam tur üstüne tur atarak kaldırımını parçalıyor. Dört lastiğimi değiştirmeleri için ekibe iki saniye vererek pite giriyorum. Lastikler yolla buluşuyor ve yarışa tekrar girmeden önce beni pit şeridinden aşağı itiyor. Pite girdikten sonra sıralamada yükselmem gerekiyor.

"Liam senin önünde. Bir sonraki dönüşte, iç taraf yerine dış taraftan git. Düz yola çıkmadan önce önünü kes." Chris'in sesi küçük kulaklıktan yankılanıyor.

Benim arabam Liam'ın donanmasının arkasından sürünerek geliyor. Bu sporda her şey milisaniyelerle ölçülüyor, bu da her dönüşün -her lanet lastik dönüşünün- önemli olduğu anlamına geliyor. Fren yapmadan önce Liam'ın arabasının yanına yanaşıyorum. Chris'in düşündüğü gibi o içeriden gidiyor, ben dışarıdan devam ediyorum.

Arabam Liam'inkini hızla geçiyor, onun motoru benimkiyle boy

ölçüşemiyor. Üç yüz kilometrenin üzerinde bir hızla düzlükte ilerliyorum.

"Şimdi Elías'ı hak ettiği yere geri gönderin," diye homurdanıyor Chris mikrofona. "Yani, şebekenin arkasına mı?" Pantolonlarımın arasından nefes alıyorum.

motor arkamda ısındıkça daha da ağırlaşıyor.

Bir sonraki virajda Elías'ın önüne geçtiğimde Chris ve ana mühendisim gülüyor.

"Önünde sadece Santiago ve Noah var. Onlara babalarının kim olduğunu göster."

Bir kahkaha attım. Bandini'nin kırmızı arabaları parlıyor, kızgın güneşin altında pırıl pırıl görünüyorlar. Arabam dönemeçlerden birinde Santi'ninkinin yanına yanaşıyor ama o beni tekrar iterek üçüncü sıraya düşürüyor. Onun arabası yolun ortasını kaplıyor, ama ben onun arkasına geçiyorum, ön kanadım sürünerek yükseliyor. Bir sonraki dönüşte, öne doğru itmeden önce arabasının yanına kadar sürüyorum. Ani fren yapınca lastikleri gıcırıyor.

"İyi iş çıkardınız. Bu hareketiniz basın toplantımda ilginç bir konu olacak. Eğer onun adamlarını yenersen James Mitchell bayram edecek."

Son olarak, Noah Slade. F1'in dört kez Dünya Şampiyonu ve yeni seçilmiş Pussy-whipped Squad Başkanı. Bir sonraki dönüşten önce bana fren kontrolü yapıyor.

Bu galibiyeti istiyorum. Kendim için, takım için, akıl sağlığım için. Kazanmak, kendimle ilgili şüphelerimi geride bırakmak demek. Birinci olmak, yarış arabası numaramı takacak kadar beni önemseyen hayranlarıma layık olduğum anlamına geliyor. Podyumda bitirmek çitayı yükseltiyor ve annemden uzakta geçirdiğim zamana değiyor.

Noah işimi kolaylaştırmıyor. Hamlelerimi dirençle karşılıyor, onu birincilikten itmek için bana sınırlı fırsatlar veriyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Chris sesini açar. "Lütfen bu adama McCoy arabalarının neler yapabileceğini gösterin."

Noah bir ömür boyu yetecek kadar şampiyonluk kazandı. Başka birinin onu yenmesinin zamanı geldi...ya da on. Maya onun egosuyla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum.

Lastikler dönüyor, arabanın vitesleri değişiyor ve kalbim motorun gümbürtüsüyle atıyor. Son virajlardan birinde Noah'nın arabasının etrafından dolanıyorum ve en önemli anda onun önüne geçiyorum. Damalı çizgiyi geçtiğimde kalabalık çılgına dönüyor. Dudaklarımda boktan bir gülümseme belirliyor çünkü başardım.

ELENA

I Odamdan çıktığımda Jax'i kanepede oturmuş, tedirginlikle dizini zıplarken buldum. Siyah düğmeli gömleği ve pantolonuyla yakışıklı ve Şangay galasına hazır görünüyor. Sanki giyinmek Toplumun beklentilerine uyarak papyonunu çıkardı. Kasları gömleğinin pahalı malzemesine karşı kabarıyor.

Kısacası, Jax baştan çıkarıcıların en kötüsü. İşim için. Akıl sağlığım için. İçimdeki delice, şehvet dolu his için, onun takılma teklifini kabul etmeyi umursamıyorum. Ama iyi ki işime İngiltere'nin en kötü bekârıyla hızlı bir sikişten daha çok değer veriyorum.

"Hiç de fena görünmüyorsun." Kaşlarını çatmadan önce dudağının bir köşesi seğiriyor.

Homurdanıyorum. "İltifatların berbat."

"Sana iltifat etmesini isteyeceğin son kişi benim."

"Nezaketten yoksun olduğun için mi?"

"Taktik bizim meselemiz değil." İngiliz aksanı sözlerini belirginleştiriyor. "*Benim sorunum* seninle." İşaret parmağını göğsüme vuruyorum. "Bu konuda ne yapmamı istersin?"

"Bana karşı daha nazik olsan ölür müsün? Daha az huysuz olmaya ne dersin?"

Elini sakallı çenesinde gezdiriyor. "Dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

"Emin misin?" Sesimin emin olmaktan başka bir şeye benzememesi dışında.

"Tatlı anlar ve özel sözler için biçilmiş kaftan değiliz." Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri tekrar bedenimi tarıyor.

Onun incelemesi karşısında içime dolan enerjiyi görmezden geliyorum. "Tamam o zaman. Ne tür anlar yaşayacağız?"

Eli yüzümde geziniyor ve bende hafif bir ürperti uyandırıyor. Saçımın bir tutamını tutup parmaklarının arasında ovuşturuyor ve sanki tüm cevapları barındırıyormuş gibi inceliyor. "Sonu sadece hayal kırıklığı olan türden."

"Seninle gurur duyuyorum. Her erkek yatak odasındaki hatalarını kabullenemez." Yakınlığı karşısında kalbimin ne kadar hızlı çarptığını saklayarak göğsüne dokunuyorum. Elim gömleğinin düğmelerinden aşağı inip bir kırıksıklığı düzeltirken ısınıyor. "*Hayal kırıklığı, yatak odasında beni tanımlamak için kullanacağın son kelimedir. yatak odası.*" Sesi törpülenerek alçalıyor.

"Gerçekten mi?"

Elini cebine koymadan önce sanki bana tekrar dokunmak istiyormuş gibi esnetiyor. "Göstermekte her zaman daha iyiydim, anlatmakta değil."

"Beş yaşındaki bir çocuğun duygusal aralığına sahip olduğunuz için uygun. Aynı konsepti takip ediyorlar."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Sizi temin ederim ki kadınlarla birlikte olduğum onca yıl boyunca hiç şikayet etmediler."

"Muhtemelen onlar konuşmaya fırsat bulamadan giden siz olduğunuz içindir."

"Ahh, şimdiden numaralarımı mı öğreniyorsun?"

"Hileler sinsi olduklarını ima eder. Senin hakkında her şeyi öğrenmenin benim işim olduğunu unutuyorsun."

Gözleri kararıyor. "Kötü kısımları bile mi?"

"Özellikle de bunlar. Bu işi daha ilginç kılıyor." Avuç içlerimi birbirine bastırıp parmaklarımı oynatarak en iyi şeytani dahi taklidimi yapıyorum.

"Şeytani derecede yakışıklı olduğum ve öldürücü bir aksanım olduğu gerçeği değil mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Ben buna dolandırıcılık derdim."

Yalanlar. Aksanı ve bakışları bu durumda çok profesyonel. "Bana karşı koymakta zorlandığın için mi?"

"Ehh. Senin gibi davranan erkeklerden hoşlanmıyorum." "Ve bu?"

"Sanki benden üstünlermiş gibi."

İlgisizlik maskesi bir an için kayıyor. "Ben öyle hissetmiyorum." "Böyle görünüyorsun, ki bu da aynı şey. Sorun değil. Ben büyük bir ve senin gibi erkeklerle başa çıkabilirim. Bana bu şekilde davranan ilk müşteri sen değilsin." Süitten çıkmak için ana kapıya doğru yürüdüm.

Benim ipek

Şampanya rengi elbise vücuduma yapışıyor, uzun adımlar atmamı zorlaştırıyor.

Jax bana kolayca yetişiyor. Dirseğimi usulca kavrayıp beni kendisine doğru çeviriyor. "Diğer erkekler adına konuşamam ama senden daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Aslında tam tersi. Sen de-" yüzümde durmadan önce vücudumu bir kez daha tararken dudağını ısıırıyor "-benim gibi biri için çok iyisin."

"Senin gibi biri mi?" Eline bakıyorum, dokunuşunda tenimin neden çakıl taşı gibi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Başparmağı tembelce tenimde geziniyor. "Birinin mutluluğuna sebep olmaktansa onu yok etmeye daha uygunum."

Derin bir iç geçirdim. "Her zaman kafa karışıklığıyla örtülü ifadelerle mi konuşacaksın?"

"Jim Carrey'nin Riddler'ı gibiyim."

"Referans verebileceğin onca film arasından George Clooney'nin Batman serisini mi seçtin? Sana olan tüm saygımı kaybediyorum."

"Bana az da olsa saygı duyuyor olman endişe verici." "Merak etme, her geçen saniye azalıyor."

Başını sallıyor, gülümsemesiyle savaştıktan sonra kaşlarını çatmaya karar veriyor. "Hadi gidelim. Bu boktan gösteriyi bitirmenin zamanı geldi."

"Sponsor etkinliklerinden neden nefret ediyorsun?"

"Arabamla yarışmak dışındaki her şeyden nefret ediyorum. Her hafta bana çok fazla soru soran yeni bir insan kalabalığıyla uğraşmaktansa yeryüzünden silinmeyi tercih ederim."

İkimiz de koridora ve asansöre doğru yürüyoruz. "Sanırım yanlış kariyer yolunu seçtin. Yarışçılık ve ünlü olmak birbiriyle eş anlamlı."

Jax düğmeye basar. "İnan bana, gençken bunun sonuçlarını düşünmüyordum."

"Başkalarının yanında daha endişeli olduğun için mi?" "Bir kısmı."

Belirsiz, ama sırrını saklamasına izin verdim. Asansör kapıları açıldı ve içeri girdik.

Lobi için düğmeye basıyorum. "Ne zamandır endişelisin?" "Çok uzun zamandır."

"Ve daha da kötüleşti mi?"

"Sen terapist değilsin. Cevap aramak için beynimi kurcalamayı bırak."

Korkuluklara yaslanırken gülüyorum. "Buna sohbet etmek deniyor. Bir ara bunu karşı cinsle denemelisin. Onları sessizliğe boğmadığın zaman kadınların neler konuşabildiğine şaşıracaksın."

"Çok tatlısın, beni daha fazla edepsiz konuşmaya teşvik ediyorsun. Beni başka kadınlarla düşünmek, sen olmayı dilemek seni azdırıyor mu?"

Oh, kahretsin. İyi gidiyorsun, Elena. Yarattığın karmaşadan kendini kurtarmanın tadını çıkar.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

"Yine de bu konuyu açmaktan hoşlanıyorsun. Neden?" Sırtışı beni rahatsız ediyor. Gözlerim dudaklarında daralıyor. "Buna şaka denir."

"Seni temin ederim ki benimle seks yapmak başka bir şeydir."

İğrenerek burnumu kıvırıyorum. "İğrenç. Yarım yamalak bir Çin büfe restoranının sahibinden beş yıldızlı bir eleştiri gibisin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kendileri deneyene kadar kimse sizin parlak tavsiyenize güvenmemeli."

Bir kahkaha patlaması duyulur. "Söylediğin saçmalıkların yarısını nasıl uyduruyorsun?"

"Hızlı bir dilim var. Bu bir yetenek."

Sözlerim kafasına dank edince kaşları kalktı. *Kahretsin, aptal dil şu anda daha iyi.*

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Bunu görmezden gelelim. Birlikte çok zaman geçireceğiz, bu yüzden belki seksten başka şeyler hakkında konuşmayı öğrenebilirsin."

"Her zaman böyle otoriter misin?"

"Ben *iddialı* terimini tercih ediyorum. *Otoriter*, özellikle kadınlar için olumsuz bir çağrışım yapma eğilimindedir."

Kaşları kalkıyor. "F1'de çalışan bir kadın olduğun için başına gelmeyen kalmadı, değil mi?"

"Ne ele verdi? Yarış pistinde neredeyse hiç kadın olmaması mı yoksa basın odasında tüm erkeklerin beni görmezden gelmesi mi?"

Başını iki yana sallar. "İnsanlardan nefret etmek için bir neden daha."

"Ben öyle görmüyorum. Bunu insanların yanıldığını kanıtlamak için bir başka neden olarak görüyorum."

Jax ve ben otuz dakika sonra Şangay galasına giriyoruz. Tavandan sarkan kristal ışıklar, Jax bizi kalabalığın arasında dolaştırırken altın bir parıltıya büründürüyor. Etrafta dolaşan garsonların yüz dolarlık şampanya kadehleri ve Gordon Ramsey'nin mutfağından fırlamış yiyecekler sunmasıyla lüks kelimesi burayı anlatmaya yetmiyor.

Jax yabancılarla beş dakikadan daha uzun süre konuşmak zorunda kaldığında tavırları tepetaklak oluyor. Sinirliliğini, istemeden de olsa saatlerce iyi davranmak zorunda kalmasına bağlıyorum.

"Ah, Elena. Sen olduğunu sanmıştım. Bir saattir seni bulmaya çalışıyorum, benim için bir dans ayırırsın diye umuyordum." Elías'ın sesi dikkatimi çekiyor.

"Elena'nın bu akşam yanımda kalması gerekiyor. Belki tekrar deneyebilirsin.

-Bilmem, hiç mi?" Jax, orta parmağını uygun bir şekilde uzatarak eliyle onu kışkıştırıyor.

"Şaka yapıyor. Aldırma ona." Gözlerim Jax'e dikildi.

"Güzel. DJ'den en sevdiğin şarkılardan birini çalmasını isteyeceğim. Geri geleceğim." Elías bana gizemli bir gülümseme attı.

"Onu yönlendirmeyi bırak." Jax'in hırıltılı sesi kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

"Sadece bir arkadaşla dans. Olayları bu kadar büyütmeyi bırak."

Jax'in çenesi sıkılır, avizelerin parlamadığı yerlerde gölgeler kalır. "Arkadaş mı?"

"Size yabancı bir kavram gibi gelebilir ama erkekler ve kadınlar seks yapmadan da arkadaş olabilirler."

"Bu saçmalık. Liam ve Sophie iki *arkadaş* arasında neler olabileceğinin mükemmel bir örneği."

Gözlerimi deviriyorum. "Elías ve ben birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Aramızdaki öyle bir şey değil."

"Bir açıklama istemedim. Ne istersen yap." Beni görmezden gelerek uzaklaştı.

Arkadaşımı ararken tomurcuklanan kızgınlığımı görmezden geliyorum. Elías'ı DJ kabininin yanında, pikapları çalıştıran adamla sohbet ederken fark etmek kolay. Uzaklaşırken DJ'e utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Beni dans pistine çekti ve "*La Bicicleta*" şarkısında bir daire çizdirdi.

"Ee, sen ve DJ?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Başını sallıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum."

"Böyle bir sporda bu çok zor. İlk olmak istemiyorum... bilirsiniz."

Elías'ın dünyaya açılması için hiçbir zaman doğru zaman gelmeyecektir. Kariyeriyle birlikte, önemli bir parçasını saklamak ona ne kadar acı verse de cinselliği konusunda ketum davranmaya devam ediyor.

"Bunun korkutucu olduğuna eminim ama zaman değişti."

Elías'ın sesi müzikten duymakta zorlandığım bir fısıltıya dönüşüyor. "Bundan emin değilim. Erkeklerin penisleri ve güzel bir kıçları olduğu için onlara asılacağımı düşünmelerinden nefret ediyorum."

"Günümüzde ve çağımızda insanların daha kabullenici olmasını umuyorum."

"Bunu test eden kişi ben olmak istemiyorum. En azından şimdilik. Üst düzey bir takımla sözleşme imzaladıktan sonra kesinlikle şimdi değil."

"Ne zaman hazır olursan bana haber ver, sana yardım edeyim." Elías gülümsüyor. "Jax ve ben sensiz ne yapardık?"

"Siz bir basın toplantısı sırasında sorulara verdiğiniz yanıtları unutabilirsiniz ama Jax bir sonraki Twitter hashtag'i olarak trend olabilir. Ve bunun iyi bir nedeni yok."

"Kabul etmelisiniz ki JaxAttack hashtag'i oldukça akılda kalıcı."

"Neredeyse hangi kadından olursa olsun kapacağı cinsel yolla bulaşan hastalık kadar akılda kalıcı. kulüpte takılıyor."

Elías gülerken göğsü titriyor. "Ne dersen de, o senin içinde uzun zamandır görmediğim bir ateş yakıyor. Endişelenmeye başlamıştım, biliyorsun, ama geçen yıl bir şey söylemek istemedim. Yorgun ve üzgün görünüyordun ve stresli olduğundan mı yoksa büyükannenle ilgili başka şeyler yüzünden mi olduğundan emin değildim..."

"Benim için endişelenmeni istemiyorum. Özellikle de diğer şeyler hakkında." Gözlerim çevremizi tarıyor.

"Birinin yapması gerek. Yeni tesisi nasıl gidiyor?"

"Pahalı ama buna değer. Hatta bana her gün onun fotoğraflarını gönderiyorlar ve haftada bir kez beni arıyor. Güya oda arkadaşıyla arkadaş olmuşlar."

"Mutlu olduğunu duyduğuma sevindim. Yardımımı kabul etmiş olsaydınız yıllar önce orada olabilirdi."

"Ben hayır kurumu değilim."

"Ama yine de öyle olan herkese yardım ediyorsun." Bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Bu iş sayesinde artık evimi karşılayabiliyorum. Jax'e yardım etmek için yaptığım aylık ödemelerle onun evini, kredilerimi ve dairemi ödeyebiliyorum. Hatta şimdi biraz daha büyük bir yer bakıyorum."

"Bu çok iyi. Yaşadığın yeri sevmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum, onu görmezden geliyorum.

Kaşlarını çatmaktan vazgeçmiyor. "Hâlâ o kâbusları görüyor musun?"

"Elías... *No quiero hablar de eso.*"

Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama bu sezonun başından beri kâbus görmedim.

"Bence Jax ile sandığınızdan daha fazla ortak noktanız var. İkiniz de sizi rahatsız eden şeyler hakkında konuşmaktan kaçınıyorsunuz. En azından sende ne olduğunu biliyorum. Ama onda, belli ki, üzücü bir geçmişi olan kötü çocuk diye bağırıyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne üzücü bir geçmiş? Ailesi hayatta, yarış kariyerini destekliyorlar ve paranın satın alabileceği her şeye erişimi var. Anne ve babalar çocuklarına her şeyi verdiğinde ne olacağının poster çocuğu. Daha ne isteyebilir ki?"

Elías beni kendi etrafında döndürüyor. "Belki de doğru soruları sormuyorsun."

Kalabalık ürkütücü bir şekilde dağılır ve Jax'in Liam ve Noah ile birlikte bir köşede kara kara düşündüğü görülür.

Sanki beni hissetmiş gibi, gözleri benimkilerle buluşuyor. Vücudumdaki her sinir ışıldıyor. Sırtışı bela ve söylenmemiş vaatleri haykırıyor ve vücudumun onun ilgisine verdiği tepki beni endişelendiriyor. Jax'e olan çekimim, ona yardım etmek için özenle hazırladığım planı tehdit ediyor. Ama bu düşünceleri bir kenara itiyorum çünkü Jax Kingston'ı harekete geçiren şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek için buradayım.

Görünüşe göre kariyerimin şimdiye kadarki en büyük zorluğuyla çalışacağım. Jax'in kötü tutumu ve düşünceli hali bazılarının gözünü korkutsa da, onu sıfırdan onarmaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Kaşlarının birbirine yapışmasına ve kaşlarının çatılmasına neden olan geniş bir gülümseme gösteriyorum.

Getir bakalım.

ELENA

S Odasına girdiğimde her nasılsa Jax beni duymuyor. Parmak uçlarımla penceresine doğru yürüyorum, perdelerle tutunuyorum ve dramatik bir yetenekle açıyorum. "Kalk ve parla!"

Işıktan uzaklaşırken garip bir hırıltı duyulur. "Ne oluyor lan?"

"Kalkma zamanı. Planladığımız yoğun bir gün var."

"Birkaç saat sonra gelebilir misin? Daha da iyisi, hiç gelme." Bir yastık kapıyor ve başını örtüyor. Sesinde sert bir ton var, uyandığı için boğuk.

Çıplak sırtına bakma fırsatını değerlendiriyorum, dövmelele kaplı, neredeyse bir santim boşluk var. Pürüzsüz kaslar gerilerek vücudunda çıkıntılar oluşturuyor.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Neredeyse pes edecektim ama bir şekilde kendimi tuttum. "Bu çok cazip bir teklif."

"Sabah saksosu kadar cazip değil. Bu yüzden, eğer masada bu yoksa, gitmen gerek." Yüzündeki yastık sesini bastırıyor.

"Sabahları bu kadar çekici olduğunu kim bilebilirdi?" "Ne diyebilirim ki? İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun," diyor kuru bir sesle.

Belirgin kollarına yayılmış dövmelele seçmeye çalışırken gözlerim zorlanıyor. Dudaklarımı yalıyorum, yaklaşmamak için içimdeki her şeyle savaşıyorum.

Jax aniden kendini yatak başlığına doğru kaldırıyor. Gözlerimi kaçırmak için acele ediyorum ama yüzündeki gülümseme bana ne kadar mahvolduğumu söylüyor.

"Elena Gonzalez, beni mi kesiyordun? Gururum okşandı."

"Lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Seni yastıkla ne kadar çabuk boğabileceğimi sorguluyordum."

"Biri bana seninle yatakta öleceğimi söyleseydi, ilk tahminim bu olmazdı."

Yanaklarımı sıcaklık basarken gözlerim otel halısına düşüyor. "Annemi o ağızla öptüğüne inanamıyorum."

"Bana aldırıyor. Apple kalemini kalıcı olarak kışına yerleştirmiş olman benim suçum değil," diye tersliyor Jax.

Kaslarının hızlı hareketten dolayı gerilmesini ve dalgalanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ama onun yanında kendimi ancak bu kadar kontrol edebiliyorum. "Devam edelim... İmajını düzeltmene yardımcı olacak ilk etkinliğini planladım. Hazırlan çünkü bir saat içinde orada olmamız gerekiyor. Egzersiz kıyafetleri giydiğinden emin ol." Arkama bile bakmadan odasından çıkıyorum. Gerçekçi olalım, onun yataktan kalkışını izleyecek kadar kendime hakim olamıyorum.

Jax yirmi dakika sonra benimle oturma odasında buluştu. Adidas pantolonu kaslı bacaklarına yapışıyor ve siyah tişörtü formunu vurguluyor.

Onu tüm ihtişamıyla görebileceğim bir etkinlik planladığım için kendime vurmak istiyorum.

"Bu kıyafetle mi gidiyorsun?" Jax'in gözleri boxer örgülerime takıldı. *Milyon Dolarlık Bebek'ten sonra* üstümde ve taytında gezindi.

"Evet. Fizikselleşeceğiz." Seksenli yılların egzersiz videolarında kalması gereken küçük bir yumruk pompalaması yapıyorum.

"Hayatımı sikeyim," diye homurdanıyor otel odasından çıkarken nefesinin altında.

Onun tepkisi beni hissetmemem gereken bir gururla dolduruyor. Onun gizli bakışlarını ve alaylarını ne kadar arzulasam da, onun ve kendimin iyiliği için direniyorum.

Hızlı bir araba yolculuğundan sonra Jax'in ilk etkinliğinin yapılacağı yere vardık.

"Kahretsin. Boks salonu mu?" Geniş gözler ve açık bir ağızla lobiye bakıyor.

Ona gülümsüyorum. "Sürpriz! Egzersiz rutininin bir parçası olarak boks yapmayı sevdiğini duydum, bu yüzden bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. En azından her zamanki müfredat dışı faaliyetlerinin yanı sıra ilgilendiğin bir şey."

"Yine seks hayatımı mı ima ediyorsun?" diye sorar. "Ne seks hayatı? Sağ elinle olan mı?"

Hayranlar her yönden bize bakarken Jax kıvrılıp gülüyor. Ben bile onun tepkisine kapılıyorum; mutlu ve kaygısız.

Soğukkanlılığımı geri kazanıyorum ve onu karşılama masasına doğru çekiyorum. "*Aile İçi Şiddete Karşı Mücadele*. Güzel seçim." Bana ateş ediyor

gerçek bir gülümseme. Bu gülümseme onu genç gösteriyor ve kabul etmek istediğinden daha fazla canını sıkkan endişelerden arındırıyor.

"Bunun bağış yapmak için harika bir amaç olduğunu düşündüm. F1'den bir grup insanı ve yerel iş adamlarını davet ettim. Elde edilen tüm gelir, istismarcılarından ayrılan kadınları desteklemeye yardımcı olan İngiltere merkezli bir hayır kurumuna gidecek."

Biraz daha planlamam gerekti ama amacımı çok seviyorum. Çok sayıda belgesel izliyorum ve tacizcisinden kaçmanın zorlu sürecini anlatan bir kadınla ilgili bir belgesel beni etkiledi. Geri vermeye yemin ettim ve işte Jax'in parasıyla bu davayı finanse ediyorum. Ayrıca, bunun Jax'i yardımına ısındırmak ve ilgisini canlı tutmak için mükemmel bir ilk etkinlik olacağını düşündüm.

Hayranlar ve konuklar etrafımızda dolaşıyor, sohbet ediyor ve sessiz müzayedeye katılıyorlar. Aralarında Jax, Liam, Santiago ya da Noah ile birkaç dakika antrenman ringinde kalmak için yüz avro bağışlamak isteyen F1 hayranlarının da bulunduğu çok sayıda kişi daha önce kayıt yaptırdı.

Jax'in gözlerini üzerimde bulmak için dönüyorum. Midemde, uçak inmek üzereyken hissettiğime benzer garip bir his oluşuyor. "Sana itibarın konusunda yardım edeceğimi söylemiştim. Ama banka hesabın ve ünlü bağlantılarının yardımıyla bu yolda pek çok insana yardım etmeyi planladığımdan bahsetmemiştim."

"Şöhretimi hayır kurumlarına para toplamak için ancak sen kullanırsın. Lanet olsun."

"İltifatınız yorumunuzun içinde bir yerlerde kayboldu."

"Bunu bir iğneleme olarak söylemiyorum. Bu... Bu inanılmaz." Parlak gözleri ve geniş bir gülümsemeyle etrafına bakıyor. Sanki spor salonunda, gıcırdayan spor ayakkabıları ve sallanan kum torbalarıyla çevrili evindeymiş gibi hissediyor.

Yorum yapmaya fırsat bulamadan, etkinliğin hazırlanmasına yardımcı

olması için tuttuğum ana kişi sözümüzü kesti. O günün hedeflerini açıklarken Jax

dikkatle dinliyor. Katılım konusundaki istekliliği beni şaşırtıyor, özellikle de diğer yarışçılara geldiklerinden emin olmak için mesaj attığında.

Sonraki birkaç saat boyunca gözlerimi ringdeki Jax'ten ayırmaya çalışıyorum ama bunu yapmakta zorlanıyorum. *Parlak spor salonu ışıkları altında esneyen kaslarından bile daha zor.* Teni terden parlıyor ve sabahtan beri yüzünde sürekli bir gülümseme var. O kadar nefes kesici ki, uzun süre bakmakta zorlanıyorum. Güneşe uzun süre bakınca gözlerimin yanması ve tenimin ısınması gibi bir şey.

"Sizin için bir fotoğrafını çekmemi ister misiniz? Genelde daha uzun sürer." Noah'nın kız arkadaşı Maya olduğunu hemen anladığım bronz tenli bir kadın yanımda beliriyor. Maya benden biraz daha kısa. Benimkine benzer egzersiz kıyafetleri giymiş, esmer atkuyruğu saçları arkasında sallanıyor. "Bu arada, harika bir etkinlikti."

"Çok harika ve amacına bayıldım. Maya, hazır elin değmişken benim de bir fotoğrafımı çek. Liam'ın yeğenlerine göndereceğim." Sarışın, uzay topuzlu, floresan spor sütyeni ve taytıyla Sophie, ringe doğru yürürken Maya'ya el sallıyor. Yükseltilmiş antrenman sekizgenine kıyasla küçük görünüyor.

"İyi bir fotoğraf anını sever." Santiago Alatorre kahverengi gözleriyle bana bakarken bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına atıyor. Bir vantilatörle yaptığı antrenmanın ardından koyu renk saçlarından ter damlıyor.

"Günüşiği, sana bir metre uzakta durmanı söylemiştim." Liam, Sophie'nin başının üstüne bir öpücük kondururken kabloları yaslanıyor.

Sophie öğürür gibi bir ses çıkarır. "Bana öyle demeyi bırakmanı aylar önce söylemiştim."

"Böyle giyinmiş olman benim suçum değil." Liam başını sallarken ona neşeli bir gülümseme atıyor ve içimi küçük bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Özellikle onlara değil. Tanrım, hayır, Liam'ı böyle sevmiyorum. Daha çok, gerçekten mutlu ve aşık bir çift gördüğümde hissettiğim yalnızlık duygusunu görmezden gelmekte zorlanıyorum.

Yaşadığım son ilişki yıllar önceydi, *Abuela* hastalanmadan ve ben F1 pistinde çalışmaya başlamadan önce. Bu durum, onlarla bir gelecek hayal edememle birleşince beni başarısızlığa sürükledi. Biriyle romantik bir bağ kurmayı özleyeceğimi düşünmemiştim ama mutlu bir çift görmek beni çok etkiliyor.

"Neden uzak durmasını istiyorsun? Sophie'nin orada kışını tekmelediğini görmek için bin avro bağışladım." Noah, Maya'nın şişesinden bir yudum su alır.

"Denemesini izlemek isterim. Jax bana yıllar önce nasıl dövüşüleceğini öğretmişti." Liam kendini spor salonunun zeminine bırakır.

"Ve sen hâlâ çok kötüsün! Santiago'ya dövüşmeyi öğretirken daha çok şansım olurdu." Jax, Liam'ı ringin dışına kadar takip ederken ellerini havaya kaldırır.

Liam orta parmağını bir jack in the box gibi çeviriyor. Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçıyor ve Jax'in dikkati tekrar bana dönüyor. Daralan gözleri istediği etkiyi yaratamıyor, bunun yerine tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Kendime not: Jax'in gömleğini çıkarmasını gerektiren etkinlikler planlamayı bırak.

Karın kasları izleyenlerin dikkatini dağıtıyor.

Benim. Ben seyirciyim.

"Onu bilemem. Santi'nin sağ kroşesini gördüm." Noah arkadaşlarına doğru yürür.

"Ve bunu sakın unutma. Maya'ya karşı yanlış bir hareket yaparsan işin biter." Santi havaya birkaç yumruk atar.

"Hey, sen Elena'sın, değil mi? Fotoğrafımızı çeker misin lütfen?" Maya bana fotoğraf makinesini uzattı.

Artan yalnızlık hissini görmezden gelerek birkaç fotoğraf çekiyorum ve kamerayı Maya'ya geri veriyorum. Santiago, kız kardeşinin kalbini kırarsa ne olacağını hatırlatması gerektiğini söyleyerek Noah'yı sekizgenin içine sürüklerken grup gülüyor.

Günün geri kalanında, başka işlerle meşgulumuşum gibi davrandığımda bile Jax'in gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bunu fark etmemeliyim. İstememeliyim. Ama en önemlisi, daha fazlasını dilememeliyim.

JAX

Slk iki yarışta hayatta kalmak için gecede bir Xan ve tonlarca derin nefes almak gerekiyordu.

Elena'nın kaçınılmaz olmasından nefret ettiğim için her zamankinden daha fazla pislik gibi davrandığım üçüncü yarış güçlü bir şekilde devam ediyor. Onun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, onun hakkında her şeyi öğrenme dürtüsüne direnmekte o kadar zorlanıyorum.

Son zamanlardaki sinirliliğim için Bahreyn Grand Prix'sinin yarattığı stresi suçlayabilirim ama bu gerçek hislerimden kaçmak olur. Çelişkili. Hayal kırıklığına uğramış. Elena gibi birinin gece gündüz etrafımda olmasından çok korkuyorum.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum çünkü bugün lanet olası bir sıralama günü. Dünya Şampiyonası programının üçüncü Prix'sinden önce omurgamdan aşağı bir vızıltı süzülüyor.

Arabam pit ışıklarının altında pırıl pırıl parlıyor, ılık gümüş rengi boyası parlıyor, tekerlekleri pürüzsüz ve taze. McCoy'un arabaları en iyilerden bazıları ve ekip podyuma çıkan yarış arabaları üretmek için canla başla çalışıyor. Liam ve ben, Sophie'ye aşık olduktan sonra başka bir takıma geçerek ayrılmadan önce birkaç sezon birlikte yarıştık.

Yıllardır ilk defa garaja güveniyorum. Liam buradayken McCoy ona en iyi stratejileri vermeye odaklanmıştı. Ben teklemeye bir an kala serseri mayın olurken o baskıyla başa çıkabiliyordu.

Ama şimdi, o gitmişken ve yeni ortağım berbat bir alt takımdan yeni çıkmışken, tüm Dünya Şampiyonası'nı kazanma şansım var. Hepsi benim.

Yapmam gereken, kaygıyla ve istenmeyen oda arkadaşına karşı artan kızgınlığımla başa çıkmak.

Elías arabasının etrafında Elena ile takılıyor. Daha önce onu sinir bozucu bulmuyordum ama şimdi pek emin değilim. Gözümün önünde Elena ile açıkça flört ediyor. Onların bir araya gelmesini izlemektense gözüme matkap ucu sokmayı tercih ederim.

Bu fikre karşı duyduğum hoşnutsuzluk kıskançlığımdan kaynaklanmıyor. Güzel çocuk Elías, Elena'ya onun gibi birinin en başta hak ettiği her şeyi sunabilecek gibi görünüyor. Kahkahalar, pozitiflik ve daha adını koyamadığım bir sürü mutlu kelimeyle dolu, rahat bir hayat.

Tamam, sesim biraz kıskanç geliyor. Ama öyle olsun.

Elimden geldiğince Elena'yı görmezden gelmeye çalışıyorum ama arada bir bakışlarımı kaçırıyorum. Aramızdaki itme ve çekme neredeyse sarhoş edici. Garajın karşısından ona bakarken aletim yarış kıyafetimin içinde canlanıyor ve bugün giydiği elbise dikkatimi dağıtıyor. Sanki onun için yapılmış gibi görünüyor, dokunmak istediğim her yerini sarıyor.

Elena bana doğru yürüyerek ondan kaçma fikrimi mahvetti. "Hey, sen. Bugünkü yarış hakkında ne hissediyorsun?"

"Yarışmayı mahvetmek için heyecanlıyım." Elías'ın podyumun kenarından beni izlediğini hayal ederken dudaklarımın kenarları kalkıyor.

"Yüzündeki gülümseme beni endişelendirmeli."

"Endişelenmeniz gereken bu değil. Bu tamamen farklı bir görünüm."

Gözlerini deviriyor. "Beni korkutmuyorsun."

"O zaman seni korkutan ne?" *Ne yapıyorsun lan sen? Onu tanımaya çalışmayı bırak, seni aptal herif.*

"Birkaç şey. Ama en önemlisi pişmanlık." iPad'ine sıkıca tutunuyor.

Bir kelime nasıl olur da göğsüme ağır gelir? Kollarımı kavuşturuyorum ve irkiliyor, gözlerindeki bulanıklık dağılıyor. "Derin bok, Gonzalez. Bu arada ben örümceklerden korkuyorum. Boncuk gözlü ve zıplama potansiyeli olan pis küçük yaratıklar." Cevabım onu garip bir kahkahaya sürüklüyor.

Koyu renk saçlarını bir kenara savuruyor ve kendine özgü olduğunu bildiğim o kokuyu yüzüme çarpıyor. "Seni örümceklerden korkan biri olarak düşünebilir miydin bilmiyorum."

Düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. "Muhtemelen hakkımdaki varsayımların gerçeklerden daha uzak olamayacağı içindir."

"Benim kafamdaki senden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?" "Hayır. Ben çok daha kötüyüm."

Başını geriye yatırıyor, yumuşak gözleri ve küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kötü adam montajını tamamlamak için tek eksiğin karanlık gökyüzü, bir şimşek ve uğursuz gök gürültüsü."

Ellerimi çırpıyorum. "Şimdi anlıyorsun. Her zaman müthiş bir giriş yapmaktan yana olmuştumdur."

"Ve şimdi ben buradayım, böylece cehennem gibi bir çıkış yapmazsın."

Bir ısıklık çaldım. "Alkışlama seviyenden etkilendim." Elena ısınlıyor. "Teşekkür ederim. *Büyükannem* bana iyi öğretti."

Elena İngilizce'den İspanyolca'ya geçtiğinde aletimin seğirme şekli konusunda kesinlikle endişelenmeliyim. "Tanışmaktan korktuğum birine benziyor. Eğer o kraliçeyse, bu seni ne yapar?"

"Piyon."

"Sanırım satranç referanslarını tazelemen gerekiyor, aşkım. Kimse piyon olmak istemez. Ama sanırım uyuyor. Zayıf ve gerçek zorluklardan etkilenmemiş görünüyorsun, tahtadaki büyük çocuklarla oynayacak kadar güçlü değilsin."

"Sizinki gibi yorumlar *tam da bu* yüzden piyonu seviyorum. En hafife alınan taş o." Bana bakıyor, gülümsemesiyle beni kışkırtıyor.

Onu ve pırıl pırıl gözlerini, üstümüzdeki ışıkları yansıtan, beni büyüleyen kahverengi ve altın rengi benekleri boş ver. "O zaman neden bir kadın olmak istiyorsun?"

"Çünkü gerçek hayatta en güçlü olarak başlamayız. Önemli olan küçük savaşımlardan sağ çıkmaktır. Piyon diğer tarafa geçmeyi başardığında vezire dönüşebilir. İşte ben böyle biri olmak istiyorum. Başladığından daha güçlü çıkan kişi."

Sözleri amaçladığımdan daha derinden vurdu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmenin cazibesine karşı koyamıyorum. "Peki kraliçe olduğunda ne olacak?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Biri kraliçe olduğunda ne olur? Dünyayı yönetirler. Yani... benim dünyamı."

Gözlerimi kaçırıyorum, onun arkadaşlığından gereğinden fazla keyif alma fikri beni rahatsız ediyor. "Değerli bir rakip olduğunu kanıtladın."

Başını bana doğru eğiyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bununla ne demek istediğini sormaya neden korkuyorum?"

"Çünkü evrim her birimizin içine bir savaş ya da kaç tepkisi yerleştirmiştir." "Kaçmamı mı öneriyorsun?"

"Hayır. Hepiniz dövüşüyorsunuz. Ve seni tehlikeli yapan da bu." İçimden onun aksi yönüne doğru koşmak gelmesine rağmen sakın

davranıyorum. Bu bir

İçimin derinliklerinden gelen bir his, bundan iyi bir şey çıkmayacağını fısıldıyor. Azalan akıl sağlığım için tutunmam gereken bir his.

Ondan hoşlanmak istemiyorum. Lanet olsun, sikini kontrol altında tutamayan aşık bir amcık gibi onu arzulamak istemiyorum. Ve onu içeri almak istemediğimden de eminim.

Bazı insanların savunma mekanizmaları varken benim kitle imha silahlarım var.

Ve patlamış bir bomba gibi, onları geri alamıyorum.

"Seninle çok gurur duyuyoruz. Bu yıl muhteşem bir performans sergiliyorsun." Babamın gururu telefona yansıyor.

"Bu sezon bunu yapabileceğimi kim bilebilirdi ki?" Garajda takılıyorum, daha önceki eleme turundan sonra teknisyenleri kontrol ediyorum.

"Biliyorduk. Liam gittikten sonra senin ön sıralarda yer alacağını hep biliyorduk. Onu seviyoruz ama senin adına mutlu olmaktan da kendimizi alamıyoruz. Yani, bugün ne muhteşem bir çeyrekti! Bu sezon tam bir güç merkezisin." Babam telefonu ona uzatırken annemin sesi daha da yükseliyor.

"Egomu yükseltmeye devam etme anne. Böyle devam edersen Elena beni kontrol altında tutamayacak."

"Birkaç kez bahsettiğin şu Elena denen kız kim?" diye homurdanıyor babam telefonda.

"Geçen hafta sen tuvalete gittiğinde onunla konuştu. Sanırım Jax ondan hoşlanıyor." Annem fısıldamaya çalışıyor ama telefonun mikrofonu her şeyi duyuyor.

"Geçmişini araştıralım mı?" Babamın sesi alçalıyor.

Babamın bir özel dedektifle irtibata geçmeyi düşünürken kaşlarını ovuşturduğunu hayal ediyorum. Bu endişeyi daha fazla ileri gitmeden önleyebiliriz. "Umarım ikiniz de sizi duyabildiğimi biliyorsunuzdur. Aşırı tepki vermeyelim. Birinden hoşlanmıyorum ve birinin geçmişime burnunu sokmasından da pek hoşlanmam, o yüzden onu rahat bırakalım."

"Oh, evet. Kesinlikle onunla ilgileniyor." Babam gülüyor.

"Siz ikiniz gerçek misiniz? Size ne oldu böyle? Ondan hoşlanmayı bırak, onu çok az tanıyorum. Aslında düşündüğünüzün tam tersi. Ona katlanamıyorum."

Varlık."

Annem kıkırdıyor. "Düşmandan aşığa. Ne güzel. İnsanlar nasıl aşık olduğunu sorduklarında anlatmak için harika bir hikaye."

Hırıltılı bir nefes veriyorum. "Aşk hakkında kim bir şey söyledi ki? Tanrı aşkına, o benim halkla ilişkiler temsilcim. Üç haftadır onun yanındayım."

Hararetli konuşmalar ve hoşnutsuz tepkilerle geçen üç hafta. İkimizin de hafifletmeye çalışmadığı, daha garip anlara yol açan hissedilir gerginlikle dolu günler. Sabahları kendine bir fincan kahve koyarken büzülmüş meme uçlarının benimle alay etmesi. Akşamları kanepede uzanırken bacaklarını sergiliyor, bacaklarını kavramam ve vücudunu keşfetmem için yalvarıyor. Ve en kötüsü, gülüşlerinden ve günlük meydan okumalarından kaçış yok. Ağzından çıkacak saçmalıkları duymak için sabırsızlanıyorum, bu da her geçen gün göğsümde büyüyen endişe seviyesini artırıyor.

Kısacası, Elena ile yaşamak okyanusun ortasında tek başıma suda yürümek gibi bir şey; ölümcül, işe yaramaz ve yanlış bir hareketle batmaya ramak kalmış.

"Anneler bazı şeyler hakkında bu tür duygulara kapılırlar."

Nemli parmaklarım telefonumu kavriyor. "Baba, lütfen karını kontrol et. Sayıklıyor."

Babamın kahkahası gök gürültüsü gibi geliyor. "Onu özel yapan şeyi neden kontrol etmek isteyeyim ki? Bu güneşten ışmasını durdurmasını istemek gibi bir şey."

Onların romantizmi boğazıma asit kaçmasına neden oluyor. Birbirlerini sevmelerinden hoşlanmadığım için değil, annemin bu anlardan mahrum kalacağını bilmenin acısı kalbimde bir yer kaplıyor. Annem kötüleştiğinde babam da onunla birlikte yok olacak ve kendisinin de bir parçasını kaybedecek.

Beni rastgele arayıp tebrik etmeleri onlar için çok şey ifade ediyor ama beni yavaş yavaş yok ediyor. Her hafta kaybettiğim zihinsel olarak yorucu savaşa rağmen iyiymişim gibi davranmak mide bulandırıcı.

Endişelerimi dile getirmek yerine onları saklıyorum. "İkiniz de iştahımı kaçırmadan telefonu kapatacağım. Yarın sizi aradığımda lütfen flörtleşmeyi minimumda tutun. Bu oldukça iğrenç."

Annem homurdanıyor. "Belki doğru türden bir kadınla flört etseydin, bizden iğrenmezdin. Gerçek bir randevuya çıktığını düşünsene. Rastgele kadınlarla yaptığın saçmalıklardan bahsetmiyorum."

Babam devraldı. "Boş ver onu. O sadece seninle eğleniyor."

Bir kahkaha attım. "Pekâlâ. Elena bir basın etkinliğine geç kaldığım için beni azarlamadan önce gitmem gerekiyor. İkinizle de yarın konuşuruz."

Annemle babam vedalaştıktan sonra telefonu kapatıyorum. Sohbetlerimizden sonra içimde kalan hüzünlü duyguya rağmen, onların rastgele aramalarına cevap veriyorum çünkü aileme karşı enayiyim. Onları seviyorum ve yerine getiremeyeceğim tek dileğine rağmen annemi en çok ben mutlu etmek istiyorum.

Basın alanına birkaç dakika kala varıyorum. Gözlerim Elena ve Elías'ın konuşmasına takılınca ayaklarım donuyor ve homurdanan bir muhabir sırtıma çarpıyor.

Sinirli bir inilti dudaklarımdan sızıyor. Takım arkadaşım belli ki Elena'nın bu sezon için benim olduğunu öğrenememiş. Onun yerine bana konsantre olmalıydı. Hiç düşünmeden aramızdaki boşluğu ortadan kaldırıp Elena'nın yanına çekiliyorum. Kokusu beni sakinleştiriyor, kendimi aptal durumuna düşürmemem için beni yeterince merkezliyor.

"Aman ne güzel, bu benim en sevdiğim kişi değil mi?" Elías'a dik dik bakarken sözlerim hırıltı şeklinde çıkıyor.

"Peki bu beni ne yapıyor?" Elena sırtıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Vücudunu tepeden tırnağa tarama arzuma rağmen gözlerim ilgisizmiş gibi yaparak tembelce üzerinde geziniyor. "Cehennem reenkarne oldu."

"En azından ateşliyim." Omuz silkiyor.

Elías eğilecek kadar gülüyor.

Yumruklarım kendiliğinden kıvrılıyor. "Takım arkadaşım flört etmek yerine işini yapamaz mısın?"

"Ay, *Dios*." Elías iç çeker.

"Garip, bilirsin kıskançlık insanlara aptalca şeyler yaptırır. Ortada bir tehdit olmadığı için sebepsiz yere bölgeni işaretlemek gibi." Dudaklarını büzüyor.

"Bölgemi işaretlemiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum." Buruşuk burnuna dokunuyorum.

"Dikkatli ol, Kingston. Böyle davranmaya devam edersen, kendinden başka birini de önemseyeceğini düşüneceğim."

Onun sözleri içimde giderek büyüyen tedirginliği hafifletmeye yetmiyor. Elbette arkadaşlarım ve ailem de dahil olmak üzere başkalarını önemsiyorum. O kim oluyor da saçma sapan yargılarda bulunuyor? Cevabımı kendime saklıyorum ve Elías'ın yanından geçip Noah'nın yanındaki yerime oturmayı tercih ediyorum.

"Hey, dostum. Orada Elena ve Elías'ı azarlayacaksın sandım." Noah'nın gözleri bir köşede fısıldaşan Elías ve Elena'ya dönmeden önce beni değerlendiriyor.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Elías'ın içi boşaltılırdı. Onun yerine bakışlarımı Noah'ya geri çeviriyorum ve kötü gizlenmiş sırtışını yakalıyorum.

"Elías ipucu alamıyor. Elena'yı bana yardım etmesi için tuttular, onunla vakit geçirmesi için değil." Siyah kot pantolonumdan bir parça tiftik koparıyorum.

"Onunla konuşması seni neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü tartışmaya meyilliyiz ama Elías ne zaman etrafta olsa çok mutlu oluyor."

"İlişkilerini kıskanıyor gibisin."

"*Arkadaşlıklarını.*"

Noah gülerken başı geriye düşüyor. "Doğru. Arkadaşlık. Elena konusunda şansın yaver gitmedi. Ama ne bekliyorsun ki? Seninle tek seferlik bir kaçamak için işini riske atmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Ne yapmam gerekiyor? Sikimi kapatıp onu becermekle ilgilenmiyormuşum gibi davranamam."

Noah kollarını kavuşturur. "Eğer sadece onu becermekle ilgileniyorsan, o zaman bu dürtünle hareket etmene gerek yok. Bence sana bir ömür yetecek kadar hata yaptın. Bu da demek oluyor ki aletini pantolonunun içinde tut. Bırak işini yapsın ve onu rahat bırak."

Sezon boyunca eğlenme ve sevişme rutinimizi bozdukları için Liam ve onun canı cehenneme. Şimdi ben halkla ilişkiler felaketlerinden ve baştan çıkarıcı bir oda arkadaşından kaçmak zorunda kalırken, arkadaşlarım da kız arkadaşlarıyla öpüşmekle meşguller.

Görünürde sonu olmayan yalnız bir yıkıcılık yolundayım. Meğer sefalet arkadaşı severmiş ve ben onu bir şişe Jack ve bir Xans dolumu içinde buldum.

ELENA

Ielimde yemek antamla otelin asansörüne girdim. Jax bana ben dışarı çıkıp kendime yemek alırken onun süitte kalacağını söyledi. Asansör odamızın zemininde durduğunda, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

koridorda çalan müziğın yanında değil.

Kapıya yaklaştıkça hayal kırıklığım artıyor, Jax'in otuz dakikalık özgürlüğümden nasıl yararlanmaya karar verdiğine dair içimde bir farkındalık oluşuyor.

Süite girdiğimde karanlık ve cesetlerle dolu olduğunu görüyorum. Ben ayrılmadan önce mevcut olmayan hoparlörlerden müzik yayılıyor.

Çok güzel. Rock yıldızları gibi parti yapan bir sürü insan. Bir sürü vücut dans ediyor, otelin kurallarını ihlal eden müzik eşliğinde sallanıyor. Bunun arkasındaki adamı ararken etraflarında dolaşıyorum.

Jax'i bulmam uzun sürmedi, bir elinde Jack şişesiyle bir kanepede otururken bir kadın onunla konuşmaya çalışıyordu. Kadın ona doğru eğiliyor, elini pazusunda gezdirirken kulağına fısıldıyor.

Onu görünce gözlerimi deviriyorum. Elindeki viski şişesini alıp götürdüğümde Jax kayıtsız kalırken öfke kızgınlığın yerini alıyor.

Jax sıkılmış ve mesafeli bir şekilde bana bakıyor. "Bakın kim gelmiş."

"Herkesi hemen dışarı çıkarın." İçimde patlamak üzere olan öfkeye rağmen sesim ürkütücü derecede sakin.

"Aşkım, keyfimi kaçırıyorsun. Sakıncası yoksa, lütfen odana git."

Onunla kavga etmek yerine arkamı dönüyorum ve patlamadan önce kendimi toparlamak için aceleyle yatak odama gidiyorum. Banyoya giriyorum ve

kehribar rengi sıvıyı kanalizasyona boşaltıyor.

"Onu öldürmeyeceksiniz. Onu öldürmeyeceksin-"

Birisi uzaktan silah sesleri hakkında bağılıyor.

"Tamam, onu kesinlikle öldüreceksin." İçindeki son birkaç damlayı çalkalarken şişeyi daha sıkı kavırıyorum.

"Neden iyi likör döküyorsun?" Jax'in boğuk sesi şaşırtıyor Ben.

"Çünkü bu gecenin eğlencesi bitti. Podyuma çıkıp çıkmaman umurunda değil.

"Daha önce böyle kutlamaman gerekiyordu." Boş şişeyi tezgahın üzerine bıraktım.

Jax etrafından dolaşmam için bana yer açtı. "Gözün seğiriyor."

"Evet, böyle bir şey olduğunda insanların kaçması gerektiğini duymuştum. Sen de dahil." Telefonumu elime alıp Bahreyn'deki en iyi kulüplere bakıyorum.

Mükemmel olanı bulduktan sonra onları arıyorum. Jax'in Amex bilgilerini hostese tekrar ediyorum çünkü dersini alması gerekiyor. Sezon başında, itibarına yardımcı olacak durumlarda kullanmam için bana onay vermişti ve bu da bunu gerektiriyor. Onu kendinden kurtarıyorum.

Telefonu kapatırken Jax'in dudakları bir O harfi oluşturuyor. Hayal kırıklıklarımın nesnesinin beni takip edip etmediğini kontrol etmeyi beklemeden odamdan çıkıyorum. Küçük bir çabayla hoparlör kablolarını buluyorum ve sertçe çekerek odayı sessizliğe gömüyorum.

"Tatlı, tatlı sessizlik." Oturma odasını geçip ışıklara vuruyorum ve süit kırıcların inlemelerine neden oluyorum.

Odanın ortasındaki ahşap sehpa doğru ilerliyorum ve üzerine çıkıyorum. "Jax'in bu sabahki destansı yarışının şerefine herkesi Club XS'e davet etmek istiyorum. Oradaki ilk yirmi kişiye Jax için ücretsiz şişe servisi!"

Oda birkaç dakika içinde boşalır, insanlar kapıdan çıkarken neredeyse birbirlerine takılırlar. Hayranlar bile başkasının parasıyla en seçkin kulüplerden birine girmeye karşı koyamıyor. Kızgın olmasaydım gülerdim.

Otel odasını kontrol ediyorum. Plastik bardaklar, yarısı dolu alkol şişeleri ve temizlemekle ilgilenmediğim beyaz tozlu bir maddeyle kaplı tezgahlarla birlikte yere dökülüyor. Yanındaki rulo haline getirilmiş bir euro, zengin ve utanmazlardan beklenen sefahati haykırıyor; bu arada Jax bir köşeye sinmiş, tepkimi ölçüyor.

Jax'in gözleri benimle tezgah arasında gidip geliyor. "Ben uyuşturucu kullanmadım. Sadece biraz çakırkeyif olacak kadar içtim. Sarhoş bile değilim, ne yazık ki bunu başaramadım."

Ona bağırmak yerine bir çöp kutusu kapıp ortalığı temizlemeye başladım. Kendimi ifade edecek birkaç kelime bulabilmem için on derin, temizleyici nefes almam gerekiyor. "Bu kadar kızgınken konuşmamalıyım."

"Dürüst olmak gerekirse, bana dışarı çıkamayacağımı söylediniz. İnsanların içeri giremeyeceğini hiç söylemedin."

Aldığım fazladan nefesler, artan kalp atış hızımı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. "Cidden bunu haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Etrafımızdaki dağınıklığı işaret ediyorum. "Her hafta imajını düzeltmene ve her şeye sahipmişsin gibi görünmene yardım etmeye çalışıyorum. Yaptığım her iyi şeyi mahvetmeye çalıştığına göre bunun bir yalan olduğu açık."

Yardım eden Jax'i görmezden gelerek odayı sessizce temizliyorum. Tezgahın üzerindeki ilaçları bile temizliyor.

"Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüm." Jax elimdeki çöp kutusuna atılmış bir fincan yerleştiriyor.

"Peki sizin için nasıl sonuçlandı?"

"Hiçbir şey hissetmedim. Tüm bu insanlar buradaydı ve ben ön kapıya bakıp bekliyordum."

İtirafından emin olamadığım için donup kalıyorum. "Neden?" "Neden hiçbir şey hissetmiyorum?"

"Hayır. Neden kapıya bakıp durdun?"

Gözlerinde ondan görmeye alışık olmadığım nadir bir kırılma parlıyor. "Seni bekliyordum. Çünkü sen yanımdayken bir şeyler hissediyorum."

"Peki bu ne?" Boğuk fısıltım sessizliği dolduruyor. Son zamanlardaki davranışlarına bakarak bana karşı iyi mi yoksa kötü mü davrandığını anlayamıyorum.

"Bilmiyorum. Ve gerçekten öğrenmek de istemiyorum."

Göğsüm rahatsız olacak kadar sıkışıyor. Jax'e ne demek istediğini soramıyorum çünkü odasına çekilip beni dışarıda bırakıyor ve beni yine onun pisliğini temizlemek zorunda bırakıyor.

Gözlerimi perdelerin arasından sızan güneşe açıyorum. Yatağıma uzanmadan önce başucu lambamı kapatıyorum. Her sabah olduğu gibi ailemin resminin olduğu çerçeveyi elime alıp hızlıca dua ediyorum. Onu yatağıma geri koyuyorum.

ve odamdaki tüm ışıkları kapatarak sabah rutinimi gerçekleştiriyorum.

Hala karanlıkta uyumadığımı itiraf etmekten biraz utanıyorum. Geceleri içeri sızan ve bana unutmak için mücadele ettiğim anıları hatırlatan gölgelere dayanamıyorum. Bir gün normal bir yirmi beş yaşındaki gibi uyuyacağım. O zamana kadar ışıklar açık uyumaya devam edeceğim çünkü bu kâbusları uzak tutuyor.

Odamın kapısını açtığımda Jax'in bedenine çarpıyorum. Ayağımı kaybettiğimde bir gıcırta çıkardım. Düşmemek için ellerimle göğsünü kavradım. Çok güçlü, dövme, gömleksiz göğsünü keşfetmekten çekinmezdim. Aynı göğüs beni *Jerry Springer*'daki hor görülmüş bir kadından daha fazla öfkeliendiren bir erkeğe ait.

"Ben de gidip hâlâ hayatta olup olmadığına bakacaktım. Ne yazık. Neredeyse uykunda boğulduğunu düşünecektim ama o kadar şanslı olmadığımı fark ettim."

Ellerimi göğsünden çekerken sabah kahvemden önce çalışan iki beyin hücresi bir şekilde birkaç kelimeyi bir araya getiriyor. "Aman Tanrım. Her sabah vitamin yerine göt hâpı mı alıyorsun?" Gözlerim yüzüne yerleşmeden önce vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Neden kapımın önünde bekliyordu? Neden gömleksiz? Ve neden bu kadar iyi görünmek zorunda? Sabahın 7'sinde kimse onun gibi görünmemeli. Bu bir rezalet.

Dudağı seğiriyor. "Hayır. Bu tür bir tavır takviye gerektirmez. Seni uyandırmak üzereydim çünkü uçuşumuza geç kalmamızı istemiyorum." Uzanıp parmaklarımı tanımadığım bir takımyıldızının dövmesinin üzerinde gezdirdiğimde sesli bir nefes çekiyor.

"Hmm." Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini anlamaya çalışarak tek tek yıldızların izini sürüyorum. Bu henüz tam olarak kavrayamadığım bir gizem. Daha önce çatışmacı pisliklerden hiç hoşlanmamıştım, ama işte buradayım, ona yakından dokunuyorum. Bir sevgilinin okşaması, oysa biz başka bir şeyiz.

"Ben bir İkizler burcuyum." Yumuşak bir iç çekiyor, parmaklarımın gezindiği yerde teni çakıllanıyor.

İlginç. Onun üzerimde yarattığı etkinin aynısını benim de onun üzerinde yarattığım düşüncesi içimi sevinçle dolduruyor. En azından benim çekimim tek taraflı değil.

"Bu çok şeyi açıklıyor."

"Anlat." Sesinde mizahi bir ton var.

"Sıcak ve soğuksun. Bir aşağı bir yukarı. Katy Perry'nin şarkısı gibi." Parmaklarım dürtüsel olarak göğüs kafesinin yakınındaki bir dizi kelebeğin üzerinde geziniyor. Dokunduğumda kasları kasılıyor. Sözleri ve tavrıyla keskin hatlara sahip olabilir ama yan tarafındaki narin kelebekler farklı bir hikâye anlatıyor. Benimle arkadaşlık kurmaya direndiği için asla öğrenemeyeceğim bir hikâye.

"Peki senin burcun ne o zaman? Yargılama sırası bende, özellikle de sen beni bedavaya okşarken."

Parmaklarımın ona dokunmaktan nasıl vızıldadığına dikkat edemeyecek kadar utanarak ellerimi vücudundan aceleyle çekiyorum. "Başak burcu. Namı diğer en iyisi."

"Önyargılı biri gibi konuştun." Şortunun cebinden telefonunu çıkardı ve tuşlara bastı. "Oh, bak. Analitik, gözlemci, alaycı, yargılayıcı. Ah, yatak odasındaki Başaklardan bile bahsediyorlar. Sevişmeden önce yüksek dozda sevişmeyi sevdiğin ve birçok fetişin olabileceği yazıyor. Acaba hangi garip şeylerden hoşlanıyorsun?"

"Bana gerçekten saygılı davranan erkekler dışında mı? Korkunç." Alaycı bir şekilde nefes alıyorum.

Gülüyor, sesi yumuşak ve yıpratıcı kişiliğinin aksine. "Benim tahminim, siz sıradan seks yaparken sizi izleyen porselen bebekler. Sana benzedikleri için ürkütücü bebek bağımlılığı diye bağıırıyorsun: boş ve küçük."

Hırıltılı bir şekilde gülüyorum. Ne yazık ki benim için bu kadar saçma bir şeyi hayran olduğum bir ciddiyetle söylediğinde onu komik buluyorum. "Oh, Tanrım. Beni yakaladın. Sırrımın güvende olduğunu sanıyordum ama işte birkaç hafta içinde beni çözüyorsun. Bu tür geceler için yanımda bir oyuncak bebek taşıyorum."

"Hmm. Garip olduğunu biliyordum." Kaydırmaya devam ediyor. "Başakların sessizlik içinde acı çekme eğiliminde olduklarını söylerler."

"O zaman ortak bir noktamız var?"

Bana doğru gönderdiği bakış, sanki biri omurgamın tabanında bir buz küpü sürüklemiş gibi hissetmeme neden oluyor. "Acı çekmek kendimi suçlu hissettiğim anlamına gelir. Seni kızdırdığım için kendimi kötü hissettiğimi kabul ettirmeye çalışıyorsan, tekrar dene. McCoy seni işe aldı diye burada geçirdiğin zamanı kolaylaştırmak zorunda değilim."

"Zorluklar karşısında geri adım atmam." Çenemi dik tutuyorum. Bana korku aşılayabileceğini sanıyor ama ben zaten insanların en kötüsünü gördüm. "Elbette, hayatımı cehenneme çevirmeye çalışırken iyi şanslar. Sıcağa aldırmam."

Jax yolumdan çekiliyor, böylece mutfağa doğru yürüyebiliyorum. Otelin kahve makinesini kurcalıyorum, kışımı harekete geçirecek bir şeyler bulmak için çırpınıyorum. Jax sabahın ilk saatlerinde sinirli bir ruh halindeyken alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak.

Tezgâha yaslanırken kaşlarını çatıyor. "Ne zaman seni vazgeçirecek bir şey söylediğimi ya da yaptığımı düşünsem, kalarak beni şaşırtıyorsun. Neden böyle oldu?"

"Eğer yaptığım bir şeyle dalga geçtiğiniz için istifa ediyorsam, o zaman işimi yeniden değerlendirmem gerekir. Kendine gel. Ben uzun vadeli bir oyun için buradayım."

"Benim korkum da bu. Kısa oyun, uzun oyun, son oyun." Gözleri, geldiği gibi hızla kaybolmadan önce alışılmadık bir kırılganlıkla parlıyor. "O zaman seni yalnız bırakayım. Uçuşumuz için hazırlanmam gerek."

Jax'in geri çekilen bedenine bakakalıyorum. Neden benden korkuyor?

Gerçekten, ondan korkuyorum. İstemediğim ve istememem gereken tek kişiye karşı duyduğum çekimle nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Son birkaç haftadır bunu nerede saklıyordun? Özel jetle gideceğimizden bahsettiğinde *bunu* beklemiyordum." Jax'in şık uçağına bakıyorum, siyah boyası sabah güneşinin altında parlıyor.

"Babam iş için ödünç almak zorunda kaldı ama sezonun geri kalanında biz kullanacağız. Yine de buna alışmayın. Bir sezon uçup gidecek ve sonra ucuz krakerler ve çıglık atan çocuklarla ticari havayollarına geri döneceksiniz." Jax halıda bir podyum gibi yürüyor, Doc Martens ayakkabıları dönerken yere çarpıyor.

"Kötü bir kelime oyunu mu söyledin? Şok oldum." Gözlerim poposuna takılıyor. Bir erkeğin her bir parçasına en son ne zaman bu kadar odaklandığımı hatırlamıyorum bile. Jax'in uzun bacaklarından kaslı kalçalarına, bavulunu arkasından sürüklemekten gerginleşmiş kollarına kadar.

"Gözlerim burada." Jax parmaklarını şıklatır.

Gözlerim kalkıyor, onun ela gözleriyle buluşuyor. "Biliyorum. Halıyı kontrol ediyordum. Tıpkı ruhun gibi siyah, sanırım?"

"Şimdi anlıyorsun."

Jax'in Rubik küpüne eşdeğer bir insan olduğunu düşünürsek, kesinlikle hiçbir koşulda bunu anlamıyordum. "Benim hatam. "Benim hatam.

ruh, kurtarılabilir olduğun anlamına gelir. Bebeklerim gibisiniz: boş ve soğuk."

Dövmeli bir parmağıyla göğsüne vuruyor. "Soğuğa vurgu yapıyorum, özellikle de kalbimin etrafına. Kariyerimi umursadığım için şanslısın çünkü umursamasaydım işsiz kalırdın."

Tiz bir kahkaha attım. "Hayır, yapmazdım. Tanrı'nın Dünya'ya bir armağanıymış gibi davranan kendini beğenmiş bir hıyar yerine gerçekten yardımımı isteyen insanlar için çalışırım."

Tamam, belki de normalde kazandığımın iki katını veren bir işimden olurdum. Ama en azından ilk gri saçımı bulmama birkaç ay kalmamış olurdu.

"Elena, canım, gerçek yüzünü göstermeyi bırak. Neredeyse bizim ileri geri konuşmalarımızdan hoşlandığını düşüneceğim. Yine de sana yalan söylemeyeceğim, bu tür bir kendi kendine işkence ilginç bir kişilik özelliği oluşturabilir."

"Kişiliğim kışınıza bir topuk sokmam için bana yalvarıyor, ama bunu kontrol altında tutuyorum. Basın toplantılarında perde arkasında daha büyük dangalaklarla uğraşıyorum."

"Böyle yaramaz sapkınlıkların olduğunu kim bilebilirdi?" Jax benim hayal kırıklığı hırıltıma gülüyor.

Uçağın merdivenlerinden çıkıyoruz ve pilotla selamlaşıyoruz. Uçağın içi ürkütücü. Deri koltuklardan halıya ve duvarlara kadar her yer siyahla çevrili. "Bu senin mi?"

"Muhasebecim bana böyle söylüyor. Neden?" Jax kendini kaptan koltuklarından birine bırakır.

"Bu çok..."

"İç karartıcı mı?"

Başımı salladım. "Bu kadar pahalı bir şeyin daha misafirperver olacağını düşünürsünüz."

"Rengini sevdim."

"Bu uçan bir tabuta eşdeğer."

Jax bana kaşlarını çattı. "Kariyerini kaybetmenin yasını tuttuğumu düşünürsek, çok uygun."

"Sence de biraz erken değil mi?"

Omuz silkiyor, sırt çantasından kulaklıklarını çıkarıyor ve telefonuyla uğraşıyor. Ben koridorun karşı tarafına oturuyorum. Jax her ne yapıyorsa onunla meşgul olmaya devam ediyor ve benim varlığımı görmezden geliyor.

Çantamdan bir bulmaca kutusu çıkardım ve önümdeki parlak masanın üzerine koydum. Jax özel bir jetten bahsettiği anda

Uçuş haftaları boyunca kendimi eğlendirmek için birkaç şey satın aldım. Bana tuhaf tuhaf baktı ve almamı söyledi.

Parçaları kenarlarına ve normal parçalara göre gruplara ayırıyorum. Bu görev beni sakinleştiriyor ve düzenleme sürecinde kayboluyorum.

Vücudum farkındalıkla karıncalanıyor. Döndüğümde Jax'in bana baktığını görüyorum, her zamanki çatık kaşlarının yerini küçük bir gülümseme almış. Emir üzerine, yanaklarım onun değerlendirmesiyle kızarıyor. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı tutuyor ve beni geçici bir hipnoza hapsediyor. Sanki beni bir anlığına içine almak istiyor, bana son üç haftadır gördüğümde farklı birini gösteriyor.

Bana bakışındaki bir şey onu davet etmem için beni ikna ediyor. "Katılmak ister misin?" Ona bir yapboz parçası gösterirken gülümsüyorum.

Başını sallıyor, gülümsemesinin yerine kaşlarını çatıyor. "Hayır."

Gülümsemem düzleşiyor. "Tamam." Masaya dönüp görevime devam ediyorum.

"Belki gelecek hafta." Alçak sesle konuşuyor, bu da onu yanlış duyduğumu düşünmeme neden oluyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Belki gelecek hafta bana bir şans verir, birlikte çalışırken sessizlik içinde olsa bile. Jax'in zihni önümdeki bin parçalı yap-boza hiç benzemiyor. Bir araya getirmekte en çok zorlanacağım ve denemeye değip değmeyeceğini merak edeceğim kişi o.

Parçaları renk gruplarına göre düzenlemek için saatlerimi harcıyorum. Sıcak hava balonlarının çarpıcı fotoğrafı benimle alay ediyor, tüm mutlu renkler ve parlak bir gün. Nefes kesici festivali görünce göğsüm yanıyor.

Sıcak hava balonlarının sahip olduğu özgürlüğe imreniyorum. Benim gibi sorumluluklar ve ekstra yüklerle boğuşmuyorlar.

Beni bu bulmacayı seçmeye iten neydi bilmiyorum. Uçuşun sonunda kendime bir sıcak hava balonu festivaline gideceğime söz veriyorum. Bunun nedeni güzelliği ya da nadirliği değil, devam ettiğimi temsil etmesini istediğim için.

Geçmişimden. Acılarımdan. Ve geleceğimi tehdit eden boşluktan.

ELENA

"Dışarı çıkıyorum." Jax, Soçi'deki otel odamızın ana kapısına doğru yürüyor.

"Kiminle? Evde kalacağımızı sanıyordum." Kalktım Kanepede. Bahreyn'den Soçi'ye uçtukten sonra jet lag'e alışırken dışarı çıkmamaya karar verdik.

"Sen evde kalıyorsun. Ben arkadaşlarımla takılacağım."

Ciddiyetini ölçmek için gözlerim yüzünü tarıyor. "Bensiz gidemezsin. Bir anlaşmamız var."

Burnunun kenarını sıkıyor ve gözlerini kapatıyor. "Tanrı aşkına. Arkadaşlarımla takılmak, bir iki bira devirmek ve yarınki antrenman turlarımızdan önce hasret gidermek istiyorum. Bu tam olarak bir alem değil."

"Hangi arkadaşlar?"

"Kendimi bu şekilde açıklamak zorunda olduğuma inanamıyorum." Derin bir nefes alır. "Noah, Liam ve Santiago. Tam da bu otelde kalmayı planlıyoruz. Üzerinde çalıştığın imajı mahvetmemden bu kadar endişeleniyorsan, endişelenme."

İç çekiyorum. "Beladan uzak durmanı sağlamak işimin bir parçası."

"Arkadaşlarımla hepsinin tertemiz repertuarları olduğunu düşünürsek, çok fazla kötü basın toplayabileceğimi sanmıyorum."

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?"

"Senin güvenini istemek için umursamam gerekir. Ve dürüst olmak gerekirse, seninleyken daha az umursayabilirim."

"Daha az umursayamazdım. Eğer bana hakaret edeceksen, dilbilgisi açısından doğru olduğundan emin ol. Bu daha büyük bir yumruk etkisi yaratır."

Jax döner ve kapının kolunu kavrar. Nefes alış verişine uygun olarak sırtı yükseliyor. "Bu gece bir kulübe gitmeyeceğim ya da sarhoş olmayacağım konusunda bana güvenebilirsin. Sadece arkadaşlarımla bir gece geçirmek istiyorum. Stres yok, yanlarında kız arkadaşları yok. Sadece unutmak için normal bir gece."

"Neyi unutayım?" Kelimeleri fısıldıyorum.

"Hayatımın her lanet gününde endişelenmenin nasıl bir his olduğunu unutmak için."

Bu, birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonundan beri istediğim ilerleme gibi geliyor. Beklediğimden bir ay daha uzun sürdü ama bu küçük zafer kutlanmaya değer.

"Benimle her zaman konuşabilirsin."

Jax omzunun üzerinden bakıyor ve bana çekingen bir bakış fırlatıyor. "Sana açılmak bu sezon ihtiyacım olan son şey. Daha sonra döneceğim." Kapıyı açıp uzaklaşıyor, kapının gümbürtüsü göğsümdeki zonklamayla eşleşiyor.

Otuz dakika sonra Elías'ı arıyorum çünkü gecemi yalnız geçirmek istemiyorum. Hiç soru sormadan geliyor ve neden tüm bu organizasyondaki en iyi kişi olduğunu defalarca kanıtlıyor.

İki saat ve bir parti patlamış mısırdan sonra Elías, Jax hakkındaki tüm endişelerimi sildi.

"Neden bir kadın filmi seçmek zorundaydın ki? Eşcinsel olabilirim ama hâlâ erkeksi tercihlerim var."

"Geçen hafta sen seçtin. En yeni Marvel filmini izlemeyi ben istemedim ama bana bir seçenek de sunmadın."

"Marvel'ı bu her neyse onunla kıyaslayamazsınız. Kendine saygısı olan hiçbir kadın, kız kardeşiyle birlikte olan bir adamı geri almaz. Biraz klas olmalı. Bir Taylor Swift şarkısı dinle, yeni bir erkekle tanış ve yoluna devam et." Elías dramatik bir şekilde başını kucağıma koydu.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Eğer yapabilseydim, bir sonraki arkadaşlık uygulamasına sorgusuz sualsiz girerdim. Kimse beni sola kaydırmaya cesaret edemezdi. Elmacık kemiklerimi gördün mü? Bu enayiler heteroseksüel bir erkeğin beni istemesini sağlayabilir."

Biraz kıskandığım kemik yapısını gösterirken ikimiz de gülüyoruz.
of.

Çenesine vuruyor. "Ya Fl'i bırakırsam, influencer olursam ve sonra Birlikte dünyayı gezelim mi? Dürüst olalım, muhtemelen bir ton görüntülenme alırım ve sen de beni Kris Jenner gibi yönetebilirsin. Annem olur musun lütfen?"

İğrenç bir şekilde gülüyorum.

"Şimdi siz ikiniz açıkta mı sevişiyorsunuz? İkinizden de kurtulabilecek miyim?" Jax'in sinirli sesi beni şaşırtıyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve ruh haliyle mücadele etmek için parlak bir gülümseme yayıyorum. "En iyi kısmı kaçırdın! Kelimenin tam anlamıyla tüm kıyafetlerim üzerimde olmasına rağmen Elías diliyle sihirli bir şey yapıyor."

"Şaka yapıyor. Film izliyorduk. Sakin ol." Elías aramıza sağlıklı bir mesafe koyuyor.

"Her neyse. Sizler çok tuhafsiniz." Jax odasına girer ve kapıyı kapatır.

Elías irkilir. "Hay aksi. Görünüşe göre Bay Huysuz yine iş başında."

Bacaklarımı altına sokuyorum. "Birkaç biradan sonra biraz rahatlayacağını düşünebilirsin. Neden sürekli takıldığımızı düşündüğünü anlamıyorum."

"Senin bir fıstık olduğunu ve benim de seksi olduğumu inkâr etmenin bir faydası yok. Bizim hakkımızda bir sonuca varması şaşırtıcı değil."

Gülüyorum. "Bu konuda pislik yapmasına gerek yok. Rahatsız olmak başka bir şey, ama bizi her gördüğünde hoşnutsuzluğunu dile getirmek başka bir şey."

"Gerekçe basit."

"Ne demek istiyorsun?" Jax bizi duyabilir diye fısıldıyorum. "Senin için yanıp tutuşuyor."

"Eğer ateşten kastınız benim ortadan kaybolmam için duyduğu yakıcı arzu ise, o zaman evet öyle."

"Hayır. Garajın karşısında seni nasıl süzdüğünü fark etmedin mi? JaxAttack bir şey söyleyebilir ama aleti aynı fikirde değil. Bence bu onu daha da huysuz yapıyor çünkü sahip olamayacağı şeyi istiyor."

Kaşlarım kalktı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Ereksiyonla yürüyen birini gördüğümde tanırım. Arabamı kontrol etmek için eğildiğinizde onun sallanarak uzaklaşması oldukça garip bir deneyim."

Gülüşümü bastırmak için ağzımı kapatıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Şok edici olduğunu biliyorum ama Britanya'nın En Uygunsuz Bekarı sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Bu bir şok çünkü onu sevimli bulmam için çok sık bir pislik gibi davranıyor."

"Ama asıl soru onu seksi buluyor musun? İşte bu keşfetmekten çekinmeyeceğim bir şey." Elías kaşlarını sallıyor.

"Bence iyi adamlar seksidir."

"Horlama. Sıkıcı." Uyuyormuş gibi yapıyor.

Omuzlarını itiyorum. "Sıkıcı olduklarını kim söyledi?"

"Ben! Birçok akşam yemeğinde onların yanında oturmak zorunda kaldım." "Sahi mi, nesi vardı onların?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Juan tatlıydı ama anlattıklarına bakılırsa berbat biriydi. Zavallı adamın yatak odasında sana karşı hiç şansı yoktu. Bırak tatmin olmayı, alfa ihtiyaçların bile karşılanamazdı. Pablo'nun da kafasını kıcıncıdan çıkarıp ailesinin evinden taşınması gerekiyordu. Çiçekler ve çikolata bile yirmi beş yaşındaki bir çocuğun ailesinden aldığı harçlıktan çıktığında çekiciliğini yitirir. Miguel -tatlı Amerikanlaşmış Miguel- o zamanlar harikaydı; bunu kabul ediyorum. Mexico City'li bir kadını onaylamadığı için seni terk eden bir ana kuzusu olması dışında. Sana günü atlatmak için kokain çekiyormuşsun gibi davranıyordu."

"Dürüst olmak gerekirse, Miguel'in ailesi korunaklıydı." "Neyden? Sağduyudan mı?"

İçimden histerik bir kahkaha patladı. "Tamam, erkek arkadaşlarımın hiçbirini neden onaylamadığını hatırlattığın için teşekkürler."

"Sana sadece Jax'in senden hoşlanabileceğini söylemeye çalışıyorum, bu yüzden muhtemelen bununla mücadele ediyordur. Belki de bu yüzden sana karşı ekstra kaba davranıyor."

"Bu bir pislik olmak için yeterli bir sebep değil. En azından benim için. *Huysuz adamın gerçekten hoşlandığı kıza kötü davranması olay örgüsünden hoşlanmıyorum.* Benim zevkime göre biraz fazla kullanılmış ve modası geçmiş."

"Ama teslim olursan ne kadar eğlenceli olacağını bir düşün. Bunu düşündükçe terliyorum."

Gözlerimi devirip koltuktan kalkıyorum. "Gitmen gerek. Bu müdahaleden bıktım artık."

Elías kapıya doğru yürüdü ve boş koridora çıktı. Bana orantısız bir sırıtış attı. "Bununla yüzleş. Belki de neler kaçırdığını anlamak için yaramaz bir çocukla bir tur atman gerekiyordur."

"Bunu bir şişe *ponche*'den daha tatlı olan adam söylüyor. İyi geceler ve tatlı rüyalar."

"Gerçek bir dost benim yaramaz rüyalar görmemi ister. Ne kadar yaramaz o kadar iyi."

Kapıyı kapatırken kıkırdıyorum. Yaramaz rüyalar orgazm için iyi olabilir ama kalp için kötüdür. Elías'a bunu söylemekten nefret ediyorum ama Jax Kingston doktorun istediği kişi değil.

Jax'in pistteki yakın geçmişine dayanarak, bu sezon her yarışta podyuma çıkmasını beklemiyordum. Sochi Grand Prix'sinde ikinci olduktan sonra yarış arabasından inerken gözlerim ona takılı kaldı.

Ukala adam başardı. Noah ve Santiago'nun arasına girdi ki geçen yılki rahat yaklaşımına kıyasla bu bile tek başına büyük bir başarı.

"Kahretsin, neden bu yıl berbat edemiyor? Ona yardım etmeyi bırakmanı emrediyorum. Dürüst olmak gerekirse, en iyi arkadaşımın gelen bu ihanet seviyesini kaldıramam." Elías beni kucakladı. Terli yarış kıyafeti bana baskı yapıyor.

"*Ay Dios, ¡para!* İğrenç kokuyorsun." Burnumu kırıştırdım ve öğürdüm.

"Bu emek ve sevgi kokusu. Özel jetler ve lüks otel odalarından oluşan son zamanlardaki lüks yaşam tarzınızla bunu anlayamazsınız."

"Beni yakaladın. Bütün gün, her gün takım arkadaşınla uğraşırken kesinlikle çalışmana gerek yok." Dilimi ona doğru uzattım.

"Elena, bana bir konuda yardım etmen gerekiyor." Jax'in huysuz sesi dikkatimizi çekiyor.

"Görev çağırıyor." Ellerimi yana atıyorum ve Elías'tan uzaklaşmadan önce topuklarımla bir dönüş yapıyorum.

"Bana ihtiyacın mı vardı?" Jax'in önünde durdum.

"Beni takip et. Bu gece uçmadan önce yapmam gereken işler var ve sen Cruz'la flört ederken oturacak vaktim yok."

"Pekâlâ." Kelimeleri sürükleyerek söylüyorum. Bir podyuma çıktıktan sonra Jax'in moralinin daha iyi olacağı düşünülebilirdi.

Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım.

Jax'i boş McCoy koridorlarından özel süitine kadar takip ediyorum. Her nasılsa, onun etrafında geçirdiğim bir ay onun tavırlarına karşı direnç kazanmama yardımcı oldu. Günlerim, iyi davranmak için burada olmadığımı hatırlatan bir sabahı ve ardından kahvemın alkollü bir şey olmasını dilemeyi içeriyor.

"Eğer onunla yatmayı planlıyorsan, en azından beni uyar. İşler sarpa sardığında ikinizden de uzak durmak istiyorum."

Olduğum yerde duruyorum ve tavana kadar gülüyorum. "Neden kıskanıyorsun?"

Benimle takılmaya çalışmıyorsun ki."

Yüzünü buruşturuyor. "Bunun kıskançlıkla bir ilgisi yok."

"Garip, çünkü garip bir nedenden dolayı sözleriniz çok fazla o."

Yer kaplarken yarış ayakkabıları fayans zeminde gıcırıyor. Aramızda. Zıt kişiliklerimize rağmen onunla ilgili her şey beni kendine çekiyor. İki mıknaş gibiyiz. Bir fiskeyle birbirimize zıt kutuplar haline geliyoruz ama o götlük yapmayı bırakırsa, birbirimize uyum sağlayacağımıza dair bir his var içimde.

"Kıskançlık, senden hoşlanmam ya da en azından seni istemem gerektiği anlamına gelir." Kararan gözleri vücudumda geziniyor ve sözleriyle uyuşmuyor.

Basit bir bakış ve dudağının kıvrılmasıyla beynimi sarhoş ediyor. Onun seviyesizliğinden etkilendiğime göre beynimdeki bazı teller kopmuş olmalı.

"Beni kandırabilirdi."

"Nasıl yani?"

Daha yakına eğilerek bluzumun altını iyice görmesini sağlıyorum. Bir şeyi kanıtlamaya çalışırken mütevazılığı nasıl umursayabilirim ki? Bu hafta onun tavırlarıyla uğraşmayacağım. "Etrafında olmamdan hoşlanmıyor olabilirsin ama bunun yardımımından nefret etmenden çok beni istemenle ilgili olduğuna dair bir teorim var. Daha fazlasını arzulamaktan kendini alamıyorsun ve bu seni korkutuyor."

Tamam, son cümlem Elías'tan etkilenmiş bir önsezi, ama yine de makul bir önsezi.

"Aşermek zayıf insanlar içindir." Gözleri göğsümde kaldı.

Bakışlarının sıcaklığı, tenimde gezinen görünmez parmaklar gibi hareket ediyor. Geride kalan tüylerimi görmezden geliyorum. "Haklısın. Arzular, istediklerinin peşinden koşacak cesareti olmayan zayıflar içindir."

Felaketle flört etmenin bir görünüşü vardır ve bu da o. Gözlerindeki parıltı beni uyarmalı. Bunun yerine, o eğilirken kımıldamadan yere yapışıp kalıyorum. Dudakları hafifçe boynumun kıvrımını takip ederken etrafımdaki her şey duruyor. Ağzından çıkan sıcak hava, yakınlığımızdan ürpermeme neden oluyor.

Bu kadar yaklaşmasını beklemiyordum. Dudaklarının tenimde harika hissettirmesini de beklemiyordum. Dili boynumdan aşağıya doğru iniyor. Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor.

"Ben istediğimin peşinden koşarım. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen o değilsin, aşkım." Uzaklaşıp süitine girdi, beni şaşkın ve biraz da

kapıyı kapatırken utanır.

Jax beni istiyor. O bir yalancı, ilgisizliği konusunda benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra süitine giriyorum. Gözlerim boş odayı taradıktan sonra kapalı banyo kapısına takılıyor. Jax konuşur konuşmaz kapıyı çalmaktan vazgeçiyorum.

"Kes şu saçmalığı. Kutlama yapıyor olman gerekirken böyle titreyerek, düşünerek ve saçmalayarak devam edemezsin. Bir Dünya Şampiyonası kazanmayalı yıllar olmasına şaşmamalı. Kendinden şüphe etmekle meşgul olduğun için kazanamayan zavallı bir serserisin."

Olamaz. Jax'in kendisini ne kadar hor gördüğünü anlamaya çalışırken her şey etrafımda dönüyor. Kulak misafiri olduğum için içimde küçük bir suçluluk duygusu oluşuyor ama onu daha iyi anlamak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Gurur duymadığım bir şey pahasına olsa bile.

"O haklı. Sen zayıf bir bok parçasısın. Şu anda sana bakan herkes aynı fikirde olacaktır." Sesi çatlıyor.

Söylediklerime atıfta bulunmasından utanıyorum. Gerçekten zayıf olduğunu düşünmüyorum. Belki biraz kuruntulu ve sinir bozucu derecede muhalif ama en ufak bir şekilde zayıf değil. Kendinden nefret eden konuşmasına devam ederken göğsümden geçen keskin acıyı görmezden gelmek zor.

"Sakinleşme odasına gideceksin ve her zaman yaptığın gibi davranacaksın. Daha sonra annenle babanı arayacak ve bir erkek gibi sineye çekeceksin. Onlarla konuştuktan sonra daha fazla kaygı saçmalığı yok. Büyü artık."

Kalbim patlama noktasına kadar ağrıyor. Bir parça mahremiyeti hak ettiğini bilerek kapıdan uzaklaşıyorum.

Bir koltuğa oturup sırtımı banyoya dönüyorum ve söylediği her şeyi düşünüyorum. Belli ki sıkıntılı bir anını dinlemiş olma fikri midemi sıkıştırıyor. Jax'in dünyadan sakladığı çok önemli bir parçasını öğrenmiş olsam bile, burnumu sokmaktan gurur duymuyorum. Bana karşı duyduğu nefretin kendisi için sakladığına eşit olduğunu kim bilebilirdi?

Birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Jax'in gözleri sırtımda bir delik açarken omurgam dikleşiyor. "Garajda bahsettiğin şey için hâlâ yardıma ihtiyacın var mı?"

Tamam, hissettiğimin yarısı kadar bile suçlu görünmüyorum.

Derin bir iç çeker. "Artık değil. Ben hallettim. Connor kendini kaybetmeden önce gidip galibiyeti kutlasak iyi olur. Kendi partime geç kalamam."

podium."

Onu teselli etme isteğimi görmezden geliyorum. Ana kapıya doğru ilerliyor ve sessizce beni takip etmemi istiyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranarak podyuma doğru yürürken gözleri bir çift koyu renk gözlüğün arkasında saklı kalıyor.

Sanki onun sert dış görünüşünde bir kırılma noktası bulamamışım gibi. Sanki onu sevmediğimden daha çok sevmek istemiyormuşum gibi.

Sanki sezon sonunda maaş çekinden daha fazlası için ona yardım etmek istemiyormuşum gibi.

Sonuncusu ise hepsinden daha endişe verici bir düşünce.

"Bu benim favori iş bitiricim değil mi?" Connor masasının karşısına oturmam için işaret ediyor. Ofisi bomboştu, mekânı süsleyecek hiçbir kişisel hatıra yoktu. Burayı sevimsiz ve steril buluyorum.

"Yüzünüzden buranın sıkıcı olduğunu düşündüğünüzü anlayabiliyorum.

Sana yalan söylemeyeceğim.

-Hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum, yönetim kurulunun beni ne zaman işimden edeceğini merak ediyorum." Gözleri benimkileri buluyor, Jax'e kıyasla ferahlatıcı bulduğum bir açıklıkla parlıyor.

"Kendi açımdan yardımcı olabilirsem hayır." Çenemi güvenle kaldırıyorum. "İşte ruh bu. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın. Aferin sana.

Jax'i kontrol altında tutmak. Kaynaklarıma göre ilk bağış kampanyanız harika geçmiş. Böylesine büyük bir amaç için binlerce avro toplamaktan gurur duymalısınız."

"Böyle düşünmene sevindim. Aslında size sormak istediğim bir şey var, bu da buradaki işleri biraz daha iyileştirmeye yardımcı olabilir."

"Söyle ve senin olsun." Connor bana tatlı bir gülümseme attı.

Connor'ın flört etmek isteyip istemediğinden emin olamadığım için tedirginim. Gülmeden önce öksürdüğüne bakılırsa bendeki değişimi fark etmiş olmalı.

"Oh, hayır. Lütfen bu isteğimi iyi niyetimin bir uzantısı olarak algılamayın. Jax'in en iyi performansını göstermesini gerçekten istiyorum ve ona yardım edebilecek birkaç kişiden biri olduğunuza dair bir his var içimde. Onu oyununun zirvesinde tutmak için ihtiyacınız olan her şeyi size vermeye hazırım."

"Aslında bu, her iki takım arkadaşı için de faydalı olabileceğini

düşündüğüm bir şey." *Üzgünüm, Elias. Lütfen beni affet ama konuşacak birine ihtiyacın var.*

aynı zamanda.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Bariz tereddütün beni burada boğuyor."

"Tamam, sporcular ve stres altındaki performansları hakkında biraz araştırma yaptım. Bence çocuklar spor alanında uzmanlaşmış bir psikologla konuşmanın faydasını görebilirler. Birkaç tane buldum ve McCoy'un ekibiyle seyahat etmek isteyenlerin bir listesini çıkardım."

"Neden bir psikoloğa ihtiyaçları var?"

"İkimiz de Jax'in anksiyete ile mücadele ettiğini biliyoruz ve Elías da takıma yeni katıldığı için onun da biriyle konuşmasından zarar gelmez."

Connor çenesini ovuşturuyor. "Ve bu seanslarda söylenen her şey gizli mi kalacak?"

"Bu psikoloğun işi. Bence her iki adama da yardımcı olabilir ve stres ve performans korkularını yönetmede bir fark yaratabilir."

Jax'in alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var ve yeteneklerimden ne kadar emin olsam da, bir akıl sağlığı uzmanıyla kıyaslanamam. Banyoda yaptığı konuşmayı hatırlayınca göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Yapabileceklerini başarmasının önünde ciddi bir engel var ve belki biriyle konuşmak ona yardımcı olabilir.

Anksiyesiyle başa çıkmasına yardımcı olacak her şeyi denemeye hazırım.

"Tamamdır. Neye ihtiyacın varsa senindir." Connor bana bakıyor ve gülümsüyor. "Jax'i bir şekilde bunun onun bir parçası olduğuna ikna etmene ihtiyacım olacak.

sözleşme. Bu seanslara isteyerek gideceğinden şüpheliyim."

"Dediğimi yapacak. Psikologla sözleşme yapmak için bana bir hafta ver. Sanırım potansiyel psikologların listesini bana e-posta ile göndereceksin," diyor Connor, onda henüz görmediğim bir otoriteyle.

"Evet, tabii." Dudaklarımı yaladım. "Son bir iyiliğim var."

Connor iç geçiriyor. "Neden bunun pişman olacağım bir şey olduğunu hissediyorum?" "Özür dilerim." Yaltaklanıyorum. "Lütfen bu teklifi yapan senmişsin gibi davranabilir misin?"

Bununla mı? Jax onu zorla psikoloğa götürdüğümü öğrenirse benden nefret eder." "Senden nefret etmez."

Jax'in duyguları hakkında konuşmaktan ne kadar nefret ettiğini defalarca dile getirdiğini düşünürsek, Connor'a inanmakta zorlanıyorum.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Güven bana, yapardı."

"Jax kimseden nefret edemez. Dünyadan ve insanlara dağıtılan boktan kartlardan nefret ediyor ama senden nefret edemez. Güven bana, onu bir süredir tanıyorum."

Bu yorumuna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Connor ne demek istediğini sormama fırsat vermiyor. "Zor biri olduğunu biliyorum ama o iyi bir adam. Yoluna çıkabilecek bazı sorunları olan sadık bir aile babası. Biraz kaybolmuş durumda ama bunu atlatacağını biliyorum. Psikolog fikrini sevdim. Merak etme, bunu ben yapmışım gibi davranacağım."

"Teşekkür ederim." Rahatlama, önceki endişelerimi silip süpürüyor. Bugünü Elena Takımı için bir zafer olarak sayıyorum.

JAX

I Ben bir aptalım. Elena'nın bana bakışlarına bakılırsa Soçi'den Barselona'ya uçarken aptal bir akşam yemeği planlamamalıydım. Şimdi bana umutla ve boktan bir şekilde bakıyor. Söndürmem gereken bir umut.

bunun bir faydası yok. En azından bana karşı.

"Vay be." Gözleri benden tabakta duran tacolara ve şaraba kaydı.

Bu kesinlikle bir randevuya benziyor. Hadi be. "Bu gece canım Meksika yemeği çekti."

Karşıma oturması için onu yönlendiren uçuş görevlisini görmezden gelerek yiyeceklere bakıyor.

"Garip davranmayı bırak. Yemeğin soğuyor." Bir bez peçete alıp kucama koyuyorum.

Karşımdaki koltuğa yerleşti. "Tacos?"

"Evet. Tacos. Bundan daha fazla kelime biliyorsun, hadi ama. Seni gerçekten sersemlettim mi? İyi göründüğümü biliyorum ama..."

Gözlerini tabağından kaldırıyor. "Şaşırdım. Sanırım Prix zaferiniz sizi iyi bir ruh haline soktu."

Hay sikeyim. Gerçekten tam bir göt herifim. Eğer bu tatlı bir jestse, işimi çok iyi yapıyorum ve aramızdaki her şeyi mahvediyorum. Bu yemeği ayarlamamın tek sebebi, şimdiye kadarki yardımları için ona teşekkür etmek istememdi.

Düşüncelerimi ifade etmek yerine, teşekkürlerimi kendime saklıyorum. "Şimdi seni susturmanın yolunu biliyorum."

Uçuş görevlisi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor ama onu teşekkür ederek gönderiyorum.

"Birlikte neredeyse sekiz saatimiz var. İçimizden biri kötü bir şey söylemeden önce ne kadar süre geçeceğine dair bahse var mısınız?"

Sakinleşmek için şarabımı yudumluyorum.

Sinirler.

"Geçmişinize dayanarak, iki dakika veriyorum."

"Benden ve iki dakikadan aynı cümle içinde bahsettiğini bir daha duymak istemiyorum."

Yanaklarına kan hücum etti. "Bunun içine doğru yürüdüm."

"Dayanamadım." Hiç düşünmeden parmağımı pembe yanağında gezdiriyorum, gözlerinin bulutlanmasının ve dudaklarının aralanmasının tadını çıkarıyorum.

Dokunuşumdan uzaklaşıyor. Bir taco alıp yemeğinden bir ısırık alırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yani... bir ay boyunca kendini toparladın bile - başarısız süit parti girişimin hariç. Nasıl hissediyorsun?"

Sırıtiyorum. "Podyumda müzik sesi kenarda durmaktan daha iyi geliyor."

"Eminim bu galibiyetlerin devamı gelecektir."

Neden bana hep inanıyor? Onu ne kadar başından savarsam savuşturayım, gülümseyerek olumlu tavrını sürdürüyor. "Söylesene, McCoy benim kişisel amigom olman için sana fazladan para ödüyor mu?"

"Bunu kontratıma eklemeliydim. Muhtemelen motivasyon koçunuz olduğum için fazladan birkaç bin avro daha kazanabilirdim."

"Senin kaybın benim kazancımdır."

Omuz silkiyor, sessizce yemeyi tercih ediyor.

Sessizce oturmaktan nefret ediyorum. Anlayamadığım mazoşist bir nedenden dolayı Elena'nın benimle ilgilenmesini istiyorum. Bir saatliğine bile olsa beni sinirli bir pislikten daha fazlası olarak görmesini. "Peki, bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Kim böyle bir soruyla açılış yapar ki? Ben, lanet olası bir aptal, işte o.

Gördüğüm en kadınsı olmayan şekilde içkisini yudumluyor. "Ne?"

"Hadi, bir oyun oynayalım."

"Başka bir oyun seç. Bunu sevmedim." Kollarını kavuşturuyor.

Gözlerim doğrudan göğüs dekoltesine kayıyor çünkü bir ergenin özdenetimine sahibim. *Merhaba beyin, kalıcı olarak içine gireceğin çukurla tanış.* "Hayır. Söyle bakalım, senin hakkında kimsenin bilmediği şey ne?"

"Sen zamanın %99'unda bir pisliksin, bu yüzden seninle sırlarımı paylaşmak istemiyorum."

"Ama benden gerçekten hoşlandığın %1'lik kısmı düşün. Buna değer." Cevap vermeden bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Bir sır için bir sır. Sana biraz güven vermeye başlayacağım. One Direction'ı seviyorum."

Muhtemelen kaşlarımı çattığım için durmadan önce gülüyor. "Özür dilerim. Benimle dalga geçtiğini sandım."

"Sizi temin ederim ki değilim, çünkü son konserlerinde VIP'deydim. Ayrılıkları İngiltere'nin yarısını ağlattı."

"Nasıl oluyor da hem Coldplay dövmen var hem de One Direction'ı seviyorsun?" Kolumdaki Coldplay'in *Parachute* albüm kapağının dövmesini işaret ediyor.

"*Real Housewives*'ın tekrarlarını izlemeyi sevdiğin gibi *Downton Abbey*. Beni yargılayacaksanız dürüstçe cevap vermeyeceğim."

Avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırıyor. "Pekâlâ. Daha iyi olacağım."

"Peki. Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyleyerek bunu telafi edebilirsin." Ona sırtıyorum.

"Kar küresi koleksiyonu yapıyorum."

Alay ediyorum. "Saçmalık. Eminim birileri koleksiyonunuzu biliyordur."

"Kimse onları *neden* topladığımı bilmiyor. Sadece topladığımı biliyorlar." Daha da yaklaştım, ilgimi çekti. "Peki, tamam. Bana nedenini söyle."

Derin bir nefes aldığımı pişman oluyorum çünkü meyveli kokusu burnuma saldırıyor. Ciğerlerim daralıyor ve kan aletime hücum ediyor. Çok güzel kokuyor. Gerçekten, gerçekten çok güzel.

Ki bu gerçekten çok kötü.

"Kar küreleri özeldir, özellikle de müzik çalanlar. Onlar benim favorilerim. Onları seviyorum çünkü zaman içinde yakalanmış ve hatırlanan bir an gibi hissediyorum. Farklı şehirlerden birkaç tane, üniversiteden bir tane ve benim için önemli olan birkaç tane daha var." Sanki tatsız bir şey hatırlamış gibi gülümsemesi düştü.

Yüzündeki üzgün ifadeyi sevmedim. "Koleksiyonun nerede şimdi?"

"Monako'da küçük bir dairem var, F1'in seninle yaptığı tüm bu seyahatlerden önce orada çalışıyordum."

"Bu yolculuk sırasında hiç topladın mı?"

Bana göz kırpmıyor. "Hayır. Neden?"

"Kurtarmaya değer bir sonraki anınızın ne olduğunu merak ediyorum." *Kahretsin, bu kulağa amaçlanandan daha hayalperest geldi.*

Kaşlarının kalkışına bakarak onun da aynı şaşkın tepkiyi verdiğini söyleyebilirim. Cevap vermesini beklemek yerine konuşmayı sürdürüyorum. Sadece nezaketen. Onu daha fazla tanımak istediğimden değil.

Saçmalık. Beni 10 inçlik bir dildo ile yanlamasına becer lütfen çünkü Elena'nın arkadaşlığından gerçekten zevk alıyorum.

"Boş zamanlarınızda yapmayı en çok sevdiğiniz şey nedir? Tabii ki bana bakıcılık yapmak dışında."

Gülümsüyor. "Makyaj yapan insanların YouTube videolarını izlemeyi seviyorum." "Şunu a n l a m a m a izin verin: İnsanların makyaj yapmasını izlemeyi seviyorsunuz kendileri mi?"

"Genelde bunu yapıyorlar. Ama erkek arkadaşlarına makyaj yapmak, elleri olmadan hazırlanmak ve sarhoşken makyaj yapmak gibi zorluklar da yaşıyorlar."

"Bunlar kız arkadaşları için bunu yapan kendini adamış serseriler. Liam'ın Sophie için böyle bir şey yaptığını kesinlikle görebiliyorum. Yine de yalan söylemeyeceğim, kendin yapmak yerine insanların makyaj yapmasını izlemeyi sevmene şaşırdım." "En yetenekli YouTuber'lar bunu sanat gibi gösteriyor. Bu benim suçum. zevk."

Başımı sallıyorum. "Eğer bu tür bir zevkten hoşlanıyorsan, erkeklerin işi bitmiş demektir. Ön sevişmeyi ben de bir sonraki erkek kadar seviyorum ama makyaj fırçalarında sınırı çiziyorum."

Bir kahkaha kopar.

Konuşmadan önce düşünmüyorum. "Böyle gülmen hoşuma gidiyor."

Sanki gizli bir seks oyuncağı koleksiyonum olduğunu itiraf etmişim gibi bana bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye ağızımdan kaçırdım.

Yorumumu görmezden geldi. Her nasılsa, bütün bir akşam yemeğini tartışmadan geçirdik. Birbirimizi daha önce hiç olmadığı kadar tanıdığımız bir saat. Elena ile konuşmanın sakinleştirici ve eğlenceli olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum - birlikte yapmamız gereken şeyin tam tersi.

İşimiz bittiğinde, yapbozu üzerinde çalışmak için koridorun karşısındaki sandalyeye yerleşiyor. Sessiz bir davetle bana ürkek bir gülümseme fırlattı.

Başımı sallayıp isteğini reddediyorum. İstemediğim için değil. Reddetmemin nedeni onunla daha fazla zaman geçirmeyi arzulamam. Daha fazla ilgi, daha fazla gülüşü, daha fazla parıldayan gözleri.

Dikkatini tekrar bulmacaya verirken omuzları düşüyor. Benim de katılmamı umduğu çok açık. Ama böyle bir şeyi birlikte yapmak ona yanlış bir fikir verebilir.

Bir ilişki, arkadaşlık gibi platonik bir şey bile olsa, aramızda yürümez. Y ü r ü m e z . Liam'dan bir şey öğrendiysem

Sophie, arkadaşlıklar sadece bir şekilde biter, *seni seviyorum* ve sonsuzluk hayalleriyle.

Benim gibi biri, onun gibi birini her zaman hayal kırıklığına uğratacaktır. Bu benim DNA'mda yazılı, bir göt deliği geni ve geçersiz kılınamayacak diğer şeylerle iç içe geçmiş.

"Umarım bir sonraki itibar artırıcı etkinlik için hazırsınızdır!" Elena'nın şarkı söyleyen sesi beni kanepedeki uykumdan uyandırdı. Barselona'ya uçuşumuzdan sonra ne kadar bitkin olduğum için odama gitmeye zahmet etmedim.

Oturur pozisyona geçerek onun benden uzaklaşmasını sağlıyorum. "Sende insan sayılamayacak kadar çok serotonin var. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar mutlu enerjiye sahip olabiliyorsun?"

"Bunu çok çalışan ama endorfin salgılamaktan yoksun olan adam söylüyor." "Dur tahmin edeyim. 'Endorfinler sizi mutlu eder ve mutlu insanlar

kocularını vurmazlar.'" En iyi Reese Witherspoon Güneyli çekiciliğimi deniyorum.

"*Legally Blonde*'dan alıntı yapmadın." Gözleri şişkinleşince yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Bilinmeyen bir nedenden dolayı eğilip bükülüyorum. Elena'nın ağzından dökülen kıkırdama bu aptalca fikre değiyor.

"Filmleri seviyorsun, değil mi?" Gözleri parlıyor.

"Kesinlikle. Sanırım yarışmıyor olsaydım film eleştirmeni ya da başka bir şey olurdu."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet. IMDB benim kutsal kitabım ve *Yüzüklerin Efendisi* de kitaptan filme uyarlanan en iyi seri. Ben bir sinefilim."

"Aman Tanrım. Ew. Öyle söyleme." Dudaklarını çok sevimli bir şekilde büzüyor.

Çok sevimli. Tanrı yardımcım olsun çünkü sanırım taşaklarım vücudumdan kalıcı olarak ayrıldı.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sinefil olmakta yanlış bir şey yok." "Lütfen, sadece filmlerden hoşlandığını söyle. Bu benim sana halkla ilişkiler tavsiyem. Son

İhtiyacım olan şey, birinin senin nasıl başka tür bir 'phile' olduğunu yazması." Başımı geriye atıyorum ve gülüyorum. "Yok artık."

Başını sallıyor ve benimle birlikte gülüyor. "Cidden, hazırlanmaya başlamalısın. Geç kalmak istemiyorum."

"Asla için yeniden plan yapabilir miyiz?"

"Üzgünüm, şu andan itibaren sonsuza kadar doluyum, bu yüzden bu benim tek boş yerim." Saatsiz bileğine dokunuyor.

"Tabii ki öylesiniz. Sence de bu oldukça uygun değil mi?" "Seninle ilgili her şey uygun olmaktan başka bir şey değildir." Yerinden kalktı diğer tarafında oturuyordu. "Planladığım şeye hazır mısınız?" "Zerre kadar değil."

"Mükemmel! Sen uyurken odana yerleştirdiğim kıyafeti giy." Eliyle ağzını kapatıyor ama gözleri eğlendiğini ele veriyor.

Odama girerken ona şüpheyle bakıyorum. Kocaman gözleri ve floresan yumurtalarla kaplı neon yeşili yeleğiyle Paskalya tavşanı kıyafeti beni çok korkutuyor.

"Sürpriz! Paskalya yumurtası avı!" Ellerini abartılı bir şekilde çırpıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Takım elbise mi? Ciddi misin?"

"Biliyorum. Harika değil mi? Bu kadar kısa sürede bunlardan birini bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin." Şifonyerime yaslandı.

"Neden normal bir insan gibi giyinemiyorum?"

"Çünkü etkinliğe ev sahipliği yapıyorsunuz ve çocuklar gerçek bir Paskalya tavşanı istiyor." "Tavşanlar yumurtlamaz bile. Bu çok aptalca."

Omuz silkiyor, benim kargaşamı görmezden geliyor. "Aptalca ama etkili. Barselona'nın en yetersiz hizmet alan bölgelerindeki yerel oyun alanlarına fon sağlamak için para topluyoruz."

Kahretsin, ihtiyacı olan çocuklara para bağışlama fikri karşısında gözlerinin ışıldamasına bakarak neredeyse onun aptal tavşan kıyafeti isteğini yerine getirecektim.

Neredeyse esas kelime bu.

"Onu giymeyeceğim. Reddediyorum." Başımı salladım.

Emir üzerine dudaklarını sallıyor ve ellerini dua eder gibi birbirine kenetliyor. "Lütfen mi? Küçük çocukları düşünün. Gerçek bir tavşanla fotoğraf çektirmek ve eğlenmek isteyeceklerdir. Ayrıca, aileler yarış pistinde sizinle birlikte yumurta bulmak için bir sürü para bağışlıyor."

"Bundan ne çıkarım olacak?"

"Yoksul mahallelerde yaşayan ve yeni, güvenli oyun alanı ekipmanlarını hak eden çocuklar için bağış toplamının yanı sıra?"

O böyle söyleyince, çok büyük bir pislikmişim gibi geliyor. Ama tavşan kıyafeti korkunç ve ona doğru bir koklama bana iğrenç koktuğunu söylüyor. "Senden bir iyilik alacağım."

"Ne tür bir iyilik?" Elena'nın gözleri büyür.

"Gözlerinizdeki dehşet ifadesine bakılırsa cinsel türden değil. Yasa dışı olmadığı sürece her şey masada."

"İyi. Yasadışı bir şey yok, cinsel bir şey yok ve işimi kaybetmeme neden olacak bir şey yok." Elini bana doğru uzattı.

Elini kavıyorum, elini elimde hissetmek hoşuma gidiyor. "Anlaştık."

"Lanetleneyeceğim. Bu son zamanlarda gördüğüm en iyi şey... şey... sonsuza kadar..." Liam iğrenç yeleşimin üzerindeki yumurtalardan birine vuruyor.

"Bunu Sophie'ye söyleme." Noah, Liam'ın omzunu yumruklar.

"Sizden bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum." Büyük başlığın görüş açısının olmamasına rağmen onlara ters ters bakıyorum.

"Bir gün çocuğumun doğum günü için sizi tutacağımdan eminim. Saat başına ne kadar alıyorsun?" Noah kulaklarımdan birini çekiştiriyor.

"Bundan sonra emekli oluyorum. Eğer benimle görüşmek isterseniz, umarım çocuklarınızın sözlükteki tüm küfürlü kelimeleri öğrenmesini sorun etmezsiniz."

"Eğer çocuğum senden kötü sözler öğreniyorsa, ben babalık görevimi yapmamışım demektir." Noah bana gülümsüyor.

"Şu haline bak, sürekli bir kız arkadaşın var ve çocuklardan bahsediyorsun. Maya teminat için taşaklarını rehin mi tutuyor?"

"Pislik." Noah bana kaşlarını çatı.

"Bakın, Elena bir çocuk daha getiriyor. Elini tutan şu küçük enayiye bakın. Sanırım aşık oldu." Liam kirpiklerini öyle dramatik bir şekilde kırıyor ki kafasının arkasına bir şaplak atasım geliyor.

Elena en içten gülümsemesiyle çocuğa bakıyor. Bir ucube gibi bakakalıyorum, çocuğa tam boy bir çikolata vermeden önce ona nasıl gülümsediğinin tadını çıkarıyorum. Çocuğun yüzündeki bir damla gözyaşını silerken göğsümün sıkışması bir dizi duyguyu harekete geçiriyor ve beni neredeyse bir adım geriye savuruyor. Beni en çok özlem duygusu etkiliyor.

Elena yanımıza geliyor ve içimdeki ikilemi durduruyor. "Herkes merhaba. Bu benim yeni arkadaşım Rafael. Yumurtalarını düşürdüğünde bazı çocuklar tüm yumurtalarını almış.

Bu yüzden ona şeker toplamak yerine en iyi yarışçılarla tanışabileceğini söyledim."

Aman Tanrım. Çocuklar acımasız olabiliyor.

Liam, Rafael'in önünde diz çöküyor. "En sevdiğin yarışçı kim? Eğer bensem, senin için fazladan şekerim var."

Rafael başını sallıyor ve Noah'yı işaret ederken hepimizi güldürüyor.

"Tabii ki. Herkes meşhur Noah Slade'i sever," diye alçak sesle homurdanıyorum, takım elbise sesimi boğuyor.

"Kıskanma. Bu sezonki sürüş tarzınla, kim bilir bundan sonra neler olacak." Noah Rafael'in önünde çömelir. Kendi şapkasını kafasından çıkarıyor ve Rafael'in minik kafasına yerleştirmeden önce imzalıyor.

Elena başlığımı işaret ediyor. "Onu hemen çıkarabilirsin. Açıkçası onu sadece fotoğraf çekimi için takmanı bekliyordum."

"Peki bunu bana *ne zaman* söylemeyi planlıyordun?"

En yüksek sesli kahkahayı o atıyor. "Yumurta avı başlar başlamaz. Ama sen şikayet etmeden devam edince dayanamadım. Son anda bunlardan birini bulmamın neredeyse imkânsız olduğunu söylediğimde ciddiydim."

"Kahretsin, seni iyi yakalamış." Liam Elena'ya beşlik çakıyor.

"Haftalarca süren tavrın intikamı." Omuzlarını silkiyor. "Sen tam bir-" diye başlıyorum.

"Çocuk!" Noah sözümüzü kesti.

Liam, Rafael'in gömleğini imzalarken bana bakıyor. "Bu kadar huysuz bir pislik olduğun için sadece kendini suçlayabilirsin."

"Sorun değil. Bundan bir iyilik aldım." Tavşan kafasını çıkardıktan sonra Elena'ya hınzırca gülümsüyorum.

Arkadaşlarıma bakarken ağzı açık kaldı. "Kötü bir şey değil!"

Rafael bana gülümsüyor ve bacağıma sarılıyor. Çocukların yanında nasıl davranacağımı bilemediğim için beceriksizce başını okşuyorum.

Liam başını Elena'ya doğru sallar. "Biz yargılayacak tiplerden değiliz."

"Evet ve dürüst olmak gerekirse, biz daha çok Jax'in seni yoldan çıkarmasından korkuyoruz." Noah'nın gözleri benden Elena'ya kaydı.

Elena başını arkaya atıyor ve gülüyor. Ne kadar istesem de gözlerimi ondan alamıyorum. Onunla daha fazla takılmak istesem de yapamıyorum. Bugünkü gibi bir şey bile beni onunla olmam gerekenden daha fazla yakınlaştırdı.

İş başa düştüğünde, koşarak yola çıkan ilk kişi benim.
Ve ben arkasına bakmayan bir tipim.

JAX

"Bir psikiyatristle konuşmuyorum." Connor'ın ofisinin kapısını kapattım ve karşısına oturdum.

"Evet, öyle. Sözleşmenizde yazıyor."

"Nerede? Lütfen gösterin çünkü son kontrol ettiğimde psikiyatrik seanslar küçük yazılarda yer almıyordu."

"Ben ne istersem, ne zaman istersem onu yapacağını söyleyen maddenin altında. Spesifik olmak istersen Bölüm 3B." Dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor ve vurgulanmış bölümü gösteriyor.

"Şaka yapıyor olmalısın. Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Bu yeni bir şirket politikası. Sporcular haftada bir kez bir saat boyunca bir psikologla görüşüyor. İkiniz arasında konuşulan her şey gizli kalacak."

Yumruklarımı sıktım. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Bu kişisel bir saldırı değil. Bu sağlıklı bir şey ve umarım diğer takımlar da bizi taklit eder. Sizler yüksek hızlarla, çarpışmalarla, stresle ve bir sürü başka şeyle uğraşıyorsunuz. Arabalarımızı zihinsel olarak sağlam sporcuların kullanmasını tercih ederim. Ve sizi yiyip bitiren başka şeyler yokmuş gibi davranmayın."

"Bu farklı. Bunun benim sürüş becerilerimle hiçbir ilgisi yok."

Connor alay eder. "Hadi oradan. Tabii ki öyle. Yarıştan bir gün önce Xanax alman aksini söylüyor."

"Bunun nedeni yarış değil, bunu siz de biliyorsunuz. Tonlarca insanın etrafında olmak zor. Yanlış bir şey söylememeye ya da yanlış bir şekilde davranmamaya çalışarak kendimi sürekli yoruyormuşum gibi hissediyorum."

Tüm dikkatini bana vererek dizüstü bilgisayarını kapattı. "Tam olarak demek istediğim bu. Herkesin konuşacak birine ihtiyacı var, buna sen de dâhilsin. Sürücülerimin bu sezon en iyi durumda olmalarını istiyorum."

"Yani Elías da mı bunu yapmak zorunda?"

"Kimin psikoloğa gittiğini söyleyemem, ama diyorum ki o."

"Seans sırasında hiçbir şey söylemezsem ne olur?"

Bir omzunu kaldırır. "O zaman yapma. Bu senin saatin, nasıl harcarsan istiyorum. İşin bittiyse, bir telefon görüşmesi yapmam gerek. İlk seansınıza geç kalmayın." Kapısına doğru başını sallayarak beni gönderdi.

Doktorun ofisine doğru ilerlerken homurdanarak veda ediyorum. Schwartz, McCoy'un kişisel cehennemime yeni eklediği kişi.

Kapısını çaldım. Açıyor ve beni bir kanepede, düşük ışık ve *The Great British Baking Show*'un setine girmişim gibi kokan bir mumla ofisine alıyor. Ne kadar da Zen.

"Hoş geldin, Jax. Seninle tanıştığımıza memnun oldum." Dr. Schwartz karşıma oturdu. Kahverengi gözleri sakın ve misafirperver olduğunu haykırırken benimkiler burada olmaktansa kıcımdan elektrikli testereyle sikilmeyi tercih edeceğimi söylüyor.

Grafiksel ama garip bir şekilde yaratıcı.

"Dr. Schwartz, sezonun geri kalanında her hafta sizi ziyaret etmek zorunda kalacağımı duydum."

Kalın gözlüklerini düzeltmeden önce bir elini kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Lütfen bana Tom deyin. Ve evet, haftada bir buluşacağımız söylendi ama daha fazla seans için bana ihtiyacınız olursa nöbetçi olacağım." Sözleri güneyli bir eda taşıyor.

"Şüpheli."

Kıkırdıyor. "Çoğu sporcu başlangıçta bir psikologla çalışmaya direnç gösteriyor. İlk başta birine açılmak göz korkutucu olabilir, özellikle de sürekli göz önünde olanlar için. Özel hayatınızı gizli tutmak istemeniz anlaşılabilir bir durum."

"Sporcular hakkında ne biliyorsun ki?"

"Ben bir spor psikoloğuyum, yani normal bir insan için tipik olmayan stres faktörleriyle uğraşan yüksek profilli danışanlar konusunda uzmanım. NFL ve NBA ile çalıştım. F1'de yeni olmama rağmen, sizi temin ederim ki artık Pazar günleri bu programı izleyeceğim."

Görünüşe göre Tom'un bazı referansları var. "Muhteşem." "Peki, neden burada olduğunu düşünüyorsun?" Ellerini birbirine kenetler.

"Çünkü Connor kışına tekme yeme havasında." Tom kaşlarını kaldırır.

Devam ediyorum. "Ve eğer farkında değilsen, burada olmak istemiyorum. Zaten kısıtlı zamanım varken bu bir saatin boşa harcanması demek."

"Not edildi. Umarım zamanla birlikte seanslarımızdan keyif almaya başlarsınız. Benim işim F1 ile geçirdiğiniz zamanı zorlaştırmak yerine kolaylaştırmaya yardımcı olmak." Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor.

"Her hafta bunu yapmak zorunda kalmasaydım hayatım daha kolay olurdu."

Tom sandalyesinde öne doğru eğiliyor, bakışları rahatsızlığımı hafifletiyor. "Bunun tam olarak istediğin şey olmadığını anlıyorum. Hiç kimse herhangi bir şeye zorlanmaktan hoşlanmaz, özellikle de özel düşüncelerini bir yabancıya ifade etmeni gerektiren bir şeye. Sormamın sakıncası yoksa, bu sürecin nesi size zorlama gibi geliyor?"

"Connor beni boşalttı. Gerçekten. Kontratımda yazıyor." Saçımı çekiştiriyorum. "Sözleşmenin bir parçası olmasına rağmen, ne hakkında konuşmak istersen size kalmış. Bu haftalık seanslara gelerek elde etmek istediğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Mikroskobunuzun altında bir saat hayatta kalmanın dışında mı?"

Tom kıkırdar. "İhtiyacınız olan her şey için buradayım. Benim işim sizi değerlendirmek değil, daha ziyade büyük stres faktörleriyle başa çıkma sürecinde size yardımcı olmak
-Hem pistte hem de hayatınızda."

"Kulağa hoş geliyor." Kulağa kabus gibi geliyor ama Tom'un *bilmesi gereken* bir şey değil.

"Sizin için de uygunsa, tedavi için bazı hedefler belirlemek istiyorum. Bu benim tüm danışanlarıma yaptığım bir şey."

"Kolay. Hedef 1: Bu sezon hayatta kalmak. Hedef 2: Herkesin kışını tekmelemek.

Hedef 3: Bir Dünya Şampiyonluğu daha kazanmak."

Başını öne eğiyor. "Tüm hedefleriniz F1 ile mi ilgili?"

"Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, bu tipik bir sporcudur. Daha fazla seansa katıldığınızda ve benimle daha rahat olduğunuzda hedeflerinizin değiştiğini görebilirsiniz."

"Harika." Tavan döşemelerini saymaya başlarken başımı kanepeye yaslıyorum.

"Ne istersen yapmak ve ne hissedersen söylemek için bu senin saatin, Jax. Bundan yararlan ya da sessiz kal."

"Beni konuşmaya zorlamayacak mısın?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Muhtemelen size bazı sorular soracağım, ancak bunları reddetme hakkına sahipsiniz. Dediğim gibi, bu sizin saatiniz ve ne isterseniz yapabilirsiniz."

"O zaman sessizliği tercih ederim, çok teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Tom sözünü tutuyor ve zamanımızın geri kalanında sessiz kalıyor.

Her nasılsa bir saat beklenenden daha hızlı geçiyor, ben de zaman geçirmek için tavan döşemelerini sayıyorum.

"Gelecek hafta aynı saatte mi?" Ben odadan çıkarken Tom bana avucunu uzatıyor. Aldım ve iyice sıktım. "Elbette. Başka seçeneğim yok gibi."

"Hayatta hepimizin seçimleri vardır. Siz konuşmamayı seçtiniz, tıpkı benim sessiz kalmayı seçtiğim gibi. İnsanların yaptığı hata, başka seçenekleri olmadığını düşünmektir. Her zaman alternatifler vardır, sadece bunlar her zaman en kolayı değildir."

İspanya GP'sinin antrenman turlarından önceki gece kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum. Bu girişimler arasında spor yapmak, dondurucu bölümünden çıkmamış herhangi bir şey için uygun olmayan küçük bir mutfakta akşam yemeği pişirmek ve annemin tavsiye ettiği bir TV programının bir bölümünü izlemek yer alıyor. Açıkçası son girişim aptalca bir karardı, çünkü Elena diziyi sevdiğini söyleyerek kendini yanımdaki küçük kanepeye park etti. Ondan uzak durma çabam boşa gitti.

Ne yaptığını anladım anne.

Gece boyunca Elena'nın bana doğru bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Alt dudağını ısırması, onun da en az benim kadar gösteriye odaklanmaya çalıştığını gösteriyor. Ağzını açıp ısırıldığı alt dudağını serbest bıraktığında konuşmamasına dair umudum kayboluyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Melodik sesi dikkatimi çekiyor.

"Hayır. Bundan sonra ne olacağını görmek istiyorum." Netflix bana ihanet ediyor ve izlemeye devam etmek istiyorum.

Evren benden gerçekten nefret ediyor. Artık resmileşti.

"Hadi ama. Bir sorunun ne zararı var?" Bana doğru döndü. "Hayatını zor sorular sorarak kazanan birinden

Sorular mı? Her şeyi. Ayrıca, hazineye dair başka bir ipucu bulup bulmadıklarını da bilmek istiyorum."

"Korkuyor musun?" diye alay ediyor. Zoraki bir kahkaha attım. "Neden?"

"Bir ya da iki soruya cevap veriyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yani şimdi iki soru mu oldu?"

Bana ışıltı ışıltı bir gülümseme fırlattı. "Pazarlık yapıyorum." "Bırak ikisini, bir tanesini bile kabul etmedim." "Neden kabul edesin ki?"

"Eğer sen soru sorabiliyorsan, ben de sorabilirim." *Evet. İşte Elena'dan ne pahasına olursa olsun kaçma planım.*

"Her zaman her şeyi çok karmaşık hale getiriyorsun." Başını sallıyor. "Ama tamam."

"Pekâlâ. İlk sorunuzu sorun."

Bacaklarını altına sıkıştırıyor. Rahatlama çabası sadece sorun anlamına geliyor. "En büyük pişmanlığın nedir?"

Sorusu merakımı uyandırıyor ama bu soruya hemen cevap vermemi sağlayacak kadar değil.

"Beni tanımak için daha kolay sorular soramaz mısın? Mesela en sevdiğim renk ne?"

Gözleri kısıldı. "Bu kolay. Yeşil."

Yüzüm *ne oluyor lan* diye bağılıyor olmalı çünkü nefes nefese bir kahkaha atıyor. Elena bana öyle bir bakıyor ki diğer erkekler onun önünde diz çöküp yalvarıyor. Ama ben diğer erkekler gibi değilim. Fazla bıkkın, fazla cesaretsiz, fazla kendini küçümseyen.

"Ah, siyahı tahmin etmemi bekliyordun. Yeteneklerimi bu kadar az düşünmen beni aşağıladı. Diş fırçan ve su şişen yeşil. Sadece siyah giyiyor olabilirsin ama ben senin peşindeyim."

Gülümsememi elimin arkasına saklıyorum. "Şanslı tahmin. En sevdiğim filmlerden birini söyle."

"Jurassic Park."

Lanet olsun. Ya telefonumu çaldı ya da işini biliyor. "Bunu nasıl tahmin ettin?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"İnsanlar düşmanı tanımanın en iyi yolunun kapsamlı gözlemler yapmak olduğunu söyler."

"Sen kesinlikle delisin." Ve bu kesinlikle hoşuma gidiyor.

Sonunda güldüğüm komik bir surat ifadesi takınıyor. "Belli ki şaka yapıyorum. Renkli olan tek tişörtün parkın logosunun olduğu siyah bir tişört. Üniformanın dışında renkli bir şeyler giyeceksen, bu mutlaka

Sevdiğin bir şey." Alt dudağını ısıyor; keşke onun yerine ben ona yapabilsem dediğim kötü bir alışkanlık.

"Şimdi asıl sorunuza cevap vermeden önce zor bir soru soracağım. Derinlere layık olduğunu kanıtlamalısın." Yakınına eğilip küçük kanepede aramızdaki boşluğu ortadan kaldırıyorum. Dudaklarım kulağının kabuğunun yakınında oyalanıyor, kelimeler fısıldıyor, eylemlerimin yansımalarını umursamıyorum. "En sevdiğim seks pozisyonu nedir?" Dudaklarım yumuşak tenine değiyor, çekilmeden önce dişlerim onu sıyrıyor.

Emirle titriyor. Bunu seviyorum. Nefret ediyorum. Ama en çok, daha fazlasını istiyorum.

"Bence köpek stilini seviyorsun çünkü karşıdaki kişiyle yüzleşmek zorunda değilsin. Akılsız, sıkı ve seni çok iyi boşaltıyor." Gözleri dudaklarıma indiğinde kararıyor.

Sikeyim. Beni diken üstünde tutuyor.

Kayıtsızmış gibi davranıyorum, yakınlığını arzulamama rağmen uzaklaşıyorum. "Yorum yok."

Bir kahkaha daha atıyor. Çok sevimli görüldüğü için ona lanet olsun. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Peki, bir kez daha soruyorum, en büyük pişmanlığın nedir?" Parlak gözleri beni tam olarak tanımlayamadığım bir sıcaklık hissiyle dolduruyor.

"Ergenliğimde anneme karşı bir pislik olmak."

Başını bana doğru eğdi. "Bunu hiç beklemiyordum. Neden?"

"Çünkü o benim tavrımı hak etmiyordu. Keşke bir pislik gibi davranmak yerine geçirdiğimiz zamandan daha fazla keyif alsaydım."

"Eğer şimdi böyle davranıyorsan, daha genç bir Jax'in nasıl davrandığını bilmek beni biraz korkutuyor."

"Ben bir velettim. Şimdi durum farklı. Sadece ailemi mutlu etmek istiyorum." İç çektim. "Sıra bende. Bana iPad'inde şu iç tasarım oyununu oynamayı neden sevdiğini söyler misin?"

"İyi bir daire almak için para biriktiriyorum, bu yüzden tasarım becerilerimi geliştirmek istiyorum. Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o kadar da kötü değilim. Ayrıca, kim sahte parayla çalışmayı sevmez ki?"

"Nereye taşınmayı planlıyorsun?"

"Monako'da bir dairem var ama orada daha iyi bir daire arıyorum. İki yıl önce işime başlamak için Avrupa'ya taşındığımda param azdı, bu yüzden dairem en iyisi değil. Bu ve büyükanneme destek olmak, karşılayabileceğim türden bir daireyi zora soktu." Uzaklara bakıyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Büyükannen seninle mi yaşıyor?"

Başını sallıyor. "Hayır. Alzheimer hastalarının kaldığı bir tesiste yaşıyor. Kısa bir süre önce onu uzun süreli hastalar için olan yeni bir tesise taşıdım." Başka tarafa bakıyor. "Bu işi kabul etmemin nedeni bu. Onun bakımı, okul kredilerim ve gerçekten yaşamaya yetecek kadar param var."

"O yerler ucuz değil. Ailenin ona yardım etmesine ne dersin?"

Elena, çok iyi tanıdığım okunmaz bir maske takıyor. "Bu benim işim."

"Bu tür bir sorumluluğu üstlenmek için biraz gençsin."

"Herkes Kingston adıyla büyüyemez, istediği her şeyi bir parmak şıklatmasıyla elde edemez." Boyun eğmiş bir şekilde iç geçirdi.

Elena kalbime bir buz saçağı soksa daha iyi olurdu. Onun yargısı beni rahatsız ediyor ve en büyük endişemi tekrar yüzeye çıkarıyor.

"Ailem hakkındaki düşüncelerinin aksine, Kingston olmak sana her şeyi kazandırmaz," diye çıkışıyorum annemi düşünerek. Babam ne kadar isterse istesin, para onun hayatında kaybedeceği yılları asla geri getirmeyecek. Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için tüm parasını verirdi, acı çekmeden.

Annemi düşünmek ruh halimi bozuyor ve beni bu konuşmayı bitirmeye itiyor. "Sanırım bugünlük bu kadar konuşma yeter." Koltuktan kalkıyorum.

"Jax, özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Kaba ve yargılayıcıydı." Koltuktaki yerinden sıçrayıp bana doğru yürüdü ve avucunu göğsüme koydu. Dokunuşu, en başta oluşmasına yardım ettiği öfkeyi yatıştırıyor.

Ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama o yine bana doğru geliyor. "Tamam. Her neyse."

Sikerim böyle işi. Elena'nın bana bir Xan'la aynı seviyede sakinlik getirmesine ihtiyacım yok.

"Seni üzmemek istememiştim. Dünya ayaklarının altında ama sen onu yanlış kararlarla bir kenara atıyorsun. Düşünemedim."

"Aramızdaki ilişki böyle. Didişmeden yapacağımız birkaç konuşma bunu değiştirmeyecek."

"Eğer istediğin buysa."

"Tek istediğim bir ipucu bulup beni rahat bırakman."

Omuzları düşüyor. Bu kadar hıyar olmamalıyım ama engel olamıyorum. Yakınlaşmamızın bir anlamı yok. Ben sezonda hayatta kalırken o çalışıyor. Bir an için neredeyse unutuyordum ama o beni gerçeğe döndürdü.

"Biliyor musun, insanları tanımaya çalışmaktansa onları uzaklaştırmak için daha fazla enerji harcıyorsun. Bir gün ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacaksın ve anladığında ben senin yanında olacağım." Dudakları titrek bir gülümsemeye dönüşüyor. En başta görmekten nefret ettiğim bir gülümseme, güzel olmadığı için değil, fazla mükemmel olduğu için.

Onunla ilgili her şey gibi. Fazla odaklanmış, fazla toparlanmış, fazla ulaşılmaz. Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Hayatıma girdiği ve bana bir kez olsun farklı bir şey istemenin nasıl bir şey olduğunu gösterdiği için ondan nefret ediyorum.

Ama en çok, benim alanıma girdiği için, beni acınası hale getirdiği için, bana inandığı için ondan nefret ediyorum.

Ve nefret beni
sinirlendiriyor. Hem de
çok kızdırıyor.

ELENA

IJax ile çalıştığım son altı hafta boyunca benden hoşlanmadığını hiç açıkça ifade etmedi. Esprili yorumlarının bir kısmının, gülümseyerek geri vermeden önce onun saçmalıklarına katlanabilmemden kaynaklandığını düşünüyordum. Ama bu gece yine ondan istediğimin tam tersini yapıyor, belki de benden hoşlanmadığını kabul etmem gerekiyor.

Jax bir şekilde Barselona GP'sinde kazandığı ikinciliği kutlamak için onunla bir kulübe gitmeyi kabul etmemi sağladı. Dürüst olmak gerekirse, bana sakın kalacağını çünkü Liam ve Sophie ile takılmak için orada olduğunu söyledi. Benim hatam ona ilk etapta inanmak oldu. Açıkçası ben bir aptalım çünkü o tam da beklemem gereken şeyi yaptı.

İlk bir saat boyunca nispeten normaldi. Ta ki cevaplaması gereken bir telefon görüşmesi olduğunu söyleyerek on dakika boyunca ortadan kaybolana kadar. Kiminle konuştuysa döndükten sonra, itirazlarıma rağmen birkaç kadeh viski içti. Ona Liam'ın sarhoş kışını eve taşıyacağını söylediğimde yüzüme güldü. O konuşmanın berbat olduğunu söyleyebilirim.

Liam mümkün olan her fırsatta ona su bardakları ittiriyor ama Jax çok ileri gitmiş durumda. Şimdi, birkaç kadın etrafında dans ediyor, o müziğin içinde kaybolurken onu taciz ediyor.

Her şey iğrenç. Ama aynı zamanda yürek parçalayıcı. Acısı o kadar açık ki, sanki kendi acımmış gibi göğsümün derinliklerinde hissediyorum. Saklamaya çalıştığı acıyı fark etmemek çok zor. Gözlerinde, tavırlarında, kendini herkese kapatma ihtiyacında.

Onu neyin ittiğini bilmiyorum. Onunla nasıl konuşacağımı bir kenara bırakın, nasıl yardım edeceğimi bile bilmiyorum.

"Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim... sanırım hiç." Sophie gözlerini kocaman açarak Jax'e bakar.

"Çünkü bunu sizin önünüzde yapmıyordu. Ama bu sezon farklıydı, her zamankinden daha sakindi." Liam'ın gözleri arkadaşının hareketlerini takip ediyor. "Elena'nın ona yardım etmek için yaptığı onca işe zarar verecek bir şey yapmayacağından emin olacağım."

"Neden böyle davrandığını biliyor musun? Bana hiçbir şey söylemiyor," diye soruyorum, Liam'ın bazı cevapları olduğunu umarak.

"Bazen sinirleniyor. Rastgele olduğu için nedenini tam olarak belirleyemiyorum. Ama bu ruh haline girdiğinde onu kendi haline bırakmak daha iyi oluyor, böylece kafasını toparlayabiliyor."

"Hangi kafa, çünkü o kadınların ona tutunma şekilleri bana iki farklı tipten bahsettiğimizi düşündürüyor." Bu gece odamıza bir kadının geleceğini düşününce midem düğüm düğüm oluyor. İçimdeki küçük kıskançlık dalgasına ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Benim işimde buna yer yok ama yine de görmezden gelemiyorum.

Görünüşe göre bu gece hata yapan tek kişi Jax değilmiş.

Liam yüzünü buruşturuyor. "Duygusal olarak kötü durumda. Ama bu sezon daha iyiydi.

-En azından medyada. Elbette bunların hepsi senin sayende oldu. Tanrı'ya şükür, günün her saatinde süitinden çıkan aleni oral sekslere ve değersiz kadınlara bir son verdin."

Vücudumun ürperdiğini gizlemeyi başaramıyorum. "Harika. Bir şeyleri doğru yaptığımı bilmek güzel." Gözlerimi devirirken başka tarafa bakıyorum. Otele geri dönmek ve Liam'ı onunla ilgilenmesi için bırakmak istiyorum. Bunun yerine, işim yüzünden ve Jax, hayranları etrafını bir işaret feneri gibi sarmış olsa da kaybolmuş görüldüğü için kalıyorum.

"Yatak arkadaşının davranışlarından bahsetme. İğrenç bir şey." Sophie, Liam'ın kaburgalarına dirsek atar.

"Gidip onu kontrol edeceğim." Bu işkenceyi bir dakika daha yaşamak istemediğim için ayağa kalkıyorum. Bu gece Jax dışında kimse eğlenmiyor, o da müzik eşliğinde sallanırken sarhoş ve depresif görünüyor. Tüm bunlara bir son vermemin zamanı geldi çünkü istesem de istemesem de bu benim işim.

Kulüp müdavimlerinin oluşturduğu kalabalığın arasında ilerlerken terli dansçılardan ve ellerini kavrayan erkeklerden kaçıyorum. Jax'i fark etmek kolaydı, uzun boyu ve onu ellemeye çalışan küçük kadın kalabalığıyla. Aralarından sıyrılıp önünde duruyorum.

"Aşkım, sen misin?" Bana gülümsüyor, buğulu gözlerle şapşal şapşal.

"O kim?" Bir kadın onun koluna yapışmış, kırmızı uçlu parmağıyla beni işaret ediyor.

Jax başka bir gülümsemeyle "Günümün en iyi kısmı," diye yanıtlıyor.

Bu beklenmedik bir şey. Kalbim göğsümde eskisinden daha hızlı çarpıyor. "Artık gidebilir. Gecenin en iyi parçası olacağıma söz veriyorum." Dönüyor

Jax'e yaklaşarak bana sırtını döndü.

İğrenç. Müzik eşliğinde bağırmadan önce gözlerimi deviriyorum. "Bundan emin misin? O zaman ikinizi de uyarmalıyım. Jax, doktor aradı ve penisindeki kızarıklığın uçuk olduğunu söyledi. Eğer birlikte yatmayı planlıyorsanız bu gece mutlaka sarın." Sesim yüksek ve net çıkıyor.

Kadın tiksintiyle dudaklarını büzüyor ve Jax'i terk ederek bana uğraşmam için sarhoş bir karmaşa bırakıyor.

"İşte bu hiç hoş değil." Dudaklarını büzüyor. "Buraya kibar olmak için gelmedim."

"Bunu biliyorum. Hayatımı mahvetmek için buradasın." Yumuşak bir iç geçirdi. "Ne demek istiyorsun? Çoğu zaman anlamadığım şeyler söylüyorsun." "Benimle dans etmek mi?" Beni görmezden geliyor.

"Sen aklını mı kaçırdın? O kadar sarhoşsun ki ayakta bile duramıyorsun."

Homurdanıyor. "Tamam, dansı unut. Sikişmeye ne dersin? Yatarak da yapılabilir."

"Tükettiğin bu kadar alkolden sonra sakin çalışsa bile etkilenirdim."

"Hadi test edelim." Fikrinden dolayı kendini beğenmiş gibi davranma cüretini gösteriyor.

Ona kadar sayarken gözlerimi kapatıyorum, kendimi ona karşı sabırlı olmaya zorluyorum. On saniye çok uzun, Jax'e aramızdaki boşluğu kapatma fırsatı veriyor.

Gözlerimi açtığımda onun yarı kapalı bakışlarını birkaç santim ötemde buluyorum. Jax'in vücudu benimkine bastırıyor, sert kenarları yumuşak kıvrımlarımla buluşuyor. Sanki vücudum canlanıyor, enerji patlaması yaşıyor, kulüpteki hoparlörler gibi titreşiyor. Terli bedenler bizi birbirimize yaklaştırırken onun baharat ve viski kokusu etrafımı sarıyor.

Çenemi işaret parmağı ve başparmağı arasında tutuyor. "Neden sen? Neden senden başkası olamadı?" Yüksek sesli müzik sesindeki acıyı gizleyemiyor.

"İş için mi? Ben müsaittim. Sana karşı bir şey *değil*, Tanrı aşkına."

"Sorduğum soru bu değil," diye mırıldanıyor.

"Estás tan borracho, komik bile değil. Seni eve götürmeliyiz."

Jax'in beni kendine çekerken başka bir fikri var. Dudakları dudaklarımı bulurken kollarından biri bedenimi sarıyor. Öpücüğü hiç de nazik değil. Talepkâr, nefesimi ve mantığımı tek seferde çalıyor. Dili benimkine hükmedip direncimi test ederken viskinin tadı ağzımı dolduruyor.

Parmaklarım gömleğine tutunuyor, beni dengeleyecek bir şey için çaresizce çırpınıyorum.

Zihnim uzaklaşmadan önce beni toprağa bağlamak için.

Ve lanet olsun, dili alt dudağımı okşarken onunla ilgili tüm endişelerimin uçup gitmesine izin veriyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Ne yapıyor bu? Ve daha da önemlisi, neden onu itmiyorum? Öpücüğü bedenimi ısıtıyor. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duygu - durumun yanlışlığına rağmen bağımlılık yapan bir duygu.

Adam sarhoş.

Yapmam gereken bir iş var.

Dengeli sayılamayacak kadar çok ruh hali değişimi var.

Liste uzayıp gidebilir.

"Jax." Dudaklarımı ondan ayırıyorum, parmaklarımı gömleğinden çekip ellerimi göğsüne koyuyorum ve onu itmeye niyetleniyorum. Ama yerimde çakılı kaldım, hareket edemiyorum çünkü dokunuşu elektrik gibi. Zehirli. Bağımlılık yapıyor.

Arzu ettiğim her şey olurken kaçınmam gereken her şey.

Ağzı boynuma doğru ilerliyor, dili sütunun üzerinde gezinmek için dışarı fırlıyor. Hassas derimi emdiğinde bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor.

Ona yaslanıyorum, hem duygusal hem de fiziksel olarak desteğe ihtiyacım var. "Pişman olacağımız bir şey yapmadan önce bunu durdurmalıyız." Sesim hissettiğim kadar nefessiz çıkıyor.

Dili boynumda akılsız bir iz bırakıyor. "Her gün pişmanlıklarla yaşıyorum. Bir tane daha nedir ki?" Hüzünlü sesi tam göğsüme çarpıyor.

Hassas tenimi ısırtıyor ve benden en küçük bir inilti çıkarıyor. Umarım müziğin sesini duymaz.

Göğsünü itiyorum, sonunda ihtiyacım olan mesafeyi alıyorum. "Peki bu kimin suçu?"

"Benim. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak." Buğulu gözlerle dudaklarıma bakarken iç geçiriyor.

Kalbim hoparlörlerin gümbürtüsüyle uyum içinde atıyor; hızlı, düzensiz ve kulaklarımın duyabileceği kadar yüksek. Jax'in ufak bir itirazıyla onu VIP masasına geri götürüyorum.

Liam ve Sophie'nin dikkati bize yöneliyor. Sophie gülümsemesini gizlemeye çalışırken Liam başını sallıyor ve şakağını ovuşturuyor.

Mierda. Bu ikisiyle yüzleşmektense kalabalığa geri dönüp gecenin geri kalanında saklanmayı tercih ederim.

"Onu on beş dakikadan kısa bir sürede kontrol altına aldınız. Etkilendim. Genelde onu kalabalığın içinden sürükleyerek çıkarmam gerekirdi." Liam ayağa kalkıyor ve arkadaşını tutarak kendisine yaslanmasına izin veriyor. En azından beni utancımdan kurtaracak kadar sempati duyuyor.

Yüzümün fren lambası rengine benzediğini gizleyen düşük ışık için minnettarım.

"Sırrın benimle güvende." Sophie parmaklarını birbirine kenetliyor ve sahte anahtarı omzunun arkasına atmadan önce dudaklarının arasından görünmez bir fermuar işareti yapıyor.

Liam kaşlarını çatarak bana bakarken gergin bir kahkaha atıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, dikkatini Jax'e vermeyi tercih ediyor. Biz kulüpte ilerlerken ikisi de normal davranmaya devam ediyor. Paparazzilerden kaçmak için arka girişten çıkıyoruz. Kiralık bir arabanın şoförü bizi karşılıyor ve arka kapıyı açıyor. Liam, Jax'i arka koltuğa itiyor.

Sophie Liam'a bakar. "Onunla konuşmalısın. Bu artık sadece onunla ilgili değil, biliyorsun, çünkü Elena'nın işi de ona bağlı." Jax'in yanındaki orta koltuğa kaykılıp otururken kaşlarını çatıyor ve beni onun diğer tarafına oturmaya zorluyor. Muhtemelen en iyisi, Jax'in zaten kazara beni hırpaladığını görmek.

Haklısın. Çünkü dudakları benimkilerin üzerine düştü. Kimi kandırıyorum ben?

Bu harika bir şey. Gerçekten, işime olan güvenim tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Hayır.

Arabanın kapısını kapattım. "Sorun değil, lütfen onunla konuşma. Ben hallederim ve bunun bir daha olmaması için onunla konuşurum."

"Elbette benimle konuşabilir. *Her zaman* benimle konuşmak ister. Ona kaç kere gitmesini söylersem söyleyeyim kaçmaz," diye mırıldanıyor Jax.

"Boş ver onu. Kafası iyiiken aptalca şeyler söyler." Liam yolcu koltuğuna giriyor ve Jax'e arkadaşının çenesini kapatıp uyumasını dilediğini söyleyen bir bakış fırlatıyor.

"Ayık sözler, dürüst düşünceler." Jax kendi kendine güler.

"Hayır, pislik. Sarhoş sözler, ayık düşünceler," diye düzeltiyor Sophie onu. "Oh, anladım. Yani bu, Elena'ya seninle ilgili düşündüklerimi söylememde bir sakınca olmadığı anlamına mı geliyor?

güzel mi?"

Sophie başını koltuk başlığına yaslayıp gülüyor. "Elbette, devam et. Sonunda gece ilginçleşmeye başladı. Neden bize gerçekten nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

"Onu cesaretlendirme," diye homurdanıyor Liam.

"Elena o kadar güzel ki ona bakmak bile acı veriyor." Jax'in sözleri sanki iki dakikada iki litrelik bir şişe gazoz içmişim gibi midemde sürekli bir vızıltıya neden oluyor. Cidden kafayı yemiş durumdayım.

"O zaman neden onun yanında huysuz bir pislik gibi davranıyorsun?"

Sophie onunla alay eder. "Çünkü olabilirim."

Liam inliyor. "Bu kötü bir sebep."

"Peki. Çünkü başka seçeneğim yok." Hırlıyor.

"Bu daha da kötü bir sebep. Konuyu anlamıyorsun." Sophie, Jax'in şakağına dokunur.

Liam vücudunu koltuğun etrafında döndürüyor ve Sophie'ye gülümsüyor. "Muhtemelen beyin hücrelerinin çoğunu öldürecek kadar içtiği içindir."

Sophie ellerini birbirine kenetler. "Ona iltifat etmesi ve sonra özür dilemesi gerekiyordu."

"Jax'e yapmak istemediği bir şeyi yaptıramazsınız. Onu... yani... Jax yapan da bu." Liam arkadaşına bakar.

İşte bu benim en büyük ikilemim. Jax'in hayatında iyi bir şeyi hak etmediğini düşünmesine neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum.

Değersiz haber makalelerinin ve akılsız seksin arkasına saklanan adamı tanımak istiyorum. Yeterince iyi olmadığını kendi kendine fısıldayan adamı.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve kendimi denemekten alıkoyacak kadar kontrol sahibi olup olmadığımdan emin değilim.

Jax uyanır uyanmaz onun alanına girdim. Bir gece önce kafayı bulduktan sonra ne kadar zinde görünmesi beklenirse o kadar zinde görünüyor. Cildinin tadı değerli Jack şişesi gibi olsaydı şaşırmazdım. Bu

Bunu ona yaptığımı düşündükçe iniltilerimi yutuyorum. Bu düşüncüyü zihnimin en karanlık köşesine itiyorum ve bir daha gün ışığına çıkmamasını umuyorum.

Koltuktan kalkıp onu küçük mutfağımıza kadar takip ediyorum. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

"Hayatta çok az şey isterim. Birincisi, sabah çayımdan önce kimsenin beni rahatsız etmemesi. İkincisi de sabah çayımdan *sonra* kimsenin beni rahatsız etmemesi."

"Jax..." Uyarıyorum.

"Güzel. Söyleyecek pek bir şey yok. Başım çatlayacak kadar ağrıyor, o yüzden lütfen konuşmanızı dünya dönmeden dik durabileceğimi hissettiğim zamana saklayın."

"Sana yardım etmeme ne dersin? 'Özür dilerim Elena' diyerek başla ve oradan devam et."

Elektrikli su ısıtıcısını çalıştırırken bana bakıyor. "İçtiğim için kızdın mı?"

"Evet." Kelimeler tıslayarak çıkıyor. "Ya Liam bana yardım etmek için orada olmasaydı? Ya rastgele biri video çekip internette yayınladıysa? Bu sabahın yarısını kimsenin senin hakkında kötü bir şey bildirmediğinden emin olmak için interneti tarayarak geçirdim. Bana daha iyi olmaya çalışacağını söyledin ve sana inanmak istiyorum, ama sonra böyle şeyler yapıyorsun, kendi kariyerin konusunda ne kadar ciddi olduğunu sorgulamama neden oluyorsun!" Hayal kırıklığım arttıkça aksanım da ağırlaşıyor.

Kan çanağına dönmüş gözleri çaydanlıktan yüzüme kayıyor. "O kadar sinirlenmek istemediğimi söylesem bana inanır mıydın?"

"Neden kızgın olabiliyorsun? Beni öpen sendin! Ve sarhoş olan! Kızgın olmalıyım."

Yüzünü buruşturmadan önce başını sallıyor. "*Kızgın* demek sarhoş demek. Tanrım, çok içmişim."

"Peki ya öpücük? Artık bunu yapamazsın." "Öpüşmek mi?" Kaşları birbirine çarpıyor.

Kalbim midemin bir yerlerine doğru dalışa geçti. Hatırlamamasını beklemiyordum. Nedense hafızasını kaybetmesi bana reddedilmenin başka bir biçimi gibi geliyor.

İzin verin aramızdaki berbat ilişkiye bir katman daha ekleyeyim.

"Öpüştük mü?" Kelimeleri boğuk bir fısıltıyla söylüyor. Gözleri kapanmadan önce yüzüme dikiliyor.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ona bakıyorum. Odama gidip yaralarımı özel olarak yalamamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Bazı şeyler önceliklidir, ona bir ders vermek gibi. "Dün gece olan hiçbir şey bir daha olmayacak."

Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Kahretsin. Seni öptüğüm için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

"Artık bunun hakkında konuşmayacağım. Sen zaten konuşmuş olduğun için hiç olmamış gibi davranacağım." *Tamam, sesim biraz sert çıkmıştı.* "Sarhoş olup kontrolden çıkmandan bahsediyorum."

Tüm dikkatini bana vermek için çayını düzeltmeyi bıraktı. "Lanet olsun. Özür dilerim. Moladan beri böyle içmemiştim ve belli ki sistemim kabul etmedi."

Öfkem bir dalga gibi geri dönüyor, içimde kontrol edilemez bir şekilde yayılıyor. "Senden defalarca içkiyi bırakmanı istemeseydim bu özür yeterli olurdu. Süit partisinin senin son şansın olduğunu sanmıştım ama belli ki yanılmışım. Kendi hayatını mahvetmeye kararlı birine yardım edemem. Ve umurunda olduğundan değil, ama söz konusu olan sadece senin kariyerin değil, benimki de. İtibarının benimkini nasıl etkilediğini hiç düşündün mü? Üstünlük kompleksin ve otuz yaşından önce işleyen tüm beyin hücrelerini öldürme isteğin yüzünden beni de kendinle birlikte dibe çekmen hiç adil değil."

Jax bana doğru adım atıyor, ayak parmağımın ucunda duruyor. Yakınlığımız bana dün geceyi hatırlatıyor. Dudakları tenimde, beni öpüyor, yalıyor, ısıyor. Hatırladıkça bir ürperti bastırıyorum. Cazibe yerine öfke hissetmeyi tercih ederim.

Gözlerini kapatmadan önce gözlerimin içine bakıyor. "Yapmaktan kaçınacağımı söylediğim şeyi yaptığım için gerçekten üzgünüm. İtibarımı riske attığım, dolayısıyla sizinkini de riske attığım için özür dilerim. Yardımınızı istemesem bile, işinizi kurmak için harcadığınız çabayı mahvetmek istemiyorum. Ve en önemlisi, sarhoşken seni öptüğüm için özür dilerim." Yüzünü buruşturdu.

"Evet, özür dilemek artık işe yaramıyor. Kelimeler boştur. Onları desteklemediğiniz sürece hiçbir anlam ifade etmezler."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Benim sorunum da tam olarak bu. Söylemek istediğim sözlerin arkasında duramıyorum, bu yüzden tek yaptığım sinirlenmek oluyor."

"Neden?" Son birkaç aydır kafamın içinde dönüp duran bu soru aklımdan çıkmıyor. O neden böyle? Neden istediğini yapamıyor? Neden yıkıcı kararlar almayı seçiyor?

"Seninle bu işe girmeyeceğim."

"Madem benimle konuşmayacaksın, o zaman kendini kontrol etmeyi öğren."

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Anlamıyor musun? Yapmaya çalıştığım tek şey bu."

Bir adım geri çekilip ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun? Sinir bozucu olmanın ötesindesin! Dürüst olmak gerekirse, bana ciddi bir duygusal kırbaç vakası yaşıyorsun."

"Kendimi kontrol etmek senden uzak durmayı da içeriyor. Sana bakmak beni rahatsız ediyor çünkü bana hayatımda yanlış giden her şeyi hatırlatıyor," diye ağzından geçiriyor.

Elimi pazusuna koyarak aramızdaki son boşluğu da ortadan kaldırdım. "Yanlış giden ne?"

Elime bakıyor, gözleri kapanırken bakışlarındaki ateş azalıyor. "Mesele neyin yanlış *gittiği* değil çünkü her şey yanlış. Senin etrafta olman da dahil."

Biri buna ne diyebilir ki?

Bir yanıt düşünmeye fırsatım olmuyor çünkü Jax odasına giriyor ve beni bir kez daha dışarıda bırakıyor.

JAX

"H Ey, *Bay Tüm Dünya Şampiyonası İkincisi*. Kingston ismini temsil etmenin yolu." Annemin sesi hoparlörden yankılanıyor.

Bakü'deki yarış haftasına hazırlanmak için valizimi dolabıma yerleştiriyorum. "Oh dur.

Tantananız benim için çok fazla."

"Alış buna. O senin en büyük destekçin," diyor babam. "Peki, bugün için planın nedir?"

"Pek bir şey yok. Bugün bir sponsor etkinliğim ve bazı görüşmelerim var," diye homurdanıyorum.

"Ne angarya, yüksek hayatı yaşamak." Babam gülüyor.

"Peki arkadaşların nasıl?" Annem onları dinlemeye bayılır.

"Liam ve Sophie iyiler. Üniversiteden dolayı bu yarışa gelemedi. Okul programı arasında bazı hafta sonları bizimle seyahat etmeye çalışıyor. Noah ve Maya da çok ateşli ve ağırlar - bol bol öpüşüyorlar. Bahse girerim bir ya da iki yıl içinde evlenecekler."

"Genç aşk." Annem iç çeker.

"Peki şu Elena denen kız hâlâ peşinde mi?" Babam onun hakkında araştırma yapmaktan kendini alamıyor.

"Evet. Hala burada imajımı tertemiz tutuyorum." Pek yardımcı olduğum söylenemez. Geçen hafta Elena'yla yaşadığım ve bir türlü hatırlayamadığım sözde öpüşmeden beri kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hafıza kaybı için minnettar mı olmalıyım yoksa unuttuğum için kendimden nefret mi etmeliyim bilemiyorum.

"Tanrı'ya şükür. Kitap kulübümün önünde yaptıklarını savunmak çok zordu. Seni kötü çocuk olarak yaftalayıp duruyorlar ve oğlumun bazı karakterlerimizin tuhaflıklarıyla eşleşmesine dayanamıyorum. Bazıları tam bir pislik." Annem gülüyor.

"Arkadaşların beni bu şekilde nesneleştirmeye nasıl cüret eder!" Korkudan sahte bir nefes verdim.

"Bazı erkekler hakkında ne derler bilemezsin. Endişelenmene gerek yok tatlım," diye fısıldıyor babama.

Hoparlör öpüşmeye başladığında öksürüyorum. "Ben hala buradayım."

"Özür dilerim. Olamaz! Saate bak. Koşmam lazım. Gwen film gecemiz için bir çeşit şarap almamı istedi. Kendine iyi bak, aşk böceğim!"

Annemin hiçbir yere kaçmayacağını hepimiz biliyoruz. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

"Hoşça kalın, anne ve baba." Kırmızı düğmenin üzerine geliyorum. Babamın sesi beni durdurdu.

"Jax. Bekle."

Kötü haberlere karşı altıncı his gibi, vücudumdan bir ürperti geçerken omurgam dikleşiyor. "Öyle mi?"

Babamın ayak sesleri telefona kadar geliyor, ardından bir kapının kapanma sesi geliyor. "Ben de seninle konuşmak istiyordum. Geçen hafta sonu kutlama yaparken seni rahatsız etmek istemedim."

"Neden içimde bunun iyi bir haber olmadığına dair bir his var?"

"Korkunç değil ama harika da değil. Annem son zamanlarda çok fazla ruh hali sorunu yaşıyor."

"Sesi öyle gelmiyordu." *Varsayımlarda bulunmaya devam et, Jax. Bunu her zaman endişeli bir bok parçası gibi görünmeyen bir adamın söylemesi de ironik.*

"Titremeler giderek kötüleşiyor, bu yüzden doktor ilacını değiştirdi. Uyum sağlamakta zorluk çekiyor. Bunlar ağır şeyler ve biraz da sizin ilginizden faydalanabilir. Tabii zamanınız varsa. Size yük olmak istemem."

Derin bir nefes alıyorum. Babam anneme yardım edemeyecek kadar meşgul olduğumu düşündüğü için içimde suçluluk duygusu kabarıyor. "Ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Onu daha çok arayıp kontrol edebilirim."

Sadece bu düşünce bile beni panikletiyor. Daha fazla telefon görüşmesi daha fazla kaygı demek. Şimdiye kadar bunu kontrol etmekte berbat bir iş çıkardığımı düşünürsek, daha fazla aramayla başıma neler geleceğini ancak hayal edebilirim.

Cesur olsaydım, aileme açılır ve endişelerimi dile getirirdim. Duygularımı dile getirmek yerine içime atıyorum. Bununla başa çıkabilirim. Bunu halletmem *gerek*. "Biliyorsun, aile her zaman önce gelir."

"Seni Kingston yapan da bu."

Ne kadar da uygun. Beni aile yapan aynı şey beni yok etme gücüne de sahip.

Daha önce ailemle konuştuktan sonra sinirliliğim yeni bir zirveye ulaştı. Öğle yemeğimi Tom'la bu haftaki seansı atlamayı düşünerek geçirdim, ama tüm kıçımın görkemiyle katılmaya karar verdim.

Tom her zamanki deri koltuğunda karşıma oturdu. "Bugün konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz." Tavana bakıyorum ve kiremitleri sayıyorum. Annemi her düşündüğümde yeniden başlıyorum.

Yirmi dakika geçmesine rağmen hâlâ on kareyi geçemedim.

Tedirgin bir nefes verdim. "Annem hasta." Ona bakmıyorum. Bugün ortalık fena karışmış olmalı çünkü Tom'a açılmaya karar vermem için iyi bir neden bulamıyorum.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Jax. Geçmişte onunla ilgili paylaştıklarından, onun senin için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim. Onun hasta olması senin için son derece zor olmalı."

"Bu kesinlikle en kötüsü. Bunu duymaktan nefret ediyorum. Onun mücadele ettiğini bilmekten ya da ben burada yarışıp eğlenirken babamın evde ona yardım ediyor olmasından nefret ediyorum."

"Söylediğiniz her şey için üzgün hissetmeniz son derece normal. Ve bu duygularla her hafta tek başınıza mücadele etmek sizin için kolay olamaz."

İçimde biriken negatif enerjinin bir kısmını dışarı atmayı umarak derin bir iç çektim. "Her gün üzgün hissetmek normal mi?"

Tom'a açılarak ne aradığımı bilmiyorum. Ama birine içimi dökmem gerekiyor çünkü annemin hastalığıyla ilgili tüm duygularımdan kaçmak için dönüştüğüm adamdan nefret ediyorum.

"Elbette, bu normal. Annen hakkında senin gibi konuşan birinden daha azını beklemezdim. Bu ne kadar önemsediyiğini gösterir."

"Evet, bana her mesaj attıklarında ya da beni her aradıklarında midemde oluşan sürekli suçluluk duygusundan nefret ediyorum. Sonra da en başta böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Annemle konuşabildiğim için minnettar olmalıyım."

"Minnettar olabilir ve yine de hasta olduğu için üzülebilirsiniz. Böyle hissetmen normal. Sormamın sakıncası yoksa, annenizin hastalığı nedir?"

"Fark eder mi?" Hastalığı konusunda Tom'un acımasına ihtiyacım yok. Huntington hastalığını bilenler bize hep aynı bakışı atıyor. Korku ve sempati karışımı bir bakış, sanki bize bir faydası varmış gibi.

"Nasıl bir durumla karşı karşıya olduğunuzu daha iyi anlamama yardımcı olur ama buna hazır değilseniz anlarım."

"Ben değilim."

Tom başını sallar. "Güzel. Ailenizle konuşmanın en zor yanının ne olduğunu merak ediyorum?"

"Bunu her yaptığımda kendimi daha kötü hissediyorum. Ben binlerce mil uzaktayken onun kötüleşmeye devam ettiğini bilmek kaygımı artırıyor. Şimdi babam onunla daha fazla konuşmamı istedi çünkü morali bozuk ve bu beni strese sokuyor."

"Telefon görüşmelerinde sizi en çok strese sokan şey nedir?"

"Hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor. Onun özel acılarının çok iyi farkındayım, bu yüzden cesur bir yüz ifadesi takınmasından nefret ediyorum. Sonra da babam bana onun durumu hakkında bilgi veriyor ve son zamanlarda haberler pek de iyi değil, bu da endişemi artırıyor."

"Onunla konuşmak istiyor gibi görünüyorsunuz, ancak bu konuşmalarla gelen kaygıyı yönetmek zor."

"Tabii ki, ama Xanax alıyorum ve bu yardımcı oluyor."

"Benzodiazepinlerin uzun süreli kullanımı ile ilgili artı ve eksilerin farkında mısınız?"

"Evet. Hızlı etki eden bir şey istedim ve Zoloft gibi bir şeye başlamak işe yaramayacaktı. Şimdi Xanax'ın doğru karar olup olmadığından emin değilim. Sorunlarımı bir hap yutarak yok etmek çok bağımlılık yapıyor."

"Benzolar bu anlık etkileriyle bilinir. Eğer ilaçlarınızı değiştirmeyi ya da bu konuda ikinci bir görüş almayı düşünürseniz, tavsiye alabileceğiniz çok sayıda psikiyatrist tanıyorum."

Beş dakika daha sessiz kalıyoruz, ta ki ikinci sıcak duygular beni vurana kadar. "Bu, suçluluk duygumun beni boğduğunu hissettiğim ilk yıl. Neden bilmiyorum ama F1, onun daha da hastalandığını bilmek kadar eğlenceli değil."

ben uzaktayken. Bencil olduğum için onunla geçirdiğim değerli zamanı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Onunla birlikte olmak için F1'e ara vermeyi düşündün mü?"

Evet, ama bunu ona itiraf etmeyeceğim. "Fark etmez. Bu onu iyileştirmeyecek."

"Olmayabilir de. Asıl soru bunun *sizi* daha iyi hissettirip hissettirmeyeceği."

Lanet olsun Tom, bu kadar mantıklı konuşmayı kes. Tavan döşemelerini saymaya geri dönüyorum, kendimi en çok açtığım kişiye kapatıyorum.

Özel jetteki her zamanki koltuğuma oturuyorum. Bakü'den Monako'ya dokuz saatlik uçuş, duygularımın içinde boğulmama izin veriyor. İlk otuz dakika boyunca Elena'yı ve onun aptal bulmacasını görmezden geliyorum.

Gözlerim her beş dakikada bir ona kayıyor. Boktan düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyor. Bir parçaya öfkeyle bakıyor, onu ait olmadığı belli olan bir yere sıkıştırmaya çalışıyor.

"Belki de parçayı yeterince sert bükerseniz, sonunda istediğiniz gibi oturacaktır."

Başını bana doğru çevirdi. "Yardım etmeyenler fikir sunamaz." Her zamanki şık kıyafetlerini tayt ve üç beden büyük görünen kapüşonlu bir tişörtle değiştirdi. Onu bu kadar gündelik bir kıyafet içinde görmek beni lanet bir otuzbirci gibi arzulamama neden oluyor. Onu bu şekilde istememeliydim, hatta hiç istememeliydim. Ama işte Meksikalı Billie Eilish özentisi yüzünden yarı yarıya bir arzuyla buradayım.

"Sadece gözlemliyorum." Ellerimi kaldırdım.

Birkaç dakika daha farklı bir parça denemeye çalıştıktan sonra kalkıp karşısına oturuyorum.

Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum ama ilerlemesini kontrol etmek istiyorum. "Vay canına, ne yaptın? Birkaç haftada tam yüz parça mı?"

Dürüst olmak gerekirse, bulmaca çok zor görünüyor. Neden bin parçalı bir yapboz seçtiğini anlamıyorum, bana ecstasy ile kendinden geçmiş birinin beynini hatırlatıyor.

"Çeneni çalıştırmaya devam mı edeceksin yoksa bana yardım mı edeceksin?" diye sırtarak alay ediyor.

Ellerimi meşgul etmek için bulmaca kutusuna uzanıyorum. "En renkli, en karmaşık bulmacayı seçmek zorunda mıydın?" En detaylı desenlere sahip bir ton sıcak hava balonu var. Birkaç saniye bakınca gözlerim doluyor.

"Web sitesinde daha kolay görüldüğünü söylesem bana inanır mıydınız?" Gülüyorum. "Yorumları okudun mu?"

"İnsanlar bulmacaları gözden geçiriyor mu? Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Ağzı açık kaldı. "Ama şimdi sen söyleyince, belki de yapmalıyım çünkü parçaların yarısının yanlış olduğuna ikna oldum. Yarım yamalak bir internet sitesinden sipariş verirsem olacağı bu."

"Ya da belki bir şeyleri çözme konusunda berbatsınızdır."

"Şimdiye kadar karşılaştığım en zor ikinci bulmacadan bahsediyorum."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Bir dizi sıcak hava balonuyla mı yarışıyorum? Biraz aşağılandım. Belki de oyunumu geliştirmeliyim."

"Hangisinin daha zor olduğuna henüz karar vermedim. Seni haberdar edeceğim." Bulmacaya bakarken gülümsemesini saçlarının arkasına saklamaya çalışıyor ama ben yakalıyorum.

İlk defa ondan kaçmıyorum. Yalnız olduğum için mi yoksa annem için üzüldüğüm için mi karar veremiyorum. Elena ve ben sessizce çalışıyoruz, ben de ona yardım ediyorum.

Birlikte sessizliğin tadını çıkarıyoruz. Konuşmam için bana baskı yapmıyor ve bunu takdir ediyorum. Olumsuz düşüncelerimin içinde kaybolmak yerine elimdeki işe odaklanıyorum.

Sonunda Elena biraz kestirmek istediği için bugünlük paydos ediyor. Koltuğuma dönüyorum ve kulaklıklarımdan müziğimi çalışıyorum. Yirmi dakika sonra ona doğru dönüp uyuyan profilini inceliyorum.

Bunu asla yüzüne karşı söylemem ama o, etrafımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri. En iyi türden kıvrımları, dolgun yanakları ve sağlıklı bir ışıltıya sahip cildiyle doğal. Tüm bunlar pozitiflik ve tartışmalarımıza rağmen hoşuma giden bir şımarıklık yayarken.

Kendimden geçerken, uzun uçuştan önce sakinleşmek için Xanax almadığımı fark ediyorum. Bulmacanın rahatlatıcı aktivitesinden mi yoksa Elena'nın etrafında olmaktan mı bilemiyorum.

Son düşünce beni endişelendiriyor. Elena bu yıl tahmin edemediğim tek şey. Hayatımla ilgili kabul edebileceğimi düşündüğüm her şeyi tehdit ediyor.

Umut etmek istemiyorum. Daha iyi olmak istemiyorum. Ve en önemlisi, kötü günleri katlanılabilir kılan biriyle birlikte olduğum için hayatımın ne kadar boş olduğunu hatırlamak istemiyorum.

ELENA

JAx beklentilerimi aştı. Monako, Grand Prix hafta sonu boyunca çılgın partileriyle bilindiği için sınırlarımı test edeceğini tahmin ediyordum. Jax'ın McCoy için katılması gereken zorunlu etkinliklerin yanı sıra, geceleri alkol hariç süitinde kalıyor. Hoş geldin

ortalığı karıştırmadan ne kadar sakin olduğunu görüyorum. Barselona'daki hatasından ders almış olması ve kendini daha iyi kontrol etmeyi planlaması bana umut veriyor.

Zaman geçirmek için Elías benimle süitte takılıyor.

"Hadi bir oyun oynayalım." Elías başımın üstünde siyah bir kutu sallıyor. Bir şekilde en sıkılmış ifademi takınıyorum.

Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Bu gece zor bir kalabalık var. Cidden, *Buffy the Vampire Slayer*'ın bir bölümüne daha dayanamam. Üzgünüm ama Spike takımındaysanız kafanızı kontrol ettirmeniz gerek. Angel karşı konulmaz ve şefkatli, Spike'ın ise ruhu yok."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Spike sonunda onun için her şeyi feda ediyor. Kendi hayatını bile! Angel işler zorlaşınca kaçıyor. Kahraman olmanın yolu."

Elías nefesinin altında *psikopat diye* fısıldıyor. "Her neyse... Birkaç kişiyi oynamaya davet ettim çünkü daha fazla arkadaş edinmemiz gerekiyor."

"Neden senin fikirlerin beni hep şüphelendiriyor?"

"Muhtemelen senden Jax'ın kapısını çalmanı isteyeceğim içindir, çünkü arkadaşları geliyor."

"Hayır! Neden müdahale etmek istiyorsun?"

"Çünkü aşk tanrısını oynamak eğlencelidir. Cinsel geriliminiz çok ateşli. *Düşman olmasına rağmen Spike'ın Buffy'yi becermesinden* daha

ateşli." Gülümsüyor.

"Hayır." Dilimi ona doğru uzattım.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz."

Başımı iki yana sallayıp kollarımı kavuşturuyorum ve koltuktan kalkmayı reddediyorum. "Zor bir yol. Bunu sen istedin." Elías az bir çabayla beni yukarı çekti.

ve beni Jax'in yatak odasına doğru itiyor. Yumruğunu kapıya vuruyor ve odama koşmadan önce kutuyu bana uzatıyor.

"Çok güzel. Bana yardım etme zahmetine bile girmiyor," diye homurdanıyorum içimden.

Jax'in yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor, taytımın ve tişörtümün altındaki tenimi sıcak hissettiriyor. "Ne istiyorsun?"

"Yani... Elías'ın çılgınca bir fikri var." "Onun tüm fikirleri çılgınca."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Katılıyorum. Ama bu zaten devam eden bir plan olduğuna göre, bizimle bir oyun oynamak ister misin?"

"Ben çocuk değilim. Oyun oynamam." Çenesi sıkıştı.

"Tamam..." İnsanlığa Karşı Kartlar kutusuna bakıyorum. "Sanırım Elías arkadaşlarından bazılarını davet etti, eğer bize katılmak istersen oturma odasında olacağız."

"Yapmayacağım. Sen araya girdiğinde bir telefon görüşmesinin ortasındaydım. Eğer şimdi bitirdiysen, babamı geri aramam gerek." Gözleri kapanıyor ama yeterince çabuk değil.

Onlardaki kırmızılığı, kötü tavrıyla gizlemeye çalıştığı parlaklığı yakalıyorum.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama Jax ağlıyor muydu? Neredeyse uydurduğumu düşünecektim ama gözlerini tekrar açtığında daha önce hiç görmediğim bir şişkinlik vardı.

Vay anasını.

Zor zamanlar geçirdiği belliyken sözünü kestiğim için suçluluk duygusu beni tüketiyor. "Önemli bir şey sırasında seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Bizimle takılmak isteyip istemediğini öğrenmeye çalışıyordum ama senin için iyi bir zaman olmadığını söyleyebilirim."

"Arkadaşlarım gelecek olsa bile, şu anda yalnız kalmak istiyorum."

Arkadaşlarından uzak durması bana her şeyi anlatıyor. Bir yıl önce Jax güler yüzlüydü ve *bir kulübü kapatma olasılığı en yüksek kişi* olarak bilinirdi. Karşımdaki erkek o kişinin hayaleti gibi. Yükünü paylaşmak yerine kendini dünyaya kapatan bir adam haline geldi. Ve içimdeki küçük

bir ses

kafa onun için o kişi olmak istiyor. Onu en başta çekici bulan aynı çılgın ses.

"Tamam o zaman. Eğer daha sonra konuşmak istersen, nerede yaşadığımı biliyorsun." Başparmağımla omzumun üzerinden yatak odamı işaret ediyorum.

Kapısını kapatmadan önce bana sıkı bir gülümseme sunuyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Jax'in üzgün ve kederli görüntüsü kalbimin tellerini farklı yönlerden çekiyor.

Odama girdiğimde Elías'ı yatağımın üstünde yatarken buldum.

Bana zayıf bir gülümseme sunuyor. "Kaşlarını çatmana bakılırsa planladığın gibi gitmediğini tahmin ediyorum."

"Onu anlamıyorum."

"Bu seferki ruh hali için bir nedeni var mıydı?"

"Babasıyla yaptığı görüşmeyi bölmemle ilgili bir şey."

Elías tavana bakıyor ve h o m u r d a n ı y o r . "Neden bir şeylerin ters gittiğini bilmiyorum."

"Muhtemelen izinli olduğu içindir."

"Onun için berbat bir durum. O yatak odasında surat asarken arkadaşları bizimle eğlenecek."

Bir saat sonra oturma odamız kahkahalarla dolmuştu. Liam, Noah, Maya, Sophie, Elías, Santi ve ben oturma odasını ortalayan bir sehpanın etrafında oturuyoruz.

Jax olmasa bile herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Liam'ın otuz dakika önce onu sorması dışında kimse yokluğundan bahsetmedi. Maya ve Sophie bir saatin büyük bir kısmını Elías ve beni her sohbe dahil ederek geçirdiler ve bize asla yabancı olduğumuzu hissettirmediler.

"Bu hayatımın en güzel dönemi. Ateşliyim, gencim ve kötü yaşam tercihleriyle doluyum.' Lanet olsun, bu kadar çekici olduğumu kim bilebilirdi?" Santiago kazanan kart setini okuyor.

"Kendinizi bir av olarak tanımlıyorsanız, bu genellikle kötüye işaretir." Noah birasından bir yudum alır.

"Sanırım Noah'dan ukalalık hakkında bir iki şey öğreniyor. Onu ebedi bir lanet hayatından kurtar Maya. Erkek arkadaşınla aynı tuzağa düşmesine izin verme." Liam seçilmemiş kartları kutuya atar.

"Ben denedim. Annem denedi. Yerel rahibimiz bile ona alçakgönüllü olması hakkında bir konuşma yaptı." Maya şakayla karışık yüzünü buruşturuyor.

Noah Maya'yı yanına çeker. "Onunla konuştum bile. Maya olmadığın sürece kimse ukala bir pisliği sevmez. Tüm pisliklerime rağmen beni seviyor."

Santi avucunu göğsüne bastırıyor ve kirpiklerini abartılı bir şekilde kırıştırıyor. "Hepimiz için umut var."

Jax'in yatak odasının kapısı açılır. Kanepeye doğru ilerlerken neredeyse ayağı takılıyordu. "Demek herkes burada iyi vakit geçiriyor." Jax kelimelerini geveliyor. Kanepeye çöküyor ve gözlerini kapatıyor.

Liam gözlerini arkadaşına dikeyor. "Neden seni yatağa götürmüyoruz? Pek iyi görünmüyorsun."

"Odamda olmaktan yoruldum. Hepiniz dışarıda eğleniyor ve gülüyorsunuz. Bunu duymaktan nefret ediyorum."

Liam yerden kalkar. "Davet edildiniz ama bunun yerine bir pislik gibi davranmaya karar verdiniz. Bize kızma."

"Son zamanlarda hep kızgınlım." Jax iç geçiriyor. Büyümüş gözleri küçük alanda benimkileri buluyor ve nefesim kesiliyor. İyileştiğini ve Xanax'ı bıraktığını sanıyordum.

"Peki bu kimin hatası? İstersen bizimle konuşabilirsin." Noah'nın gözleri hissettiğim endişeyi yansıtıyor.

"Bunun bir anlamı yok. Hepiniz hayatınıza devam edeceksiniz ve ben yalnız kalacağım."

"Asla tek başına olmayacaksın çünkü bizimle birliktesin." Sophie, Jax'e içten bir gülümseme fırlatır.

"Peki ya onlar?" Jax titrek bir parmakla Elías ve beni işaret ediyor. "Bu yeni çiftle takılmak için beni ekecek misiniz?"

"Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun." Boğazım tıkanmasına rağmen bir şekilde sesimi buluyorum.

Jax'in gözleri Elías'tan bana kaydı. "Eğer Elías onu becerirse, sinirleneceğim."

Elías iç geçirir. "Kendine odaklan. Cidden, endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmiyorum. Seninle olabilir ama bana bakışına bakılırsa benimle olmayı tercih eder. Kız arkadaşın başka bir erkeği arzuluyorsa, sen de berbat bir kadın olmalısın." Jax, Liam'ın yardım ellerini uzaklaştırmaya çalışıyor ama Liam vazgeçmiyor.

"İşte bu kadar. Bu gecelik işin bitti." Liam Jax'i yakalar ve odasına dönmesine yardım eder. Liam, Jax'i odasına götürürken herkes şaşkın ve sessizdir.

Jax'i içeri ittikten sonra yatak odasının kapısını kapatır.

Daha önceki şaka havası gitmiş, yerini endişe ve tedirginlik almıştı. Geceyi sonlandırdığımızda kimse itiraz etmiyor. Sophie ve Maya da dahil olmak üzere herkes, biraz kız kıza vakit geçirmeleri gerektiğini söyleyerek ayrılıyor.

Liam'dan hiçbir iz olmadan dakikalar geçiyor. Endişelenerek küçük oturma odasını adımıyorum. Liam'ın gelmesi neden bu kadar uzun sürdü? Kapı açıldığında kafam Jax'in kapısına doğru kayıyor.

Liam bir parmağını dudaklarına götürüyor. Başını otelin ana kapısına doğru eğiyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Bu sezon ona neler oluyor bilmiyorum. Açılmıyor ve lanet olsun, elimden geleni yaptım."

"Ona neler olduğunu bilmesini beklediğim onca insan varken, bu sen olurdun."

"Biz çok iyi arkadaşız ama son birkaç aydır onu yiyip bitiren şeyi itiraf etmesini bile sağlayamıyorum. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum. Her zaman böyle rastgele üzüntü ve endişe nöbetleri geçirirdi, ancak geçen yıl kış tatilinden bu yana arttı. Ona ve bunlara göz kulak ol." Liam bana turuncu bir hap şişesi uzattı. "Bunları kötüye kullandığını falan sanmıyorum çünkü öyle olsaydı araba kullanmasına izin vermezlerdi. Ama başlayabileceğinden endişeleniyorum, özellikle de bu geceden sonra. Xanax'ın onu rahatsız eden her neyse onunla başa çıkmasına yardımcı olmadığı açık. Daha iyi seçenekleri değerlendirmeli."

"Seçenekler?"

"Xanax'ın yüksek derecede bağımlılık yaptığı biliniyor, öyle ki İngiltere bu ilacı reçete etmekten kaçınıyor. Onunla konuşacağım ve daha iyi bir alternatif bulmasına yardımcı olmayı teklif edeceğim. Haplar fena değil ama onun gibi bir sporcu için en iyisi bunlar değil."

Kahretsin. Şişeye bakıyorum, keşke Jax'in görüntüsünden daha fazla yardımcı olabilseydim. Belki de terapi seansları kafasının içinde olup bitenler için yeterli değildir. Acısını uyuşturma yolunda ilerlemeye devam ederse yardımımız bir yere kadar gidebilir.

"Gitsem iyi olacak. Belki sen ona ulaşabilirsin. Senin yanında hem iyi hem de kötü anlamda farklı davranıyor." Liam vedalaşarak ayrılır.

Birkaç dakika Jax'in ilaç şişesine baktıktan sonra kalbim duruldu. Aklıma bir fikir geliyor ve hemen odama gidip bir kâğıt ve kalem alıyorum.

Bir saat sonra Jax'in odasına gizlice girip ilaç şişesini komodinin üzerine yerleştiriyorum. Umarım fikrimin küçük de olsa bir etkisi olur.

Bir an durup ona bakıyorum. Bir yastığa tutunmuş uyurken huzurlu görünüyor. İçimde bir şeyler kıpırdıyor. Jax'in bu karanlık yerden çıkmasına yardım etmek istiyorum. Bir sözleşme için değil ve kesinlikle para için değil. Kaybolmuş ve yenilmiş gibi davranıyor, hapların ve sırların arkasına saklanıyor.

Vazgeçmem ve kaçmam konusunda beni uyaran sezgilerimi takip etmek yerine, omzumdaki şeytanın ne pahasına olursa olsun ona yardım etmemi söylemesine boyun eğiyorum.

Ama bedellerle ilgili bir şey bu. Hiçbirimiz birinin kurtuluşu olmak için ödemeye hazır olduğumuz bedeli bilmiyoruz.

JAX

W Karting'e ilk başladığımda yarış öncesi heyecanı severdim. Yarıştan önce adrenalinin yükselmesi, kalabalığın vızıltısının beni ateşlemesi için yaşıyordum. Vücudumda dolaşan kimyasallar

Adrenaline olan bağımlılığım.

Şimdi titreyen ellerime korku ve tereddütle bakıyorum. Rastgele bir röportaj sırasında çıldırmak istemediğimden, yarış günü çantamdan hap şişemi alıyorum. Dün gece arkadaşlarımla önünde yaşadığım olaydan sonra, tek seferde aldığım miktar konusunda daha dikkatli olmam gerekiyor. Ama dün babamla yaptığım görüşmeden sonra, kafamdaki her şeyi bu gece için kapatma dürtüsü hissettim. İyi de oldu. Bu sabah Liam'ın konuşacak birine ihtiyacım olursa beni dinlemeyi teklif eden mesajını okuduktan sonra suçluluk duygusu beni çoktan tüketmişti. Çünkü Liam için ne kadar minnettar olsam da Tom'la yeterince konuşuyorum.

Kapağı açıyorum ve hapları elime döküyorum. Hapların arasına karışmış katlanmış mor kâğıt parçalarını görünce vücudum kaskatı kesiliyor.

Şişenin geri kalanını odamdaki sehpanın üzerine boşaltıyorum. Kare şeklindeki kâğıtlara birkaç dakika baktıktan sonra, ne yazdığını merak ederek gruptan bir tanesini koparıyorum. Elena'ya ait olduğunu anladığım zarif el yazısı kâğıdı kaplıyor.

Bir Xanax biriktir, bir köpek yavrusu al. Uzun vadede seni daha mutlu edecektir.

Bu saçma ifadenin beni neden güldürdüğünü bilmiyorum. Elena'nın başka neler yazdığını merak edip bir tane daha aldım.

Xan'larını Tic-Tac'lerle değiştirsem fark eder misin?

Geri kalanları alıyorum, her birini açarken boktan sırtışıımı zar zor gizliyorum.

Kucaklaşma, uyuşturucu değil. Ciddiyim, bu sizin bedava sarılma kuponunuz.

Eğer hapları atlarsanız, size seğtiğiniz bir aktiviteyi

önereceğim. Hapı atlarsanız bir "galadan bedava çıkma"

kuponu.

Haplar 80'lerden kalma. Bu kadar demode bir şey yapmak için fazla havalısın.

Eğer hapı atarsan, akşam yemeği dahil bedava film gecesi. Eğer hapı

almazsan, bedava bir ders İspanyolca küfürlü konuşma.

Böyle basit bir şeyin beni rahatlatmasını hiç beklemezdim. Elena, odada bile değilken, göğsümü sıcak bir şeyle dolduruyor.

Elena bunu yapmak zorunda değildi. En iyi şekilde davrandığım sürece haplarımı almama izin verebilirdi. Tek umursadığı şeyin bu olduğunu sanıyordum ama belki de yanılmışımdır. Belki de bana yardım etmek istemesi para kazanmanın hızlı bir yolundan daha fazlasıdır.

Hapları ve kâğıt parçalarını şişeye geri koyuyorum. Yarış bittiğinde kullanmak istediğimi kaydederken içimdeki bir şalter atıyor.

Değişmek istiyorum. McCoy istediği için ya da herkes beni yargıladığı için değil. Değişmek istiyorum çünkü çekip gitmek için her türlü sebebi olan biri yanımdan ayrılmayı reddediyor.

İşte bu şekilde kendimi kurtarmam gerektiğinin farkına vardım.

"Faaliyetlerinizi bunun için mi kullanmak istiyorsunuz? Gerçekten mi?" Elena yazdığı mor kâğıda bakıyor. McCoy Z-Wagon SUV aracımın

motorunu çalıştırıyorum ve otelin otoparkından çıkıyorum.

"Evet. Adresini yaz." Ona telefonumu uzattım.

Görünüşe göre kendimi kurtarmak Elena hakkındaki bazı korkularıyla yüzleşmeyi de içeriyor. Planımdaki ilk adım, onunla daha fazla zaman geçirmek ve aktif olarak bir pislik olmamaya çalışmak. Bana yardım ettiği onca şeyden sonra benden daha iyisini hak ediyor.

"Yalan söylemeyeceğim, yarınki antrenman turlarından önce izin gününde yapacak daha eğlenceli bir şey seçeceğini düşünmüştüm."

"Ve özel kar kürelerinizi görmeyi kaçırayım mı? Asla." Elena'ya bakmak için duyduğum çekimi görmezden gelerek gözlerimi ileriye dikiyorum.

Tamam, kar kürelerini görmek ve Elena'yı bir iki saatliğine F1 sahnesinden uzaklaştırmak istiyorum. Hiçbir zaman bencil bir pislik değilmişim gibi davranmadım.

"Sana bunları gösterdiğime pişman olacağım. Bunu biliyorum." GPS uygulamasına adresini yazdığım telefonumu bana geri verdi.

Bizi Monako'nun dış mahallelerinde bulunan küçük dairesine götürüyorum. Eski apartman, benim sahil kenarındaki lüks çatı katımdan çok daha farklı görünüyor.

"Burası senin dairen mi?" Devrilmekten bir rüzgâr uzakta gibi görünen köhne binaya bakıyorum.

"Evet, alışkın olmadığınızı biliyorum ama hepimizin kişisel vale hizmeti olan yüksek bir apartman dairesine parası yetmeyebilir."

"Özür dilerim. Seni aşağılamak istememiştim." Kahretsin, şu ana kadar hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu fark etmemiştim. Arada sırada küçük yorumlar yapıyor ama bu ana kadar tam olarak fark etmemiştim.

Çantasından anahtarlarını çıkarır. "Sorun değil. Bence ev gibi."

Bok gibi, olan bu.

Elena ve ben merdivenlerden yukarı, onun binasının girişine doğru yürüyoruz. Rahat edemeyeceği kadar çok çeşitli lekenin bulunduğu küçük bir koridordan keskin bir dönüş yaparken onu takip ediyorum. "Birinci katta mı oturuyorsun? Bu biraz tehlikeli değil mi?"

"Tehlikeli mi?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Evet. Bilirsin, hırsızlara karşı güvenli değil." Sesime sinen endişeyi inkar etmekte zorlanıyorum.

Elena anahtarlarıyla oynarken sırtı dikleşiyor. "Lütfen, ben Meksika'da büyüdüm. Bir merdiven beni oradaki kötü insanlardan koruyamaz." Dairesinin kapısını açıyor.

Onu içeri kadar takip etmeden önce paslı sürgülü kilidi kontrol ediyorum. "Ama sen yalnız yaşıyorsun. Bu farklı bir şey."

Neyim var benim, endişelenip duruyorum?

Elena da aynı düşünceyi paylaşıyor gibi görünüyor, kaşları birbirine çarpıyor ve bana geniş gözlerle bakıyor. "İki yıldır burada tek başıma yaşıyorum. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Evinize sık sık gider misiniz? Meksika'ya yani?"

Boğazını temizliyor. "Orası artık evim değil."

Tamam, bu işi mahvetmek için bir yol, Jax. "Bana malları göster."

Pürüzsüz. On üzerinden on geçiş.

Boku yedim. Bu plan kötüye gidiyor.

Elena bana insanoğlunun bildiği en hızlı turu yaptırıyor, zira dairesi benim Londra'daki gömme dolabım büyüklüğünde. Beni kar kürelerinin bulunduğu pencerenin yanındaki rafa doğru götürüyor.

"Vay be." İki şeker kafatasından oluşan bir kar küresiyle göz göze geldim. Onun gibi birinden beklediğim şey tam olarak bu değildi.

"Şeker kafatasları ölmüş ruhları temsil eder." Kar küresini kapıyor. "Eğer ölenler onlarsa, neden renkli?"

"Çünkü benim kültürümde ölüm kasvetli ve gri olmamalı. Bunun bir kutlama zamanı olması gerekiyor. Bence bunu söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü acı veren bir şeyi kutlamak çok zor." Elena kar küresini sallıyor. Renkli simler kafataslarının üzerine düşüyor. Küreyi rafa geri koyarken gözleri bulutlanıyor.

"Bu müzik çalıyor mu?"

"Hayır." Bir diğerine geçiyor. "Bunu Elías bana F1'de iş bulduktan sonra aldım. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. O kadar heyecanlıydım ki, Elías'ın takımı için olmayan ilk gördüğüm kar küresini satın aldım." Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor.

"Bandini kar küresi almış olmanı görmezden geleceğim çünkü oldukça havalı." Sahte bir F1 pistinin ortasına yerleştirilmiş, etrafı dökülen simlerle çevrili kırmızı Bandini arabasına bakıyorum.

Elena onu eline alıp sallarken gülüyor. "Sanırım bu kısmı takdir edeceksin." Küçük parmakları kürenin altındaki metal düğmeyi çeviriyor ve F1 tema şarkısı çalıyor. Spor kanallarının televizyonda çaldığı alışıldık dramatik melodiye kıyasla hafif bir melodi.

Elena, her bir kar küresinin benzersiz bir amaca hizmet ettiği gerçeğine sadık kaldı. Farklı boyutlardan temalara kadar çok çeşitli kar küreleri var. Hatta üniversiteden mezun olduktan sonra aldığı bir tane bile var,

sahte bir diploma ve içinde Elena'nın küçük bir fotoğrafı vardı. Işıl ışıl gülümsemesi gururunu gösteriyor.

"Ben üniversiteden hiç mezun olmadım. Hatta hiç gitmedim bile." Başparmağımı cam kürenin üzerinde gezdiriyorum.

"Bunda yanlış bir şey yok. Formula 3'te falan mı sürüyordun?"

"F2, ama kim kontrol ediyor." Ona ukala bir sırıtma gösterdim.

"İşte bu yüzden bir Şampiyona daha kazanabileceğine inanıyorum. Yarışmak için doğal bir yeteneğin var; bunu yapmak için sadece zihinsel sisten kurtulman gerekiyor."

"İyimserliğin çok tatlı."

"Bugün sen yaptın. Hapını almadın. Onun yerine burada benimle birliktesin." Elena kar küresini rafa geri yerleştiriyor.

Bana birkaç tane daha gösteriyor. En güzel anlarıyla ilgili tutkusu ve mutluluğu bana da bulaşıyor. Onunla takılmak beni güneşte uzanmaya eşdeğer bir sıcaklıkla dolduruyor.

Onun savunmasızlığına minnettarlık duymak beni aptallaştırıyor. "Bu parçanı paylaştığın için teşekkürler."

Gözleri belli bir yere takılmadan dolaşüyor. "Etkinlik için bir yere gitmeyi seçersin diye düşünmüştüm. Ne bileyim, erkeksi bir şeyler yaparsın. Bu koleksiyonu görmek istemene şaşırdım. Çok küçük."

"Sırrınız hakkında daha fazla şey öğrenmenin cazibesine karşı koyamadım." "Neden?"

Ona karşı dürüst olma dürtüsü ellerimi titretiyor. "Çünkü kendime her gün etrafında benim gibi berbat birine ihtiyacın olmadığını söylesem de, senden olması gerekenden fazlasını istemeye karşı koyamıyorum." Bir şey beni onun yanağını okşamaya itiyor. İçimde onu kendime çekmek ve dudaklarımı onunkilere bastırmak isteyen şeyle aynı şey.

Geniş ve büyüleyici gözleriyle bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Şampuanından derin bir nefes alarak daha da yaklaşıyorum. Dudaklarımda oyalanmadan önce yüzümü tararken gözlerinin kararmasına bağımlıyım.

Başparmağım yanağını sıyırırken gözlerini kapatıyor. "Dokunmama kuralına ne oldu? Bu bir kural."

Ona dokunmak içimde bir sahiplenme duygusu uyandırıyor.

"Benimle kural bozan ol." Bir elim boynuna dolanıp onu kendime çekerken aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde nefesi kesiliyor.

Nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için yumuşak ve masum tutuyorum. Beni itmek yerine, parmakları gömleğimin kumaşını kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor.

Öpüşmemiz hiç alışık olmadığım kadar tatlı ve yumuşaktı. Sarhoş bir pislik olduğum için ilk öpüşmemizi unuttuğum için özür dilemek istiyorum. Onu uzak tutmak için her türlü pisliği yaptığım için özür dilemek istiyorum. Alt dudağımı ısırmadan önce dilinin ağzımın kenarlarında gezinmesi sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar tepki veriyor, omurgamda bir karıncalanma hissediyorum.

Boğazımdan hırıltılı bir ses yükseliyor. Ayrılıyorum. "Yani böyle mi olacak? Burada nazik olmaya çalışıyorum."

Gözlerinde bana karşı daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var. "Bu kadar çok yaramazlıkla ünlü bir adamın iyi olmaya çalışacağı kimin aklına gelirdi?"

"Senin sataşmalarını hafife almayacak biriyle uğraşıyorsun."

"Eğer öpücüklerin kadar hafifse, sanırım hayatta kalacağım." Avucunu göğsüne bastırıyor ve bana gülümsüyor.

Onu cezalandırıcı bir öpücükle susturdum. Dilim onunkine saldırıyor, onu rahat bırakmıyor, ona sahip olmak istiyordu. Ona aramızdaki bağı göstermek ve dilimi başka yerlerde hayal etmesini sağlamak için. Yalama, alay etme, dalga geçme. Elena bedenimde eriyor, bana teslim oluyor.

Onu bana karşı hissetmek sarhoş edici. Aldığı kadar iyi veriyor. Ellerini gergin kollarımda gezdirirken tenim farkındalıkla ısınıyor. Onu öptüğümü hatırlamamak için kulüpte kilolarca alkol içmiş olmalıyım. Böyle aptalca bir karar verdiğim için kendimi tekrar tekmeleyebilirim çünkü bu bok unutulmaz.

Onu öpmenin tadı en tatlı yıkım gibi. Dokunuşuyla bedenimi canlandırıyor, vücudumda bir enerji sarsıntısı yaratıyor. Dilini alt dudağımda gezdirirken sikim kotumun içinde zonkluyor. Kalçalarımı onunkilere bastırarak onu ne kadar çok istediğimi gösteriyorum. Arzu kafamı bulandırıyor.

Bir adım uzaklaşmadan önce öpücükten kopuyor. Parmakları şiş dudaklarında gezinerek dikkatimi neden olduğum hasara çekiyor. "Bunun bir daha olması gerektiğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Ona doğru bir adım attım.

Tekrar geri adım atıyor. "Birlikte çalışıyoruz. İşleri karmaşıktırmaya gerek yok."

"Seni öpmenin şu anda hayatımdaki en az karmaşık şey olduğunu söyledimde bana güven."

Gözlerinde acıma olduğunu anladığım bir şey parlıyor. "İyi bir yerde değilsin."

"Bu şekilde yaşamaktan yoruldum." Ve her günümün kaygılarım tarafından batağa saplanmasına izin vermekten yoruldum.

"Bunun harika bir ilk adım olduğunu düşünüyorum, ancak bu az önce yaptığımız şeyi tekrar yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Hiç olmamış gibi mi davranacaksın?" Ellerimi birbirine vuruyorum.

"Elbette, ilkinde çok iyi iş çıkardığımıza göre." Döndü ve mutfak tezgahından cüzdan.

Onun kayıtsızlığına karşı içimde öfke kabarıyor. Vücudunu benimkine bastırıp adeta daha fazlası için yalvarıyor olmasaydı, hakarete uğrar ve yeteneklerimi sorgulardım. "Ya olmamış gibi davranmak istemezsem?" Ağzımdan kaçırdım.

İç çekerken omuzları düşüyor. "Şehvet gibi bir şey yüzünden iyileşmeni mahvetmeyeceğim. Senin istikrara ihtiyacın var ve aramızdaki bir şey bunun tam tersi olur."

Ben bile bunun doğru olduğunu biliyorum. O bana yardım ederek işini geliştirmek isterken ben daha iyi olmaya ve beni geride tutan endişeyle savaşılmaya çalışıyorum. Arkadaşlarımdan öğrendiğim bir şey varsa, o da böyle şehvetin olduğu her yerde aşkın riskli bir yan etki olduğudur.

Elena'nın haklı olmasından nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki, otele dönerken tüm yol boyunca sessiz kalıyorum.

Kaygım yine kazandı ve iyi bir şey yapma şansımı mahvetti. Elena ve ben istikrarlı olamayız, ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil. İlişkiler - fiziksel olanlar bile - temel bir güven seviyesine ihtiyaç duyar.

Bazı insanlar hayatın zorluklarına dayanacak sağlam temellere sahipken, benimki iskambilden bir ev gibi; en ufak bir değişiklikte yıkılmaya müsait.

JAX

"I Xanax'ı bırakmak istiyorum," diyorum otuz dakika gibi gelen bir süre boyunca taşları saydıktan sonra. Elena'nın dairesindeki sözleri tüm hafta boyunca beni takip etti. Haklı, bu da beni kızdırıyor.

Normal bir adam olsaydım, beni uçurumun kenarından atmakla tehdit eden biriyle olan bağlantım hakkında endişelenmem gerekmezdi. Beni bir daha öpmek istememesi bile ne kadar derin bir özsaygı ve yalnızlık çukuruna düştüğümü gösteriyor.

Tom bacağını dizinin üzerinden geçirir. "Psikiyatrist tavsiyesi ister misiniz?"

"Evet. Doğru yoldan gitmek istiyorum, bu yüzden siz ne düşünürseniz en iyisi odur." "İlaç tedavisi konusunda fikrinizi neyin değiştirdiğini merak ediyorum?"

"Hâlâ ilaç tedavisinin gerekli olduğunu düşünüyorum ama Xanax'ın artık kişisel olarak benim için doğru seçim olduğunu düşünmüyorum. Yaşam tarzıma daha iyi uyan farklı bir şey denemek istiyorum."

"Bunu değiştirmek istediğin için seninle gurur duyuyorum, Jax."

Elena'ya teşekkür etmesi gerekiyor ama onu bu konuşmalara dahil etmek istemiyorum. "Teşekkürler."

"Sizin için uygunsa bir tavsiye listesi hazırlayabilirim."

"Elbette. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Sence bu değişiklik yarışlarımı ya da başka bir şeyi etkileyecek mi?"

"Bence bir psikiyatrist en iyi hareket tarzının ne olduğunu belirlemeye yardımcı olabilir. Ama sizin gibi bir sporcuyla nasıl çalışacaklarını biliyorlar."

"Bu iyi o zaman." Başımı sallıyorum, bu ilk adımı attığım için kendimden memnunum.

"Bunu yenebileceğini biliyorum, Jax. Kaygı seni tanımlamıyor." Tom bana gülümsüyor.

"Korkularımı bilmeden bunu söylemek kolay." "Eğer paylaşmaya istekliysen, sana yardım etmek isterim."

"Bu savaşı başka bir haftaya saklayalım."

Elena'nın yatak odasının kapısına bakarak oturma odasını adımlıyorum. Kendini iyi hissetmediğini bildirmek için bana mesaj attığından beri tetikteyim.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bırakın bir günü, bir saat bile izin almadı. Elena'nın öpüşmemizi engellemesinden dolayı kendimi yaralı hissetmeyi tercih etsem de, içimden bir ses bana yardım etmekten geri durmayacağını söylüyor, en azından bir öpücük yüzünden.

Hiç yaşanmamış gibi unutmak istediği bir öpücük.

Denesem bile unutamayacağım bir öpücük. Ve lanet olsun ki denedim. O kadar çok denedim ki, dün onu düşünüp otuz bir çektikten sonra neredeyse kafamı duşun duvarına çarpıyordum.

Yeni dibe vuruşlar yaptım ve bunu en dipte yaşayan biri olarak söylüyorum.

Benden kaçması beni geriyor. Onun sağlığını önemseydiğim için değil, daha çok vücudunda kuluçkaya yattığı virüs her neyse ona yakalanmak istemediğim için.

Yalancı.

Kapısını çalma isteğime direndim. Basın toplantısına onsuz katıldım, bu sabah bana gönderdiği ve olası soruların yanıtlarını içeren e-postayı mutlaka gözden geçirdim. İşte böyle bir işkolik, her şeyden haberdar olmam için bana bir şeyler gönderiyor.

Kendime ve aptal adımlarıma sinirlenerek kapısını çaldım. Onu beklerken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Dakikalar geçiyor ve göğsümdeki ağrı azalmıyor.

Elena'nın hayatta olduğundan ve kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için kapıyı tekrar çalıyorum. Nedense, *oda arkadaşı dışarıda beklerken kendi kusmuğu yüzünden ölen bir halkla ilişkiler temsilcisi kulağa* korkunç bir manşet gibi geliyor. Sadece bu potansiyel itibar katili için bile onu kontrol etmemi isterdi.

Bir dakikalık sessizlikten sonra alnımı kapıya dayıyorum. "Elena, içeride hayatta mısın? Tam olarak endişeli değilim ama telsiz sessizliğin alışılmadık." Tamam, biraz endişeliyim ama ne fark eder ki?

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün dışarı çıkmasan ya da başını belaya sokacak bir şey yapmasan olur mu? Partilerin çılgınca eğlenceli olduğunu biliyorum ama yarın bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum."

Kulağa tuhaf gelen sesi karşısında göğsümde soğuk bir his yayılıyor. "İlaça falan mı ihtiyacın var?" Şu anda bir kapıyla konuştuğuma inanamıyorum, Elena'nın kapıyı açması için adeta yalvarıyorum.

Bu benim için inanılmaz. Gitmeliyim ama ayaklarım halıya basmaya devam ediyor.

"Hayır."

"Bunun sebebi kadın sorunları mı?" Tanrım, bugün lanet bir korkağa dönüşüyorum.

"Hayır. Tanrım hayır. Sarhoş olmadan arkadaşlarınla takıl lütfen." Boğuk kahkahası tomurcuklanan endişemi hafifletmiyor.

Zoraki gülüşünden nefret ediyorum. Her z a m a n k i gibi değil. Tam bir göt olduğumda sakladığı alaycı k a h k a h a s ı bile değil.

Tavsiyesine uyarak kapısından uzaklaşıyorum. Liam mesajlarıma cevap veriyor ve otele gelmemi söylüyor.

Arabada, Elena'nın daha iyi hissetmek için bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak ederek koltuğumda kıpırdanmadan duramıyorum. Soförden geri dönmesini ve en yakın eczanede durmasını istiyorum.

Kadın hijyen reyonunda aptal gibi dururken kendi kendime akıl yürütüyorum. Bunu tamamen Elena'nın itibarım konusunda bana yardım etmesine ihtiyacım olduğu için yapıyorum. Ne daha fazlası, ne daha azı. *Daha fazlası değil* vurgusu.

Farklı ürünlere bakarken kayboluyorum, hepsi ağır akışlar ve böcek ilacı karşıtı ürünler hakkında saçma sapan reklamlar yapıyor. Lanet olsun. Şu anda kadın olmadığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Kim vajinasına sokulan kimyasallar hakkında endişelenmek ister ki?

Annemi arıyorum. "Hey, hızlı bir soru. Kadınlar aybaşı dönemlerinde neyi tercih ediyor? Ped ya da tampon etiketli bir sürü şey var ve bir kadının neden karton bir mermiye benzeyen bir şeyi vücuduna sokmak istediğini anlayamıyorum."

Annem telefonda otuz saniye boyunca gülüyor. "Lütfen bana oğlumun neden Çarşamba günü hijyenik ped alışverişi yaptığını söyleyin."

Bir rafa yaslanırken inliyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Elena çok garip davranıyor ve regl olabileceğini düşündüm."

"Yani, onun için yerel eczaneye mi gittiniz?"

"Evet."

"Özellikle bir şey istedi mi?"

"Hayır. Bana arkadaşlarımla takılmamı söyledi."

"Yine de beni dükkândan mı arıyorsun? Bu senin her zamanki takılma şekline benzemiyor."

"Senin için hecelememi ister misin?"

Annem kıkırdar. "Hayır. Kendi sonuçlarıma ulaşırken eğleneceğim! Bu kadar kısa sürede senin üzerinde yaptığı sihirden çok etkilendim. En az yarım yıl sürer sanıyordum."

"Bu nazik bir oda arkadaşının yapabileceği bir şey değil."

"Birdenbire nezaketin savunucusu olduğun için mi?" Annemin homurdanması beni gülümsetiyor.

"Peki, tamam. Bana bir sürü konuda yardım ediyor, o yüzden kendimi kötü hissediyorum. Bütün gün odasına kapandığından beri biraz deliriyorum."

"Gerçekten de ilginç. Onun iyiliği için endişeleniyor musunuz?"

"Şimdi bu konuya girmeyelim. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Tabii ki. Elena'yı sevmediği belli olan oğlum için her şey." Annem almam gereken şeylerin listesini sıralıyor.

Yirmi dakika sonra, kadınların ayın bu dönemini atlatmak için ihtiyaç duydukları şeylerle dolu iki çantayla süitimize girdim. Elena'nın en sevdiği şekeri tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu, zira her hafta o lanet bulmacayı çözmeye çalışırken ondan yiyordu. Birinci sınıf organik hijyenik pedlerden kramplara iyi geldiği anlaşılan bir ısıtma yastığına kadar annemin tavsiye ettiği her şeyi aldım.

Eğer daha önce Elena'nın bana kazık attığını düşündüysem, bugün anlaşmayı mühürledim.

Kapalı kapısına yaklaşırken tereddüt ediyorum. Cesaretimi toplayıp kapıyı çalıyorum ve sonunda açmasını umuyorum.

Boğuk iç çekişi kapıdan içeri taşıyor. "Jax. Bugün havamda değilim."

"Tamam, kötü gününü atlatman için sana bir şeyler aldım, umarım Reese's Pieces havasındasındır." Bunun için dışarı çıkmazsa, en yakın hastaneye yetiştirilmesi gerekiyor çünkü ölüyor olmalı.

Sessizliği beni boğuyor. Bu sesten korkacağımı hiç düşünmezdim ama lanet olası Elena içimde bir şeyleri mahvediyor.

Bir dakika boyunca kapının önünde dikilip otuzbirci gibi davrandıktan sonra vazgeçmeyi düşünüyorum. Çantayı yere koymak için hareket ettiğimde, Elena'nın kapısı çatırdayarak açıldı.

Elena'nın şiş gözleri göğsüme inen bir darbe gibi. Her zamanki iş kıyafetini tayt ve üzerinde Ed Sheeran'ın turne tarihlerinin yazılı olduğu kocaman bir kazakla değiştirmiş. Saçları porno filmlerden fırlamış gibi, fırfırlı ve ona hiç benzemiyor. Tüm bu kıyafet endişe verici, özellikle de tutunduğum çantalara bakarken yüzünün şokla parlaması.

İçimdeki duyguyu tarif edemem. Hem açıkça acı çektiği için hem de bana en azından nefes aldığını gösterdiği için rahatlama ve acının bir karışımı. "Sana bir şeyler aldım." Lanet bir aptal gibi poşetleri ona uzattım.

şişkin gözlerle eşyalara bakıyor. "Mağazaya benim için mi gittin?"

"Senin için değil. Yeni bir diş fırçası almam gerekiyordu ve birkaç acil durum malzemesine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Grand Prix'den önce hastalanmana izin veremem çünkü bana ayak uydurabilmen için en iyi durumda olman gerekiyor." *Pislik gibi grnmemenin yolu, Jax.*

"Ah, doğru." Gözleri kapanıyor. "Peki, teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Kapının kolunu kavrıyord ve kapatmak için hamle yapıyor.

Hiç düşünmeden çizme giymiş ayağımla engelledim.

"Bekle." Geri ekildi. "Ne?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" "Hayır."

"Görünüşün bunu yalanlıyord."

"Vay canına, bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun." Ayağımı iterek yolumdan çekmeye alışıyor. Mor boyalı minik ayak parmakları benimle boy lşmez.

"Bir sorun varsa benimle konuşabilirsin." *nk bu konuda kendin iyi iş çıkardın. Moron.*

"Daha önce pşmş olabiliriz ama arkadaş değiliz. Duygular ve kişisel şeyler hakkında konuşmayız. Bunu açıkça belirtmiştin."

Beni dışlaması itiraf etmek istediğimden daha berbat. Bir kaltak gibi yanmayı beklemiyordum ama haklı olduğunu anladım. Soğuk bir omuza maruz kalmak pek de iyi hissettirmiyor. Dersimi aldım. Ben onları başından savınca başkaları da böyle mi hissediyor?

"Eğer konuşmak istersen bu gece burada olacağım. Geçmiş olsun." Ayağımı çekiyorum. Yumuşak bir vedayla kapıyı kapatıyor.

Kendimi kanepeye bırakıyorum ve Liam'a planlarımızı iptal etmem gerektiğini yazıyorum. Kendime dışarı çıkacak havada olmadığımı, arkadaşımın buluşmaktansa son çıkan aksiyon filmini izlemeyi tercih ettiğimi söylüyorum. Elena'nın bana ihtiyacı olduğunda yanında olmak istediğimden değil.

Doğru.

Bir saat sonra otelin kapısının çalınması beni şaşkına çevirdi. Kapıyı açtığımda Elías'ın orada durduğunu gördüm, biraz daha kötü görünüyordu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Elena'nın boktan ruh hali bu salak yüzünden mi?

"Elena'ya yemek getirdim." Üzerinde paket servis yazan kahverengi bir poşeti kaldırdı. "Kendini iyi hissetmiyor, o yüzden seninle yemek isteyeceğini sanmıyorum." Yapamam.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu şerefsizden kaçamıyorum.

"Bunu biliyorum. Mesajlaşıyoruz. Beni içeri alacak mısın yoksa en sevdiğin oyuncağını çalmak istiyormuşum gibi bana bakmaya devam mı edeceksin?"

Kapıyı daha geniş açarak Elías'a içeri girmesi için yer açıyorum. Elena'nın Elías'a mesaj atmış olması beni sinirlendiriyor. Güvenebileceği bir adam varken kendini daha iyi hissetmek için ona malzeme almak fikri beni aptal yerine koyuyor.

Elindeki yiyecek torbasına küçümseyerek bakıyorum. "Ona iyi şanslar. Tamamen senindir."

Elías bana bakmadan önce kapalı kapıya bakıyor. "Bu düşündüğün şey değil. Ona kızma çünkü ben yardım etmek için buradayım."

"Kızgın olduğumu hiç söylemedim."

"Çenenizin titremesi bana farklı şeyler söylüyor. Sana onunla arkadaş olduğumuzu söyledim. Hepsi bu. Kötü bir gün geçiriyor ve bir şeyler yediğinden emin olmak istiyorum."

Midem bulanıyor. Hay sikeyim. "Neler oluyor? Neden böyle davranıyor?"

Başını sallıyor, sesini alçaltıyor. "Bu benim anlatacak hikayem değil."

"Harika." Görünüşe göre asla cevap alamayacağım çünkü tavrıma bakılırsa Elena'nın duygularını benimle paylaşmak istediğinden şüpheliyim.

"Başkalarının açılmasını bekliyorsanız, siz de aynısını yapmalısınız."

"Senden tavsiye istemedim."

Başını sallar. "Peki. Güvenebileceği tek kişi ben olduğum halde burada olduğum için bana kızma."

"Ne sikim istiyorsan onu yap. Umarım ona yemek getirdiğin için sikini iyice yalattırsın." Mükemmel bir öfke fırtınası kan dolaşıma giriyor ve her şeyi daha da berbat ediyor.

"Siktir git. Ne kadar acınası bir kıskançlık içinde olduğun için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim." Elías, Elena'nın odasına girip kapıyı arkasından sessizce kapatırken bana dönüp bakma zahmetine girmiyor.

Elías'ın sözlerinden kaçmak için çaresizce odama gidiyorum. Elena'yla olan bağının canı cehenneme. Bu, benim gibi pisliklerin neden diğer insanlarla yaklaşmadığının mükemmel bir hatırlatıcısı. Bir şeyleri tamir edilemeyecek şekilde kırmak, dokunduğumuz her şeyi kesinlikle mahvetmek için daha uygunuz.

Biri yatak odamın kapısını çalıyor. Elena'yı bekliyorum ama onun yerine diğer tarafta Elías var. Birkaç saat önce Elena'ya yemek getirme macerasından sonra kapıyı yüzüne kapatma isteğime bir şekilde karşı koyuyorum.

"Bir saniyeliliğine içeri girmemin sakıncası var mı? Elena'nın beni duymasını istemiyorum." Arkasından Elena'nın kapalı kapısına doğru bakıyor.

"Sorun değil, ama bana pek seçenek bırakmıyorsun." İçeri girmesi için ona alan açtım.

"Bazı şeylerin açıklığa kavuşturulması gerekiyor."

Kapıyı arkasından kapattım. "Sabırsızlanıyorum."

"Senin arkadaşın ve iyi bir takım arkadaşı olmak için elimden geleni yaptım." Elías ileri geri yürürken benden başka her şeye odaklanıyor.

"Öyle." Şifonyere yaslanıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Ve tek yaptığın Elena'ya ve bana bir pislik gibi davranmak oldu."

"İnkâr etmenin faydası yok." Ona sıkı bir gülümseme attım.

"Seninle konuşmak istediğim konu bu. Elena'ya ilgi duyduğumu düşündüğün için bir parçanın bize kızgın olduğunu görmezden gelemem, ama seni temin ederim ki öyle değilim."

İçimden yüksek sesli bir kahkaha patlıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun? İkiniz de birbirinize karşı bir şeyler hissediyorsunuz."

"En azından onunla olan ilişkiyi kıskanacak kadar ondan hoşlandığını bilmek beni ne kadar memnun etse de, bu doğru değil. Benden korktuğun için ona bir pislik gibi davranmamalıydın."

"Şu lanet voltanı keser misin?" diye bağırdım.

Elías olduğu yerde durdu. Hâlâ bana bakmadan ellerine bakıyor. "Elena'yı böyle sevmiyorum çünkü ben eşcinselim."

Elías'ın söylemesini beklediğim onca şey arasında itirafı listeye giremezdi. Eğer söyledikleri doğruysa, o zaman bu gezegendeki en büyük aptal benim.

Boşver onu. Evrenin bu tarafındaki en büyük göt deliği.

"Kahretsin. Gerçekten mi?"

İç çekiyor. "Evet, aptal. En iyi arkadaşıyla takılan eşcinsel bir adamı kıskanıyorsun."

"Vay canına... Yani, sen... şey, sensin. Bunu beklemiyordum." Kelime üretme yeteneğimi akıl almaz buluyorum.

"Neden? Araba yarışı yaptığım ve erkeksi şeylerden hoşlandığım için eşcinsel olmadığım anlamına mı geliyor? Herkesin algıları ve yaftaları zaten bunu sır olarak saklamamın nedeni," diye tersliyor ve ilk kez gözlerimin içine bakıyor.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece, hiç ima etmedin."

"Verdiğiniz tepki tam da bunun nedeni. Bu benim sırrım. Sadece Elena'nın ve şimdi de senin bildiğin bir sır."

Yüzümdeki şaşkınlığı silmeye çalışıyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun o zaman?"

"Elena artık bizimle ilgili saçmalıklarını hak etmiyor, özellikle de sana her zaman yardım ettiği ve sen çocuk gibi davrandığın için. En azından onun hayatını biraz daha kolaylaştırabilirim. Başka sebeplerden dolayı ona karşı bir pislik mi olmak istiyorsun? Öyle olsun. Ama *People Magazine*'in *Yılın En Seksi Erkeği*'yle yatmayı tercih eden biri için oturup kıskanç bir salak gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Gülüyorum. "En azından artık senin hakkında ona zorluk çıkarmam gerekmiyor."

"Ona zor zamanlar yaşatmayı bırakmalısın. Nokta. Pişman olacaksın." "Keşke hayat bu kadar kolay olsaydı."

Elías başını sallıyor. "Hayat asla kolay değildir. Arkadaşıma yardım etmek için buraya gelip sana sırrımı söylemek mi? Bir süredir yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Seni çok az tanımama rağmen sana güvenmek mi? Daha da kötüsü. Duyduğuma göre, sarhoş olduğunda ağzın gevşiyormuş, bu yüzden sana sırrımı açmaktan pek heyecan duymuyorum."

Kahretsin. Bana bunu söyleyecek kadar güvenmesi beni şaşırttı. Ve bunun arkasındaki mantığı sadece saygı duyduğum değil, biraz da kıskandığım bir şey çünkü bende o tür cesaret yok. Arkadaşını korumak için kendini feda etmeye hazır olması görmezden gelemeyeceğim bir kişilik özelliği.

Elías çok iyi bir dost. Elena'nın ona çekilmesine şaşmamalı.

"Sırrını saklayacağım. Yemin ederim." Her kelimesinde ciddiylim. "Hıyarın teki olabilirim ama güvenine asla böyle ihanet etmem. Elena için yaptığın şey takdire şayan."

Lanet olsun, Elías. Her geçen gün gözümde daha sevimli hale geliyor.

"Ama yine de ona karşı mesafeli olacaksın? Bir hamle yapmayacağımı bilmene rağmen?"

Sanırım Elena dün ne kadar mesafeli olduğumuzu itiraf etmedi. Aramızdaki mesafeyi azaltmaya çalıştığımı ama onun direnciyle karşılaştığımı bilmiyordu. "Yolumuzda çok fazla engel var."

Ve lanet olsun, içlerinde en büyüğü benim.

ELENA

TZaman kalp kırıklığını iyileştirmez. Umut aşılama için söylenmiş aptalca bir söz. Gerçekte, hayatıma devam etmek henüz kalbimi iyileştirmedi. Ve Tanrı biliyor ki denedim.

Her yıl aynı duyguyu yaşıyorum. Ebeveynlerimin ölüm yıldönümünde umutsuzluk hayatımdaki diğer her şeyin önüne geçiyor. Sorumluluklar ikinci plana atılıyor ve ben o günü onların sahip olması gereken hayatın yasını tutarak geçiriyorum.

Elías saatler önce ayrıldı, bütün gün ikramlarına direnmeme rağmen karnımın doyduğundan emin oldu.

Otelin balkonuna çıkıyorum. Monaco yarış pisti çok yakın, ışıkları buradan görebiliyorum.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyorum, ailemi düşündükçe gözlerim doluyor. "Ne zaman kolaylaşacak? Her yıl her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorum ama bunun yerine herkesten kaçıyorum. Siz burada değilken ben burada olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Yıldönümünde başkalarıyla vakit geçirmek... bana ikinizin de kaybettiği her şeyi hatırlatıyor." Kelimeleri gökyüzüne doğru fısıldıyorum. "Keşke *babam* burada olsaydı da her gün İngilizce kullandığımı görseydi. Sanırım artık ne kadar az aksanım olduğuyla gurur duyardı. Bazen de *Mami'nin* burada kulağıma şarkı söylediğini ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini hayal ediyorum. Şimdiye kadar torun eksikliği yüzünden *Büyükanne'yle dertleştiğini* de düşünmek istiyorum."

Kendi kendime konuşurken sesim deli gibi çıkıyor. "Tanrım, bazen kendimi çok yalnız hissediyorum, Elías ve *Abuela'yla* bile. Siz ikiniz olmadan aynı değil."

Daha fazla gözyaşı dökülürken burnumu çekiyorum. Bu kelimeleri göğsümden çıkarmak aptalca ama katartık. Gökyüzüne bakarken sessizce hıçkırıyorum, ailemin beni yukarıdan izlediğini düşünüyorum.

Zaman benden kaçıyor. Güneş yavaşça yükseliyor ve Monaco yarış pistini altın bir ışıltıyla aydınlatıyor.

Jax'in odasının sürgülü kapısı gıcırdayarak açıldı. Odama dönmek için acele ediyorum ama Jax'in sesi beni durduruyor.

"Benim yüzümden içeri girmek zorunda değilsin. İstersen ben burada yokmuşum gibi davranabilirsin."

Kazağımla yanaklarımı siliyor, yaklaşan gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bu imkânsız. İnan bana, denedim." Ne yapacağımı düşünerek sürgülü kapıma bakarken sırtımı ona dönüyorum.

"Benimle açıkça flört mü ediyorsun? Şimdi hasta olduğundan endişeleniyorum."

İnsanoğlunun bildiği en zayıf gülümseme dudaklarımı süslüyor. Arkamı dönüyorum ve tırbazana yaslanıp yükselen güneşe bakıyorum. "Ben iyiyim."

"Annem bana bir kadın ne zaman iyi olduğunu söylese, o zaman kesinlikle, hiçbir koşulda iyi olmadığını öğretti."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Annen kulağa harika geliyor." Benimkine sahip olmama fikri göğsümü yakıyor.

Dakikalarca sessizlik içinde durduk. Jax önüne bakarken ben öfkeli duygularımı kontrol altına alıyorum. Güneş yavaşça tırmanmaya devam ediyor.

Jax öne doğru bakmaya devam ediyor. "Dün bir röportajcı bana yaşadığımı hissettiren şeyin ne olduğunu sordu."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Burada yokmuşsun gibi davranabilmem için sessiz kalmana ne oldu?"

"Bu kadar içime kapanmamdan nefret ettiğini sanıyordum. İşte sana iyi davranıyorum ve birkaç ekmek kısıntısı sunuyorum." Dudağı seğiriyor.

"Ben pirincin besin piramidimin vazgeçilmez bir parçası olmasıyla büyüdüm. Ekmek kısıntıları berbat diyetler yapan kadınlar içindir." Gülümsememi kazağımın kolunun arkasına saklıyorum.

Kahkahası içimi bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor ve son yirmi dört saattir hissettiğim soğuk dehşetin yerini alıyor. "Sana teklif ettiğim şeyle mutlu ol. Her neyse... Muhabir bana kendimi canlı hissettiren şeyin ne olduğunu sordu, ben de yarış cevabını verdim."

"Tamam, henüz kahve içmediğim için mi sizi takip etmekte zorlanıyorum yoksa bu şaşırtıcı olmadığı için mi bilmiyorum."

"Belki ikisinden de biraz. Yalan söyledim. En azından yarış konusunda. Gün doğumu bana yaşadığımı hissettiriyor."

Jax'in sesi gergin mi geliyor yoksa ben mi aşırı analiz yapıyorum?

"Neden?"

Jax bir dakika boyunca sessiz kaldı. Beni kendine bağladı, yanıtını bekliyorum. "Çünkü bana bir gün daha yaşayabileceğimi hatırlatıyor."

"Bu senin için şok edici derecede derin."

"Sıra sende. Söyle bana Elena Gonzalez, seni canlı hissettiren nedir?"

Duraklıyorum. "İşim mi?"

Bir zil sesini taklit ediyor ve içimden bir kahkaha kopuyor. Umursamazca gülmek, göğsümdeki ağrıyı hafifletmek iyi hissettiriyor. "Tekrar dene. Seni canlı hissettiren şeyin bu olmasına imkân yok. Eğer öyleyse, sana bir hobi bulmalıyız."

"İyi. Tamam." Cevabımı düşünürken dudagımı çiğniyorum. "Kulağa çok aptalca gelecek."

"Bir hafta içinde senin tüm varlığın boyunca verebileceğinden daha fazla aptalca karar veren bir adamla konuşuyorsun. Bir de beni dene."

"Yağmur," diye ağzımdan kaçırdım.

"Yağmur mu?" Sesi yüzündeki inançsızlıkla eşleşiyor.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyordum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni ona bakmaya zorlarken eli çenemi usulca kavırıyor. "Ben öyle bir şey demedim. Kendini açıklamakta boktan bir iş yapıyorsun, alınma. Ve bunu ben söylüyorum."

Bedenim onun varlığına uyum sağlıyor. Bir elektrik prizine dokunmak gibi bir his, bir kıvılcım kalbimde bir sarsıntıya neden oluyor. "Yağmur bana yaşadığımı hissettiriyor çünkü bana hayatın bir döngü olduğunu hatırlatıyor. Su, bulutlar tarafından tekrar emilmek üzere yukarıdan düşüyor ve dönüp duruyor. İlk damlalar düşmeden önceki fırtına bulutlarını seviyorum. Yağmurun tenime verdiği hissi ve kokusunu seviyorum. Çok garip ama en sevdiğim günler en kasvetli olanlardır. Ve bu bize en çirkin fırtınaların bile sonunda nasıl bir gökkuşağına yol açabileceğini öğretiyor."

Jax'in gözleri benimkilere yapışıp kaldı. İçlerindeki bakış -şaşkınlık ve başka bir şey- beni korkutuyor. İkimize de biraz mesafe bırakarak kucağından uzaklaşıyorum.

"Bu oldukça şiirseldi." Bir elini buklelerinin arasında gezdiriyor. "Benim cevabımın yanında sönük kaldın."

Gözlerim güneşin yavaşça gökyüzüne yükselişini izliyor. Jax'in kendisinden bir parçayı paylaştığı nadir anlardan biri olan bu anın bitmesini istemiyorum. "Neden?"

Buraya neden geldin?"

"Gerçek mi?"

"Hayır, bana yalanı söyle." Zayıf ışık göz devirmemi gizliyor. "Her gün doğumunu görmek için elimden geleni yapıyorum."

Kalbim sıkışıyor. Nedense buraya beni görmeye geldiğini sanmıştım. Gerçekte, onun bölgesine tecavüz etmişim. "Bunu bilmiyordum. O zaman sabah ritüelinize girmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Seninle on dakikalığına aynı mekânı paylaştığım için bana teşekkür ediyor olman, benim ne kadar hıyar olduğumu gösteriyor."

"O zaman neden değişmiyorsun? Neden herkesi duygusal olarak kendinden uzak tutmayı kendine görev edindin?"

Tekrar tırabzana bakarken iç geçiriyor. "Kadere inanır mısınız?"

"Gerçekten konuyu böyle değiştirecek misin? Soruma cevap bile vermedin."

"Dalga geç benimle."

"Tamam..." Ebeveynlerimin ölümünü düşünüyorum. Kaderin beni hayatta tutarken onları alıp götürmesinde nasıl bir rol oynadığını. Ama aynı zamanda Elías'ın bana F1'de iş bulması ya da üniversite için Meksika'dan taşınmam gibi diğer olumlu anları da düşünüyorum. "Yani, keşke düşünmeseydim. Genç yaşta ölmek, hastalık, hatta travma gibi bazı olayların kaderde olduğunu düşünmek acımasızca görünüyor. Ama olan şeyleri başka nasıl açıklayabiliriz ki? Bence insanlar, olayların tam da olduğu gibi gerçekleşmesi gerektiğine inanmasalardı, hayatla başa çıkamazlardı."

"Evet, ben de kadere inanırım. Bazı insanlar bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olsa da ne yazık ki her şeyin bir nedeni var. Dedğin gibi, hastalık, ölüm, yaşam. Hoşumuza gitse de gitmese de bunların hepsi büyük planın bir parçası."

"Bunun benimle neden farklı olamadığınla ne ilgisi var?"

"Öyle." Bana bakıyor. Duygu seliyle kararan gözlerinden hüznün ve pişmanlık okunuyor. "Bazı insanlar geleceklerini başkalarında görürler. Hayatlarını birlikte geçirmek istedikleri biri çünkü onsuz bir gün geçirmeyi hayal bile edemezler. Ama ben sende iyi bir şey görmüyorum. Senin yanında olmak için neden mücadele ettiğimi merak ediyorsun ve bu doğru. Çünkü bazılarının kaderinde harika bir şey olmak varken, biz farklıyız. Bizim kaderimizde en başından beri başarısızlık var. Sana baktığımda, Tanrı'nın neden bir şaka olduğunu ve hayatın neden birbiri ardına gelen büyük bir 'siktir git' anı olduğunu hatırlıyorum."

Vay canına. Sözlerinin ağırlığı göğsümün içinde zaten oluşmakta olan sızıya baskı yapıyor. Sözleri arkadaşlıktan çok daha fazlasını ima ediyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

"Asla arkadaş olamayız, değil mi?"

"Hayır. Seninle vakit geçirmek, senden hızlı bir sikişten daha fazlasını istemek - kaderin acımasız olmasının nedeni bu."

Bir hüznün dalgası daha çarpıyor yüzüme. Ağzım bir şey söylemek için açılıyor, gerçekten herhangi bir şey, ama Jax'in yüzümü kavrayan eli beni şok ediyor.

Başımı hafifçe çeviriyor ve bana çaresizlik dolu bir bakış fırlatıyor. "Kaderin en büyük 'siktir git'i sensin. Ama senden hoşlanmadığım için değil. Senden kaçmaya çalışmayı bırakırsam olacaklardan korktuğum için."

Mierda. "Peki bunu yaparsan ne olur?" Sonunda bana açılmışken ona soru sormaktan vazgeçmek istemiyorum.

"Başından beri trajik bir şey."

"Bu sizin bakış açınız. Peki ya benimki?"

"Devam et. Senden kaçmayı bırakırsam ne olacağını düşündüğünü söyle."

"Kendini daha fazla kontrol edebilseydin, bence sonunda hayatında öfke ve üzüntüden başka bir şey hissedebilirdin. İster bir arkadaşlık ister bir ilişki olsun, herkes mutluluğu hak ediyor, sen de dahil." Jax kaşlarını çatıyor, elini yüzümden çekip tırabzanın üzerine koyuyor. Başını ufuk çizgisine doğru çeviriyor. "Görünüşe göre zamanımız sona erdi."

"Jax, ciddiym. Mutluluk korkulacak bir şey değildir." Elimi onunkinin üzerine koyup avucumu ısıtıyorum.

"Mutluluktan korkmuyorum. Daha çok sonrasında gelen umutsuzluktan korkuyorum."

Ona daha fazla bir şey sormaya fırsat bulamadan, ağzımın köşesine en yumuşak öpücüğü konduruyor. Dudakları o noktada oyalanırken tenim farkındalıkla uğulduyor.

Ona doğru eğildiğim için kendimden nefret ediyorum. Jax bağımlılık yapıyor, dudaklarını dudaklarımda ne kadar arzuladığımı bana kanıtlıyor. Evimdeki öpücük bir arzuyu tatmin etmedi, bir arzu yarattı. Aramızdaki bir şey yerine kendisine odaklanmasını istediğim için ilk etapta deneyimlemem gereken bir şey. Jax benden uzaklaştı. "Sana musallat olan şeyi bırakmayı öğren."

Benim gibi olmak, hayatınızdaki güzel şeyleri mahvetmek istemezsiniz. Ne yazık ki, benim gibi insanlar büyük bir mutlu sona ulaşamıyor. Ama sen

her şeyi hak ediyorsunuz. Uzun hayatlarınızın geri kalanı boyunca size en iyisini verebilecek aşık bir dangalakla *yağmurda dans* finali."

Beni kendi duygularımın karmaşası içinde bırakarak odasına geri döndü.

Jax Kingston kalbimden bir parça çaldı ve onu geri alabileceğimden emin değilim. Ve daha da kötüsü, onu isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

JAX

"S "Bu hafta nasılsın?" Tom her zamanki saymamı böldü. Her hafta birkaç sorusunu yanıtladığım rahat bir düzene girmiştik. Söylemeyeceğim.

Connor ama dertleşecek birinin olması kaygımı daha etkili bir şekilde yönetmeme yardımcı oldu. Hala her zamanki titremelerim falan oluyor ama yeni bir ilaca geçerken bu kaçınılmaz.

"Her şey yolunda. Kanada Grand Prix'sine hazırlanıyorum ve meşgulüm."

"Meşgul olmak iyidir. Ailen nasıl?"

"Annem bu hafta biraz daha iyi. Babam uzun zamandır ilk kez iş için seyahat edebildi. İnsanlar onun bütün gün oturduğunu sanıyor ama o aslında gelecek vadeden bazı MMA dövüşçülerine sponsorluk yapıyor. Ne yazık ki boksun ölmekte olan bir spor olduğunu söylüyor."

"MMA oldukça eğlenceli. Annenin daha iyi bir hafta geçirdiğini duymak da güzel. Eminim bu stresine iyi gelecektir."

"Evet, çok şükür. Aslında Britanya Grand Prix'sinden önceki yaz tatilinde onlarla kalmamı istediler."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Güzel, ama Elena da Londra'da bana bakıcılık yapmak zorunda. Bu da benimle ve ailemle bir ay geçireceği anlamına geliyor." Elimi sakallı çenemde gezdiriyorum.

"Bir ay uzun bir süre." "Hadi canım."

"Elena'nın onlarla tanışmasını istiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Birçok nedenden dolayı ve en önemlisi de annemin hasta olduğunu bilmemesi."

"Bu onunla paylaşmak istediğin bir şey mi?"

"Elena'ya bir şey söylememesi konusunda güvenebileceğimi biliyorum ama bu süreci kolaylaştırmıyor. Ama açıkçası başka seçeneğim de yok."

"Onun bilmesinin senin için zor olan yanı ne?"

"Sanki aramızdaki son engeli de yıkıyormuşum gibi geliyor. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor."

"Peki bu konuda seni korkutan ne?"

Tom'a söylemekten vazgeçmeyi düşünürken en derin nefesimi alıyorum. Bunun yerine, bu konuda biriyle konuşmam gerektiğini bildiğim için güç veriyorum. Lanet olası bir anomali. "Annemde Huntington hastalığı var."

Tom sessiz kalıyor. Sessizliği korkumu besliyor ve doğrulup ona bakmama neden oluyor.

Gözlerindeki hüzünden nefret ediyorum. Hayatım boyunca bu bakışa alıştım. "Bana öyle bakmana gerek yok."

"Kahretsin, Jax. Bunu duyduğuma üzüldüm." Başını sallıyor.

"Bu söylediğim hiçbir şeyi ve verdiğim kararları değiştirmez." Ellerimi önümde yumruk yaptım.

Kalemini bacağına vuruyor. "Test yaptırdınız mı?"

"Hayır. Yaptırmak da istemiyorum."

"Titremeniz ve endişeniz... Bu konuda endişelendiniz, değil mi?"

"Yok artık. O halde hastalığa aşına olduğunuzu tahmin ediyorum."

Tom iç geçirir. "Teşhis konmuş birini tanıyordum. Yaşadığınız anksiyetenin bir parçasının da bu olabileceğini bilseydim size başka tavsiyelerde bulunurdum."

"Ne gibi?"

"Semptomlarınızı yönetmek için farklı bir ilaç denemek yerine genetik testi düşünmenizi isteyerek başlardım. Psikologların teşhis koyarken göz önünde bulundurdıkları ilk şeylerden biri önceden var olan herhangi bir tıbbi durumdur."

"Sikeyim hayır. Bu bir seçenek değil. Ayrıca, küçüklüğümden beri hep endişeliydim. Bu durum daha da kötüleştirdi."

"Seçenekler değişir. Kendinizde Huntington Hastalığı olma ihtimalinin %50 olduğundan bahsediyorsunuz. Bu kolay bir şey değil."

gün, özellikle de annenize kıyasla daha genç bir başlangıca sahipseniz. Bu test sonuçlarına bağlı."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Bunu ailemden olmayan birinden duymak gerçeği kabullenmemi kolaylaştırmıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Geçmişte bir genetik danışmanla görüştüm zaten. Testten önce tüm süreçten geçtim ama bunu yapamadım. Ben de o yollardan geçtim."

"Bu son derece cesur bir ilk adımdı."

İçimden zalim bir kahkaha yükseliyor. "Cesur mu? Test için tesise girmeden önce panik atak geçirdim. Daha önemli bile olmadan bıraktım."

"İster inanın ister inanmayın, hayatınızı sonsuza dek belirleyebilecek bir teste girmeye çalışmanızı inanılmaz cesur bir davranış olarak görüyorum. Herkes ilk etapta aylarca genetik danışmanlık almaz." Tom'un övgüsü yanaklarımın alışılmadık bir şekilde kızarmasına neden oldu.

"Yine de bunu gerçekleştirecek kadar güçlü değilim," diye mırıldanıyorum.

"Burada oturup korkunuz hakkında içinizi dökmeniz güçlü bir davranış. Diğerinin sana yardımcı olmadığını fark ettiğin için yeni ilaçlar değiştirmen cesurca, özellikle de sezonun ortasında. Ben kendi adıma, kendine verdiğin değerden çok daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

Tavana bakarak kendi içime geri çekiliyorum.

Tom birkaç dakika sonra sessizliği bozar. "Benim işim sizi test yaptırmaya zorlamak değil. Sadece artılarını ve eksilerini düşünmeni tavsiye edebilirim. Bunu birlikte yapabilir ve hangi çözümün en iyisi olduğunu görebiliriz."

Hayatımın yüzde elli ihtimalle boktan bir son kullanma tarihi varken neden zahmet edeyim ki?

Montreal Grand Prix'sini P3 ile kazandıktan sonra bütün gece dönüp durdum, saatlerce uyumak için mücadele ettim. Yeni ilaçlara geçmek beklenenden daha zor oldu, özellikle de Xan'ın yatmadan önce sunduğu anlık rahatlamayı engellemek.

Canım soğuk bir bardak su çekerek yataktan kalktım. Sessiz kalarak mutfığa doğru ilerliyorum. Elena'nın kapısının altında parlayan ışıklar beni yoldan saptırıyor.

Genelde benden sonra uykuya dalıyor ama gece 2 onun için yeni bir uykusuzluk seviyesi.

Kapısını açtım. "Yatağının önünde uyanık ne yapıyorsun-" Sesim, onu yorganın altında kıvrılmış uyurken bulduğumda kesiliyor. Çok huzurlu ve genç görünüyor, kahverengi saçları yastığı kaplarken elleri beyaz yorganı kavırıyor.

"Bütün ışıklar açıkken nasıl uyuyabiliyorsun?" Yüzündeki birkaç tutam saçı kenara iterken fısıldıyorum.

Tanrım, onu uyurken izleye izleye bir sürüngene dönüşüyorum. Odasını değerlendirmek için bir an duruyorum. Yolda yaşadığımız için çok fazla kişisel hatıramız yok, bu yüzden komodinin üzerindeki fotoğraf dikkatimi çekiyor. Babası olduğunu tahmin ettiğim genç bir adamın sırtında genç bir Elena asılı. Yanında da Elena'nın biraz daha yaşlı bir versiyonu gibi görünen bir kadın duruyor. Mutlu ve kaygısız görünüyorlar.

Uzaklaşıyorum, komodinin üzerindeki lambayı kapattıktan sonra banyosuna doğru ilerleyip oradaki ışığı da kapatıyorum.

Bu şekilde uyuyakaldığına göre çok yorgun olmalı. Belki de gece geç saatlere kadar süren galalar ve seyahatler de dahil olmak üzere beni sürekli takip etmek için çok çalışıyor.

Elena'nın odasındaki tüm ışıkları kapattıktan sonra kapısını kapatıyorum. Mutfaktan bir bardak su alıp odama dönüyorum, iyi bir gece uykusu için hazırım.

ELENA

A Karanlık bir odaya uyandığımda dudaklarımdan çiğ bir çığlık kaçıyor. Titreyen kalbimi sakinleştirmek için titrek bir elimi göğsüme bastırıyorum. Jax aceleyle içeri girerken kapım duvara çarpıyor.

"Tanrı aşkına, Elena?" Yatağın benim tarafıma geldi.

Ellerime bakıyorum, hiçbir kelime bulamıyorum. Hayatımın en kötü gecesinde görüntüleri geri geliyor. Çok fazla kan. Yapışkan, koyu kan.

Jax'in parmakları omuzlarıma bastırıyor. "Söyle bana, senin derdin ne?"

Kanlı.

Yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum, tuvalete gitmeden önce ışıkları açıyorum. Akşam yemeğim tekrar yukarı çıkmak için savaşıırken asit dilimi kaplıyor. Seramik oturağın kenarına tutunurken parmaklarım titriyor.

"Lanet olsun. Hasta mısın? Doktor çağırayım mı?" Jax yanımda diz çöktü ve saçlarımı yüzümden kaldırdı.

"Işıklar," diye tısladım. "Işıkları neden kapattın?" Sesim kırık geliyor. Zayıf. Yenilmiş.

Saçlarımı daha sıkı tutarken vahşi gözleri yüzümde geziniyor. "Bu karanlık yüzünden mi? Ödümü kopardın. Sende ciddi bir sorun olduğunu düşündüm."

İçime bir mide bulantısı daha giriyor ama onunla savaşıyorum. Ayağa kalkıyorum, lavaboya doğru yürürken sallanan bacaklarım neredeyse bükülüyor.

Daha fazla istenmeyen görüntü zihnimi dolduruyor. Kırılmış camlar. Vücuduma yapışan koyu ve yoğun kan. Suyu açarken birkaç derin nefes alıyorum,

ellerime sabun pompalayıp yıkamaya başladım.

"Elena, konuş benimle. Bayılmak üzere gibi görünüyorsun."

Sabundan kurtulurken ellerim titriyor. Suyu kapatmadan önce dişlerimi acı verecek kadar kuvvetli bir şekilde fırçalamaya karar vererek görevlerimi değiştiriyorum. Gözlerim, içimde ağırlaşan tiksinti duygusuna rağmen temiz görünen ellerime takılıyor. Onları tekrar yıkamak için suyu tekrar açıyorum.

Jax beni tutup kaldırıyor ve omzuna atıyor. "Artık garip el yıkama yok. Çıldırma bırak ve konuş benimle."

Beni zifiri karanlık odaya geri taşıırken çığlık atıyorum. "Hayır!" Sırtını pençeliyorum.

"Lanet olsun. Kes şunu."

"Işıkları istiyorum!" Serbest bırakılmak için yalvaran gözyaşlarımla savaşıırken vücudum titriyor.

Beni yatağa yatırıyor ve lambayı yakıyor. "Kahretsin, Elena. Karanlıktan mı korkuyorsun?"

Başımı sallıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Gözlerim kapatmadan önce ailemin fotoğrafında oyalanıyor. Acı, kör edecek kadar sıcak, göğsümden fırlıyor. İçimden yaralı bir çığlık çıkıyor. Alnımı dizlerime dayıyorum ve hıçkırarak ağlıyorum, Jax'in beni kaybederken izlemesinin utancından kurtulmak için kendi içime kıvrılıyorum. Birinin beni böyle görmesine izin verdiğim için utanç duyuyorum ama uzun zamandır bu kadar canlı bir kâbus görmemiştim. O kadar uzun zamandır ki nasıl hissettirdiklerini unutmuşum.

"Sana ne oldu böyle?" Jax fısıldıyor. Yavaşça yatağa uzanıp kıvrılmış bedenimi şiltenin üzerine çektiğinde beni şaşırtıyor. Vücudu benimkinin içine giriyor. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor, onun yakınlığını arzuluyorum, özellikle de yaşadıklarımın sonrasını.

Yalnız kalmak istemiyorum ve bir şekilde o da bunu biliyor. Jax yorganı bedenlerimize doğru çekerek bizi koza gibi sarıyor.

"Bir daha ışıkları kapatma. Bir daha asla. Söz ver bana," diye törpüledim.

"Kahretsin. Özür dilerim. Işıkları kapattığımda karanlıktan korktuğumu bilmiyordum."

Onları çıkar. Uyuyakaldın ve unuttun sandım."

"Karanlıktan korkmuyorum."

"Çığlıkların aynı fikirde değil."

"Anılarımdan korkuyorum," diye konuşuyorum usulca, beni duyduğundan emin değilim.

Elini saçlarımdan arasından geçirdiğinde sarsılıyorum. Gözlerim

kapanıyor ve dalgalarımı yavaşça okşamasından dolayı başım karıncalanıyor. Jax'in vücudunun acı verici bir şekilde farkındayım. Sıcaklığı beni çevreliyor ve bir koruma hissi veriyor.

"Sen uyu. Ben kötü adamlar için nöbet tutacağım."

Göğsümdeki yeni bir gerginlik hissi, kâbustan geriye kalanın yerini alıyor. Jax'ın varlığı için şu anki kadar minnettar olduğumu hiç hatırlamıyorum. "Kendini mi sayıyorsun?"

"Her zaman. Ama ben senin namusunu koruyacağım, merak etme." "Bu iyi bir fikir değil."

Eli benimkini buluyor ve sıkıyor. "Hayır. Hiç de değil."

Üzüntümün ortasında bile kalp atışlarım hızlanıyor. "O zaman neden buradasın?"

"Bana hep cevabını bilmediğim sorular soruyorsun." Kafası karışmış gibi.

Dakikalar geçiyor. Jax'ın eli benimkini sarıyor, her şeye rağmen beni sakinleştiriyor. "Bize neler oluyor?" Kendi kendime fısıldıyorum.

"Keşke bunun cevabını ben de bilseydim. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu öğrenmekten ölesiye korkuyorum."

Jax'ın nefes alışının ritmik sesini dinlerken gözlerim ağırlaşıyor. Bilinçsizlikle savaşıyorum ve savaşı kaybediyorum. Jax'ın eli saçlarıma dönüyor ve bir saat gibi gelen bir süre boyunca saç tellerimde geziniyor.

Jax boynumun dibine yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Keşke senden nefret etseydim. Ama bunun yerine, senden daha çok hoşlanmama neden oluyorsun. Kendini toparlamış biri gibi davranıyorsun ama sen de benim gibi kırık döküksün. Ve en kötüsü de şu ki, senin dağılmış parçalarını da bilmek istiyorum. Onları benimkilerle birleştirmek ve ne yarattığımızı görmek istiyorum. Bu yüzden ters yöne mi kaçsam yoksa ne kadar götlük yaptığıma rağmen sana bir şans vermen için yalvarsam mı bilemiyorum" diye fısıldıyor.

Oh, Tanrım. Uyuduğumu sanıyor.

"Ama en önemlisi, keşke bir korkak olmasaydım. Cesur değilim. Siktir et onu. Öyle olsaydım, senin için geleceğimle yüzleşirdim. Ve lanet olsun, eğer bu beni her şeyden daha çok endişelendirmiyorsa. Her şeyi değiştirecek güce sahipsin."

Bundan sonra ne söyleyeceğini bilmiyorum. Uyanık kalmaya çalışsam da yorgunluk galip geliyor ve gözlerim tekrar kapanıyor.

Ben odamdan çıkarken Jax koltukta oturduğu yerden beni izliyor. "Seninle dün gece hakkında konuşmam gerek."

Söyleyeceği şeyden korkuyorum ama cesaretimi toplayıp olgun bir yetişkin gibi karşısındaki kanepeye oturuyorum. Gözlerim odada bakacak bir yer bulmaya çalışıyor ama o ayağa kalkıp yanıma oturuyor.

Vücudunun keskin bir şekilde farkına varıyorum, sanki ondan dalgalar halinde gelen çatırdayan elektrik gibi, tenimde tüylerim diken diken oluyor.

O eller dün gece üzerimdeydi, beni tutuyor, güvende hissetmemi sağlıyordu. "Ne sıklıkla kâbus görüyorsun?"

"Artık pek sık değil." Bakışlarından kaçıyorum.

"Ve bunun sebebi ışıkları kapatmam mıydı?" Sesi, fırtınalı bir gecede deniz fenerini arayan bir gemi gibi gözlerimi tekrar ona çekiyor.

"Karanlıktan hoşlanmıyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hiçbir fikrim yoktu." "Biz pek iyi arkadaş sayılmayız."

"Olmak istemiyorum," diye homurdanıyor nefesinin altında.

"Evet, sende bir kaktüsün kişiliği var, bu yüzden ben de pek ilgilenmiyorum."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Bunu daha önce duyduğumu söyleyemem." "Dick daha tanıdık geliyor mu?"

"Bana sik mi dedin?" Görünmez bir inci kolyeye tutunurken alaycı bir şekilde nefesini tutuyor.

"Sik. Göt deliği. *Pinche pendejo*."

Jax avucuyla ağzımı kapatıyor, gözleri daha çok görmek istediğim bir hafifliği yansıtıyor. "Kes şunu. Bakir kulaklarım bunu kaldıramaz!"

Ağzımı açtım ve parmağını ısırdım. *Ben kimim ve bunu neden yaptım?*

Jax elini ağzımdan uzaklaştırıyor. Başparmağı alt dudağımı okşuyor, bir yandan da arzuyla ve başka bir şeyle bana bakıyor, beni içine çekiyor.

Mantığın ötesinde berbat durumdayım.

Dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini anlamama fırsat kalmadan Jax geri çekiliyor. "Benden hiç öpüşmemişiz gibi davranmamı istiyorsun ama şu anda bunu yapmakta oldukça zorlanıyorum."

"Elini ısırđım için mi?"

"Çünkü bana tam da bunu istiyormuşsun gibi bakıyorsun." Parmak eklemleri yanağımı okşuyor.

Vücudum elektrikli bir tele dokunmuşum gibi canlanıyor. "Durman gerek."

"Sorun şu ki artık istemiyorum. Senden kaçmak çok yorucu." Gözleri izin vermemi beklerken beni sert bedenine çekiyor.

Eli yanağımı avuçladığı anda gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Dudakları benimkilere değiyor, çekingen ve sınıyıcı. Yumuşak öpücük ondan beklediğim gibi değil; şok edici ama canlandırıcı, karşı koymak imkânsız. O kadar ki, kim olduğumuzu unutup o ana teslim oluyorum.

İç çekiyorum, ona ağızma girmesini teklif ediyorum. Dili benimkiyle alay ediyor. Öpüşmemiz yoğunlaşıyor ve daha tutkulu bir hal alıyor. Jax beni kucağına çekerek üzerine oturmam için cesaretlendiriyor. Ben ona sürtündükçe ereksiyonu büyüyor ve içimdeki acıyı dindiremiyor. Öpücüğü daha baskın hale geliyor. Elleri kalçalarımı acı verecek kadar kavırken, diliyle kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor. Öpücükle ilgili her şey ona boyun eğmem için yalvarıyor. Alt dudağımla ısırp, hassas derimi çekiştirip emerken inliyorum.

Öpüşürken zihnim bulanıklaşıyor. Elleri kıcımla kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor. Kıcımla avuçlarken dudaklarından bir inilti kaçıyor ve bende bir ürperti uyandırıyor.

Öpüşmemiz erotik ve zehirli, biraz da kaos içeriyor.

Jax boynuma doğru ilerliyor ve dudaklarımı şişirip zonklatıyor. Ağır nefes alış verişlerimiz arasında çalan bir telefon sesi bana bu senaryodaki her şeyin yanlış olduğunu hatırlatıyor.

Hala, artık aletini gezdirmek istiyormuşum gibi ona sürtünmüyorum. Üzerinden inip titrek bacaklarımın üzerinde dururken yanaklarım kızarıyor ve elimi dudaklarıma bastırıyorum.

"Kahretsin!" Başını kanepeye yaslıyor. "Bize neler oluyor?" Kendi kendime fısıldıyorum. "En kötüsü."

Göğsümde keskin bir acı yankılanıyor. "Bir daha asla olmayacak. Bu bir daha olamaz."

Elleri saçlarını çekiştiriyor. "Siktir. Kastettiğim bu değildi."

"O zaman neden en kötü şey bu?" Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Bir an benden hoşlandığını düşünüyorum, sonra sana neler olduğunu merak ediyorum."

Gözlerini kapatır. "Sorun seni sevmek değil."

"O zaman sorun ne? Çünkü seninle tanıştığımdan beri bana hep ters davranıyorsun. Liam'a yardım ederken bile bana neredeyse hiç bakmadın, benimle neredeyse hiç konuşmadın. Şimdi daha iyi davranıyorsun ve bununla ne yapacağımı da bilmiyorum."

"Anlamıyorsun. Seninle normal olmak kendim için kurduğum her şeyi tehdit ediyor."

"Normalde yanlış olan bir şey yok."

"Benim gibi insanlar için öyle. Bu tür bir yaşam tarzına sahip olamam." "İşiniz yüzünden mi?"

"Hayır. Çünkü ben umudu hak etmeyen bir pisliğim. Bu ikimiz için de zalimce."

"Herkes umudu hak eder." Jax bana en acılı yüzüyle bakarken kalbim parçalanıyor.

"Geleceği olmayanlar değil." Jax koltuktan kalkıyor ve tekrar benim kişisel balonuma giriyor. Uzaklaşmadan önce başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sen kar küresi almaya layık anları hak ediyorsun, üzüntü ve pişmanlıkla lekelenmiş olanları değil."

Uzaklaşıyor, ama ben elini tutuyorum, gitmesine izin vermiyorum. "Hayır. Sen burada kal ve bana ne demek istediğini söyle. Karamsar tavırlarından ve yarı pelerinli ifadelerinden bıktım."

Sanki aramızdaki tuhaf bağı o da hissediyormuş gibi ellerimize bakıyor. "Annemde Huntington hastalığı var. Genetik ve boktan bir hastalık, yani benim de aynı hastalığa yakalanma ihtimalim yarı yarıya. Bu teşhis normal bir yaşam şansımı mahvedecek. Sonsuza kadar ve daima yok. Mutlu son yok. Benim ve ailem için acılarla dolu bir gelecekte başka bir şey yok. Kimseyi benimle birlikte dibe çekmeyi, tanımadıkları bir insana dönüşmemi izlemeyi reddediyorum."

Gözyaşlarım göz kanallarımda birikiyor. "Tanrım, Jax, çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Kabul etmediğim bir şey değil."

"Ama sen yaptın mı? Yüzde elli şans son şansmış gibi davranıyorsun. En başta bu hastalığa sahip olup olmadığınızı kontrol edecek testler yok mu?"

"Ben sizin lanet bulmacalarınızdan biri değilim. Hayatımdaki sorunları çözmenin bir yolu yok çünkü test sonuçlarını istemiyorum. Test sonucum pozitif çıkarsa, bu tür bir hastalığın sonuçlarını bilerek hayatımı sürdüreceğimi düşünemiyorum. Zaten geçen yıl bir genetik danışmanla görüştüm ve test yaptırmamaya karar verdim, bu yüzden beni ikna etmeye çalışmanın bir faydası yok."

"Ama hastalığa sahip olduğunuzu bilmenin, bilmemekten daha kötü olduğunu varsayıyorsunuz."

Her iki şekilde de sağlıklı olamaz."

Çenesi titriyor. "Beni psikanaliz etmeyi bırak."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum. Sadece diğer seçenekleri görmene yardımcı olmak istiyorum."

"Benim seçimimi kabul etmelisin. Senin görevin bana göz kulak olmak ve itibarımı korumama yardımcı olmak. Bu kadar. Birbirimizden

etkilenebiliriz-

Cehennem, öpüşebilir, sevişebilir ve kafamda canlandırdığım her kirli düşünceyi tekrar tekrar yapabiliriz, ama bu asla daha fazlasına dönüşemez."

Böyle bir şeyle başa çıkabilir miyim? Eğer iş itibarım risk altında olmasaydı, Jax ile daha fazlasını denemek ister miydim?

Jax elini usulca avuçlarımdan çekiyor. "Kahretsin. Bu teklifi düşünmeye zahmet etme. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. *Benden daha fazlasını hak ediyorsun.*" Süitine girip kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey sırtı oluyor.

Kanepeye çöküp Jax'in ifşaatını aklıma yerleştirmeye çalışıyorum.

Bir saat düşünüp araştırdıktan sonra bir sonuca vardım. Jax'in geleceğine inanması gerekiyor. Hayatta Formula 1'de başarılı olmaktan daha fazlasını istemesi gerekiyor. Ama en önemlisi, ona hayatta korktuğumuz şeylerden daha fazlası olduğunu göstermeme ihtiyacı var.

Kâbusların bizi tanımlamasına izin verirse, rüyalarımızı gözden geçiririz.

ELENA

W Jax Macaristan Grand Prix'si için elemelerini tamamlarken, Jax'in gelişimini kontrol etmek için Connor ile buluştum. Ofisinde oturup Jax'in kariyerinin olumlu yönleri ve hangi noktada olduğu üzerine kafa yoruyoruz.

hala iyileştirmeye ihtiyacı var.

"Gerçekten harika bir iş çıkardınız. Bu kadar uzun süre bir arada kalabileceğini düşünmemiştim."

"Onun için planladığım birkaç şey daha var. Birkaç sıkı hayranıyla ekstra bire bir aktiviteler."

"Bu hoşuna giderdi. Aynı anda çok fazla kişiyle görüşen biri değildir."

"Evet, kaygı insanlara bunu yapma eğilimindedir."

"Bu bile onun için iyileşti. Bu arada terapisti önerdiğiniz için teşekkür ederim. Bu harika bir fikirdi ve bazı mürettebat üyeleri bile yardımdan faydalaniyor."

Kızardım. "En azından bunu yapabilirdim. Atletler üzerine yapılan araştırmaları okudum ve sadece bu çocuklar için işe yarayacağını umuyordum."

"Konuyu değiştirmek istemem ama size fark ettiğim bir şeyi sormak istiyordum."

İnsanlar Jax ve benim hakkımda mı konuşuyor? *Tanrım, lütfen soracağını düşündüğüm şeyi sorma.*

Kendi kendine gülüyor. "Sizi telaşlandırmak istemem ama bir şey söylememek benim için çok zor."

Başımı aşağı yukarı sallıyorum, şu anda bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değilim. *Dios, dame paciencia.* Kalbim bu hafta hiç rahat edemiyor. Bu

Göğsüm hızla çarpıyor ve bacağımı aşağı yukarı zıplattığımda dizim titriyor.

"Jax'in senden hoşlandığını fark ettim. Geçen gün McCoy'un bilgilendirme toplantısında onu sana uzun süre bakarken yakaladım. Kendini rahatsız hissetmemeni ya da onun yaklaşımlarını reddedersen işinin tehlikeye gireceğini düşünmemeni sağlamak istedim."

Jax'in üç ayrı olayda dilini boğazıma soktuğunu düşünürsek, bu konuşma için kesinlikle biraz geç olduğunu söyleyebilirim.

Gülüymüş gibi yapıyorum. "Hayır, Jax kibar olmaktan başka bir şey yapmadı."

Connor'ın bana gönderdiği kuru bakış, saçmalıklarımı yüzüme vuruyor. "Lütfen yalanlarını medyaya sakla. Jax'in birlikte çalışması zor bir insan olduğunu biliyorum. Ben sadece senin güvende hissetmeni istiyorum."

"Aramızdaki öyle bir şey değil."

"Eğer ona siktirip gitmesini söylediyse, bu yüzden işini kaybetmeyeceksin. Sana söz veriyorum."

Cesaretimi toplayıp haftalardır beni rahatsız eden soruyu soruyorum. "Neden bu tür şeylere karşı bir kural yok? Gereksiz işyeri dramalarını ortadan kaldırmak istemiyor musunuz?"

Connor omuz silkiyor. "Babam aile hizmetçisinin kızına aşık oldu. Onları desteklemesi gereken herkes tarafından birlikte olmamaları gerektiği söylenerek çok uzun yıllar geçirdiler. Birinin gerçek mutluluğa ulaşma şansını engelleyen kişi olmak istemem, özellikle de bunun ailemi ne kadar etkilediğini duyduktan sonra."

"Bu beklediğimden çok daha derin bir sebep."

Gülüyor. "Jax'le ilgili şeyden sadece yaz tatilinde ailesini ziyaret edeceğin için kendini güvende hissettiğinden emin olmak için bahsettim. Ona göz kulak olduğun için minnettarım."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Bu sözleşmemin bir parçası." Titreyen ellerimi elbiseme sürüyorum.

"Sözleşme olsun ya da olmasın, çocuklar seninle çalıştıkları için çok şanslılar. Sen gerçekten türünün tek örneğisin. Ayrıca Jax'in sana aşık olması da cabası. Bu onu çok daha uyumlu yapıyor."

Pekala, bu her şeyi çözer. Jax Kingston'ın bana aşık olduğunu kendisi dışında herkesin bilmesi çok kötü.

Şu anda alternatif bir boyutta yaşadığıma ikna oldum. Connor'la daha önce yaptığım çılgınca konuşma da dahil olmak üzere şu anda olan her şeyin tek açıklaması bu olabilir.

Jax gece geç saatlere kadar McCoy'u bilgilendirmekle meşgul olduğu için boş bir otel odasına dönmeyi bekliyordum.

Ve yaptım.

Ama yapmadım da.

İçeri girdiğimde zifiri karanlık bir oda buluyorum, ön kapının yanında yanan bir gece lambası var. Plastik F1 temalı mavi bir yarış arabası, tıpkı bir ebeveynin hediye dükkanından alacağı bir şeye benziyor.

"Asla olmaz." Gece lambasını açık bırakıyorum, küçük ışığın bana yol göstermesine izin veriyorum. Oturma odasının karanlık bir köşesinde, yatak odamın kapısının yanında başka bir gece lambası yanıyor.

Odamı açtığımda yatağımın yanında başka bir yarış arabası buldum. "Aman Tanrım." Birden fazla gece lambası beni son yanan gece lambasını bulduğum banyoma doğru yönlendiriyor.

Beklenmedik gözyaşları gözlerimi dolduruyor. Jax neden böyle bir şey yapsın ki? Ve neden kendimi ondan korumak için ördüğüm duvarı yavaş yavaş yıkmak zorunda?

Yatağıma geri döndüm. Nasıl olduysa yastığımın yanındaki notu gözden kaçırmışım.

Jax'in tanıdık karalaması sayfayı işaretliyor.

Çünkü birinin berbat uyku döngünüzü düzeltmenize yardım etmesi gerekiyor. Artık tüm ışıklar açıkken uyumak gibi saçmalıklar yok. Bugünlerde kendine saygısı olan tüm yetişkinler havalı F1 gece lambaları kullanıyor.

Not: Eğer bir paparazzi bu saçmalığı alırken çekilmiş bir fotoğrafımı yayınlar ve karanlıktan korktuğumu söylerse, kendimi kaybedebilirim.

P.P.S. Erkekliğim için aldığım riske kesinlikle değdi.

Yatağıma uzanırken Jax'in notuna tutunuyorum. Aramızdaki her şey değişiyormuş gibi hissediyorum, o en küçük şekillerde değişiyor.

Onu çözecek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Görünüşe göre görevim sırasında onun üzerimdeki gücünü gözden kaçırmışım.

Hayatındaki her şeyi yok eden birine geri alamayacağım bir şey verdim.

Sevgimi kazanma ihtimali.

JAX

HElena'yı uzaklaştırma isteğime rağmen itibarımı düzeltmeye çalışmak mı? Riskli.

Elena'nın evime gelmesi, ailemle tanışması ve yaz tatili için İngiliz Brady Bunch gibi bize katılması? Düpedüz aptalca.

Dürüst olmak gerekirse, başka seçeneğim yoktu. Connor, Elena'nın tatile gittiğim her yerde bana katılması gerektiğini açıkça belirtmişti, ancak bir aylık tatili ailemle geçirmesinin dezavantajlarını düşünmemiştim.

Annemin karşılaştıkları anda Elena'yı kucaklayışına bir kez bakmak bile alarımın çalması için yeterli.

"Elena, seni burada görmek harika. Oğluma haddini bildiren kadınla tanıştığım için çok heyecanlıyım."

"Merhaba." Annem kucaklamayı sıkılaştırmak için sahip olduğu azıcık gücü kullanırken Elena'nın kolları yanlarında kalıyor.

Elena'nın tepkisi beni kendi kendime güldürdü. Bakışları istediğim etkiyi yaratamıyor. Onun yerine gülümsemem genişliyor.

"Jax'in karaciğerinin detoksu için teşekkür edilmesi gereken kişinin sen olduğunu duyduk." Babam annemi geri çekiyor ve baston kullanmak yerine ona yaslanmasına izin veriyor.

"Burada, aynı odada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmaya devam mı edeceksiniz? Hoş karşılandığımı hissettirmenin yolu." Kollarımı kavuşturuyorum.

Personelden iki kişi Elena'nın ve benim eşyalarımı yerden alıp üst kata taşıdı.

"Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün! Yaklaş da sana iyice bakabileyim." Annem şakayla karışık nefes nefese kalır.

Ona doğru yürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "McCoy beni iyi besliyor."

"Görünüşe göre yaptığımız yeni spor rutini işe yarıyor." Babam kol kaslarımı çimdikliyor.

Jackie odaya giriyor, Elena ve beni selamladıktan sonra yemeğin hazır olduğunu söylüyor.

"Hayatının en güzel yemeğini yiyeceksin." Elena'ya göz kırpmıyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Geniş gözleri kristal avizelere ve pahalı mobilyalara takılarak etrafına bakıyor.

Hepimiz ailemin resmi yemek odasına giriyoruz. En az yirmi kişinin oturabileceği büyük bir masa ile bir televizyon seti için uygun. Büyük pencereler havuzlu ve bahçeli yemyeşil arka bahçemizi gösteriyor.

"Vay be. Kendimi fena halde az giyinmiş ve hazırlıksız hissediyorum," diye fısıldıyor Elena kıyafetlerine bakmadan önce. Koşu ayakkabıları yere çarparken yanakları kızarıyor.

"Giydiğin şey hoşuma gitti." Rolling Stones kazağının kolunu çekiyorum.

Babam annemin masadaki sandalyesine oturmasına yardım eder. "Umarım çok süslü değildir. Ben fark edene kadar Jackie akşam yemeğini burada hazırlamıştı bile. Genelde mutfakta yeriz."

Elena ve ben yan yana, annemle babamın karşısında oturuyoruz.

Babam Elena ve bana biraz ikram ettikten sonra kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Kısa bir süreliğine de olsa eve dönmüş olmanız çok güzel."

"Geri döndüğüm için mutluyum. Bavulla yaşamaktan nefret ediyorum."

Bardağına bir yudum veriyor. "Burada geçireceğiniz süre boyunca planladığınız özel bir şey var mı?"

"Tam olarak değil. Evimdeki yarıştan önce McCoy ile planladığımız ekstra şeyler dışında bir şey yok. Britanya GP'sinin ne kadar çılgın olduğunu biliyorsunuz."

"Onun için planladığım birkaç şey var. İlki bu hafta sonu," diye konuşuyor Elena.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Neymiş o?"

"Bir Dilek Tut Vakfı, bir hayranınızın sizi takip ettiği ve sizinle vakit geçirdiği bir veya iki gün ayarlamak için benimle iletişime geçti."

Ailem Elena'ya sevgiyle bakıyor. Kahretsin. Ailemin ona aşık olmasını engellemek için Elena'nın ağzını koli bandıyla kapatmak istiyorum.

...Ve şimdi onu becerirken Elena'nın bileklerine bant sarmayı düşünüyorum. *Aferin, Jax.* Sandalyemde kayıyorum, düşüncelerimi dizginlemeye çalışıyorum.

sikime hücum eden kana rağmen.

Babam bana gülümsüyor. "Bir çocuğun dileği Jax'le takılmak mı? Vay be. Onur duymalısın, oğlum."

Doğru. Lütfen elimizdeki daha önemli konuyu düşünün.

"Benimle iletişime geçtiklerinde çok şaşırdım." Elena bana bakarken kızardı. "Yaptığın işte iyi olmadığın için değil. Bu çocuk için çok önemli olduğu belli olan bir şeyi planladığım için gergindim."

"Nedenmiş o?" Annem başını öne eğdi.

"Onu ilk aradığımda ve kim olduğumu söylediğimde telefona bağırdı. Söylediklerini zar zor anlayabiliyordum ama Jax'le tanışmasının hayatının en güzel günü olacağından bahsettiğini anladım. Onun için sıkıcı bir şey planlamak ya da beklentilerini karşılayamamak istemiyorum."

"Her şeyi sen planladığın için çocuk çok şanslı. Bu konuda bana güven." Elini sıkıp ona yumuşak bir gülümseme gönderiyorum.

Annem gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine kenetlerken babam ellerimize bakıyor.

"Onu akşam yemeğine falan davet etmeliyiz. Ona tüm Kingston deneyimini yaşatırız!" Annem ellerini çırpıyor. "Bu çok hoş. Jax'in çocukluğundan beri buralarda bir çocuğumuz olmamıştı!"

Elena sırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, o bir genç."

Annem heyecanına engel olamıyor. "Oh, iyi bir ergen öfkesine bayılırım. Beni diken üstünde tutuyor. Onun için ne planladığını bize anlatmalısın."

Elena ve annem, en büyük hayranım olduğu söylenen Caleb hakkındaki detayları paylaşarak birbirlerine ısındılar. Yemeği pek bir şey söylemeden dikkatle dinleyerek geçiriyorum. Elena'nın yanıdayken ilk kez ağzımdan çıkan kelimeleri süzmek istiyorum.

Şimdi tam bir pislik olmak yerine başka tür şeyler yapmayı tercih ettiğimi görmek zor. Yaramazlık. Pervasız türden. Orgazm ve başarısız sözlerden başka bir şeyle bitmeyen türden.

ELENA

W Connor yaz tatilini Jax'in ailesiyle birlikte Londra'da geçirmemi istediğinde, bunun mükemmel bir plan olduğunu düşünmüştüm. Bu bana ona göz kulak olma fırsatı verecekti. Bir yandan da halkın kendisine olan inancını yeniden tesis etmek için birkaç faaliyet daha planlıyor.

Caleb için eğlenceli geziler planlamanın çılgınlığı içinde, Jax ve ailesiyle bu kadar çok zaman geçirme fikrini tamamen ihmal ettim. Bir oteli paylaşmamıza benzer bir şey olmasını bekliyordum.

Yanılmışım. Birçok yönden yanılmışım.

Asıl joker Jax'in annesi. Jax'in nasıl böyle pürüzlü bir şekilde ortaya çıktığını bilmiyorum çünkü annesi tam bir cevher. Vera çok tatlı ve şefkatli; tam da son zamanlarda hayatımda olmasını istediğim gibi.

"Şehir merkezine alışverişe gitmeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?" Vera sabah çayını yudumluyor. Jax annesinin yakışıklılığının bir kısmını miras aldığı için şanslıydı. Açık teniyle uyumlu soluk sarı saçları ve sürekli parlayan gri gözleri var.

"Bundan emin değilim. Jax ile buluşup mola için bazı planları görüşmem gerekiyor."

"Bence Jax bir günlüğüne kendi başının çaresine bakabilir. Zaten biz biraz eğlenirken Zack de onunla vakit geçirmek istiyor. Hadi, bir gün izin al." Kirli sarı kirpiklerini bana doğru savuruyor.

"Önce onu bir kontrol edeyim."

"Madem öyle." Gülümseyerek el salladı.

Evin Jax'in kanadına doğru ilerliyorum. Ailesinin ne kadar varlıklı olduğunun farkında değildim.

Evlerindeki odalara pusula yönlerinin isimlerini veriyorlar. Zenginlik benim birlikte büyüdüğüm bir şey değil ve etrafımın zenginlikle çevrili olması bana buraya ait olmadığımı hatırlatıyor. Misafir odamdaki çarşafların aylık kredi ödememden daha pahalı olduğuna eminim.

Jax'in kapısını çaldım. Birkaç saniye sonra belindeki havludan başka bir şey giymeden kapıyı açtı. Islak saçlarından yüzüne su damlıyor, göğsüne iniyor, sonra da karın kaslarından aşağı damlıyor.

Gözleriyle buluşmadan önce kas çıkıntılarını sayıyorum.

Başını kapı çerçevesine yaslıyor. "Günaydın. Kapımı bana bakmak için mi çaldın yoksa aklında başka bir şey mi vardı?"

"Uhm." Gözlerim yüzünden karın kaslarına kayıyor. "Annen onunla çıkmamı istedi. Seni kontrol etmeden kabul edemeyeceğimi söyledim. Programını konuşmayı ve Caleb'in ziyaretini gözden geçirmeyi planladığımı biliyorum ama birlikte vakit geçirmeye oldukça kararlı görünüyor."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Tanrı aşkına bir gün izin alabilirsin. Seni Connor'a ispiyonlamayacağım."

"Şey, tam olarak öyle demedim..." Topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Hayır, ama seni tanıyorum." Gözleri üzerimde geziniyor, sarı yazlık elbisemi inceliyor. "Annemi mutlu edecek her şey her zaman iyi bir fikirdir."

İç çekiyorum. Keşke hayatındaki diğer kadınlara da aynı saygıyla davransaydı. "Tamam, kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz." Arkamı dönmek için bir hamle yaptım. Jax'in eli benimkini usulca kavıyor ve beni durduruyor. Vücudum onun dokunuşuna elektrik çarpması gibi anında tepki veriyor.

"Bir saniye içeri gelebilir misiniz? Caleb'in ziyareti hakkında size bir soru sormak istiyorum. Sen ona numaramı verdiğinden beri çocuk bana mesaj atıp duruyor." Jax içeri girmem için kapıyı açtı.

"Elbette." Odasına doğru birkaç tereddütlü adım attım. "Bırak da giyineyim."

Onu tekrar kontrol ettim. Elbette, *lütfe*n yapma.

İşıl ışıl gülümsemesi beni bayıltmakla tehdit ediyor. Banyosunda kayboluyor ve benim onun belirgin vücudunu incelememe son veriyor. Daha detaylı incelemek istediğim dövmelemlerle kaplı vücudunu.

Çocukluk yatak odasını kontrol etme fırsatını değerlendiriyorum. Duvarlardan birini Coldplay, Fleetwood Mac ve Stormzy'nin tur tarihlerini gösteren grup posterleri kaplıyor. Şifonyerinin üzerinde bir kutu vinil plak ile eski tip bir pikap var. Ed Sheeran'ın *Multiply* albümünü çıkarmadan önce birkaç tanesine göz gezdiriyorum.

Jax banyodan kot pantolon ve tişörtle çıkıyor. Karın kaslarının kaybolmasına içimi tutuyorum.

"Seni burada tutmak günlüğümü teslim etmek gibi bir şey." Arkamdan yaklaşıyor. Vücudu sırtımı ısıtıyor, tenimi çakıllı hale getiriyor. Parmağı sundress elbisemin askısıyla oynuyor.

"Bana bir şey göstermek istemiyor muydun?" "Doğru." Sesi sert çıkıyor.

Plağı yerine koymak için hamle yapıyorum ama Jax'in eli beni durduruyor. Plağı elimden aldı ve dışarı çıkardı.

"Büyük Ed Sheeran hayranı mısın?" Nefesi boynumu ısıtıyor.

Bir ürpertiye bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "En büyüğü." Arkamı dönüyorum. Göğsüm onunkine değişiyor ve hafif bir nefes almasına neden oluyor.

"Belki ikinizi tanıştıririm." Jax müzikçalarla oynarken omzumun üzerinden bakıyor. Ed Sheeran'ın "I'm a Mess" şarkısı çalmaya başlıyor.

"Hayatta olmaz," diye ciyakladım.

"Kızıl sikiciyi kıskanmamalıydım ama şimdi kıskanıyorum." Gülümsemesi beni kaçırtmalı. Bu onun için alışılmadık bir durum, sorunsuz ve cezbedici.

Daha fazla gülümsemesini ve onun bu yanını, kaygısız ve mutlu yanını istiyorum.

Beni içeri çekmek için bir hamle yapıyor, ama ben onu atlatıp kendi muzip gülümsememle ona vuruyorum.

"Kıskançlık yüzünden bu tür bir teklifi geri alamazsınız."

"Geri almak yok mu?" Alçak sesle kıkırdıyor.

"Geri almak yok," diye tekrarlıyorum, raflarında kupa ve fotoğrafların sıralandığı odasının diğer tarafına doğru yürürken. Bir fotoğraf dikkatimi çekiyor ve onu alıyorum. Genç bir Jax kameraya gülümsüyor, arkasındaki dövmeciyi görmezden geliyor, Vera ise onun yanında oturmuş somurtuyor.

"Annem orada rol yapıyor. On sekiz yaşımdan önce ilk dövmemi yaptırmam için izin belgesini imzalayan kişi o."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. İlk dövmemi bile o seçti." Jax çerçeveyi ellerimden çekip alıyor, parmakları benimkilere değişiyor. Bu dokunuş koluma bir enerji akımı gönderiyor.

"Asla olmaz."

"Evet. O zamanlar utanç verici olduğunu düşünmüştüm ama bana onu hatırlattığı için seviyorum."

Kalbim Jax'in ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmekle tehdit ediyor. "Hangisi?" Fotoğraftaki aynı koluna tutunup sayısız dövmesine bakıyorum.

"Bahse girerim hangisinin olduğunu tahmin edemezsin," diye dalga geçiyor.

"Sıra sende." Kolundaki dövmeleeri titizlikle araştırıyorum. Araştırmamın sonunda iki seçenek arasında kalıyorum. İçgüdülerime güveniyorum ve parmağımı annesinin seçtiğini düşündüğüm dövmenin üzerinde durduruyorum. "Bu. Kesinlikle bu."

Parmağım mürekkebin üzerinde gezinirken vücudu titriyor ve benden bir gülümseme alıyor. Bu dövme diğer dövmeleerindeki korkunç temalara uymuyor. Azrail'den mezar taşına kadar uzanan diğer unutulmaz güzellikteki tasarımlarına kıyasla güzel bir çiçek göze çarpıyor. Tüyler ürpertici olduğunu söylemek yanlış olmaz.

"Doğruyu seçerseniz ne olacağını belirtmemeniz çok kötü."

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Doğru mu tahmin ettim?" Bir zafer dansı yapıyorum, bir daire çiziyorum, elbisem etrafımda dönüyor.

Jax sırtıyor. "Evet." İşaret parmağını müzik yapraklarından yapılmış kâğıttan bir gül dövmesinin üzerinde gezdiriyor. "Nereden biliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, diğer dövmeleeriniz biraz..." "İç karartıcı mı?"

"Ben öyle demedim... Ne de olsa bir kelebeğiniz var."

Kendi kendine gülüyor. "Dövmeleerimi ruh halime göre seçiyorum."

"Tipik İkizler."

Başını geriye atıyor ve bir kahkaha patlatıyor. Jax şu anda olduğu gibi sorunsuz görüldüğünde, bu beni şaşkına çeviriyor. Fotoğraftaki gülümseyen genç, son birkaç aydır tanıdığım adamdan çok farklı.

"Annene teşhis konulduğunu ne zaman öğrendin?" Ağzımdan kaçırdım.

Gözleri elindeki fotoğrafa doğru kayıyor. "Yirmi bir. Önceden biliyorlardı ama haberi kaldırabileceğimi hissedene kadar bana söylemediler."

Elim pazusunu kavırıyor. Başparmağımı daireler çizerek ovuyorum, onu yatıştırmak istiyorum. "Özür dilerim. Onun tanıdığım en havalı insanlardan biri olduğunu düşünürsek, bunun senin için zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"O en iyisi. Dışarıdaki en sevdiğim insan." Gözlerimin yaşarmasına engel olamıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü tüm o dövmelelerin ve huysuzluğunun altında kötü bir adam değilsin." "Elena..." Bakışlarımı kaçırarak iç geçiriyor.

"Beni dinleyin. Kötü kararlar vermiş olabilirsiniz. Aslında, beklenmedik kararlar. Ama bu sizi kötü bir insan yapmaz. Daha iyi olmayı seçebilirsiniz. Kimse seni durduramaz."

"Benden başka kimse."

"Aynen öyle. Gerçekten düşünürseniz bu biraz aptalca."

"Söylemiyorsun. Bana nedenini söyle." Ağzının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor.

"Evet. Sen yetişkin bir adamsın, dolayısıyla daha iyi olmaya karar verebilecek tek kişi sensin. Senin yerinde olsaydım, her zaman böyle sert bir dış görünüme sahip olmayı çok yorucu bulurdum."

"Sizin gökkuşağı sıçma versiyonunuzun aksine mi?"

"En azından sonunda bir küp altın var." Ona sırıtıyorum.

"Gerçekleşmesi mümkün olmayan şeyler dilemeye başlama."

Elimi göğsünde gezdirip parmağımın kaslarında gezinmesine izin verdiğimde bir nefes veriyor.

Akıl sağlığım geçici olarak on bin metrekaresel malikaneyi terk etti. "Zaten oluyor. Değişiyorsun."

"Yanıldığını kanıtlamak zorunda bırakma beni."

Gülüyorum. "Daha kötü olmak için çaba sarf etmen gerekiyorsa, demek istediğimi kanıtlıyorsun."

"Seni uyarmaya çalıştım."

"Bana gece lambası alman artık benden kaçmak istediğini göstermiyor, değil mi?"

Gözlerinde okunamayan bir şey parlıyor. "Yine çılgınlıklarınla uyanmak istemedim."

"Doğru." Gözlerimi deviriyorum. Sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan ayak parmaklarımın ucunda durup dudaklarına hafif bir öpücük bırakıyorum. "Daha iyi olmayı seç."

Geri çekiliyorum ama Jax beni kendine çekiyor. Parmakları saçlarımda geziniyor ve beni öperken başımı yerinde tutuyor.

Boş ver onu. Öpüşmek onun yaptıklarını tarif etmek için çok basit. Jax beni yutuyor, dili bana sahip olmadan önce dudaklarımı yalıyor ve ısırıyor. Beni duvara doğru iterken kupalar başımızın üstünde şingirdiyor.

Vücudunu benimkine bastırıyor. Bu temas şehvetten başımı döndürüyor. Eli başımdan kalçama doğru ilerlerken dili benimkiyle savaşıyor,

elbisemi kaldırıyorum. Hayatımın en pervasız kararlarından birini vermeye kararlıyım ama buna engel olamıyorum.

Hayır. Daha çok durmak *istemiyorum*. Kalbim göğsümde çarparken ve klitorisim ağrıyacak kadar zonklarken olmaz. Jax'i istiyorum ve kendimi bu küçük ertelemekten mahrum edemiyorum. Vücudumu daha önce hiç olmadığı kadar titretiyor.

"Kahretsin. Seni her yerinden öpmek ve tadının düşündüğüm kadar güzel olup olmadığını kontrol etmek istiyorum." Dilini boynumdan aşağı doğru gezdiriyor.

Onu öpmek, ona dokunmak heyecan verici. İçimde akan bir adrenalin gibi.

Eli kalçamın içinde gezinirken bedenim titriyor. "Bu çok yanlış."

"Ama çok doğru hissettiriyor." Dudakları dudaklarıma dönerken beni susturuyor.

Parmakları iç çamaşırımı çekiştiriyor, tangamı aşağı indiriyor.

Parmakları yarığımıza sürtünerek benden bir nefes almamı sağlıyor. Avuç içi en hassas yerime doğru bastırıyor. Başparmağını klitorisime doğru iterek benimle dalga geçerken vücudumun içindeki basınç artıyor. Jax bir parmağını içime pompalarken iniltimi yakalıyor.

Onun dokunuşundan bu kadar hoşlanmamalıydım. Biraz sağduyum olsaydı, onu uzaklaştırır ve aramızda büyüyen bu şeyi sona erdirirdim. Bunun yerine, aramızdaki çekime teslim oluyorum, bitirmek istemiyorum.

Vücudumu istekten ateşler içinde bırakırken nasıl yapabilirim?

Bir tane daha eklemekten önce parmağını içime pompalıyor, içimi dolduruyor ve beni kızdırıyor. "Sadece parmaklarımla bile yanaklarının nasıl kızardığına bak. Acaba sikim içine girdiğinde ne kadar kırmızı görüneceksin?"

Diğer eli elbisemin askısını ve sütyenimin kapağını tek seferde aşağı çekerek göğsümü ona gösteriyor. Jax'in ağzı meme ucuma dolanmadan önce soğuk hava tenime çarpıyor.

Parmaklarının temposu arttıkça inliyorum. Dişleri bana sürtünürken başım geriye düşüyor. Acının ısırmasından hoşlanmamalıyım. Aklı başında hiç kimse sevmemeli. Ama Jax'in sunduğu her şeyi almak isteyen içimdeki dengesiz itkiyi inkâr edemiyorum.

"Benim için gel. Bunu istediğini biliyorum. Ve kahretsin, benim için parçalanırken nasıl görüldüğünü merak ederek deliriyordum."

Bacaklarım titriyor ama Jax beni ayakta tutuyor. Birkaç pompa daha ve parmaklarının en hassas noktama sürtünmesiyle

Zevke teslim olmak, zihnimi ve bedenimi istila etmesine izin vermek.

Jax bakışlarındaki sıcaklıkla bana bakıyor. Nefes alışım yavaşladığında, parmaklarını içimden çekip bir kez daha yarığımın izini sürüyor ve bana onun için ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyor. Ellerini temizlemek için banyoya gitme zahmetine girmiyor.

Hayır. Gösteriye devam ediyor, iki dövme parmağını yalayarak temizliyor. Onu görünce neredeyse bayılacaktım.

"Jax, Elena'yı gördün mü? Bana sana hemen bir şey sorması gerektiğini söyledi ama bir daha ortaya çıkmadı." Annesinin sesi çatırdıyor.

Oh, kahretsin! Korku, şehvetten kaynaklanan yüksekliği kovalarken vücudum dimdik duruyor. Jax bana gülümseyip göz kırptırıyor ve duvardaki hoparlöre doğru yürüyor.

Aman Tanrım. Kalp atışlarım yavaşlamıyor. Jax'in annesinin odada olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.

Jax bir düğmeye basarken bana göz kırptırıyor. "Birkaç dakika önce çıktı. Seninle çıkmadan önce çantasını almakla ilgili bir şeyler söyledi."

Onun bu versiyonu kim ve onu nasıl tutabilirim?

"Pekâlâ. O zaman odasına gireyim."

Bir elimi göğsüme koyup zavallı kalbimi kontrol ediyorum. "Aman Tanrım. Burada olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle hayır. Evin benim tarafına gelmiyorlar. En azından gençliğimde beni mastürbasyon yaparken yakaladıklarından beri."

Her ne kadar bu hikayenin devamı niteliğinde bir soru sormak istesem de odaklanmam gerekiyor. "Bunu ailenin evinde yapamayız."

"Ben onaylayıcı sözleri tercih ederim. 'Tanrım, bunu *yapabiliriz*, özellikle de ailenin evinde' gibi. Hadi, biraz yaşa." Jax gülüyor.

Yerden tangamı almak için hamle yapıyorum ama benden önce davranıyor. "Geri ver onu."

"Onlardan oldukça hoşlandım. Bir çift daha al." "Ne?

Kim iç çamaşırına bağlanır ki?"

"Ben. Bunu teslim olduğunuzun beyaz bayrağı olarak kabul ediyorum." "Neye? Deliliğine mi?"

Geniş gülümsemesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Benimle sözlü olarak tartışmana bayılıyorum." Doğuştan gelen odadan kaçma isteğine rağmen beni bir öpücüğe daha çekiyor.

"Jax, dur." Beni bir dakika daha öptükten sonra nefes nefese itiraz ediyorum.

"Gitseniz iyi olur çünkü annem size unutamayacağınız bir gün yaşatmak istiyor gibi görünüyor."

"Yani, bu hiç olmamış gibi mi davranacağız?" Suç mahallini gösteriyorum.

"Oh, hayır. Kesinlikle oldu. Ve tekrar olacak. Ve yine." "Kaderin seni sikmesine ne dersin?" Alay ediyorum.

"Kader beni becerirken, ben de seni becerebilirim."

ELENA

"I Yarın Caleb gelmeden önce seni yalnız yakalamak için can atıyordum ama Jax meşgul olduğunu söyleyip duruyordu. Sana çok çalıştığını söyleyen oldu mu?" Vera bastonuna tutunurken Londra'nın göbeğindeki küçük bir parkta gezintiye çıktık. Birden fazla mağazayı gezdikten sonra arabayı çağırmamı isteyip istemediğini sorduğumda beni başından savdı ve yürüyüş yapmak istediğini söyledi.

Vera yine tökezledikten sonra bizi bir banka doğru yönlendiriyorum. "Oturmamızın bir sakıncası var mı? Ayakkabılarım beni öldürüyor."

Bana bilmiş bir gülümseme sunuyor. "Evet, o sandaletler rahatsız edici görünüyor."

Bir ağacın altında otururken gülüyorum. "İnsanları kolay kolay bırakmıyorsun, değil mi?" "Bunun neresi eğlenceli? Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bir iki şey duydum.

Bu da bana senin de aynı şekilde olduğunu söylüyor." "Sanırım birini tanımak için biri gerekiyor."

"Gerçekten de. Oğlumu aylarca idare edebilen biri kesinlikle Nobel Barış Ödülü'nü hak eder. Söylesene, neden ona yardım etmek için bu işe girdin?"

Gözlerimi karşıımızdaki çimenlik alanda ebelemece oynayan bir aileye odaklıyorum. "Teklif ettikleri paraya ihtiyacım vardı."

"Büyükanne yardım etmek için, değil mi? Jax bize onun hasta olduğundan bahsetti." Başımı aşağı yukarı salladım.

"Ah, çok tatlı bir jest yaptınız. Senin gibi genç biri için de büyük bir fedakârlık."

"Ben büyürken o hep yanımdaydı. Her şeyimi ona borçluyum, bu yüzden en azından ona iyi bakılmasını sağlayabilirim." Çok geç olana kadar hatamı fark etmedim.

"Peki ya ailen? Avrupa'da mı yaşıyorlar?" Sakinleştirici bir şekilde konuşuyor.

Başımı ondan yana çevirirken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Hayır. Ailem ben küçükken vefat etti."

"Ah, canım. Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Jax bana hiç söylemedi." Titreyen eli bir anne edasıyla benimkini kavradı.

"O bilmiyor. Bu pek çok insanla paylaştığım bir gerçek değil."

"Bana güvendiğin için minnettarım, özellikle de acının bizi kendi içimize kapanmaya ittiği bir dönemde."

Birkaç dakika oturup insanları seyrettik. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve Vera'nın sessizliği bana onun da bilemeyeceğini söylüyor.

Vera kendi kendine gülüyor. "Biliyor musun, annemle babam tam bir pislik. Dürüst olmak gerekirse, tüm ailem çürümüş bir grup."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne oldu?"

"Jax'in babasıyla çıkmaya başladığımda beni aileden koparmakla tehdit ettiler. İlk başta, fakir bir aileden gelen Siyah bir adamla çıkmayı seçtiğim için isyan ettiğimi düşündüler. Annem İngiliz ve babam İsveçli, sanki bu onların zihniyetini haklı çıkarabilirmiş gibi. Zack ve benim aramda işler ciddileşince, kızlarının beyaz bir adamla çıkmamasını kaldıramadılar. Bu onların ırkçı kalplerinin inandığı her şeye ters düşüyordu."

"Gerçekten mi? Peki, ne yaptın?"

"Aileme cehennemde çürümelerini söylemeden önce kız kardeşlerime benimle irtibatta kalmalarını söyledim."

"Hayır." Ağzımı kapatıyorum.

"Orta parmaklarım da havada, eklemeliyim." Bana göz kırptıyor.

İçimden bir kıkırdama patlıyor. "Sen ikoniksin."

"Vintage Chanel gibi, sevgilim."

"Bunu nasıl pozitif tutabiliyorsun? Bana sırrını söyle."

"Neyin yerine? Teşhisimin içinde debelenmek ve hayatımdan nefret etmek mi?"

"Vay canına, öyle demek istemedim. Lütfen alınmayın." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım.

"Biliyorum, sadece takılıyorum." Omzunu omzuma vuruyor. "Ben hep böyleydim. Aklın maddeye üstünlüğü benim yaşam biçimim. Ben yapamam

Bana dağıtılan kartları değiştirebilirim ama elime yaklaşım şeklimi değiştirebilirim."

Tamam, Jax'in annesi bir poker referansı kullandı. Gözümde anında havalı bir puan kazandı. "Bu takdire şayan."

"Keşke bazı yanlarım oğluma da geçse." Vera'nın dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Benim yaşam tarzımla birlikte o da değişti ve bu kalbimi kırıyor. Onun için ekstra pozitif olmaya çalışıyorum çünkü başka türlü üstesinden gelebileceğini sanmıyorum."

"Onun da yapabileceğini sanmıyorum." Jax'in şu anda annesiyle her şeyi ele alış biçimine bakılırsa, annesinin özel olarak ne kadar acı çektiğini ortaya çıkarmasının onun için nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

"Görünüşüne rağmen o kadar kırılgan bir insan ki. Medya onun hakkında ne söylerse söylesin, bu çocuğun içi yumuşacık. Ama son birkaç haftadır daha iyi yönde değişti. Onu aradığımda daha az tedirgin oluyor ve tabii ki hepimiz biliyoruz ki bu sezon başını fazla belaya sokmayacak. Sanırım sizin sayenizde."

Ona gülümsüyorum. "Bu benim işim."

Başını iki yana sallıyor. "Bundan daha fazlası var. Bir iş kulağa olduğundan çok daha önemsiz geliyor."

Kaşlarını kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla çalışmak senin için kaderdi. İnsanlar hayatımıza özel nedenlerle girerler ve bence bunu keşfetmeniz gerekiyor."

Söylediklerini düşünürken sessiz kalıyorum.

Vera'nın titreyen elleri birbirine kenetlenir. "Tek istediğim oğlumun mutlu olması. Gerçekten, derinden mutlu olması. Yarışırken hissettiğinden daha fazlasını. Onun iyileşmesini ve büyümesini istiyorum ve sen de bu denklemin bir parçasısın."

Biri buna ne diyebilir ki? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Vera başka bir konuya geçerek beni sarsılan zihnimden kurtardı. Parkta bir saat boyunca her şey hakkında konuştuk.

Bir noktada, başlangıçtan bugüne hikayemi paylaşıırken ikimiz de ağlıyoruz. *Abuela* ve Elías dışında geçmişimi bilen ilk kişi o. Vera'da, geçici de olsa, umutsuzca istediğimi fark etmediğim o sakinleştirici anne duygusu var.

Banktan kalktığımızda Vera beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Cesur olduğun ve hayatının bir bölümünü benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Jax için yaptıklarını duyduğumda güçlü biri olmanı beklerdim ama sen çok daha fazlasısın. Oğlumun ihtiyacı olan her şey olduğun için teşekkür ederim. İçin

Genç yaşta çok şey kaybetmiş biri olarak dünyaya verecek çok şeyiniz var."

Vera ile geçirdiğim günün ardından Jax'in babası kendi aile yemeği versiyonunu planladı. Jax'in yanında mangal yapıyor, ikisi sohbet ederken Vera ve ben havuzun yanındaki masada oturup birlikte şarap yudumluyoruz. Günün her saati çalışan kendi personeline sahip olacak kadar parası olan bir aileden bekleyeceğim bir şey değil.

"Biraz daha şarap alabilirim. Bir bardak daha ister misin?" Vera boş bardağımı işaret ediyor.

"Elbette. Ama ben alabilirim." Yerimden kalkıyorum ama Vera titreyen elini omzuma koyuyor.

"Saçmalık. Siz bizim misafirimizsiniz. Sadece bir dakikamı alacak." Sandalyesinden kalkmak için bastonunu kullanır. Jax'in babası yardım etmeyi teklif eder ama Jax ona gitmesini söyler.

Jax bana doğru ilerliyor ve cam masaya yaslanıyor. "Bütün günü annemle mi geçirdin?"

"Daha çok geliyor. O inanılmaz." Boynumu büküp ona gülümsüyorum.

Bana sırtıyor, gözleri hoşuma giden bir şekilde parlıyor. "İyi cevap. Normal bir kız bir erkeğin ailesiyle tanışmaktan korkacağı için bu konuda bu kadar rahat olmana şaşırdım."

Zack ve Vera'yla ilk kez tanışmaktan korkmuyormuş gibi davranarak alay ediyorum. "Bu sadece hoşlandığın bir adamın ailesiyle tanışmak için geçerli."

Namı diğer Jax, ama bu bilgiyi ona itiraf etmem gerekmiyor.

Jax kalbine yakın bir noktayı ovuşturur. "Ben de benden hoşlandığını düşünüyordum.

Beni yaralıyorsun."

"Şey-"

Uzaktan cam kırıkları geliyor. Zack, Jax ve ben peşinden evin içine koşuyoruz. Bir başka cam patlaması sesi bizi bar alanına doğru itiyor. Vera yere bakıyor, kızarmış yanakları taze gözyaşlarıyla lekelenmiş. Tatlı şarap kokusu havada asılı duruyor.

"Kahretsin, tatlım, yaralandın mı?" Vera'yı tutmaya giden Zack'in spor ayakkabılarının altındaki camlar çatırdıyor.

"Hayır. Ne karmaşa ama! Herkes için eğlenceli bir zamanın içine ettiğim bir gün daha. Neden benimle kalıyorsun anlamıyorum," diye tersliyor.

Zack Vera'yı kaldırıyor ve dağınıklığın karşı tarafındaki bir bar taburesine yerleştiriyor. "Çünkü sensiz bir gün bile düşünemiyorum."

"Kes şu saçmalığı. Bu herkes için bir cehennem." Vera'nın gözleri kararıyor, normalde yansıttıkları sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyor.

Ani ruh hali değişikliği beni şok etti. Tıp dergileri Huntington Hastalığındaki ruh hali değişikliklerini tanımlarken bunu mu kastediyordu?

"Hayır. Bu iyi bir günde yaşanan zor bir an. Bu farklı bir şey." Zack onun kalçasını okşar.

Dikkatimi Jax'e yöneltiyorum. Zack, Vera'da herhangi bir yaralanma olup olmadığını değerlendirirken gözleri yüzündeki çatık kaşlarla eşleşiyor.

"Kahretsin, kesilmişsin. Gidip ilk yardım çantasını getireyim." Zack, Vera'nın ayağındaki yarayı kontrol ettikten sonra koşarak uzaklaşır.

"Ne oldu anne?" Jax ona doğru yürür ve titreyen elini tutar.

"Ne düşünüyorsun? İkiyle ikiyi bir araya getir."

Jax göğsümün derinliklerinde hissettiğim acılı bir ifadeyle bana bakıyor. Güvence vermek için ağzımı açıyorum ama başını sallayınca tekrar kapatıyorum.

Jax tekrar annesiyle yüzleşir. "Kazalar olur. Sadece bir şarap şişesi."

"Tek kaza benim normal bir hayat yaşayabileceğimi düşünmem. Bunun yerine ortalığı karıştırıyor ve etrafımdaki herkesi rahatsız ediyorum."

Jax nefesini içine çeker. "Anne, bu sen değilsin."

"Bu benim. En kötüsü de bu." Gözleri sulanıyor.

Onun savunmasızlığı karşısında kalbim sıkışıyor. Jax ve Vera'nın gergin anlarına bir yabancıнын bakmasına ihtiyaçları yok. Onlardan uzaklaşıyorum, ayrı bir koridora gelene kadar yavaşça geri çekiliyorum.

Dönüyorum ve sert bir bedene çarpıyorum. Zack'in elleri beni sabitlemek için kollarıma dolanıyor. Yüzünden tek bir damla gözyaşı akıyor. Bu iki adamın her gün yaşadığı sessiz acı beni umutsuzluğa sürüklüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Lütfen olanları görmezden gelin. Vera'nın zaman zaman ruh hali değişir. Onlarla gurur duymaz, bu yüzden sizden onun bu şekilde yıkıldığını görmemiş gibi davranmanızı istiyorum."

"Elbette. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Lütfen yiyecekleri kontrol eder misin? Eminim şimdiye kadar yanmışlardır ve ihtiyacımız olan son şey bir yangın."

Kabul ediyorum ve Zack bara doğru geri yürüyor. Ayak seslerim boş koridorlarda yankılanıyor. Düşüncelerimi gözden geçirirken bir yandan da gözümü izgaradaki yemekten ayırmıyorum.

Vera'nın hastalığıyla ilgili yaptığım araştırmada birçok doktor ruh hali değişimlerinden ve sinirlilikten bahsetti. Bu konuda okumak bir şey, ama kendi gözlerimle görmek bambaşka bir deneyim. Jax'in annesiyle ilgili kaygı ve stres yaşamasına şaşmamalı. Onun yerinde olsaydım, annemin kötüleşmesi karşısında çaresiz hissederek daha iyi durumda olacağımdan şüpheliyim.

Izgaranın kapanma sesi beni şaşırtıyor. Döndüğümde Jax'in gözlerinin bana baktığını görüyorum. Birkaç derin nefes alırken bakışlarındaki acıyı gizlemiyor. Kendimi sorgulamadan kollarımı beline doluyor ve onu sıkıyorum. "Annen için üzgünüm. Tanrım, bunu yaşamak ve her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ailende hiç kimse bunu hak etmiyor, en çok da annen."

Kolları benimkileri kopyalıyor, beni vücuduna daha yakın tutuyor ve çenesini başıma yaslıyor. "Keşke hasta olmasaydı."

"Ben de."

"Keşke bu ruh hali değişimleri olmasaydı. Beni rahatsız ettiği için değil, daha çok kalbini kırdığı için. Söylediği şeyler için daha sonra kendinden nefret ediyor. O olmadığını biliyorum ama yine de bazen sözlerini kişisel algılıyorum."

"Böyle hissettiğiniz için kimse sizi suçlayamaz. Bu sık sık olur mu?" Jax'in kucağından çıkmak için hamle yapıyorum ama kolları beni sımsıkı sarıyor.

"O kadar çok ki yakın zamanda ilaçlarını değiştirdiler. Hastalığının gülümsemeye gizleyemediği tek kısmı bu. O kafa yapısına girdiğinde, kendisiyle savaşıyor."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Kazandığım her bir avroyu bir tedavi bulunması için bağışlamak istiyorum." "Doktorların bulacağını düşünüyor musun?"

"Muhtemelen annem hayattayken değil."

Umarım Jax'te de aynı hastalık varsa, herhangi bir belirti ortaya çıkmadan önce bir tedavi keşfedilir. Böyle bir şeyi düşündüğüm için zihinsel olarak kendime vurdum.

Jax beni kucaklamadan bırakıyor ve birkaç nefes temiz hava almam için bana yer açıyor.

Ellerimin kendi aklı var, yanaklarına bastırıyor ve onu bana bakmaya zorluyor. "Benimle her zaman konuşabilirsin. Sana yardım etmek için buradayım."

"Sezon sonunda gitmen gerektiğinde ne olacak?" "Kalmak istersem ne olacak?"

JAX

"T Caleb onun mu? Öyle görünüyor ki..."
Elena kaşlarını kaldırarak cümlemi bitirmem için benimle alay ediyor.

"Saf," diye zorladım. Caleb'la ileri geri konuşmalarımız sırasında hiç masum görünmüyordu. Ama ona bir bakışım, önyargılı düşüncelerimin alev almasına neden oldu.

Papyon, pastel şort ve bot ayakkabı giyen sıska bir adamın sözde en büyük hayranlarımdan biri olması aklımı başımdan alıyor. Caleb'ın kel kafası taksi şoförüne veda ederken parlıyor.

"Bir kitabı kapağına bakarak yargılamayın," diyor Elena.

"Senin okuduğun türden porno kitaplarla, kesinlikle öyle."

"Onlara romantizm deniyor." Başını arkaya atıyor ve gülüyor.

Keşke açıkta kalan boynunun kıvrımını öpebilseydim. Dün odamda buluştuğumuzdan beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Elena'yı öpmek çok erotik. Farklı koşullar altında, tercihen üzerimde çok az kıyafet varken ya da hiç yokken tekrarlamak istediğim bir şey.

Tek bir tat yeterli değildi. Ona sahip olmak istiyorum, içine girerken adımı haykırıyor, ona her şekilde sahip olma ihtiyacımı pekiştiriyor.

Caleb evimin merdivenlerinden çıkarken şehvetimi bir kenara itiyorum. "Hoş geldin, Caleb. Ailem seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Lanet olası mega. Bu ev inanılmaz! Ve sen! Lanet olsun, Jax Kingston." Caleb boynuz çerçeveli gözlüğünün köprüsünü burnuna doğru itiyor. "Masum gibi görünüyor ama sonra ağzından *lanet* kelimesi çıkıyor.

"Çocuklar," Elena nefesinin altında fısıldıyor.

"İşte bu benim hayranım." Caleb'in hafta sonu çantasını ondan almadan önce ona göz kırpyorum.

İçeri girdik ve yeni misafirimizi ailemle tanıştırdım.

"Çık dışarı. Bana Kral Kobra'yla da tanışacağımı söylemediler!" Caleb'in sesi girişimizin duvarlarında yankılanıyor.

Babam Caleb'in sıkması için elini uzatırken gülüyor. "Bu lakabı uzun zamandır duyduğumu söyleyemem."

"Lütfen. Sen gelmiş geçmiş en hasta boksörlerden birisin. Babamın VHS kasetinde eski dövüşlerinden bazılarını izledim."

"Evlat, sadece bu cümlele bile beni yaklaşık yirmi yıl yaşlandırdın." Babam küçük hayranımı selamlamak için anneme biraz yer veriyor.

"Sizi evimizde ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Elena bize Jax ile vakit geçirmek istediğini söylediğinde seni davet etmek *zorunda kaldık*. Jax'in en büyük hayranı için her şeyi yaparız."

"Şimdiye kadarki en iyi seçim." Caleb, Elena'ya beşlik çakıyor.

Burnunun kırışması beni güldürüyor. "Yarını bekle. Elena senin için harika aktiviteler planladı."

"Evet!" Caleb yumruğunu havaya kaldırır.

Ailem tüm akşam yemeğini Caleb'i tanımakla geçirdi. Adamın biraz asi olduğu ve birkaç kez hastane odasından kaçma girişiminde bulunduğu ortaya çıktı.

İyi anlaşıcağız gibi görünüyor.

Caleb'in uygun gördüğüm birçok özelliği var.

Şakalar yapar ve akıcı bir şekilde alaycı konuşur. Eğlenceleri arasında yarışlarını izlemek, yeni müzikler için internette gezinmek ve hastane hemşireleriyle flört etmek var. Başka bir deyişle, tam benlik bir arkadaş.

Çocuğun bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi var. Bir bilgilendirme toplantısı sırasında yanımda oturmasına izin verdikten ve onu bir sponsor etkinliğine götürdükten sonra hala daha fazlasını yapmak istiyor.

Elena onun enerjik olduğunu çünkü idolüyle vakit geçireceği için heyecanlı olduğunu söylüyor.

Ben. Bir put. Tanrı hepimize yardım etsin.

"İşte kaskın." Caleb eski F1 aracına ağzı açık bakarken güvenlik ekipmanını ona uzattım. Mürettebat bizi gridde bırakıp

Yarışa hazır olduğumuzda takım telsizinden bize yol gösterecek.

"Gerçekten bunları mı kullanacağız? Aman Tanrım."

Kıkırdıyorum. "Elena'nın bizim için planladığı şey bu."

"Lanet olsun, onu öpmek zorunda kalabilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ifadeyi değiştirmek ister misin?"

Yanakları kızardı. Görünüşe göre yeni arkadaşına aşık olmuşum. "Ee, siz ikinizin nesi var? Çıkıyor musunuz?"

"Hayır."

"Sikişmek mi?"

"Hayır." Gözlerimi

deviriyorum. "Öpüşmek

mi?"

"Yirmi soruluk turun bir sebebi var mı?" Ellerimi yarış takımımın ceplerine sokuyorum ve arabama yaslanıyorum.

Caleb sırtıyor. "Oh, evet. Kesinlikle öpüşme. Güzel." Yumruğunu vurmam için bana uzatıyor. Elena hakkındaki konuşmayı yalnız bırakmasını umarak ona anını yaşatıyorum.

"Peki, ne zaman öpücükten daha fazlasına geçeceksin?"

Merakını giderme çabam da boşa gitti. "Biliyor musun, belki de yarış pisti yerine basın odasına gitmeliyiz. Sorduğun sorularla, bundan daha çok keyif alabileceğini hissediyorum."

Caleb kaskı kafasına geçirirken homurdanıyor. "Sinirlenmene gerek yok. Sadece merak ediyorum."

"Daha az merak, daha çok adrenalin, lütfen."

"İnanın bana, kalbim göğsümde doktorumun endişe verici bulacağı bir hızda çarpıyor."

Gülümsemem düştü. "Bu kötü bir şey mi? Belki de bunu yapmamalıyız."

Caleb eldivenli eliyle beni başından savıyor. "Oh, lütfen. Yıllardır bu günü bekliyordum!"

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Kanser berbat bir şey ama en azından Make-A-Wish Vakfı bu yolculuğa değmesini sağlıyor."

"Özür dilerim dostum. Bunu hak etmeyen iyi bir adam olduğunu söyleyebilirim."

En iyileri genellikle bunu yapmaz. Bu benim defalarca öğrendiğim bir ders.

"Teşekkür ederim. Ama sonuçta seninle tanıştığım için hayatımdan nefret etmiyorum. Kanser solgun kıcıımı emebilir."

Ona küçük bir gülümseme fırlatıyorum. "Neşeli kalmanın sırrı nedir?" "Yarının garantisi yok, o yüzden bugünü kendime kaltak edinebilirim."

İçimden gelen iğrenç kahkahaya engel olamıyorum. Caleb gibi hastalığının onu tanımlamasına izin vermeyen birine hayran olmamak elde değil. Onun tüm sırlarını öğrenmek ve kendi hayatıma uygulamak istiyorum. Belki ben de onun gibi cesur olsaydım, bilinmeyenden kaçan, endişeli bir enkaz olmazdım. "Annem ve senin gibi her şeye rağmen yüzünde gülümsemeyi eksik etmeyen insanlara hayranım."

"Annen mi? O da mı kanser?" Caleb'in çenesi düşer.

Kahretsin. Ne boktan bir durum. "Hayır. Gitsek iyi olur." Caleb'in arabasını işaret ederek sessiz bir şekilde gitmemizi istiyorum.

Beni görmezden geliyor. "Annenin bir sorunu mu var? Bana güvenebileceğini biliyorsun çünkü sırlarını açıklamaktansa bir kemoterapi seansına daha girmeyi tercih ederim."

"Tereddütümün nedeni güven değil."

Hayır. Bu, kendi tıbbi cehenneminden geçmiş ve yine de gülümseyen biri tarafından test yaptırmadığı için yargılanmakla ilgili. Kendi korkaklığımı sorgulamadan Caleb'a bakamıyorum.

"Hayır, ama her halükarda bunu bilmeni istiyorum. En azından annen iyi mi?"

İç çekiyorum. Caleb'in dudaklarının büzülmesi ve gözlerinin kısılması, ne kadar istesem de bu konuyu kapatmayacağını gösteriyor. "Annemde Huntington hastalığı var. Kanserle aynı şey değil ama onun da prognozu çok kötü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm dostum." Caleb ince elini omzuma koydu. "Kanser olmayabilir ama bu senin kendi cehennem. Tüm ölümcül hastalıklar içimizde aynı ağırlığı taşır."

Caleb'in annemin hastalığının benim için oluşturduğu kalıtsal risk hakkında bir fikri varsa bile bunu açıklamıyor. Ve bunun için minnettarım.

Kendimin bu küçük parçasını Caleb ile paylaşmak bir ilerleme gibi hissettiriyor. Caleb ile bir hafta sonu geçirmek, ölümcül bir hastalıkla yaşamak hakkındaki bazı düşünce ve inançlarıma meydan okudu. Kanser olduğunu bilmesine rağmen hayata bakış açısı benim endişelerimi yersiz kılıyor. Ben de onun gibi korkusuz olmak istiyorum. Ya her zaman Caleb gibi biriyle zaman geçirmem ve hayata farklı bir perspektiften bakmam gerekiyorsa?

Belki de kader her zaman acımasız bir şerefsiz değildir.

"Peki, Elena. Söyle bana, benimle çıkman için ne gerekiyor?" Caleb oturma odamdaki kanepede Elena'nın yanına oturdu.

Bir anda içimde bir sahiplenme dalgası belirliyor. "Ayrıca yasal yaş sınırında olman gerekmiyor mu?"

"Ah, dostum. Yaş sadece bir sayıdır."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Hapse girmeden önce hep böyle derler." Elena kahkahasını avucunun arkasına saklıyor.

"Hadi, akşam yemeğine ne dersin?" Caleb kaşlarını sallayarak

On

u. Elena başını sallar.

"İkimiz de seni yemeğe çıkaracağız," diye ağzımdan geçiriyorum. Caleb gözlerini kısarak bana bakıyor, belli ki mutsuz. "Biz mi?"

"Elena'yı yemeğe davet edeceğiz."

"Dostum, gerçekten mi? Gök gürültümü çalmanın yolu." "Reddedilmekten iyidir."

Caleb omuz silkiyor, pes ediyor. "Tamam, ben varım. Elena, en güzel elbiseni giy.

ve mücevherler."

"Randevularda genellikle önce evet denmesi gerekir." Elena'ya bakıyorum, söylemesi için cesaretlendiriyorum

Hayır.

Caleb onun önünde diz çöküyor. "Lütfen, Meksikalı Elena Gonzalez City, seni bir randevuya çıkarma lüksünü bana teklif eder misin? Tercihen Kingston'ın parasıyla çünkü yeni bir çift Yeezys aldıktan sonra aylık harçlığım bitti."

Caleb onun elini tutup öperken Elena gülüyor. "Elbette. Senin için her şeyi yaparım."

Keşke ben Elena'yı tek başıma dışarı çıkarırken Caleb da gidip bir yerlerde düzüşebilseydi. Benimle çıkmaya evet deme olasılığının sıfıra sıfır olduğunu görünce, bu arzuyu bir kenara itiyorum.

Kendimi istediğim şeyden mahrum etmekte iyiyimdir. Ve Elena ile daha fazlasını istiyorum.

En rahatsız edici düşünce de bu değil mi zaten?

Caleb giyinip kuşanmamızı isterken şaka yapmıyordu. Bir saat sonra takım elbise giymiş ve papyon takmış olarak geldi.

Ona inanamayarak bakıyorum. "Bunu cidden çantana mı koydun?"

"Tabii ki. Bir centilmen ne zaman takım elbiseye ihtiyaç duyacağını asla bilemez." "Bu yüzyıldan olduğuna emin misin?"

Topuk sesleri dikkatimizi merdivenlerin başına çekiyor.

Elena yeşil elbisesinin eteklerine tutunuyor. Merdivenlerden aşağı iniyor, elbise kıvrımlarına en iyi şekilde yapışıyor. Ağzımı sulandıran, sikimi hoplatan, *onu becermek için her şeyi yapacağım* türden.

Öksürüyorum ve Caleb'a dirsek atıyorum. "Ona ne kadar güzel görüldüğünü söyle."

Bana gözlerini deviriyor. "Amatör. Ben daha iyisini yapacağım." Koltuğun arkasına geçti ve bir düzine uzun saplı gül çıkardı.

Küçük pislik beni geçmeye çalışıyor. Elena'nın çiçekleri görünce gözlerinin ışıldamasına biraz sinirlensem de Caleb'ın düşünceliliğinden etkilendim. Açıkçası, oyunumu hızlandırmam gerekiyor.

"Bu çok tatlı." Elena Caleb'a göz kamaştırıcı bir gülümseme vermeden önce buketten derin bir nefes alıyor.

Tamam, çocuğa biraz puan vereceğim, bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyor.

Yumuşak kahverengi gözleri benimkileri buluyor. Parlak ve güzel, biraz da yaramaz. Benim tarzım bir kız.

Caleb eski bir cep saati çıkarır. "Yola çıksak iyi olur. Rezervasyon saat sekizde." Elena'ya dirseğini uzatıyor ve Elena tavana doğru gülüyor.

Onun mutluluğu midemi bir kedi gibi sıkıyor. Elena özenle yerleştirdiğim bariyerlerimi yavaş yavaş aşılıyor ve bu sefer bunun için üzgün olduğumu söyleyemem.

Kiralık araba bizi hesabı gördükten sonra yetişkin bir adamı ağlatacak pahalı bir restorana bıraktı. Elena'nın beğenmesini beklediğim bir şey değildi ama Caleb daha önce hiç elli dolarlık biftek yemediğini iddia etti. O serserinin hayatında en azından bir kez en iyinin en iyisini yemeden gözetimimden ayrılmasına izin vermeyi reddettim.

Bir hostes bizi bir köşeye oturatarak mahremiyetimizi sağlıyor. Caleb, tuvaleti kullanmak için izin istemeden önce Elena'nın oturmasına yardım etti.

"Bu biraz fazla değil mi sence de?" Elena menüsünden başını kaldırıp bana bakıyor.

Bir otuzbirci gibi, mumun gözlerini nasıl parlattığına odaklanıyorum. "Sanırım öyle, ama bu onu mutlu edecek. Bizi annesine ispiyonlama ama ona biraz şarap da vermeyi planlıyorum."

Yumuşak bir kakhaha atıyor. "Sen çok fazlasın."

"Bunu ona hayatının hafta sonunu planlamak için elinden gelenin fazlasını yapan kız söylüyor. Burada rekabet etmeye çalışıyorum."

"Gerçek bir baloya katılamayacakları için ona ve arkadaşlarına birkaç hafta içinde bir balo planladın. Rekabet edemeyecek olan *benim*."

"Yine de muhtemelen bu randevuyu en sevdiği şey olarak sıralayacak. Bunun için seni tamamen sağdı."

Yanakları pembenin en güzel tonuyla kızarıyor. "Eğer bu onu mutlu edecekse, ben varım."

"Kendi iyiliğin için fazla özverilisin."

Başını soru sorar gibi eğiyor ama Caleb sözümüzü kesiyor. "Peki, burada bir içki almak için ne gerekiyor?"

Elena gülüyor. Mezelerimizi sipariş ediyoruz ve ben sözümü tutarak Caleb'in ara sıra birkaç yudum içmesi için fazladan bir şarap kadehi istiyorum. Kısa süre sonra yemeklerimiz geliyor ve hepimiz yemeğe yumuluyoruz.

"Biftek umduğun kadar iyi mi?"

"Bir daha nasıl hastane yemeği yiyebileceğimi bilmiyorum." Caleb ağzına bir çatal dolusu yemek daha atarken gözlerini kapatıyor.

"Peki ya sen?" Elena'nın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Muhtaç bir göt deliğine dönüşüyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. *Biri-herkes-lütfen* durdurun.

"Süslü restoranlardan pek hoşlanmam ama burası kesinlikle abartıldığı kadar var." Dudakları çatalının etrafını sararken kirpikleri titreyerek kapanıyor.

Dudakları sikimin etrafındayken de aynı şekilde görüneceğini hayal ediyorum. Beni öğürme noktasına getirirken saygılı ve baştan çıkarıcı.

Gözlerimi kaçırıyorum ve pantolonumu düzeltiyorum. "Ben de bunu duymaktan hoşlanıyorum. Yine de ızgarada iyi biftek pişirebilirim, yani en azından yarışta işler yolunda gitmezse bu avantajım var."

"Yemek mi yapıyorsun?" Caleb koltuğunda geriye yaslandı.

"Tabii ki. Büyürken Jackie ile vakit geçirmeyi severdim. Bildiğim her şeyi pişirmeyi bana o öğretti."

"Vay be." Elena bana bakıyor.

"Hangi güzel yemekleri pişirebilirsin? Jax'in sana gününü göstermesine izin verme." Caleb çatalıyla onu işaret ediyor.

"Çoğunlukla Meksika yemekleri, bilemezsiniz."

"Eğer guacamole dersen, gitmene asla izin vermeyebilirim." Elena kıkırdıyor. "Ve ev yapımı tortilla cipsi."

"Sen mükemmel bir kızsın. Bu gece benimle evlen. Sen yemek yap, ben temizlik yapayım. Cennette yapılmış bir eşleşme." Ona gülümsüyor.

Yüksek sesle kahkaha atarken başını sallıyor. "Ne kadar tatlı olsan da parmaklıklar ardında bir hayatla ilgilenmiyorum. Üzgünüm."

"İkinizle de geçireceğim zaman bitmeden önce son bir isteğim var." Caleb papyonuyla oynar.

Ona bir bakış attım. "Striptiz kulüpleri söz konusu değil."

Elena nefessiz kalır. "Aman Tanrım, Jax, kes şunu. Onu utandırıyorsun."

Caleb çenesini daha yukarıda tutuyor. "Dövme yaptırmak istiyorum." Ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Ama daha on altı yaşındasın."

"İlk dövmesini aynı yaşta yaptıran birinden bunu duymak paha biçilemez."

"Bu farklı. Benim onayım vardı."

Caleb kel kafasını ovuşturuyor. "Annem de aynı fikirde olacaktır."

Gözlerim Elena'nınkilere takılıyor. "Ne dersin? Benden son dileğini **y e r i n e** getirelim mi?"

"Daha iyisini istemezdim." Bana doğru attığı gülümseme kalbimin göğsümde garip bir şekilde sıkışmasına neden oluyor.

Kahretsin.

Aşık olmak istemiyorum ama kahretsin ki onun gülümsemesi bu kazaya değmez.

ELENA

Caleb kesinlikle Jax'e aşık. Jax'in Caleb'e karşı ilgili ve nazik olmasını beklerdim ama o hayranlarına F1'in en iyi yönlerini yaşatmak için her şeyin ötesine geçiyor. Dövmeli adam

Düşüncelerim bana onun dünyadan sakladığı tatlı bir yönünü gösterdi.

Ben Caleb için eski F1 arabalarıyla sahte bir yarış planlarken, Jax başka geziler planlamak için elinden geleni yaptı. Sürpriz bir öğle yemeği sırasında Caleb'ı Liam ve Noah ile tanıştırdı. Akşam yemeğimiz bile, beni dışarı çıkarma kisvesi altında olsa da, aslında Caleb'ın Jax ile son gecesini unutulmaz kılmak içindi.

Kısacası, Jax o kadar bayıltıcı ki, hafif bir esintide bile düşebilirim.

Yemekten sonra Jax dükkanını açması için dövmecisini ararken ben de Caleb'in annesini arayıp kararını onaylayıp onaylamadığını kontrol ediyorum. Planı destekleyen imzalı bir onay formunun taranmış bir kopyasını bana e-posta ile gönderdi.

Araba yolculuğunun çoğunu ikisinin F1 dedikodularını ve istatistiklerini tartışmalarını dinleyerek geçiriyorum. Bu hafta Jax'te farklı bir şeyler var. Dilini boğazıma sokup beni boşalttığı son olaydan bahsetmiyorum bile.

Mutlu görünüyor. Daha önce onda görmediğim gerçek bir mutluluk. Londra'da zaman geçirmek mi onu daha rahat hissettiriyor yoksa F1'in baskılarından uzaklaşmak mı bilmiyorum.

Bir yanımda her şeyin ters gitmesini bekliyor. Ama daha büyük bir parçam - aptalca umutlu bir parçam - sezonun geri kalanında böyle kalıp kalmayacağını merak ediyor.

Tanrım, umarım öyledir. Jax'in bu versiyonunu gün geçtikçe daha çok seviyorum.

Arabamız modern bir vitrinin önünde durdu ve düşüncelerim sona erdi. "Hazır mısın?" Caleb arabadan inerken bana elini uzatıyor.

"Bu çılgınca bir fikir." Uzattığı elini tuttum.

"En iyileri böyle başlar." Elimi bırakmadan önce bir öpücük veriyor.

Cidden, bu adam bu hareketleri nereden öğrendi bilmiyorum ama her geçen saat cazibesini artırıyor. Tüm bu gösteriyi çok komik buluyorum.

Dövmelerle asla bağdaştıramayacağım şık bir ofise giriyoruz. Modern bir avize tepemizde asılı, sıcak bekleme odasını vurguluyor.

"Burası harika bir yer," diye fısıldıyorum Jax'e. Gözlerim siyah düğmeli gömleğinin kollarına yapışmasına, geçen gün tutunduğum kasları vurgulamasına takılıyor. Dilimi üzerinde gezdirmek istediğim kaslar.

Jax'in parmakları göz kırpmadan önce çenemi kaldırıyor. *Yakalandım.* Sol tarafımızdaki vurgulu duvarı taramadan önce yanaklarım kızarıyor.

"Duvar kâğıdı Alan'ın yaptığı desenlerden oluşuyor. Belki yeterince uzun süre bakarsan benimkilerden bir iki tane bulabilirsin." Jax omuz silkiyor.

"Yok artık! Bu inanılmaz." Caleb ve Jax evrakları incelerken ben de farklı desenleri kontrol ediyorum.

Tasarımların içinde kayboluyor, sahibinin yarattığı renk ve sanat karışımını seviyorum. Parmaklarım tanıdık gelen bir yılanın üzerinde geziniyor. "Bir tane buldum!"

"Bana öyle bakarken daha ürkütücü görünüyor." Jax yanıma doğru yürüyor, vücudundan sıcaklık yayılıyor.

Hiç düşünmeden elini çekiyorum. Sanki biri tenime bir maytap tutuyormuş gibi içimde bir elektrik dalgası yükseliyor. "İskelet kemikleri arasında sürünen yılan onu ürkütücü yapan şey."

Kendisine dokunan elime bakıyor. "Neden?"

"Hastalıklı bir şey."

Dudakları kısıldı. "Babamın şerefine aldım."

Ve şimdi bok gibi hissediyorum. "İsteyerek yapmadım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sana takılıyorum. Caleb'in dediği gibi, Kral Kobra eskiden canlarına okurdu. Bu benim ona bir övgüm."

"Peki ya kemikler?"

Jax'in parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Bu daha çok belalılıkla ilgili bir şey. Sen anlamazsın."

"Ne kadar belalı olduğunu kanıtlamak için dövmeğe ihtiyacı olan son kişi sensin."

Başını bana doğru eğdi. "Bu bir iltifat mıydı?"

Sırıtırken gözlerini deviriyorum. "Onlara alışma."

"Jax, sevgilime asılmayı bırak. Hadi gidelim!" Caleb koridordan bize el sallıyor.

Jax bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama elini çekiştiriyorum. Caleb'i Jax'in dövmecisi Alan'ın malzemelerini yerleştirdiği arka odaya kadar takip ediyoruz.

Alan derisini hazırlarken Caleb ana koltuğa yerleşiyor. Jax ve ben sıkışık köşede yan yana oturuyoruz. Vücudum onun yakınlığının farkına varıyor, bacakları benimkilere sürtünüyor.

Jax parmaklarını tekrar benimkilerle birleştirdiğinde arzu karnımı çekiştiriyor. Başparmağı elimin ince kemikleri üzerinde geziniyor ve tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

"Gerçekten istediğin bu mu, dostum?" Jax, Caleb'in dövmesinin taslağına bakar.

"Evet."

Jax gülümsemeye çalışarak Alan'a başını sallıyor. "Çocuğa istediğini ver."

Caleb acı içinde oturuyor ve Alan mektupları mürekkeplerken şakalar yapıyor. İşlem oldukça kısa sürüyor. Yeni arkadaşımız kolunun iç kısmında, genellikle kan aldığım yerde bulunan dövmesini gösteriyor.

Onu incitmemek için kırmızı derinin etrafını çiziyorum. "'Yağmur yoksa, çiçek de yok.' Senin yaşında biri için ilginç bir seçim."

"Annemin en sevdiği alıntı."

"Peki ya yer?" Bir damara dokunuyorum.

"Bir sonraki kemoterapi seansım sırasında bakabileceğim güçlü bir şeyin olmasının iyi olacağını düşündüm." Caleb'in cevabı görüşümün bulanıklaşmasına neden oluyor.

Bana titrek bir gülümseme fırlatıyor. "Benim için ağlama, aşkım. Kurabiye böyle ufalanır."

"Hey, ona taktığım lakabı çalma." Jax bir kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekti.

Jax'in basit sahiplenme duygusu kalbimin fazla mesai yapmasına neden oluyor. "Sanırım hepsi bu kadar." Alan malzemelerini toplamaya başladı.

"Bekle," diye ağızından kaçırdım. "Dövme yaptırmak istiyorum."

"Dövme mi yaptırmak istiyorsun? *Sen* mi?" Jax'in

kafası geriye gider. "İnanması bu kadar zor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye ekliyor Caleb.

Alan'a dönmeden önce alay ettim. "Ben küçük bir tane istiyorum."

Jax kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bundan emin misin?" "Evet."

Jax omuz silkiyor ve Caleb'le birlikte odanın diğer ucuna oturuyor.

Bana daha fazla soru sormadığı için minnettarım çünkü sinirlerimin bozulmasından korkuyorum. Alan'a istediğim tasarımı ve nerede istediğimi gösteriyorum. Başkalarına çocukça ve aptalca gelebilir ama benim için istediğim her şeyi simgeliyor.

kendimin kırık parçalarını kucaklarken olacağım.

Alan bana kaşlarını çattı. iPad'ini çıkarıyor ve ona gösterdiğim fotoğrafın aynısı olacak şekilde tasarımı çiziyor.

"Mükemmel."

"Ve iki kez kontrol etmek için, burada mı istiyorsun?" Orta parmağımın yıllar öncesinden kalan sivri bir yara izinin olduğu tarafına dokunuyor.

"Aynen öyle." Alan'a elimi uzatıyorum ve o da transfer kağıdıyla çalışmaya başlıyor.

Deriyi hazırlıyor. Vızıltı sesi duvarlarda yankılanıyor. İğne derime değdiğinde irkiliyorum, beklenmedik acıyla tıslıyorum.

Alan kaşlarını çatar. "Özür dilerim. Canım yanacak."

"Caleb irkilmedi bile. Bu nasıl mümkün olabilir?" Gözlerim odadaki tüm erkekler arasında g i d i p g e l i y o r .

"Bana her zaman iğne batıyor." Caleb omuz silkiyor.

Jax en tatlı hareketiyle Caleb'in omzunu sıkıyor. Jax'in Caleb'e bakışı bir an için acımı unutturuyor. "Seni tanıdığım en sert adam yapan şey de bu."

Caleb, Jax gelmiş geçmiş en komik şeyi söylemiş gibi güler. Jax karşılık olarak gülmeyince Caleb'in kaşları birbirine yapışır. "Oh, ciddi misin?" Sesi şaşkınlığını yansıtıyor.

"Elbette. Senin başına gelenlerle uğraşıp da her gün gülümsemeye devam eden her insan benim gözümde bir baş belasıdır." Jax Caleb'in omzunu bırakır.

"Vay be. Bana tüm hisleri veriyorsun." Caleb gözlüklerini yeniden ayarlar. Jax başını sallar. "Ben ciddiyim. Bazı açılardan seni örnek alıyorum."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Caleb'in ziyaretinin Jax'i bu kadar etkilemesini beklemiyordum, ancak Jax'in her gün kendi mücadeleleriyle savaşan biriyle bağlantı kurmasına minnettarım. Caleb kendini güç ve pozitiflikle taşıyor ve bence bu Jax'in zamanla öğrenebileceği bir şey.

"Şey, uhm, teşekkürler." Caleb yeni dövmesine bakarken yanakları kızarıyor.

Jax sandalyesini bankın yanına çekiyor ve boşta kalan elimi tutuyor. "Parmak dövmeleri diğerlerinden daha çok acıtır. Ne zaman canın acısa elimi sık. Bildiğinden çok daha kısa sürede geçecek."

Zihnim yanma hissinden ziyade onun dokunuşuna odaklanıyor. "Vay canına.

Tüm vücudunuzu bunlarla nasıl kapladınız?"

"Acı sadece geçicidir." Jax sıkı bir gülümseme sunar.

Alan işine geri dönüyor. Jax'in eline bir can simidi gibi tutunuyorum, başparmağının tenime yatıştırıcı bir şekilde sürtünmesine odaklanıyorum. Ben Jax'in büyüüne kapılmışken Caleb Alan'la sohbet ediyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve bana baktığını fark ediyorum. Arkamı dönme dürtüsüyle savaşıyor, kendimi o ana bırakıyorum. Vücudumun üzerinde dolaşırken gözleri kararıyor, tekrar benimkilerle buluşmadan önce göğsümde oyalanıyor.

Bu gece yeşil elbiseyi seçtiğim için bana git. Bana attığı bakış, straplez sutyeni daha da değerli kılıyor.

"Siktir. Sen gerçekten başka bir şeysin. Hem için hem de dışın çok güzel, ki bunu söylemek acı verici derecede klişe." Elimi yüzüne götürüyor ve dudaklarını kırılğan kemiklere bastırıyor. Tenimi yoklayan iğneden ziyade ona verdiğim tepkiye odaklandığımda bedenim arzuyla yanıyor.

Sahte bir tiksintiyle burnumu kıvırıyorum. "Flört etme yeteneğinden yoksun olduğunu kim bilebilirdi?"

"Çünkü kadınlar kucağına düştüğü için genellikle bunun için çalışmak zorunda kalmıyor. Ona parasının karşılığını ver," diyor Caleb iğnenin vızıltısı üzerine.

"Bu çocuk ne zaman susması gerektiğini biliyor mu?" Jax nefesinin altında mırıldanıyor.

"Hayır. Bir yaşındayken konuşmaya başladım ve hiç durmadım. Annem beni ağızlık almakla tehdit etti."

Alan bana banktan kalkmam için onay veriyor ve Jax ile geçirdiğim anı sonlandırıyor. "Daha önce o filmde bir istek almamıştım."

Annemle babamın öldüğü geceden kalma yara izini örten alaycı alakarga iğnesini değerlendirirken görüşüm bulanıklaşıyor. Duygularımı gizlemeye çalışıyorum ama Jax elimi tutuyor ve zarif dövmeyi değerlendiriyor.

"İlk dövme için ilginç bir seçim."

"Büyük bir Katniss Everdeen hayranısın sanırım?" Caleb omzunu benimkine çarpıyor.

"Hmm." Tam tersi. Ama babamla ilgili son anılarımdan biri olduğu için bu hikâyeyle aramdaki bağı görmezden gelemem.

Jax banktan kalkmama yardım ediyor.

"Senin için bir şey var mı, dostum?" Alan iğneyi Jax'e doğrultuyor. O da başını sallıyor. "Hayır. Bugün iyiyim."

Jax dövme için ödeme yapma isteğimi görmezden geliyor. Her şeyin masrafını karşılıyor ve bizi çıkışa götürüyor. Hepimiz duruyoruz, yağın yağmura bakıyoruz, görünürde arabamızı bulamıyoruz.

"Kahretsin. Şoförü kontrol edeyim." Jax cep telefonunu çıkarıp içeri girdi ve bizi tentenin altında bıraktı.

"Hey, Caleb, hiç yağmurda dans ettin mi?" Başını sallar. "Hayır."

"Birkaç dakikalığına yağmurun altında kalmanızın bir sakıncası var mı?"

"Düşünce tarzını seviyorum. Ayrıca, bir bayana asla hayır demem."

İşılıyor.

Elini tutuyorum ve onu fırtınanın içine sürüklüyorum. Ben telefonumda rastgele bir şarkı çalarken yağmur tenimize çarpıyor. Caleb elimi tutuyor ve beni etrafında döndürüyor.

Caleb'in kendini bu şekilde ifşa etmesi pervasızca mı? Evet.

Kendi kar küresi anına layık mı? Kesinlikle.

JAX

Islak saçları yüzüne yapışmış olmasına rağmen gülümseyen Elena'dan gözlerimi alamıyorum. Bir insandan çok boğulmuş bir kediye andırdığı için o anda bana çekici gelmemeliydi. Caleb ve Elena yağmurda dans ediyor, y a n ı m d a k i pencereyi tıkırdatan gök gürültüsüne rağmen gülüyordum.

Gülümsemesi oksijenimi alıp götürüyor. Dudaklarına, gülüşüne ve aradaki her şeye sahip olurken onu kendim için çalmak istiyorum.

Caleb onu bir çemberin içinde döndürürken Elena karanlık gökyüzüne doğru gülüyor. İkisi de fırtınanın ortasında birlikte korkunç bir şekilde dans ederken etraflarındaki her şeyi görmezden geliyorlar.

İçimde bir şeyler kopuyor. Elena ile daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Daha fazla çalıntı an ve yoğun öpücükler. Daha fazla onun bulmacaları bitirmek için çabalamasını ve benim sessizce ona yardım etmemi.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan uzak durmak imkansız. Sadece inkar edilemez kimyamız yüzünden değil. Ona karşı duyduğum çekimi, akıl sağlığım ve arzularım arasındaki bu sonsuz çekişmeyi inkar etmek aptalca. Farklı olmak istiyorum, onun için hayat yolumu değiştirmek istiyorum.

En önemlisi, onunla normal olmak istiyorum.

Bu birbirimize duyduğumuz çekimle ilgili değil, daha derin bir şey. Artık görmezden gelemeyeceğim bir şey.

Elena'yı istiyorum ve başka türlü davranmaktan bıktım.

Bir saat boyunca yatakta dönüp durduktan sonra, bir bardak su içmek için mutfığa doğru ilerliyorum.

Çalan piyanonun hafif sesi beni oturma odasına doğru yönlendiriyor. Annem bugünlerde nadiren piyano çalıyor ve onu çocukluğumdaki gibi babamın yanında piyano çalarken yakalamayı çok isterdim. Onun yerine Elena'yı loş oturma odasında görünce şaşıyorum.

Elena piyano sehpasında tek başına oturuyor ve sırtı bana dönük. Yiruma'nın "River Flows in You" şarkısını tanıyorum ama sesi kapalı.

Elena kolunu yüzünde gezdiriyor ve müzik yüzünden burnunu çekiyor.

Ona doğru tereddütlü bir adım attım. "Piyano çaldığını bilmiyordum."

Sarsılıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve telefonunu müzik rafının üzerinde, YouTube'dan bir melodi çalarken buluyorum.

"Neden piyanonun başına oturup çalmıyorsun?" Kenara kayması için elimi sallıyorum. Bana zayıf bir gülümseme sunuyor. "Nasil yapılacağını bilmiyorum."

Gözyaşlarının nedenini öğrenmek istiyorum ama kazağının koluyla yüzünü silmek için başka tarafa bakınca vazgeçiyorum. "Neden bu şarkı?"

"Annem çok severdi. Oynadı ama beni denemeye ikna edemedi çünkü ben onun öğleden sonraki dersleri yerine baleye odaklanmak istedim. Yine de keşke yapsaydım."

Geçmiş zaman kullanmasını özlemiyorum. Ondan daha fazla bilgi almak yerine videoyu durduruyorum. Şarkıyı yeniden başlatmadan önce parmaklarımı tuşların üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri büyüyor. "Piyano mu çalıyorsun?"

Başımı salladım. "Bunu bildiğim için şanslısın. Bir klasiktir."

Elena oynarken beni görebilmek için vücudunu yeterince ayarlıyor. Bir an durup gözyaşlarına boğulmuş yüzüne bakıyorum. Hüznü kaşlarımı çatmama neden oluyor. Yanaklarından birkaç damla yaş süzüldüğünde, ona mahremiyet sunarak anahtarlara doğru dönüyorum.

Şarkıyı onun için tekrar çalarken melodi etrafımızı sarıyor. İkinci nakarata geldiğimde, daha fazla nota ekleyerek sesi yükseltiyorum. Elena beni izlerken parmaklarım tuşların üzerinde dans ediyor.

Sadece annemin önünde çalabiliyorum ama Elena için çalmak canlandırıcı. Onu neşelendirmekle yollarımı ayırmak istemediğim için saklamak istediğim bir an. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa yüzündeki acıyı silmek için.

Şarkı bittiğinde ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama bileğini kavıyorum. "Bekle.

Bir tane daha."

Tekrar oturuyor, sersemlemiş görünüyor. Onun için mükemmel olduğunu düşündüğüm bir şarkının ilk notalarını çalmaya başladığımda içimi bir heyecan kaplıyor.

Ed Sheeran'ın "Photograph" şarkısını tanıdığımda yüzü aydınlanıyor. "Açıkçası şu an rüya görüp görmediğimden emin değilim. Beni çimdikler misin?"

Şarkıyı durduruyorum ve onun yerine saçlarını çekiştiriyorum. "Rüyalarında genellikle ben mi görünürüm?"

"Hayır. Rüya görmüyorum." Kahkahasını gizlemeye çalışırken sırtı titriyor.

Tuşlara odaklanıyorum, ona bana verdiği umudu hatırlatan bir şarkı çalıyorum. Daha iyi olmak, daha fazlası olmak için içimde uyandırdığı çılgın dürtü.

Onun için daha fazla. Benim için daha fazla.

İkimizin birleşimi ölümcül ama durdurulamaz. Kendime hakimiyetim maksimuma ulaştı, kopmak üzere olan bir lastik bant gibi.

Ben şarkıyı bitirdikten sonra Elena elini benimkinin üzerine koyuyor. "Teşekkür ederim." Yanağından yeni bir gözyaşı süzülüyor.

Onlardan nefret ediyorum. Gitmesine fırsat vermeden, diğer elimle damlacıkları fırçalıyorum. "Neden ağlıyorsun ve seni nasıl durdurabilirim?"

Elena buğulu gözlerle bana bakıyor. "Onun sevdiği şarkıyı çaldığını duymak içimde çok şey uyandırdı. İkincisi de ek bir bonus oldu."

"Ne gibi?" sesim hışırtılı çıkıyor.

"Her şey. Mutluluk, acı, takdir. Kafamın içinde o kadar çok şey oluyor ki anlam veremiyorum. Ama en çok onu özlüyorum."

"Sanırım anneni kaybettin?"

Burnunu çekiyor. "Evet. On iki yaşındayken."

"Kahretsin. Bunu duyduğuma üzıldüm." Annem olmadan hayatıma devam etme düşüncesi beni tedirgin ediyor. Annem olmadan büyümeyi hayal bile edemiyorum.

"Onu ve babamı aynı gün kaybettim." Duraksıyor, gözlerini tuşlara dikeyyor. "Öldürüldüler." Titrek bir nefes veriyor.

Titreyen elini kavıyorum, ihtiyacı olan can simidi gibi parmaklarına tutunuyorum. "Siktir."

"Ben oradaydım. Olay olduğunda."

Vay anasını. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir çocuğun bu tür bir travma yaşaması düşüncesi içimdeki her şeyi acıtıyor.

"Hayatımın en kötü gecesi idi. Dolabımda kitap okuyordum, ailem yatmadan önce beni kontrol eder diye saklanıyordum. Ama sonra ailem çılgılık atmaya başladı ve silah sesleri duyuldu. Ve sonra sessizlik oldu."

"Başka bir şey söylemene gerek yok."

"Hayır. Yapmam gerek." Derin bir nefes alıyor. "Adamlar beni bulmaya çalıştı ama kıyafetlerin ve kutuların arkasına saklanmıştım. Gittiklerinden emin olunca aşağı indim ve onları buldum." Elini benimkinden çekiyor ve sıkıntısını gizlemek için yüzünü kapatıyor. Sızlattığı hıçkırık kalbimi parçalıyor, o parçalanırken ben çaresiz kalıyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey bu tür bir acıyı ortadan kaldıramaz.

"Bu yüzden karanlıkta uyumuyorum. Kabuslar görüyorum. Bazılarında ailem öldükten sonra adamlar beni buluyor ve öldürüyor. Bazılarında ise ailem gözlerimin önünde vuruluyor ve ben adamları durduramıyorum."

Ayağa kalkıyorum ve Elena'yı yanıma çekiyorum, onu göğsüme doğru tutuyorum, onu yakınımda tutmak istiyorum. "O kâbusları birer birer ortadan kaldıracamız. Hepsini siktir et ve sana bir daha bulaşmaya çalışan herkesi de siktir et."

Elena köşesinde onu korumaya istekli birini hak ediyor. Bana bakışı, beni onun için o kişi olmaya teşvik ediyor. Ama ben kahraman değilim.

Ve bu da beni yıkıma uğratıyor.

ELENA

I Ellerimi Jax'in göğsüne bastırıp sözlerini değerlendirmek istedim. Ellerimi kendine doğru çekip göğsüne bastırıyor. Kalbi avuçlarımın altında hızla çarpıyor. "Sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim.

Hay sikeyim,
Sana öyle davrandığım için özür dilerim. Her şey için. Partiler, damarına basmalar, söylediğim kötü şeyler. Sana verdiklerimden daha iyisini hak ediyorsun."

"Hayat hikâyem yüzünden birinin beni önemsemesini istemiyorum." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni tutuyor.

"Bunun nedeni hikayeniz değil. Bu hikayeye rağmen kim olduğunuzdan kaynaklanıyor."

Sözleri kalbimi kavırıyor ve beni yerimde tutuyor. Onun kişiliğindeki değişim hakkında ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Hikâyemi paylaşmamın amacı bana acımasını sağlamak değildi. Dürüst olmak gerekirse, en başta beni o karanlık yanımla onunla paylaşmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama ben istedim. Onun gerçek beni görmesini istedim. Herkesin gördüğü bir araya getirilmiş halimi değil, önemsiz ve geçici olan her şeyden sıyrıldığımda kim olduğumu.

"Bunu düzeltmem için bana bir şans ver." Nasırlı parmakları yanağımı okşuyor.

Sadece başımı sallayarak onaylayabilirim.

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Dudaklarım onun geçici olarak dokunduğu yerde karıncalanıyor. Karnımın alt kısmına bir enerji patlaması yayılıyor ama gözlerine bakmak için başımı geri çekiyorum. "Her şeyi riske atmak mı istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Her şey için hiçbir şeyi riske atmıyorum. Bu farklı bir şey." Buna nasıl cevap verebilirim?

Jax beni kurtarıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Diliyle ağzımın kenarlarında gezinirken midemdeki sıcaklık vücuduma yayılıyor. Beni sahiplenen, aramızdaki bağa dair tüm şüphelerimi tüketen o dil.

Ellerinden biri belime dolanırken diğeri başımın arkasını kavıyor. Öpüşmelerimiz çaresizleştikçe nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor, acelemizden dişlerimiz birbirini sıyrıyor.

Beni kendine doğru çekmeden önce eli popoma doğru iniyor. Ereksiyonu karnıma baskı yaptığında ağzına doğru inliyorum. Çekilmeden önce alt dudağımı ısıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Parmaklarım göğsünde geziniyor ve göğsünden hafif bir gümbürtü yükseliyor. "Bir fikrim var," diye fısıldıyorum boynunun arkasını kavrayıp onu dudaklarıma doğru çekmeden önce. Aramızdaki son zihinsel engeli de yıkarken dudaklarımız çarpışıyor.

Oksijensiz kalana kadar öpüşürken içimdeki arzu büyüyor. Jax dudaklarını ayırıp dilini şişmiş etin üzerinde gezdirirken inliyor. Elimi tutuyor ve piyano sehпасından telefonumu alıp beni koridorda sürükleyerek yatak odasına doğru merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Yatak odasının kapısını kapatana kadar sessiz kalıyorum. "Demek buraya kadarmış."

İçimi sıvılaştıran hınzır bir gülümsemeye bana bakıyor. "Hayır. *Bu daha* yeni başladı."

Telefonumu şifonyerin üzerine koyarken yatağa geri dönüyorum. Yavaşça bana doğru yürüyor, yırtıcı bir hayvan gibi sinsice yaklaşıyor, bakışları beni içten dışa yakıyor. Penceresinden sızan loş ışık bize biraz yol gösteriyor.

Kazağımın eteğinden tutup çekiştirerek çıkarıyor ve pamuklu sütyenimi ortaya çıkarıyor. Justin Timberlake'in "SexyBack" şarkısını çalıyor.

Jax'in gözleri göğsümde kalıyor. Kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum, ama onları yolumdan çekiyor. Sütyenin klipsini açıp omzunun üzerinden atıyor.

"Siktir et şu utangaçlığı. Sen çok güzelsin." Parmakları tayıtımın bel bandını kavıyor ve yavaşça aşağı çekiyor, sıcak parmakları tenimde gezinirken içim ürperiyor.

Üzerimde küçük puantiyeli iç çamaşırdan başka bir şey yoktu. Yorum yapmaya fırsat bulamadan Jax beni kaldırıyor ve kıcıımı yatağa yerleştiriyor. O

bacaklarımı ayırıyor ve aralarında duruyor.

Parmakları kalçalarımın iç kısmını sıyırırken Jax beni tembelce öpüyor. İlgisi için yalvaran bölgeyi avuçluyor.

Pamuğu kenara iterken omuzlarına tutunuyorum. Parmağı klitorisime bastırmadan önce yarığımı izliyor, vücudum onun dokunuşuyla sarsılıyor. Uyarılmışlığımı yayarken benden bir inilti kaçıyor. "Benim için duyarlı küçük bir şeysin, değil mi?" Sinir yumağıma yavaşça işkence etmeye devam ederken gözleri parlıyor.

Dudakları boynumun çukurunu bulurken bir parmağını içime sokuyor. "Seni dilimle becerdiğimde ne sesler çıkaracağını merak ediyorum. İnleyen biri misin? Çığırtnan mısın? Yoksa henüz dünyayı sarsan bir orgazm yaşamamış sessiz bir tip mi?"

"Dünyayı sarsan mı?" Göğsüne doğru kıkırdıyorum.

Alaycılığım hoş karşılanmadı. Beni yatağa doğru itiyor, vücudunun sıcaklığı her yerimi ısıtıyor. "Bu seni parmaklarken son gülüşün olsa iyi olur." Başparmağı klitorisime daha fazla baskı uygularken dudaklarıyla nefesimi kesiyor.

Dudakları dudaklarımdan göğüs ucuma doğru bir yolculuk yapıyor. Sertçe çekiştiriyor. Jax'in sıyırdığı bölgeyi yalamasıyla, zevk yerleşmeden önce acı yayılıyor. Parmakları hep birlikte içime pompalıyor.

Göğsümün etrafındaki hassas deriyi emerken sırtım şiltenin üzerinde yükseliyor. Devam etmeden önce bir nokta üzerinde zaman harcıyor, becerisi ve dikkati başka bir zevk dalgası getiriyor.

Dudaklarının değdiği her yerde kırmızı izler oluşuyor. Jax yavaşça içime pompalarken daha da sabırsızlanıyorum, beni sınırın ötesine itmiyor.

"Sözünü tutacak mısın yoksa ikimize de işkence etmeye devam mı edeceksin?" Nefes nefese söylediklerim sessizliği dolduruyor.

"Sana işkence etmek en sevdiğim eğlencedir." Bana gülümsüyor. "Hiç komik değil."

"Ama söz veriyorum, yatak odasında sadece en iyi türden bir işkence olacak."

Jax göğsümden uzaklaşırken kalbim bu düşünceyle daha hızlı atmaya başlıyor. Karnımda öpücüklerden oluşan bir yol bırakıyor. Dizlerinin parke zemine çarpma sesi beni heyecanlandırıyor.

Parmaklarını diliyle değiştirmeden önce iç çamaşırımı indiriyor.

Lanet dili. Ayak parmaklarımdan yatağın kenarına kıvrılmasına neden olan şey. Ağzı en özel yerimi yutuyor, beni nefessiz bırakıyor.

ve beklentiyle muhtaç. Ağzımdan birkaç çaresiz inilti kaçıyor. Kendi kulaklarıma yabancı gelen bir ses.

Jax klitorisimi emerken aynı anda iki parmağını içime sokuyor. Galaksi göz kapaklarımdan arkasında patlıyor. Kör edici bir sıcaklık karnımın alt kısmına yayılmadan önce omurgamdan aşağı akıyor.

Ben orgazmdan inerken dili merkezimden kalçamın iç kısmına doğru bir çizgi çiziyor. Dudakları oradaki deriyi emmeden önce vücudum titriyor ve kimsenin göremeyeceği yerlerde morluklar bırakıyor. Beni sadece onun gözleri için damgalıyor. Sanki kendisinden başka kimseye bana sahip olduğunu kanıtlaması gerekiyormuş gibi.

Jax benden her şeyimi alıyor. Her nefes alışımı, her inleyişimi, onun işkencesi karşısında ateşlenen her lanet sinirimi. Dudaklarını yalarken yerdeki yerinden kalkıyor. Gözlerinin benimkileri yakalaması erotik.

Oturuyorum, tişörtünün eteğini tutuyorum ve başının üzerinden geçiriyorum. Parmaklarım göğsünü kaplayan dövmelerin üzerinde geziniyor, keşke onları daha iyi görebilseydim diyorum. Parmaklarım omzunun yanındaki kupa papazı kartının üzerinde gezinirken gözleri kapanıyor. Canlı bir papaz yerine, kırık bir kalbin yanında bir iskelet yer alıyor. Dövmesini yorumlarken içimde bir şeyler çatırdıyor.

Kendisine ömür boyu hücre hapsi cezası vermiş kayıp bir adam. Hayatında şimdiye kadar ne kadar başarılı olmuş olsa da geleceği için çok az umudu olan biri. Yıkıcı yolunda devam ederse neleri kaçıracağını kendisine gösterilmesi gereken biri.

Jax'e onu ne kadar önemseydiğimi göstermek istiyorum. Sevgiyi ve hayatında birini hak etmediğini düşünüyor olabilir ama ben ona aksini kanıtlamayı görev edinmeyi planlıyorum.

Onu bedenime çekiyorum ve dudaklarımız birbirine çarpıyor. Parmaklarım saçlarını buluyor, yumuşak tellerini çekestiriyor. İçime doğru itiyor ve öpüşmemizi kaybetmeden onu da yanıma alarak geri çekiliyorum.

Kalçalarımı ereksiyonuna bastırıyorum, bana güç pozisyonu vererek dönmesini başlatıyorum. Ben çekilirken bir huff sesi çıkardı.

"Yatak başlığına doğru kay ve çerçeveye tutun." Demir yatak başlığındaki boşluğu gösteriyorum.

"Bana emir vermemen gerekiyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sezon şimdiye kadar yaptığım tek şey buydu."

"Her şey değişecek." Gözleri heyecanla parlıyor.

"Umarım öyledir." Sözlerinin hayatının her alanında geçerli olmasını umarak ona çekingen bir şekilde gülümsüyorum.

Beni takip ediyor, yatak başlığına yaslanıyor ve karyola çerçevesine tutunuyor. Onun dövmeli vücudunu merhametimle görmek beni heyecanlandırıyor.

Ben ona doğru sürünürken dişleri alt dudağııı çekıştiriyor. Jogger'ının bandına tutunuyorum ve vücudunu kaldırmasıyla birlikte onu çekip çıkarıyorum. "Kahretsin."

Jax güler. "Bu iyi bir bok olsa iyi olur."

Onun büyüklüğü karşısında duyduğum endişeyi yutuyorum. "Evet." Tereddütlü bir parmağııı uzunluğundan aşağı doğru gezdiriyorum. Ucundaki prekum damlasını kaydırmadan önce bir damarın izini sürdüğümde aleti nabız gibi atıyor.

"Siktir." Başını geriye atıyor.

Vücudumu onun açılmış bacaklarının arasındaki şilteye batırmadan önce gülümsüyorum. Dilim parmaklarımın yerini alarak şaftının üzerinde çizgiler çiziyor.

Jax'in nefes alış verışı ağırlaşıyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Dudaklarım sikinin başını sarıyor. Emme ve dilimle oynama arasında geçiş yaparken bir inilti çıkarıyor. Şaftını yavaşça yalamaya dönmeden önce onu zevkin eşiğine kadar kızdırmaya devam ettiğimde vücudu sertleşiyor.

"Ne kadar uzun süre oynarsan, açgözlü amının içinde taşaklarımın derinliklerindeyken orgazmını o kadar geciktireceğim."

Karnımın alt kısmında sıvı ısı patlıyor. Ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı sıkıyorum ama başarısız oluyorum. Dudaklarım, koparılıp sırtüstü fırlatılmadan önce tekrar ucuna dolanıyor.

Saçlarımı yüzümden çekerken ciğerlerimden bir nefes kaçıyor. "Gerçekten mi?"

"Bu gecelik bu kadar. Eğer boşalacaksam, bu senin amının bana yumruk atmasıyla olsa iyi olur." Jax yataktan kalkıyor ve komodinden bir folyo paket alıyor. "K o m o d i n d e prezervatif mi var? Nesin sen? ailesinin evindeki skor?"

"Daha çok seni yatağııma alacağııı bilen yirmi altı yaşında şehvetli biri gibi." Jax prezervatifi çabucak çıkarır.

Ukala erkeklerden hoşlanacağııı kim bilebilirdi?

Kalçalarımın tutuyor ve beni yatağıın kenarına doğru sürüklüyor.

Omurgam beklentiyle karıncalanıyor. "En sevdiğin pozisyon olan köpek stiline ne oldu?"

Ucunu yarığııma sürterek beni hazırlıyor. "Her zaman bir dahaki sefer vardır."

Bir dahaki sefere. Çünkü bunu tekrar yapmak istiyor. Bu kadar basit bir ifade kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

İki bacağımı da kaldırıp omuzlarının üzerine koydu. Hızlı bir hareketle içime girdi. Ani saldırı karşısında ağzımdan bir tıslama kaçıyor. Uyarı yok. Tatlı öpücükler yok. Parmakları kalçalarımı kavrayıp geride girintiler bırakırken saf hakimiyetten başka bir şey yok.

Kahretsin, hoşuma gitti. Gözlerinin kapanma şeklini seviyorum - bir mutluluk imgesi ve tercüme edemediğim başka bir şey. Gözlerini açıyor, sanki beni okuyabiliyormuş gibi gözlerimin içine derin derin bakarken olduğu yerde sabit kalıyor.

İçimi bir duygu dalgası kaplıyor. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "İyi misin?"

"Evet. Biraz bunaldım."

Nedenini sormuyorum, o da açıklama yapmıyor. Jax eğilip çene çizgimden boynuma doğru bir öpücük izi bırakıyor. Tekrar hareket ediyor. Ben onun itişlerine ayak uydurdukça pompaları daha düzensiz hale geliyor.

Onu hissetmeyi seviyorum. Dolgunluğu, gücü, vücudumun içinde büyüyen vızıltıyı.

Açısını ayarlarken parmakları kıcımlı yataktan kaldırıyor ve her seferinde nefesimi kesecek şekilde bana vuruyor. Orgazmım zihnimi ve bedenimi ele geçirirken omurgama yayılan sıcaklık güçleniyor.

Patlamam Jax'i cesaretlendiriyor, parmakları kık yanaklarımı acı verecek kadar kavrarırken çaresizleşiyor. İçime girmeye devam ederken pozisyonumu korumak için yorgana tutunuyorum.

Aleti bir kez daha G noktama sürtünüyor ve benim için başka bir beden dışı deneyim ortaya çıkarıyor.

"Siktir!" Kalçaları içime doğru pompalamaya devam ederken Jax'in vücudu titriyor. Kendini toparladıkça hızı yavaşlıyor. Vücudu benimkinin üzerine çökmeden önce bacaklarımı omuzlarından kaldırıyor ve başını boynuma gömüyor.

"Elena... seninle ne halt edeceğim ben?" Nabzımın hızlandığı noktaya yumuşak bir öpücük bırakıyor.

"Eminim yaratıcı olabiliriz."

Sert bir kahkaha atıyor - kalbimi orada hapsedmek istediğim bir sıcaklıkla dolduran bir kahkaha. Mutluluk ve iyimserlikle rahatlayana kadar her gün onu ortaya çıkarmak istediğim bir kahkaha.

Her günün sebebi olmak istemediğim bir gün.

JAX

E Dün her şey değişti. Elena ile aramızdaki son sınırları da yok etmeyi beklemiyordum. Ama hüznü gözleri ve travmatik geçmişiyle, işleri yoluna koyma arzuma engel olamadım aramızda. Ondan neredeyse her şeyini alan bir dünyada güvenebileceği biri olmak ve yaptığım pislikleri telafi etmek için.

Gecenin bir yarısı odamdan kaçtı ve beni boş bir yatakta, onun ve bizim kokumuzla uyanmak zorunda bıraktı.

Belirsizlik beni ele geçiriyor ve onu bulmak için endişelenmeme neden oluyor. Paylaştıklarımızdan sonra onun yine kendini tutması ve benden kaçması düşüncesi bana pek iyi gelmiyor.

Ve paylaştık. Bağımlı olmak ona karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmez. Eğer dün gece aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğine dair bir gösterge ise, bu kadar uzun süre kendimi tuttuğum için eski beni yumruklamak istiyorum.

Misafir odasının bulunduğu evin ortasına doğru yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. "Elena, aç kapıyı."

Kapı, dalgalı saçları seksenlerin müzik kliplerinden fırlamış gibi duran, sersemlemiş bir Elena'ya açılıyor. Geniş tişörtünün pek de gizlemediği kalçalarına bakıyorum. Morumsu morluklar göze çarpıyor ve beni gülümsetiyor. Onu çevirip tişörtünün eteklerini kaldırmayı ve kışında parmak izlerimin olup olmadığını görmeyi çok isterdim. Biraz kaba davranmış olabilirim ama kendimi tutamadım. Ona olan ilgimi aylarca görmezden geldikten sonra, arzumu dizginlemek zordu ve bunun yükünü onun vücudu çekti.

Gözlerini ovuşturuyor. "Ne oldu? Uyukluyorum."

"Sabah 9'da mı? Sen kimsin ve gerçek Elena'ya ne yaptın?"

"Gecenin çoğunda beni uyutmadın. Ne bekliyordun ki?" Yüzünü sevimli bir şekilde buruşturarak esniyor.

"Öncelikle sabaha kadar kalman için." Sesim amaçladığımdan daha fazla ısırik taşıyor.

"Ailenin beni odanda yakalamasını istemedim."

"Gençliğimden beri yatak odamı ziyaret etmediler, hatırladın mı? Onun yerine dahili telefonu kullanıyorlar."

Gözlerini kısıyor. "Oh."

"Doğru. Oh. Peki, senin odan mı benimki mi?"

"Ne?" Kollarını kavuşturuyor, sertleşen meme uçlarını güçlükle gizliyor. Ne kadar yazık.

"Zaman tükeniyor. Karar verin."

Kapıyı daha geniş açarak bana içeri girmem için yer açtı.

"İyi seçim." Onu kaldırdım ve yatağın üzerine attım.  ıkardığı  ığlık yüzüme bir g l msemi yerle tiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyor.

Yatağ  sürünerek ikimizi de yorganın altına sokuyorum. "Sus. Gecenin çoğunda beni ayakta tuttun. Güzellik uykusuna ihtiyacım var." Vücudunu kendime çektim ve o da başını göğsüme koydu.

"Jax..."

"Evet." Başını yerinde tutmak için saçlarını yumruğuma doluyorum. Elena'nın yakınlığı karşısında büyüyen ereksiyonumu görmezden gelirken  ilek kokusu beni sakinle tiriyor.

" imdi ne olacak?"

"Deneyeceğiz."

Ona verebileceğim tek cevap bu, ama benim için yeterli.

Benimle bir şeyi kaldırıp kaldıramayacağını kendine sormalı. Ben özverili bir sikici değilim. Sunacak bir şey kalmayana kadar alırım ve alırım.

Ama Elena ile paylaşmaya hazırım. İyiyi, kötüyü ve umutsuz olanı.

"Telefon etme zevkini neye borçluyum?" Connor iki kez  aldıktan sonra telefonunu açar.

Yatağıma uzanmış, gözümü yüksek tavana dikmişim. "Dün yüz milyon dolarlık bir sponsorluk anlaşması yapan adamı tebrik etmek istemenin dışında mı? Bu yaz tatilinde çok meşguldün."

Connor gülüyor. "Sen hiçbir şey yapmamakla meşgulken, ben çalışıyordum."

"Hey, arada bir ara vermek buna değer." "Biliyorum.

Sesin daha iyi geliyor. Daha rahatlamış."

Öksürüyorum. "Doğru ya. Seninle bir şey paylaşmak istiyorum." "Devam et." Arka planda bazı kağıtlar hışırdıyor.

"Yani, Elena'nın benimle bir ilişkisi olamayacağını açıkça söylemediniz, ama ben-"

"Artık çıkıyor musun?"

"Şey, biz... seçeneklerimizi araştırıyoruz. Ama bir muhabir fotoğrafımızı falan çekmeden önce size söylemek istedim."

"Benim onayıma ihtiyacın yok. Ama seni uyarmalıyım-"

"Kalbini kırmamak mı?"

Alay ediyor. "Hayır. Ben o kadar tahmin edilebilir değilim. Kendine dikkat etmen konusunda seni uyaracaktım. Savunmasız bir noktadasın ve son zamanlarda ayaklarının üzerinde durmaya başladıktan sonra bir ilişkide zorlanacağından endişeleniyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sana tam olarak inanmadığım için üzgünüm. Tüm bu süreç boyunca sana destek olan tek kişiyi kaybetmeni istemiyorum."

"Onu kaybetmeyeceğim çünkü onunla bir şeyler denemek istiyorum." "Sana ne derlerse desinler, bir kızın kalbine giden yol anal değildir."

Hayal kırıklığımla bastırmak için dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Ben ciddiylim. Olduğumdan daha iyi olmaya çalışmak istiyorum, hem onun için hem de kendim için. Ve seks yüzünden değil."

Connor duraklar. "Ciddi ilişkiler emek ister. İşler zorlaştığında bir anda pes edemezsiniz."

"Tanrım. Söylemedin. Annemden yeterince aşk tavsiyesi alıyorum, dostum." "Eğer benim hayır duamı almak istiyorsan-"

"Yapmayacağım. Eğer halka açıklarsak ona kötü bir şey olmayacağından emin olmak istiyorum."

Kıkırdıyor. "Eğer Elena'yı kovmamamı istiyorsan, kovmayacağım. İkiniz de McCoy'la ilgili her konuda profesyonel yetişkinler gibi davrandığınız sürece görmezden geleceğim."

"Ve iş ile oyunu ayrı tutacağım."

"Neden içimde pişman olacağıma dair bir his var?" Connor iç çeker.
Sen de ben de. Ama cehenneme giden yol en büyük maceralardan
geçmiyorsa ne olayım.

JAX

"S O, Jax. Bana nasıl olduğunu anlat." Tom, dizüstü bilgisayar üzerinden konuşmamıza rağmen tüm dikkatini bana veriyor.

Tom, yaz tatili boyunca haftalık tele-sağlık kontrolleri planlamadan önce bana seanslarımızdan bir hafta izin verdi. Burada geçici bir ofis kiralamayı teklif etti ama Amerika'daki ailesinin onu görmek istediğini söyleyince reddettim. Bencil bir serseri olabilirim ama o kadar da ağgözlü değilim.

"İyi. Ailen nasıl?"

"Güzel. Gizlice ziyaret edebildiğim için mutlular. Ya sizinki?" Tom'un gözleri sürekli yaydığı nezaketi yansıtıyor.

"Ziyaret etme şansım olduğu için şimdi daha iyiyim. Annemi mutlu görmek haftalarımı daha iyi geçirmemi sağlıyor."

"Sen de daha mutlu görünüyorsun. Onun nasıl olduğunu telefonda duymak yerine kendi gözlerinle görmek seni rahatlatıyor mu?"

"Evet." Elena'nın yatağında olmasının da bir zararı yok.

"Tüm bu değişikliklerle nasıl başa çıkıyorsunuz? F1'in sizin için çok şey ifade ettiğini biliyorum, bu yüzden aranın günlük hayatınızı nasıl etkilediğini merak ediyorum?"

"Bu konuda fazla düşünmedim. Caleb'in geçen hafta ziyarete gelmesi ve McCoy'la ilgili her şeyi öğrenmek istemesi dışında iyiydim. Aslında oldukça mutluydum ve hiç stresli değildim."

Değişimin Elena'dan yayılan pozitiflikten mi, eve yaptığım ziyaretten mi yoksa daha güvenilir bir anksiyete ilacına geçmemden mi kaynaklandığından çok emin değilim.

Tom'un kaşları havaya kalkar. "Bu harika. Kahretsin, gerçekten harika."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Evet. Aslında bugün Elena'yı Londra'yı ziyaret etmesi ve turistik bir şeyler görmesi için dışarı çıkaracağım. Geçen hafta bizim için biraz yoğundu ve pek bir şey keşfedemedik."

"Anladığım kadarıyla ailenizi ziyaret etmesiyle işler beklediğinizden daha iyi gidiyor?"

"Annem ona bağlanmadan da yapabilirdim. Ama bunun dışında, işler..." Tom'a ne kadarını söylemem gerektiğini düşünerek duraksıyorum.

Sessizce oturuyor, bana seçim şansı veriyor.

Açılma korkumu yendim ve devam ettim. "Her şey harikaydı. Birbirimizle bir ritim bulduk." Hem yatak odasında hem de yatak odası dışında, ama Tom'un bu tür ayrıntıları bilmesine gerek yok.

"Annenizin durumunu biliyor mu?" "Evet."

"Peki hikayenin senin açıdan olan kısmını biliyor mu?"

"Ne yazık ki evet. Dürüst olsam iyi olur, nasıl olsa Google'da araştırıp öğrenebilir."

Tom şaşırdıysa bile bunu iyi gizler. "Ona açılmışsın. Bu senin için büyük bir olay. Son birkaç ayda kat ettiğin mesafeyle gurur duymalısın."

"Eminim bunun en büyük nedeni odur."

"Test hakkında hiç düşündünüz mü?"

Evet. "Hayır."

"Sizce bilmemek Elena ile aranızda ciddi bir şeylerin gelişmesini etkileyebilir mi?"

Evet. "Hayır."

Tom başını sallar. "Eğer test yaptırmak istiyorsanız, bu süreçte size rehberlik etmek için buradayım."

Ve sanki bu konu hiç açılmamış gibi Tom, bugün Elena için ne planladığım da dahil olmak üzere başka sorular sormaya devam ediyor.

Bu geçiş için minnettarım. Bu hafta genetik test yaptırmayı son birkaç yıldır hiç düşünmediğim kadar çok düşündüm. Annem mücadele ederken ve Elena inançlarıma meydan okurken, potansiyel olarak akıl sağlığımı mahvetme eğilimindeyim. Geleceğimi öğrenme fikri Elena ile aynı cazibeye sahip -kaçınılmaz olarak yıkıcı.

"Kimse Parlamento Binası'nı görmek için bu kadar heyecanlanmamalı." Dirseğimle Elena'nın kaburgalarını dürtüyorum.

Fotoğraf çekerken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlatıyor.

"Bu Big Ben." "Sana başka neyin büyük olduğunu gösterebilirim."

Kahkahasını bastırmak için ağzını kapatıyor. "*Ay Dios. Ayúdame y dame paciencia.*"

"Tuhaf. Dün gece de beni Tanrı ile karıştırmıştın."

Elena eğiliyor, içinden kontrolsüzce kahkahalar fışkırıyor. "Dur." Ben yanlarını çimdiklerken ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Senin bu halinle başa çıkamıyorum."

"İyi olan mı? Yaramazlığa geri dönmemi mi istiyorsun?"

Dik duruyor ve bana gülümsüyor. "Mutluluk sana çok yakışıyor."

"Başka ne yakışıyor biliyor musun?"

Gözleri zahmetsizce dönüyor.

"*Sen.* İyi görünüyorsun." Başının üstünü öptüm.

Elena bir elini açık pembe elbisesinde gezdiriyor. Altın sarısı teniyle tezat oluşturan doğal bir allık yanaklarına süzülüyor.

Her iki yanağına da birer öpücük kondurarak iç çekmesini sağlıyorum.

"Kötü biri olman beni öldürecek sanıyordum ama fikrimi değiştirdim. Şefkatli ve tatlı olman kesinlikle korkutucu."

"Ah, aşkım. Keşke insanların kâbusları da bu kadar güzel görünse." Botlarımın topuklarında dönüyorum.

Gülüştü kalbime doğru fırlıyor ve beni en iyi duyguyla vuruyor. Geçici olmasından korkmama rağmen bağımlısı olacağımı bildiğim bir duygu.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını Londra'nın turistik bölgelerini gezerek geçiriyoruz. Elena beni bir çay saatine davet ediyor ve ben de ödemesine izin veriyorum çünkü minnettarlık onun için önemli görünüyor.

F1 pistinden uzak kalmaktan hoşlandığımı fark ettim. Genelde beni yiyip bitiren endişe, yaz tatilinde varlığını hissettirmiyor. Bu deneyimi oldukça ferahlatıcı buluyorum. İlk defa yarışlara geri dönme konusunda tereddüt ediyorum. Bu alışılmadık belirsizlik, annemin geride bıraktığı güzel yılları feda edecek kadar yarışlardan keyif alıp almadığımı merak etmeme neden oluyor.

Elena telefonunu elime tutuşturarak içsel ikilemimi başka bir zamana bırakmamı istiyor.

Bir telefon kulübesine girerken beni arkasında bırakarak uzaklaşıyor. "Bir fotoğrafımı çekebilir misiniz? Elías'a göndermek istiyorum."

Elena bir influencer gibi poz veriyor. Şaka yapmadan önce onun bu şekilde birkaç fotoğrafını çekiyorum. Onu gülerken çektiğim fotoğraf favorim ve bir otuzbirci gibi, o telefonunu geri almaya fırsat bulamadan kendime gönderiyorum.

"Ailemin evine dönmeden önce başka bir isteğiniz var mı?"

"Şuna girebilir miyiz?" London Eye'ı işaret ediyor: nihai turistik cazibe merkezi ve göze batan bir şey.

Beynimdeki kanın aletime gitmesinden daha hızlı bir plan yapıyorum. Daha centilmen gibi davranıyor olabilirim ama *o* kadar da centilmen değilim.

"Tabii. Geceyi bekleyelim. Daha iyi olacak, yemin ederim." Bizi yerel bir bara yönlendirdim. Köşeye oturuyoruz, meraklı gözlerden uzakta, sırtım bara dönük.

Bu anlar ünlü olmaktan nefret etmeme neden oluyor. Sadece bugün, yirmi kişi benden imza istedi. Bu ilgi bazen beni boğuyor, özellikle de kız arkadaşını şehirde gezdiren normal bir pislik gibi ortama karışmak istediğimde.

Kahretsin. Benim kız mı? Lanet olsun.

Garson kızın gözleri, tanıma duygusuyla alevlenmeden önce üzerimde geziniyor. İçki siparişlerimizi isterken başka türlü davranıyor. Şükürler olsun.

Gözleri menüyü tararken Elena'nın burnu kırışıyor. "Ne alayım?"

Bana sunduğu basit güven duygusu beni alışık olmadığım bir gururla dolduruyor.

"İki pint Guinness, lütfen." Garsona gülümsüyorum. İçkilerle dönmeden önce kalkıp gidiyor.

Elena yemek siparişı konusunda da beni serbest bırakıyor, ben de iki balık ve patates kızartması istiyorum. İçkisinden aldığı ilk yuduma verdiği tepkiyle neredeyse kendi içkimi tükürecektim.

"Bu iğrenç bir şey." Su bardağından bir yudum almadan önce öksürüyor. "İlk seferinde döllerimi yutarken de aynı şeyi söylemiştin. Bak.

ne kadar ilerledin."

Bana doğru gönderdiği bakışla başımı geriye atıp gülüyorum.

"Daha az sempatik olmaya geri dönebilir misin?"

"Benden hoşlanıyor musun? Benden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyor musun?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum. Bana bir peçete fırlatıyor. "Hayır. Hiç de değil." "Eminim dün gece iki arada bir derede kaldığımda benden hoşlan-"

"İki sipariş balık ve patates kızartması!" Garson kızımız yiyecekleri bırakırken kızardı.

"Bu kesinlikle Twitter'a düşecek. Çok teşekkürler." Elena ağzına bir cips atıyor.

"Bu seni rahatsız eder mi?"

"Ne?"

"Bir şekilde kendimizi bir sosyal medya sitesinde bulursak?"

Birkaç cips daha yiyor, şüphesiz düşünmek için kendine zaman kazandırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bu düşünce beni korkutuyor çünkü ben oldukça özel bir insanım."

"Ve ben değilim." Bunu kastettiğimden daha zehirli bir şekilde söyledim. Bu ona yönelik değil, daha ziyade benim durumuma yönelik. Şöhret hiç de öyle abartıldığı gibi bir şey değil. Liam ve Noah'ın aksine, tüm bunlardan yok olmayı umursamazdım.

"Bu tamamen sizin hatanız değil ama adınızın ve işinizin getirdiği şöhrete engel olamıyorsunuz. Ben perde arkasında olmayı tercih ederim."

"Ben de sevmiyorum. Şöhret ve hata yaparsam beni takip eden sürekli hayal kırıklığı."

Elena kaşlarını çatıyor. "Eminim bilmiyordur. Ayrıca halkla ilişkilerdeki diğer kişilerin benim hakkımda ne düşüneceğinden korkuyorum. İlerlemek ve daha fazla müşteri kazanmak için birileriyle yattığımı düşünebilirler."

"Siktir et onları. Sıradan insanların hakkımızda ne söylediği kimin umurunda?" Kaşlarını kaldırıyor. "Biz diye bir şey var mı?"

Evet, Jax, çok iyi gidiyorsun. Bu sefer iyi şanslar. "Olmaması gerektiğini biliyorum."

Gözleri kucağına düşüyor. "Doğru."

Onun acısını gördüğümde göğsümün ağrması çok rahatsız edici.

Elini tutup rehin alıyorum. "Ama seninle daha fazlasını istiyorum. Birlikte daha fazla zaman geçirmeyi ve birbirimizi daha derin bir düzeyde tanımayı."

"Birlikte aylar geçirdik zaten. Dürüst olmak gerekirse, dişlerini fırçaladıktan sonra portakal suyu içtiğini bilmeden de yaşayabilirdim. Bu temelde sekizinci ölümcül günah."

Başımı sallarken gülümsüyorum. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." "Gerçekten istemiyorsun."

"Senin o küçük, güzel aklından geçen her karanlık sırrı öğrenene kadar asla tatmin olmayacağım."

"Bebeklerim gibi boş olduğumu sanıyordum?"

"Lütfen aşkım. Tüm alışverişimizdeki tek boş şey benim sözlerimdi. Ve onlardan pişmanım."

Gözlerini deviriyor.

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Ama... Özür dilerim. Cidden, söylediğim her boktan şey için özür dilerim. Zamanla telafi edeceğim. Sözlerimle, hareketlerimle ve kesinlikle dilimle-"

"Dur! Tamam, affedildin." Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık süzülür.

Ağızma bir cips atıyorum ve gülümsüyorum.

Akşam yemeği ve birkaç içkiden sonra Elena ve ben ışıklandırılmış London Eye'a doğru yola çıktık. Elena yanımdayken kuyruğu atlayarak geçiyorum. Güvenlik görevlisi kimlik bile sormadan sorunsuzca geçmemize izin verince kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Yükleme alanındaki görevli bana kocaman gözlerle bakıyor. "Kahretsin! Jax Kingston!"

Başka bir işçi bana gülümsüyor ve imzamı istiyor.

"Elbette. İmzalanmasını istediğiniz her şeyi teslim edin. Sanırım Sharpie gibi bir şeyiniz vardır?"

İki adam başlarını sallayıp bana iş şapkalarını uzatıyorlar. Bana bu sezon hakkında sorular soruyorlar ve birkaç hafta sonra Britanya Grand Prix'sini kazanmamı nasıl desteklediklerini anlatıyorlar.

Bu hatırlatma beni dehşete düşürüyor. Elena ile olan ilişkimin kısa kesilmesini istemiyorum. Aramızdaki şeyler doğru hissettirmeye başlıyor. Bu düşüncelerden sıyrılıp çalışana bir şeyler fısıldıyorum, Elena'nın elini tutuyorum ve bir sonraki kapsüle giriyorum. Hayrana yaptığım son dakika ricasına uygun olarak boş bir kapsül.

Güvenlik demirlerine doğru yürürken kendi kendine kıkırdıyor.

"Ne?" Ona doğru yürüyorum, vücudunu metale bastırıyorum.

"Adam size özel bir yolculuk sağlamak için kendi ayağına çelme taktı." "Bizim için daha da eğlenceli."

Cama yaslanmadan önce bana kaşlarını kaldırıyor. Bir elimi kalçasında gezdirirken önümü sırtına bastırıyorum. Elbise giymesi, bütün gün arzuladığım şeye erişmemi sağlayan ek bir bonus.

Kapsülde bizden başka kimse olmamasına rağmen "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Saçlarını boynunun diğer tarafına doğru iterek öpücüklerime yer açıyorum. Hassas derisini tekrar emmeden önce dilimle çünkü morluğun izini sürüyorum.

Elena kışını sikime doğru iterek inliyor. "Dur. İnsanlar görebilir."

"Kim görebilir?"

Elena göz hizamızdaki diğer kapsüllere bakıyor. Benden imza isteyen adamlar arkamızda boş bir kapsül bırakmışlardı. Bizden önce yüklenen insanların hepsi ne yaptığımızla pek ilgilenmeden Londra silüetini izliyor.

"Orada insanlar var." Elena dolu kapsülü işaret ediyor.

Elbisesinin eteklerini kaldırıyorum, böylece çıplak kıçı kotuma değişiyor. "Kimin umurunda? Onlar için kötü çünkü ben daha iyi görüyorum."

Ellerimden biri onu yerinde tutmak için etrafına dolanıyor. Hızlıca külotunu çıkarıp kot pantolonumun cebine koyuyorum. "Arkanı dön."

"Peki ya kamera?" Bölmenin köşesini işaret ediyor. "Aşağıdaki yeni favori hayranımı hatırlıyor musun? İhtiyacı vurguladım mahremiyet, kameralar dahil."

"Her zaman istediğini elde eder misin?"

Kıkırdıyorum. "Aslında. Şimdi arkanı dön." Tereddütle bana doğru dönüyor.

"Parmaklığa otur."

Başını diğer bölmedeki insanlara doğru çevirir. "Aman Tanrım. Sana inanamıyorum."

"Sana bir daha sormayacağım. İkimizin de sevdiğini bildiğimiz uslu bir kız gibi parmaklıklara otur."

Soğuk metalin üzerine otururken yüzü kızarıyor. Sırtı komşularımıza dönük ve elbisesinin uzun eteği, önünde dizlerimin üzerine çöktüğümü görmelerini engelliyor.

Elena sessiz komutuma uyuyor ve bacaklarını omuzlarımin üzerine koyarak ona tam erişimimi sağlıyor. Kıvrımlarını ayırıp dilimi içine soktuğumda gözleri kapanıyor.

Sikeyim. Dokunuşuma verdiği tepki kadar tadına da bayılıyorum. Çıkardığı inilti sikimin kotumun içinde zonklamasına neden oluyor. Onu dilimle beceriyorum, zevkin eşiğine kadar alay ediyorum.

Muhtaç parmakları saçlarımı kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor. Klitorisini emiyorum ve ondan her gün duymayı umursamayacağım yumuşak bir iç çekiyorum.

Her gün.

Lanet

olsun.

Kaygı, onu bastırmaya fırsat bulamadan omurgamdan yukarı tırmanıyor. Gelecek hakkında endişelenmek ve kendimi suçlu hissetmek istemiyorum. Ancak Elena'nın beni "ya olursa" diye düşünmeye itmesini görmezden gelmek zor ve bu bile tek başına riskli.

Kafa karışıklığımı vücudundan çıkarıyorum, orgazmı onu parçalamadan önce dilimle onu acımasızca beceriyorum. Kendini toparlamaya çalışırken bacakları omuzlarıma doğru titriyor.

Ama benim gibi, onun da kendini toparlamasını istemiyorum. Daha fazlası için çaresiz olmasını istiyorum. Ona hükmetme ihtiyacımı sessizce anlamasını istiyorum.

-Hayatlarımızın birlikte dönüştüğü sarmal üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmak için.

Ayağa kalkıyorum. Elena parmaklıklardan inmek için hamle yapıyor ama ben başımı sallıyorum. "Kal." Kotumun düğmelerini açıyorum ve sikimi serbest bırakacak kadar aşağı itiyorum. Birkaç kez pompalıyorum, gözlerinin bana odaklanmasını seviyorum. Her yerime.

Elena komşularımızı kontrol etmek için başını çeviriyor. Turist grubu Big Ben'e ve Londra'nın tüm güzelliklerine hayran kalmış.

"Burada olanları hiç umursamıyorlar." Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp kendimi kılıfına sokuyorum. Aletimin başını onun açıklığına sürttüğümde Elena iç çekiyor.

"Bana bunu yapıyorsun." Bacaklarını iterek ayırıyorum, benim için daha fazla açılmasını sağlıyorum. "Beni daha fazlası için çaresiz bırakıyorsun."

Tek bir hamleyle içine girdiğimde ikimiz de inliyoruz. Tekrar içine girmek için geri sallanıyorum, avucumu başının yanındaki cama vuruyorum.

"Oh, vay canına." Elena kaldıraç olarak omuzlarımı kavrarken iç geçiriyor.

Kapsülümüz zirveye doğru tırmanmaya devam ederken tempom artıyor. En yüksek noktaya geldiğimizde sırtımdan aşağı bir damla ter damlıyor.

Elena ile aramdaki bağ, kontrolünü kaybetmek üzere olan bir adam gibi ona pompalarken büyümeye devam ediyor.

Elena başımı ellerinin arasında tutuyor ve beni öpüyor. Hala onun içindeyim, etrafımızdaki enerjinin değiştiğini hissediyorum. Şarj oluyor, büyüyor

Anlaşılmaz bir şey. Öpücükleri kelimelerin söyleyemediği her şeyi söylüyor. Dişleri alt dudağıma batarken dikkatimi istiyor.

Onu becerirken öpüyorum, daha hızlı ve daha yavaş hareket ediyorum.

Elena güven ve kurtuluşla örtülü erotik öpücükleriyle olumsuz düşüncelerimi kovuyor.

Artan endişeme rağmen Elena'nın ihtiyaç duyduğu her şey olmak için içimde bir arzu oluşuyor.

İstedini bilmediği ama onsuz yaşayamayacağı her şey olmak. Ve bu düşünceyle birlikte birden fazla şekilde patlıyoruz.

ELENA

T Jax ve babasının homurtuları evdeki boks salonunu dolduruyor. Vera ve ben, ona en iyi konforu sunmak için özel olarak yapılmış gibi görünen bir bankta yerimizi aldık.

"Biliyor musun, sende farklı bir şeyler var." Vera bastonuyla spor ayakkabıma vuruyor.

"Yeni bir saç modeli deniyorum." Elimi örgülü haleli tacımda gezdiriyorum.

Başını iki yana sallar. "Ben saçmalık diyorum. Anneler en iyisini bilir. Cildinde görmeye alışık olmadığım bir parlaklık var ve oğlum her zamankinden çok daha fazla gülümsüyor. Bu çok açık bir işaretti."

Yanaklarım kızardı. "Belki de Jackie'nin bize yedirdiği bir şeydir. Onun keklerinde bir gariplik olduğunu hissediyordum."

Vera bir kıkırdama çıkarır. "Jax için her ne yapıyorsan, teşekkür ederim." Sözleri beni kollarının bedenimi sarmasından daha çok şaşırtıyor. "Onu mutlu edecek birini bulmasından başka bir şey istemedim. Hayatta kupalar ve sözleşmeler dışında daha fazlasını istemesini sağlamak. Seninle geçirdiği bu son birkaç hafta onun için inanılmazdı."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kendini geri çekiyor. "Bunun için endişelenme. Bir annenin hayatta çocuklarını mutlu görmekten daha çok istediği bir şey yoktur. Onun için bu sensin."

"Sadece bir aydır geçiniyoruz, en fazla iki aydır."

"Kalp zamanı umursamaz. Duygulara önem verir." Göğsüne vuruyor.

"Ya yanlışsa?"

"Kendinize sormanız gereken soru ya doğruysa olmalı." Vücudunu tekrar ringe doğru çevirir.

"Bütün gün bana bakmayı mı planlıyorsun yoksa sonunda ringe mi çıkacaksın?" Jax odanın öbür ucundan bana bağıyor.

"Sanırım bu benim gitmem için bir işaret." Banktan kalkıyorum. "Ona nasıl yapıldığını göster."

Antrenman ringine doğru ilerlerken omzumun üzerinden bir gülümseme atıyorum.

Zack çıkmadan önce bana başıyla selam veriyor ve Vera'ya doğru yürüyor.

"Bir teoriyi test etmek istiyorum." Jax girmem için ipleri ayırdı. "Oh, anlat."

"Teslim olmana kaç saniye var?" "On beş."

Sahte, gergin bir gülümseme takınıyorum. O da bana ukala bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Beş."

Omuz silkiyorum. "Oyun devam ediyor."

"Ellerini yere vurup bunun bitmesi için yalvarırken, beni bir daha inkar etmemeyi unutma."

"Sanki kendini savunma dersleri yerine seks teklifini reddetmişim gibi konuşuyorsun." Geçen hafta sorduğunda kibarca reddettim ve ihtiyacım olmadığını söyledim. Sanırım Jax hala bu konuda kin tutuyor.

Zack salonun öbür ucundan bağıyor, üçten geriye doğru sayıyor. *Git diye bağırdığı* anda, Jax geldiğini görmediğim zekice bir hamle yapıyor.

Ayağını savurarak beni sırt üstü yere düşürdü. Zack gülerken Vera kalkıp ona kızların dünyayı nasıl yönettiğini göstermem için bağıyor. Bacaklarım onun kalın gövdesinin iki yanında dikili duruyor ve bana iyi bir görüş açısı sağlıyor.

Jax'in vücudu benimkinin üzerine oturuyor ve gülümseyerek beni boğuyormuş gibi yapıyor. Ağırlığının büyük bir kısmını üzerimden aldığından emin, bu da benim işime yarıyor. "Ellerim boğazındayken çok güzel görünüyorsun."

Bir kahkaha koptu benden. "Sen hastasın."

"Ama yine de benden hoşlanıyorsun." Oturup boynuma biraz daha baskı uygulamadan önce yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Ona onunkine benzer bir sırıtış attığımda tereddüt ediyor. Onun duruşunu ona karşı kullanıyorum, bacaklarım belini sararken sağ kolumu sol dirseğinin iç tarafına, sol kolumu da sağ kürek kemiğine bastırıyorum. Vücudumu çevirmeden önce ayağımı kalça kemiğine bastırıyorum. Başını mindere bastırmadan önce iki bacağım da onun altından çıkıyor.

Bileğini kavrayıp bir kemiğin kırılma sesini çıkarmadan önce bacaklarım onun sıkışmış kollarını kavıyor. "Ne diyordun?"

Zack alkışlarken Vera yuh alıyor.

Jax bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Bu çok seksiydi."

Onu incitmek istemediğim için bileğini biraz daha itiyorum. Elini mindere vuruyor.

Ona elimi uzatmadan önce ayağa kalktım. "İsteğini reddettim çünkü zaten kendimi savunma dersleri alıyorum. Hayır dedikten sonra surat asmayı bıraksaydın sana söyledim."

Avucumu tutuyor ve gülümsemesini zar zor gizleyerek kendini yukarı kaldırıyor. "Senden gün geçtikçe daha çok hoşlanıyorum. Sen benim hayalimdeki kız olabilirsin, Gonzalez."

Onun sözleriyle vücuduma yayılan sıcaklık, bunun doğru olmasını ne kadar çok istediğimi anlatıyor.

Evlatlık çocuklar için para toplanan yardım galasında Jax'in kavalyesi olacağım. Etkinlik, babasının onuruna her yıl çok miktarda para bağışladığı bir vakfı desteklemek için. Bu, Jax'in koluna yapışarak kırmızı halıda yürümek ve resmi olarak bir çift olarak çıkmak anlamına geliyor.

En hafif tabirle, kafayı yemek üzereyim.

Derme çatma yatak odamda bir ileri bir geri yürürken topuklarım parkeye çarpıyor. Adımın magazin gazetelerinde ve sosyal medya hesaplarında yer aldığını düşündükçe içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

Kapımın çalınmasıyla omurgam dikleşti. Açmadan önce birkaç derin nefes alıyorum. Jax kapının çerçevesine yaslanmış, smokini içinde çekici görünüyor. Parlak kumaş parlıyor ve vücudunu en iyi şekilde kavıyor.

"Bu gecedен önce konuşmamız gerektiğini düşündüm." Odama girdiğinde Bir davetiye. Artık her gün beni ziyarete geldiğine göre buna ihtiyacı yok.

"Ne hakkında?" Debriyajımı karıştırarak şifonyere doğru ilerliyorum.

"Kontrol edemeyeceğimiz bir şeye dönüşmeden önce bu işten vazgeçmek için çok geç değil."

"Bunun için artık çok geç. Bunu kesinlikle kontrol edemeyiz," diye homurdanıyorum kendi kendime.

"Öyle değil. İsmimin benimkiyle bağlantılı olmasından pişmanlık duymanı istemiyorum. Aynı ayrı ortaya çıkabiliriz ve kimse aradaki farkı anlamaz." Arkamdan yaklaşıp sırtımı ısıtıyor. Aynadan bana bakan samimi gözleri kalbimi çekiştiriyor.

"Seninle gelmem için bana iyi bir neden söyle."

"Milyon dolarlık soru bu değil mi?" Beni kendisine doğru çevirdi. "Sana neden yapmaman gerektiğine dair sayısız neden sayabilirim. Bu işin kolay kısmı olurdu. Ama seni dünyaya göstermekten ve benim olduğunu iddia etmekten geri dönüş yok."

"Burada kendini satmıyorsun."

Parmakları çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Hayal kırıklığına uğratacağımı da biliyorum. Ama özür dilemeden bana bağlanmanı istiyorum. Seni bu elbisenin içinde göstermek ve herkese benim olduğunu ve hiçbir pisliğin sana sahip olamayacağını kanıtlamak için."

"Ama?"

"Ama iyi bir yanımda -küçük bir yanımda olsa- sana başka yöne kaçmanı söylemek istiyor. Bu riske değmeyeceğimi. Bilinmeyen geleceğim seni bağlayabilir."

İki farklı riskten bahsediyor olsak da kendime güvenerek "Sen bu riske değersin" diyorum. O kendi geleceğini, ben de kendi kalbimi. Mesele sadece hangisinin önce patlayacağı.

"Connor muhtemelen onaylamayacak olsa bile mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Onaylamayacak."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Geçen gün onunla konuştum."

"Güzel. Ben de öyle." Jax anlamlı bir gülümsemeyle parlıyor.

Omzuna bir şaplak attım. "Pislik. Beni test ediyordun!"

"İşine ne kadar önem verdiğini biliyorum. Bu konuda yanlış giden bir şey yüzünden benimle mutsuz olmanı istemiyorum."

"İşimi seviyorum ama..."

"Ama?" Jax daha da yaklaşıyor ve dudaklarımda hayali bir öpücük bırakıyor. Daha fazlasını arzuluyorum.

"Ama bir iş sahibi olmak benim hayat amacım değil." "O zaman ne?"

Omuz silkiyorum, onu kaldırılabileceğinden daha fazla zorlamakla ilgilenmiyorum. "Bunu öğrenmek bana düşer."

Aklımdaki hedef beni gerektiği kadar korkutmuyor. Ve bu bile Jax gibi birine aşık olmanın ne kadar mümkün olduğunun kanıtı.
Umalım da benimle düşmeye razı olsun.

"Hazır mısın aşkım?" Jax limuzinin kapısına doğru ilerler.

Koltuğa yapışıyorum, tırnaklarım deriyi kazıyor. "Pek sayılmaz."

Beklentiler beni bilinçli düşüncelerle boğuyor. Jax bu tür davetlere asla birini getirmez, hele benim gibi birini hiç. Zengin bir aileye ya da havalı bir şirkete bağlı olmayan biri. Kredi ödemeleri olan ve ucuz şarap içen biri. Bunu kabul ederken ne düşünüyordum?

Jax'e doğru bir bakış fırlatıyorum, smokininin içinde nasıl görüldüğüne bakıyorum.

Doğru ya. İşte bu yüzden.

Camın arkasında birkaç kamera yanıp sönüyor, muhabirler girişimizi bekliyor.

Paniğe kapıldıkça nefesim daha hızlı çıkıyor.

"Hey. Birkaç derin nefes al." Jax saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Birlikte derin nefesler alarak korktuğum için kendimi daha az aptal hissetmemi sağlıyor. "Sorularından birine cevap vereceksin ve sonunda seni sevecekler. Sana bunun sözünü verebilirim. İnsanlarla aranda böyle bir bağ var."

İltifatı beni çok az kelimenin yapabileceği şekilde ısıtıyor. "Özür dilerim. Genelde böyle çıldırmam. Hem de hiç."

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirliyor. "Bir kez olsun sakın olanın ben olmam güzel bir değişiklik oldu. Ben biraz dağınık olma eğiliminde olan biriyim."

Gülüyorum. "Bu da bir bakış açısı. Evden çıktıktan sonra iyi olacağımı düşünmüştüm."

Eli yanağımı kavrayarak oyalanıyor. "Eğer buradan çıkmak istiyorsan, söyle. Bir bara dalıp yürüyemeyecek hale gelene kadar içebiliriz."

Bu fikir karşısında nefesim kesildi. Jax'in benim için onun için önemli olduğu belli olan bir etkinlikten vazgeçmek istediğine inanamıyorum.

Sıkıntımı gizlemek için çenemi kaldırıyorum. "Hayır. Bunu biz yapıyoruz." "İşte ruh bu, aşkım."

Nedense bu tek kelime içimi ısıtıyor ve yumuşatıyor. Jax limuzinden iniyor ve bana elini uzatıyor. Topuklu ayakkabılarımın ayağıma takılmaması için dua ederek titrek bacaklarımla dışarı çıkıyorum.

Kameralar yanıp sönüyor ve ben gözlerimi siper etme dürtüsüyle savaşıyorum. "Derin nefes al," diye fısıldıyor Jax kulağıma.

"İçime kapanık benliğimin bir parçası ölüyor. Bunu hissedebiliyorum."

Jax gülerek daha da dikkat çekiyor. Jax'in smokininin koluna *Titanik'teki* son cankurtaran sandalıymış gibi tutunuyorum.

Jax halıda ondan görmeye alışık olduğum bir çalımla yürüyor. Elimi tutuyor ve omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatıyor. Onun bu kontrolsüz mutluluk ifadesi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bir muhabir Jax'i çağırdı. Durdu ve beni yanına çekti.

Sarışın mikrofonuna konuşuyor. "Jax. Babanın bu gece gelememesi çok üzücü."

Gülümsemesi kayboluyor ama kendini toparlıyor. "Üzüntülerini ilettili.

Ancak on yıl önce yaptığı ilk bağıştan bu yana organizasyonun ne kadar büyüdüğünden gurur duyuyor." Heyecanla başını sallıyor. "Kesinlikle. Ve söylemeliyim ki, sizi kolunuzda bir kadınla çok sık görmüyoruz. Bu akşamki randevunuz kim?

bu gece?"

Jax'in gözleri muhabire hitap ettiği süre boyunca benim üzerimde kalıyor. "Bu gece bana eşlik eden Elena Gonzalez olduğu için şanslıyım."

Muhabirin kaşları birbirine çatıldı. "Gonzalez mi? Latin Amerika eczane pazarına hakim olanlarla aynı kişiler mi?"

Gülümsememi boştaki elimle kapatıyorum. Tepkim karşısında Jax'in gözleri parlıyor. Muhabire doğru dönüyor ve tüm dikkatini ona veriyor. "Hayır. Elena Gonzalez, beni ve diğer F1 sporcularını kontrol altında tutan harika halkla ilişkiler temsilcisi. Bu yıl benimle çalıştığı için çok şanslıyım." Kameraya göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderiyor ve elimi sıkıyor.

Bu gülümsemeye bayılıyorum. O kadar çok seviyorum ki, sözlerini birkaç saniye algılayamıyorum. İçimdeki her şey onun övgüsü karşısında mutluluktan patlamakla tehdit ediyor.

Muhabir gözlerini kırıştırır, Jax Kingston denen muamma karşısında açıkça silahsız kalmıştır.

Sen ve ben, kardeşim.

Muhabir bana döndü. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Gonzalez. Bunu kontrol edebildiğinize göre bazı özel güçleriniz olmalı. Zor biri olduğunu tahmin edebiliyorum." Sesi hayranlığını ima ediyordu. "Peki bu gece ne giyiyorsunuz? Valentino'nun yeni yaz koleksiyonunu tahmin etmek istiyorum ama yanılmak istemem."

"Zara'nın indirim reyonu mu?" İfademden anında pişmanlık duyarak omuz silkiyorum. Yanaklarım ısınıyor ve ifademi geri çekmeyi düşünüyorum ama hem muhabir hem de Jax gülerek sıkıntımı hafifletiyor.

Jax bana doğru eğildi. Dudakları kulağıma değmeden önce şakağımlı öpüyor. "Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki, tahmin bile edemezsin."

Kendimi onun sözlerine kaptırıyor, yaşadığım sahtekârlık sendromundan kurtulmak istiyorum. Jax'in bana kendimi onun yanına aitmişim gibi hissettiren bir tarzı var. Hiçbir muhabir ya da soru bunu benden alamaz.

Çenemi kaldırıp doğrudan muhabirin gözlerinin içine bakıyorum ve kendime olan güvenimin artmasına izin veriyorum. Valentino'm ya da vakıf fonum olmasa da, ben hâlâ buraya aidim. Seçkinlere yardımcı olmak için her yıl kışımı yırttım ve artık biraz eğlenmenin zamanı geldi.

Piyon, şans eseri vezir olmaz. Cesaret, çalışma ve güven gerektirir.

Ve tahtada ilerlemeye çok hazırım.

"*Kahretsin, ünlü oldum* kulübüne hoş geldin." Jax üstüme yuvarlanırken yatak çarşafı hışırdıyor.

Çılgın yatak başımı yüzümden itiyorum. "Ne? Bunun için bir kulüp mü var?"

Telefonunu yorganın altından çıkarıp bana uzatırken gülüyor. Jax'in dudaklarının boynumda en sevdiği yeri bulmasını görmezden gelerek makaleyi tarıyorum.

"Aman Tanrım. Anonimliğim yirmi dört saatten az sürdü." Basın beni Jax'le ilişkilendirdiğinde hissetmeyi beklediğim gerginlik gerçekleşmedi. Bunun yerine, makalede Jax ve benden birlikte bahsedildiğinde içimi dolduran sıcaklığa engel olamıyorum.

"Makalede sizi övüyorlar ve şirketinizin Elías, Liam ve benimle olan başarısından bahsediyorlar. Gördünüz mü?" Ekranı dokunuyor. "Kötü bir şey söylemediler. Bunun için teşekkür ederim çünkü bir gazeteyle yaptığım kavgayı temizlemek zorunda kalmanı gerçekten istemiyorum."

"Hmm." Dudağımlı çiğniyorum.

"Benden bir daha asla şüphe etmeyeceğini ve her zaman haklı olduğumu söyle." Bana dik dik bakıyor.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda beni gıdıklıyor. Gözlerim dolana kadar gülüyorum ve her konuda haklı olduğunu kabul ediyorum.

Düşen telefonu alıyorum. "Gerçekten de JaxAttack'in nasıl evcilleştirildiğini ve devre dışı bırakıldığını mı söylediler? Bir: bu takma ad berbat. Ve iki: bu fotoğrafta oldukça iyi görünüyoruz." Yakınlaştırıp birlikte ne kadar inanılmaz göründüğümüzü kontrol ediyorum. Limuzindeki tüm tereddütlerime rağmen ilgi odağı olunca parladığımı söyleyince şaşıyorum.

Jax'in kirli sakalları aşağı doğru keşiflerine devam ederken vücudumun üst kısmını sıyrıyor. "Sizi temin ederim ki JaxAttack sizden başka herkese karşı uysaldır."

Gömleğimin eteğini kaldırıp dilini meme ucumda gezdirirken alaycılığım iniltiye dönüşüyor. "Ciddiyim. Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetme. Julius Caesar'a çok benziyorsun."

"Ya da çok mağara adamıyım. Seni tamamen kendime saklamak ve her gün her saat becermek istediğimden, seni işaretlediğimden ve hiçbir şerefsizin benim olana yaklaşmaması için seni işaretlediğimden beri uyuyor."

Yanaklarım kızardı. "Tatlı sözlerden hoşlanmıyorsun, değil mi?" "Yaramaz sözler kalbin daha da büyümesini sağlar."

Kıkırdıyorum. "Hiç de öyle söylenmiyor."

Vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, dudakları kısa sürede klitorisimi buluyor. Ve dilinin birkaç hareketiyle, ben de tavana kadar yaramaz kelimeler haykırıyorum.

"Artık arkanı dönebilirsin," diyor Jax heyecanla.

"Burada ne işimiz var?" Boş bir çatı barına bakıyorum.

"Sana göstermeyi tercih ederim." Jax elimi çekiştirerek bizi balkonun kenarına doğru götürdü.

Cam korkuluklara yaslanırken çenem düştü. "Yok artık."

"Sürpriz," diye fısıldıyor kulağıma, arkamdan bastırırken. Sıcak nefesi beni hafifçe ürpertiyor. Kulağımı ısırmadan önce kulağımın içine doğru gülüşünden bunu fark ediyor.

Yüzlerce sıcak hava balonu gökyüzünde süzülüyor, bir kaleydoskopla eşleşen bir dizi renk.

"Vay canına. Neredeyse aynı yapboz gibi."

"Tek kaçırdığınız şey iyi bir ecstasy yolculuğu."

Başımı göğsüne yaslayıp gülüyorum. "Oldukça çirkin bir bulmaca, değil mi?"

"En çirkini. Gözlerini kontrol ettirmelisin."

"Bunu en başta gözlerimin çekildiği adam söylüyor." "Tamam, haklısın. Gözlerini ve kafanı kontrol ettirmelisin." Benden bir kıkırdama kaçıyor. Yüksek sesle, kendimi *tutamadığım* bir kahkaha.

Jax'in kolları beni sarıyor. "Böyle gülmen hoşuma gidiyor. Ama daha çok, bunun arkasındaki neden olmayı seviyorum."

"Narsisizminin sınırı yok."

Gülüyor, beni göğsüne bastırıyor. "Egomun okşanmasından hoşlanırım." "Diğer şeylerin yanı sıra."

Göğsünün titremesi beni gülümsetiyor. "Ee, hayal ettiğin her şey bu muydu?"

Hangi rüyadan bahsettiğinden emin değilim. Sonunda bana açıldığı ve bize bir şans verdiği mi yoksa benim sıcak hava balonu festivaline katılma hayalim mi? Güvende olmak için ikinci seçeneği seçiyorum.

"Kendime büyüdüğümde bunlardan birine gideceğimi söylemiştim."

"Neden daha yaşlı? Neden şimdi değil?" Parmakları benimkilerle korkulukta birleşiyor. Bir sıcaklık izi kolumdan göğsüme doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Geçmişimdeki her şeyi geride bıraktığımı hissettiğimde gitmek istedim. Bunun büyük bir salıverme anı olmasını istedim."

"Kendine çok fazla baskı uyguluyorsun."

"Nasıl yani?"

"Kimsenin gerçekten hayatına devam edebileceğini sanmıyorum. İyileşebilirsiniz elbette, ama unutmak artık hatırlamak istemediğinizi ima eder. Ve sorun anılar değildir. İnsanların hayatta yaptığı hata, acının kötü olduğunu varsaymalarıdır. Ama aslında acı, bir şeyler hissettiğiniz anlamına gelir. Yaşadığınız anlamına gelir. Mesele onu bir zayıflık olarak değil, bir silah olarak kullanmaktır. O yüzden kendinizi iyileştirin ama anılarınızı da bırakmayın. Onlar sizi siz yapan şeylerdir."

Onun sözleriyle oturuyorum. "Bu... şey, vay canına." Aklıma başka bir kelime gelmiyor. Tek bildiğim Jax'in bu yeni halini, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar içime çekmek istediğim. Jax benim için bir pislikken, onu istemek ve sevmemek arasında bocalıyordum. Ama onun bu hali sarhoş edici.

Jax beni çeviriyor ve sırtımı cama yaslıyor. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce yüzümü avuçluyor. "Acını istiyorum. Acını

istiyorum.

Beyninizin en karanlık yerinde dolaşan şeytanlar. Korkunç düşüncelerini benimle paylaş ve mutlu olanları da paylaş. Onları hiçbir şeye değişmem. Uzun zaman önce almam gereken şeye direnmekten bıktım."

"Ve bu?"

"Sen. Hep sendin. Liam'ın yardıma ihtiyacı olduğunda McCoy'un konferans odasına girdiğinden beri boku yemiştım. Benden uzak durmanı kendime görev edindiğimde bile. Özellikle de bana karşı savunmasızken. Seninle kırılmak istiyorum."

"Genelde işler böyle yürümez."

Eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Her zamankini siktir et. Seninle mükemmel bir resim olmak istemiyorum. Kırık parçalardan oluşan lanet bir mozaik olmak istiyorum, o kadar renkli ki, onları güzel bulmaktan kendini alamıyorsun."

ELENA

"H

"Doğum günün kutlu olsun, tatlı çocuğum!" Vera kahvaltı masasından kalkarak Jax'e sarılır.

Bugün Jax'in doğum günü mü? Belli ki İkizler burcu olduğundan bahsetmişti ama ben ikiye ikiye bir araya getirememiştim.

"Bugün senin doğum günün mü?"

Sırıttırıyor. "Evet ama genelde bunu çok büyütmem."

"Neden yaz tatillerini yaşlı anne babasıyla geçirmeyi tercih ettiğini asla anlayamayacağım. Her yaz aynı şeyi yapıyor." Vera gözlerini devirir.

Jax yanıma oturdu. Jackie, Jax'in çay bardağını ve kahvaltısını önüne koyuyor.

Tabağımdan bir parça pastırma alıyor. "Günü hayatımdaki en önemli insanlarla geçirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Vera, "Diğer tek seçenek sürekli başını belaya soktuğun o parti insanlarıyla takılmak olduğu için kabul ediyorum," diyor.

"Ne yapmaktan hoşlanırsın?" Jax'in yüzünü tarıyorum, rahat gülümsemesini yakalıyorum. Gün geçtikçe daha da rahatlıyor.

"Bazı geleneklerim var."

"Ne gibi?"

Vera, "Size göstersek çok daha iyi olur," diye araya giriyor.

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Doğum günü çocuğu ne isterse..." "Doğum günü çocuğu alır." Bana muzip bir sırıtış attı.

"Hayal ettiğime kıyasla bu çok uysalca. Bir film maratonu senden beklediğim son şeydi," diye fısıldıyorum Jax'e, birkaç koltuk ötede birbirine sarılmış anne ve babasına bakarken. Sinema salonu ambiyansı yaratmak için önümüzde büyük bir ekran asılı.

"Peki ne bekliyordun? Ailemin evinde alem yapmamı mı?" Jax kucığındaki kâsedan bir avuç patlamış mısır kapıyor. Filmin açılış jeneriği kayboluyor ve *Açlık Oyunları* başlarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Mide bulantısı aniden bastırıyor. Terli avuçlarımla patlamış mısır kasesine tutunuyor, umutsuzca sakın kalmaya çalışıyorum.

İlk sahne oynuyor ve bana çocukluğumu, ailemi ve kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor. Patlamış mısırı yanımdaki koltuğa yerleştiriyorum ve ev sinemasından çıkmak için acele ediyorum.

Koridorda yürürken yüzümden sıcak gözyaşları süzülüyor. Parmağımdaki dövme yanıyor, benimle alay ediyor, cesur olmak istediğim saçmalığını yüzüme vuruyor. Gözyaşlarıma lanet okuyorum ve kazağımın koluyla siliyorum.

"Elena, dur," diye sesleniyor Jax.

Onu görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum.

"Elena." Sesi daha yakından geliyor.

Köşeyi dönüyorum, hem biraz uzaklaşmak istiyorum hem de onun rahatlığını arzuluyorum. *Harika, düşüncelerim bile karmakarışık.*

Jax'in eli koluma dolanıyor ve beni döndürüyor. "Neyin var? *Açlık Oyunları*'nı seveceğini düşünmüştüm." Yüzünü buruşturuyor.

Bakışlarından kaçıyorum. "Hayır."

"O zaman neden dövme yaptırdın? Seni üzmemiştin, yemin ederim. Mutlu olursun sanmıştım."

Bakışlarını görmezden gelmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Dövmeyi babam için yaptırdım."

"Kahretsin. Sürekli sıcıp batırıyorum."

Başımı sallayarak gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Hayır. Bu senin hatan değil. Sen bilemezdin. Kitap-" Kesik kesik nefes alıyorum. "Öldürüldükleri gece okuduğum kitap..."

"*Açlık Oyunları*'ydı. Siktir." Benim için bitiriyor. Eli enseme dolanıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Başka bir şey seçebiliriz. Senin için sorun olmadığı sürece hangi film olduğu umurumda değil."

Ona bakıyorum. Onun samimiyeti kalbimin parçalanmış kalıntılarını onarıyor. Doğum gününde beni mutlu edeceğini düşünerek bir şey seçti. Bu tür bir özveri, içimdeki soğğun yerini yeni bir sıcaklık duygusunun almasını sağlıyor.

Onun varlığı bana aptalca ama cesurca bir şey yapma cesareti veriyor. Beni rahatsız eden son kötü anılardan bazılarını kovmak için.

"Sanırım izlemek istiyorum."

Jax'in başparmağı titreyen nabzıma bastırıyor, farkındalık bedenime doluyor. "Seni korkutsa bile mi?"

"Özellikle de beni korkuttuğu için." Çenemi kaldırıyorum. "Senin için orada olacağım. Ben varım."

Her sözüne inandım. El ele sinema salonuna geri dönüyoruz. Biri oynat tuşuna basıyor ve film yeniden başlıyor. Jax film boyunca elimi bırakmıyor. Ben hayatımın en kötü gecesinde okuduğumu hatırladığım bölümde sessizce kendi kendime hıçkırırken o yeni dövmemin üzerinden usulca geçiyor. Hareketleri bana kelimelerin anlatamadığı her şeyi anlatıyor.

Senin için buradayım. Anılarla seninle birlikte savaşıacağım. Bunu birlikte yeneceğiz.

Ve o gece ona biraz daha aşık olmaktan kendimi alamadım.

"Yarış günü pitte takılabileceğime inanamıyorum. Vay anasını!" Caleb bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Hey, dil. Ziyarete gelen çocuklar var." Panomun yan tarafıyla ona vurmak istiyorum.

"Ama hadi ama, bu şimdiye kadarki en havalı şey. Jax'e yarış kıyafetleri içinde bakın.

Dur bakalım." Caleb cep telefonunu çıkarır ve Jax'in bir fotoğrafını çeker.

İnanın bana, yarış kıyafetleri içinde Jax'ten *başka bir* yere bakabileceğimi sanmıyorum.

Şaşkınlığımı üzerimden attım. "İşte, kamera ekibi ikinizin fotoğrafını çeksin."

"Elbette, *Meksika prensesi*. İyi fikir." Caleb sırtıyor.

Jax gülerek kolunu Caleb'in omzuna doluyor. Basın ikisinin fotoğraflarını çeker, Caleb Jax'e gülümsemektedir.

Caleb'in annesi geliyor. Caleb'in saçları olsaydı, annesinin sarı rengine benzerdi diye düşünüyorum. Aynı açık renk gözlere sahipler ve

Burunlarını kaplayan çiller.

Bana sarıldı. "Oğlum için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bu ay hakkında konuşabildiği tek şey buydu. Bir başka kemoterapi seansından sonra bile moralini yüksek tuttu." Beni bıraktığında gülümsemesi sallanıyor.

"Elbette. Hiç sorun olmadı. Onu yetiştirirken harika bir iş çıkardınız çünkü o türünün tek örneği."

"Kelimenin tam anlamıyla. İki küçük çocuğum var ve hiçbiri onun gibi bir kişiliğe sahip değil." Her ikisi de küçük ve sarışın olan, yarış arabaları üzerinde çalışan teknisyenlerin büyüüne kapılmış diğer iki çocuğunu işaret ediyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Üç çocuk çok fazla." "Senin hiç yok mu?"

"Oh, hayır. En azından henüz değil." Bu düşünce beni neredeyse boğuyordu.

"Bekleyin. Ben tek çocuk olarak büyüdüm ve çocuklarım için bunu istemedim. Üç tane çok gibi görünebilir ama inanır mısınız, dördüncüyü yapmamak için kendimi ikna etmem gerekti." Kendi kendine gülüyor.

"Eminim üç kişi yeterlidir."

"Kesinlikle. Göreceksin. Bir gün neden bahsettiğimi anlayacaksın. Bu üçü birbirinden daha farklı olamazdı ama birbirlerini seviyorlar. Birbirleri için her şeyi de yaparlar." Çocuklarına gülümsüyor.

Daha önce hiç duymadığım bir özlem kalbimde bir yer kaplıyor. Olmaması gereken ama inkar edemeyeceğim bir yer.

Biriyle geçici bir şey istemiyorum. Ben her şeyi istiyorum. Bir ilişki. Bir aile. Hayatımın sonuna kadar saklamak istediğim anlar.

Ve en önemlisi, sanırım tüm bunları Jax ile isteyebilirim.

JAX

I Kulaklığımı kulaklarıma yerleştirip dünyanın geri kalanını duymazdan geliyorum. Tamirciler arabamı sıralamadaki ikinci yerime doğru yuvarlıyorlar. Motor ısınırken arkamda gürlüyor, bana yarışı hatırlatıyor gün gerçekliği.

Yorucu sıcaklık. Yoğun baskı. Ve en kötüsü, performans kaygısı şeklinde omzuma binen kendi şeytanım.

"Aman Tanrım. Çok havalısın, dostum. Elena mühendise seninle radyoda konuşmama izin verdirtti! Sence beni televizyondan duyabilirler mi?" Caleb mikrofona bağıyor.

Mikrofon Elena'nın sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ona daha alçak sesle konuşmasını söylediğini duyuyor.

"Keyfini çıkar, evlat."

"Sen kime çocuk diyorsun? Senden sadece on yaş küçüğüm." "Benim yaşıma geldiğinde on yıl çok uzun bir yol kat ediyor." Direksiyonumu kavradım

eldivenli ellerimle daha sıkı tutuyorum.

"Yarıştan önce böyle iç karartıcı bir dangalak olmayı bırak."

Kıs kıs gülüyorum. "Seni mikrofondan atmadan önce son bir sözün var mı?"

"Kıçlarına tekme bas Kingston. O şerefsizlere DNA hanedanlığının bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu göster. Baban ringlerde bir efsane olabilir ama pistlerin kralı sensin."

Yorumuna güldüm. Babam denklemden çıkarıldığında DNA'mın berbat olduğunu pek bilmiyor. Ama Caleb'a iyi bir gösteri sunacağıma dair kendime söz veriyorum ve benimle yaşadığı deneyimin her saniyesinden keyif almasını istiyorum.

Teknisyenler yarış başlamadan önce son kontrolleri yapıyor.

"Gitmeliyim, dostum. Kazananlar podyumunda görüşürüz."

Ekip lastik ısıtıcılarımı çıkarıyor ve pistten koşarak çıkıyor. Teker teker, kaskımın üzerinde beş ışık yanıp sönüyor ve sonra kapanıyor.

Direksiyon simidimdeki düğmelere basarken gaza basıyorum. Yarış lideri Noah'nın arkasındaki yerimi korurken arabam çığlıklar atarak ilerliyor. Kalbim daha hızlı kan pompalamak için çalışırken vücudumda gerginlik dolaşıyor. Kükreyen motorların sesi heyecanımı artırıyor, içimdeki adrenalin isteyen şeytani besliyor.

"Birinci virajdan yara almadan çıkmak iyi işti. Bir Sauvage sürücüsü için aynı şeyi söyleyemem. İkinci viraja dikkat et, orası genellikle son turda zaman kaybettiğin yerdir," diyor Chris telsizimden.

Odaklanmaya devam ediyorum, düzlükte Noah'nın yanına koşuyorum, ancak o beni ikinci sıraya itiyor. Yan aynalarımındaki bulanık kırmızı araba bana Santiago'nun arka tamponuma çok yakın olduğunu söylüyor.

"Santiago'yu arkamda izleyin. Çünkü performansını beğenmedim." Diğer mühendisin söyleyeceklerini dinliyorum. Santiago daha riskli hamleler yapma eğiliminde ama bir kaza yüzünden evimdeki yarışı mahvetmesini istemiyorum.

Tribünlerden birinden bir sürü insan tezahürat yapıyor ve ben onları bir bulanıklık içinde geçiyorum. Gurur, bir sonraki virajda Noah'yı geçmek için daha fazla zorlamamı sağlıyor. Evimdeki yarışı ön sıralarda temsil etmek güzel bir duygu. Britanya GP'si her zaman en sevdiğim yarışlardan biri olmuştur, Britanya'nın dört bir yanından hayranlarım beni desteklemeye gelir.

Bir sonraki dönemeçte, Noah'nın arabasının dışına doğru sürüyorum. Frene önerilenden bir saniye daha geç basmak bana ona karşı avantaj sağlıyor. Arabasının önüne geçerek birinciliği garantiledim.

Motorumun gürültüsüyle tribünlerden birinin önünden geçiyorum. F1 taraftarlarının tezahüratları beni canlandırıyor, egomu ve içimde akan adrenalinini besliyor. Mavi, kırmızı ve beyaz dalgalar bana nostalji ve gurur duygusu veriyor.

Turdan tura, Noah ve ben birbirimizle yarıştık. İkimiz de arabalarımızı pite soktuk, sadece geri dönüp tekrar birincilik için yarışmak için. Bir kez daha liderliği aldım ve onu yan dikiz aynamda tuttum.

Gözlerim aynadan yola bir saniye geç kayıyor. Yoldaki bir enkaz parçası lastiğime takılıyor.

"Kahretsin!" Herhangi bir hasar olmamasını umarak vites değiştirdim.

Felaket haberini almadan önce bir tur daha geçti.

"Lastik basıncını kaybediyorsun. Pite girmen gerekecek," diye konuşuyor Chris.

Direksiyona daha sıkı tutunuyorum, az önceki enerji patlamasının yerini öfke alıyor. Benim tekrar pite girmem, Noah'nın birincilik koltuğunu geri kazanması ve bu koltuğu tekrar bana bırakma ihtimalinin çok düşük olması anlamına geliyor.

Sikeyim.

Pite girdim ve ekip lastiklerimi değiştirmek için acele etti. Arabam pit yolundan çıkıyor ve yarışa geri giriyor.

Pist boyunca yarışıyorum, çarpışma riski taşıyan hızlara ulaşıyorum ve ikinci sıradaki yerimi geri kazanmaya çalışıyorum. Kendi evimde yarış kazanmam için sadece birkaç tur kaldı. Santiago bir sonraki virajın iç tarafında küçük bir açıklık bırakıyor ve bu da bana onu geçme şansı veriyor.

İkinciliği garantilerken yüzümden koruyucu maskeme ter damlıyor.

"İyi iş, Jax!" Chris'in sesi gürliyor.

Ayağımı gaz pedalına bastırdığımda araba sarsılıyor. Noah yolun ortasında kalıyor, onu geçmem için bana yer bırakmıyor.

"Lanet olsun. Peşini bırakmıyor."

Bir mühendis "Denemek için iki turunuz kaldı" diyor.

Söyleyemezsin. Bir sonraki tribünü geçmek beni heyecandan ziyade korkuyla dolduruyor. Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratma korkusu, birincilik kazanma konusunda kendime olan güvenimi yok ediyor.

Ne dersenem deneyeyim, Noah'nın direnişiyle karşılaşıyorum. Onunla Santiago arasında sıkışıp kalmak hiç de ideal değil, Santiago beni arkamdan becermek istercesine arka tamponuma biniyor.

Noah son turda kaderimi belirledi. İkimiz de damalı çizgiyi saniyeler arayla geçtik ve o Prix'yi kazandı.

Evimdeki yarışta P1'e ulaşamadığım için içimde bir hayal kırıklığı titreşiyor. Ancak endişenin çirkin yüzünü gösterip hayal kırıklığımanın tadını çıkardığı geçmiş zamanların aksine, sakinliğimi koruyorum. Kazanamadığım için üzgün olsam da, bu beni fazla rahatsız etmiyor. Şenlikler bittiğinde Elena ve Caleb ile takılacağım, bu da beni bir kupadan daha fazla heyecanlandırıyor.

Noah, Santiago ve ben podyuma çıktığımızda yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. Sahnenin yan tarafına doğru döndüğümde Elena ve Caleb'in beni alkışladığını görüyorum.

Birinciliği kazanamamış olabilirim ama ödülü de bir o kadar büyük. Gözlerim tüm bu sezon boyunca aklımı başımda tutan kadını buluyor. Elena bana nefretle bakmak yerine mutlulukla bakıyor. Ve Caleb... Caleb çılgılık atmaktan ve zıplamaktan bayılacakmış gibi görünüyor.

Sahneden iner inmez en büyük hayranım bana doğru koşuyor. Kollarını bana doluyor ve zayıf görünen biri için etkileyici bir güçle sıkıyor. "En güzel anılar için teşekkür ederim. Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım."

Ben de ona sarılıyorum. "Sen tanıdığım en havalı adamlardan birisin. Bana ilham veriyorsunuz."

Caleb beni bırakıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Nasıl?"

Gözlerim onunkilerden Elena'ninkilere kayıyor ve bize bakarken güzel gülümsemesini yakalıyorum. "Beni geride tutan iblislerden daha güçlü olmak için."

"Gitmek zorunda mısın?" Annem kollarıyla beni sarıyor ve hareket etmemi imkânsız hale getiriyor.

"Sezonun yarısı bitti. Sonra eve dönüp seninle tekrar vakit geçireceğim."

"Tamam, iyi, gitmen gerekiyorsa. Ama Elena'yı geride bırakmaya ne dersiniz? Onu iyi besleyeceğiz, söz veriyoruz." Annem başını sallarken, babam güldüğünü öksürerek gizliyor.

"Elena'nın bana yardım etmesine ihtiyacım var. Belki bir gün geri gelir ve beni ziyaret eder." Elena'ya göz kırpmıyorum.

Annem bastonundan yardım alarak Elena'ya doğru yürüyor. Kollarını sevgimin son nesnesine doluyor. Annemin ona fısıldadığını görmek beni çok etkiliyor.

Bu ani duygunun nereden geldiğini bilmiyorum ama beni boğuyor. Annemin hiçbir zaman bir kızı ya da konuşabileceği bir kız arkadaşı olmadı. Elena'nın anneme tekrar sarılması içimde bir özlem uyandırıyor. Elena'nın daha uzun kalmasını özlüyorum. Film gecelerimiz ya da çay sonrası piyano seanslarımız gibi ailemle daha fazla zaman geçirmesini özlüyorum.

Onun hayatımda daha istikrarlı bir şey olmasını özlüyorum.

Ve hepsinden önemlisi, en büyük ödül için en büyük korkumla yüzleşmeyi arzuluyorum.

ELENA

Austin, Teksas Bandini kıyafetleri, kovboy şapkaları ve country western filmlerinden fırlamış botlarıyla Amerikalı hayranlarla dolu. Radyodan honky-tonk müzik çalıyorlar ve Hayranlar kamyonetleriyle yarışa katılıyor. Yarış haftasının Güney yemeklerinin ve aksiyonunun tadını çıkarıyorum.

Jax ve ben akşam yemeğini piste yakın bir restoranda yemeyi tercih ettik. Dışarıda bir masada oturmaya karar veriyoruz ve yanımızdan geçen turistlerin tadını çıkarıyoruz.

Merakla ona bakıyorum, sert duruşuna dikkat ediyorum. "Güneş gözlüklerini çıkarabilirsin, biliyorsun. Güneş batıyor."

"Uyum sağlamaya çalışıyorum." Ray-Ban'lerini tekrar ayarlamadan önce indiriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, o haklı. Yemeğimiz boyunca şu ana kadar kimse ona yaklaşmadı ki ben buna kazanç diyorum. "Hayatının geri kalanını böyle mi yaşamayı planlıyorsun? Göz önünde saklanarak mı?"

Başını bana doğru eğiyor. "Hayır. Eğer istediğim gibi olsaydı, aileme yakın yaşardım ama yine de gözlerden uzak kalırdım. Emekli olduğumda, büyük bir mülk satın almayı ve onu o kadar havalı hale getirmeyi planlıyorum ki, nadiren ayrılmak zorunda kalacağım."

"Ne gibi?"

"Bir bowling salonu, küçük bir sinema s a l o n u , su kaydırağı olan bir havuz.

Belki tembel bir nehir bile olabilir."

Ellerimi çırpıyorum. "Mini golf sahasını unutmayın." "Ve bir mini golf sahası." Gülümsüyor.

"Ve bir ağaç ev!"

Jax derin bir kahkaha atıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Asılı ip ışıkları olan bir ateş çukurunu unuttun. Hani şu filmlerde ve Pinterest'te gördüğümüz dairesel olanlardan?"

"Eğer istediğiniz gibi olursa bu proje oldukça maliyetli olacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Hey, asla terk etmek istemeyeceğin bir mülk istediğini söylemiştin. Hayalini gerçekleştirmene yardım ediyorum. Bana teşekkür etmelisin."

"Eninde sonunda gitmem gerekecek. Ama nadiren tercih edilir." "Market alışverişi gibi mi?" Sırıtiyorum.

"Kesinlikle. Paparazzilerin beni sürekli rahatsız etmesini siktir et. Bunu kendim için de istemem-" Sesi kesiliyor.

Jax'in ellerinin önünde kenetlenmesine bakarak boşluğu dolduruyorum. Yaptığı hatanın ağırlığı ve kendini kapatma şekli, söylemediği sözlerin onu ne kadar sarstığını gösteriyor. İlk kez bir araya gelmemizin üzerinden bir ay geçti ve o hâlâ bir gelecek fikriyle mücadele ediyor. Alınmamaya çalışıyorum ama endişesi göğsümü daraltıyor. Sonsuzluk istemiyorum ama biraz inanç iyi olurdu.

Sohbeti yeniden canlandırmaya çalışıyorum. "Bu büyük planını ne zaman hayata geçirmeyi planlıyorsun?"

"Emin değilim. Daha bir ay önce kendime bir kız arkadaş edindim. Bana zaman tanınması falan gerekiyor ama bir gün ne olacağını kim bilebilir ki?"

*Kız
arkadaşım.
Kız arkadaş
mı?!*

İçten içe kendime bağırırken, dıştan bir iglo gibi soğukkanlı davranıyorum.

"Demek kız arkadaşın, ha? Kim o?" Küçük kafe masasına doğru eğilip göğsünü dürtüyorum.

"Her zaman düşündüğüm biri." "Oh, daha fazlasını anlat." Kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Birden fazla şey için iyi olan kötü bir ağzı var."

Homurdanıyorum. "Çok yetenekli olmak gibisi yok."

"Bana söylüyorsun. Ayrıca, kimse bu kızla kıyaslanamaz. O şimdiye kadar tanıştığım en güzel kadın." Jax gülüyor, bana kendisinin en iyi versiyonunu gösteriyor - kaygısız ve her türden yakışıklı.

"Hmm. Dikkatli olsan iyi olur çünkü dış görünüş bir yere kadar." "Ben onun dış görünüşünden bahsetmiyordum."

Jax'in yoğun sözleri beni suskun bırakırken kalbim eriyor.

"Sabah ayımı da sevdiğim şekilde yaptığından bahsetmiş miydim? Ya da sormadan bir şekilde yatak odama taşınmasına bayıldığımı. Ve nasıl emdiğini-"

"Tamam! Anladı!"

Diğer birkaç restoran müşterisi bize bakıp kaşlarını çatarken ben onlara el sallıyorum.

Kapalı.

"Önemli bir kısmı unuttun." Yüzümü nötr tutuyorum.

Gülümse.

"Ne?" Sırıtmaktan kaşlarını çatmaya başladı.

"Bu kızdaki kız arkadaşın olmasını hiç istemedin Kingston. Nadiren bir şey istediğin için bunun yabancı bir kavram olduğunu tahmin edebiliyorum." Uzaklara bakarken suyum yudumluyorum, bir sonraki söyleyeceklerini duymak için ölmüyormuşum gibi davranıyorum.

"Tuhaf. Bunca zamanı birlikte geçirmemizin bunu açıkça ortaya koyduğunu sanıyordum." Jax aramızdaki mesafeyi kapatıp masaya doğru eğiliyor. Etrafımızdaki gürültü azalıyor. Dudakları benimkilere yakın duruyor, onu en çok arzuladığım yerin yakınında geziniyor.

"Sormak ve varsaymak arasında fark vardır."

Jax'in dudakları dudaklarıma değiyor ve ben bir iç çekiyorum. "Elena Gonzalez-" öpücük "-bana bu onuru bahşeder misin-" dili dudaklarımdan kenarında gezinerek yaz sıcaklığına rağmen ürpermeme neden oluyor "-kız arkadaşım olma onurunu bahşeder misin? Resmi olarak." Dişleri alt dudağıma sıyrıyor, sonra dili özür dilercesine dışarı çıkıyor ve acıyan bölgeyi yatıştırıyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

Bana sırtımdan önce son bir öpücük kondurdu. "Gördün mü? Evet diyeceğini biliyordum. Cevabını zaten bildiğim aptalca sorular sormayı sevmiyorum."

Ve böylece, Jax birkaç öpücük ve bir gülümsemeyle kalbimin bir parçasını daha kazandı.

JAX

Liam beni arkadaş grubumuzdan uzaklaştırıyor ve biz Kaçış Odası randevumuzu beklerken Sophie ve Maya'yı Elena'nın kulağını çınlatmaları için bırakıyor.

"Artık her hafta saçmalamadığını görmenin beni mutlu ettiğini söylemek istedim. Aşk sana çok yakışıyor." Liam banka kartını çalışana uzatır.

Hızlı bir yorumla karşılık vermek yerine elimi Liam'ın omzuna koyup sıkıyorum. "Teşekkür ederim. Bu yıl geçinmesi en kolay kişi olmadığım için üzgünüm."

Çalışan, odamızın hazır olup olmadığını kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak bizi yalnız bırakıyor.

"Bu yetersiz bir ifade. Ama hayvan sakinleştiricilerinin insan eşdeğerini aldığın için seni suçlayamam. O haplardan bahsetmişken, hala kullanıyor musun?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır."

Liam'ın kaşları kalkıyor. "'Hayır, almıyorum' ya da 'Hayır, zaman zaman dondurma yer gibi keyif alıyorum' gibi mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır. Bu saçmalıkla işim bitti. Kalıcı olarak." Yüksek sesle bir nefes verdi. "Şükürler olsun."

"Kontrolden çıkmış panik ataklar için onları hâlâ yanımda tutuyorum ama ilaçları değiştirdim." Liam'a Tom'dan ve terapi seanslarımdan bahsetme isteğimi görmezden geliyorum.

"Bana bir söz verir misin?"

Tezgâha yaslanıyorum, Liam'ın bana fırlatmak üzere olduğu şey için beni destekleyecek bir şeye ihtiyacım var. "Ne?"

"Senin ve ilişkiniz adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama her şey yolunda gitmese bile hap ve parti döngüsüne geri dönmeyeceğin konusunda bana güvence vermeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl iyi değil?"

"İlişkiler emek ister. Kolay değildir." "Ve?"

"Ve senin gibi biri için, hayatındaki olumsuzluklarla başa çıkmak için kendine zarar veren yollara geri dönebileceğinden endişeleniyorum."

"Sana söz veriyorum, ilişkim yürümezse ya da işler zorlaşırsa bile yapmayacağım. Xanax ile işim bitti. Sen ve Noah olmadan parti yapmak zaten o kadar eğlenceli değil."

Liam beni şaşırtarak sarılmak için kendine çekiyor. "Güzel. Şimdi gidip Noah'a daha zeki olduğumuzu gösterelim. O kazanacağını düşünerek kendini beğenmişlik yapıyor."

Çalışan birkaç dakika sonra gelip bizi bir koridora soktu. "Pekâlâ millet, bu göz bağlarını takacaksınız ve iki karanlık hapishane hücrelerine girmenize yardım edecek. Birlikte kilitlenmek istediğiniz kişilerle iki gruba ayrılın. Bir alarm çalacak ve ışıklar yanarak göz bağlarınızı çıkarabileceğinizi gösterecek. O zamana kadar onları çıkarmayın. Sizi ve arkadaşlarınızı hücrelerden çıkarmaya yardımcı olacak ipuçlarını arayın. Bir saatiniz var. Eğer bir ipucuna ihtiyacınız olursa, grup liderinizdeki telsizi kullanın." Her birimize siyah bir göz bağı verdi.

"Bana güzel zamanları hatırlatıyor, değil mi Sophie?" Liam göz bağını Sophie'nin yüzünün önünde sallarken göz kırpmıyor.

"Beni utandırıyorsun!" Sophie kızarıyor ve yanıma geliyor. "Artık Jax'in takımına katılıyorum."

"Hepimiz aynı takımdayız." Noah giymemiz istenen turuncu tuluma kaşlarını çatarak bakıyor.

Elena titreyen elleriyle göz bağını tutuyor. "İyi misin?"

Eline dokunuyorum.

"Karanlıkta o l a c a ğ ı m ı z ı bilmiyordum" diye fısıldamadan önce etrafına bakınıyor.

"Yapmamak mı istiyorsun?"

"Bırakamam. Bu utanç verici." Bu düşünce yanaklarını pembeleştirir.

"Kimsenin umurunda olmaz. Gidip başka bir şey yapabilir ve Austin'i keşfedebiliriz."

Gözleri göz bağından benimkilere kayıyor ve korkusunu ele veriyor. "Benim grubumda mı olacaksın?"

"Elbette."

Elena göz bağını gözlerinin üzerine yerleştirirken iç çekiyor. Elimi tutuyor, rahatlamak istiyor. Elena'dan önce hiç kimse için böyle olmamıştım. Daha da önemlisi, hiç kimse için böyle olmak *istememiştim*. Ama Elena ile bu anlar beni daha önce hiç yaşamadığım bir hisle dolduruyor. Bu beni korkutmalı ama yine de onun güvenine sahip olduğum için canlanmış hissediyorum. İlişkimiz yavaş yavaş büyüyor ve bu konuda üzgün olduğumu söyleyemem.

Görevliler bizi hücrelerimize götürürken elini sıkıyorum. Ellerimizi hücre parmaklıklarına koymamızı istiyorlar ama ben onun yerine Elena'nın elini tutuyorum. Liam, Maya, Santiago ve Elías diğer hücreye yerleştirilirken eli titriyor ve nefes alış veriş i daha duyulabilir hale geliyor.

"Bu iş sende," diye fısıldıyorum kulağı olduğunu varsaydığım genel yöne doğru.

Diğer hücrenin kapısının kapanma sesi bana Elena için tüm bunların yakında sona ereceği umudunu veriyor. Alarm çaldığında göz bağımı çözüyorum. Elena da aynısını yapıyor.

"Ben yaptım." Bana ürkek bir gülümseme sunuyor.

"Yapabileceğini biliyordum. Şimdi git ve yeteneklerini test et. Sen bizim kurtarıcımızsın." Turuncu tulumunun kolunu çekiştiriyorum.

On dakikanın büyük bir kısmını küçük hücrede ipucu aramakla geçirdik.

Elena beton zeminde diz çökerken çenem düşüyor. "Elini tuvalete sokmadın."

Elena bana dik dik bakıyor, kolunun yarısı boş kâseye dalmış. "İçinde bir şey olabilir."

"Tiksindim ama kararlılığınızdan biraz etkilendim."

"Kız arkadaşınla flört etmeyi bırakıp ipucu aramaya ne dersin? Çok az yardımın oldu." Noah, kaçmamıza yardımcı olacak bir şey bulmak için beş sekize sekiz ölçülerindeki hapisane hücrelerini adımlıyor. Sophie yatağın üzerindeki şilteyi kaldırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Ona yardım etmek için hareket ediyorum, o dikiş yerlerini ararken ben de tek kolumla kaldırıyorum.

İşte ben böyle biri oldum, arkadaşlarımla takılıyorum, panik atak beni engellemeden normal şeyler yapıyorum. Grup Elena ve Elías'ı kabul etmekte bir sorun yaşamadı. Gerçi onlar zaten

Çok fazla hap aldıktan sonra mahvettiğim İnsanlığa Karşı Kartlar gecelerini. Ama hepimiz o geceyi görmezden gelmeyi seçtik.

"Dünyadan Jax'e, kaşığı uzatır mısın?" Elena tuvaletin önündeki yerinden bana ters ters bakıyor.

"Kirli ellerini tek ipucumuzun üzerinde görmek istemiyorum."

Bana kaba bir jest yapmadan önce temiz elini önümde sallıyor.

"Jax'in etrafında çok fazla takılıyorsun." Noah gülüyor. "Daha çok onunla çok fazla takılıyormuşum gibi."

"Jax! *Cállate*." Elena'nın gözleri bana dikildi.

"Evet, lütfen, Elena benim için bir kız kardeş gibidir ve bu ayrıntıları duymadan da yapabilirim." Elías diğer hücreden inliyor.

Kahkahalar iki hücre bloğunu dolduruyor. Buna kızmıyorum. Bunun yerine, her seferinde bir gün iyileşme yolunda olduğumu bilerek hoş karşılıyorum. Elena yanımdayken, yaptığım hatalardan ve kendimden uzaklaştırdığım insanlardan kurtulabileceğime dair umudum var.

Farklı olmak istiyorum ama hâlâ beni engelleyen bir şey var. Ve uzun zamandır ilk kez imkânsızı düşünüyorum. Annemin her yıl yapmam için yalvardığı tek şeyi.

Ve lanet olsun, çok korkutucu.

"Parti otobüsü bizi hastaneden aldı ve kiraladığınız kulübe bırakmadan önce bir saat boyunca gezdirdi. Müthişti, kükreyen yirmili yıllardan fırlamış gibiydi," diye bağıyor Caleb telefonda.

"Francesca'yı dansa kaldırdın mı?" Yarış ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken onu hoparlöre veriyorum. Bir Dilek Tut haftamızdan sonra Caleb, bana şans getirebileceğini iddia ederek qually turlarından önce beni arama geleneğini başlatmak istedi.

Hiç bir ergeni inkar etmeyi denediniz mi? İnatçı ve inatçıdırlar. Bu yüzden, doğal olarak onun sızlanmalarından ve durmak bilmeyen mesajlarından kaçınmak için, yeni geleneğimi kabul ettim.

"Tabii ki. Elena'nın bana öğrettiği dans hareketleriyle oradaki en popüler adam bendim."

"Muhtemelen en popüler çocuk sensin, nokta."

Caleb gülüyor. "İltifatınız için teşekkürler ama en inek kesinlikle benim. En havalı adam ödülü Dylan'a gidiyor. Tedavisi bitti, bu da hastanenin bu bölümlerinde bir onur nişanı sayılır."

"Son turun nasıl gidiyor?" "Çok fena yaşıyor."

Caleb'in acı çektiğini düşündükçe kalbim sıkışıyor. Çocuğu çok sever oldum. İstedığı zaman benimle iletişime geçmesine izin verdikten sonra her gün bana mesaj atıyor.

"Kendine iyi bakıyor musun?"

"Sanırım öyle. En azından yapabildiğim kadarıyla. Ama burada sıkıntıdan ölüyorum.

HBO'ya erişimi engellediler, bu yüzden şansım kalmadı."

Bir kahkaha attım. "Neden bir yerlere gizlice gidip Francesca ile öpüşmüyorsun?"

"Garip bir ağabey gibi davrandığının farkında mısın?"

Kahretsin, sanırım ona karşı bu şekilde davranıyorum. "Benim gibi bir kardeşe sahip olduğun için şanslısın."

"Yok artık. Bu bana buralarda çok fazla itibar kazandırır. Seninle yaptığım ziyaret Francesca ve arkadaşlarının gözüne girmemi sağladı bile. Jax Kingston'la ilk dövmemi yaptırmak Dylan'ın spot ışıklarını bir hafta boyunca söndürdü."

Hastanelerin lise gibi bir sosyal hiyerarşisi olduğunu kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum.

"Meksikalı prensesim nasılmış bakalım?" Caleb mırıldanıyor. "O iyi."

"Sadece iyi mi? O zaman berbat bir erkek arkadaş olmalısın." Derin bir kahkaha attım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü geçen hafta onu aradığımda senin için de aynı şeyi söyledi."

"Elena ile konuştun mu?"

"Birinin seni hizada tutması lazım."

"İşlerin iyi olduğunu mu söyledi?" Merak beni lanet bir otuzbirci gibi gösteriyor.

"Aman Tanrım, sanırsın ikiniz birbirinizle konuşmuyorsunuz. Her şeyin yolunda olduğunu ve mutlu olduğunu söyledi. Bu senin için yeterince iyi mi?"

Bu iyiden daha iyi. Nedense bunu Elena'dan duymak bir şey ama Caleb'dan duymak bambaşka bir durum. Daha büyük bir şey çünkü ilişkimizin bir kısmını başkalarıyla paylaşmak istiyor.

Evet. Tam bir serseriye dönüşüyorum. "Evet, bu iyi haber dostum."
"Lütfen onun kalbini kırma. En azından on sekiz yaşına girip
tüm kırık parçalarını toplamak ve onu tekrar bir araya getirmek için orada
olacağım."

Şakasına gülüyorum, umarım onun kalbini kırmam. Caleb'ın ona sahip
olmasını istemediğimden değil. Ama daha ziyade, onu tahmin ettiğimden
daha uzun süre elimde tutmak istiyorum.

Caleb'a söylemek istemezdim ama sonsuzluktan daha uzun bir şey yok.

"İyiliğim için arıyorum." Kapı aralığına yaslanıp Elena'nın dikkatini
bavullarını toplamaktan ayırıyorum.

Gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor. Ben onun seksi, dağınık
hisler yaymasına bayılan lanet olası bir otuzbirciyim. Elena'yı elbiseler ve
topuklu ayakkabılar içinde seviyorum, ama onu eşofmanlar ve çantamdan
çaldığı kapüşonlu bir tişörtle de seviyorum. Parmaklarım seğiriyor, onu
üzerinden çıkarmak için can atıyorum.

"Geçmişte iyilik yapmadık mı?" Başını öne eğiyor.

"Benimkini adil bir şekilde kazandım, bu da bir hafta izin alacağın
anlamına geliyor." İki kaşı da havaya kalktı. "Ne? Tam olarak ne için
bir hafta izin?"

"İş."

Başını sallar. "Bunu yapamam-"

"Tabii ki yapabilirsin. Connor'a sordum bile. Ve sen sormadan
söyleyeyim, Sophie ve Maya gibi eğlenebilmen için elimden geleni
yapacağıma söz verdim."

"Arayıp hastalık izinlerimi kullanamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım." Omuz silkiyorum. "Bunun için bana teşekkür
edeceksin. Kendini sığ bir mezara sokmana izin veremeyiz." Bu fikir,
Elena'nın bir gün öğle yemeği sırasında bana hiç hastalık izni almadığını
itiraf etmesinden sonra aklıma geldi. On yedi yaşındayken doğum gününde
çalışmak zorunda kaldığında bile. Bu, hiç kimsenin hayatı boyunca
yaşamaması gereken bir trajedi.

Onun çalışma bağımlılığını düzeltmeye çalışıyorum. En azından biraz,
böylece sağlamak için çok çalıştığı hayattan gerçekten zevk almak için
yeterince boş zamanı olabilir.

Şu halime bak, ne kadar da düşünceliyim. Annem gurur duyardı.

"Bunun senin için nasıl bir iyilik olduğunu anlamıyorum?" Burnunu çok
şirin bir şekilde kırıştırıyor.

Çok şirin. Çok sevimli. Güzel. Elena içimdeki umutsuz romantığı ortaya çıkarıyor ve onu tekrar gülümsetmek istemekten kendimi alamıyorum. Hâlâ vücuduma bağlı olduklarından emin olmak için taşaklarımı kavramak istiyorum ama bu dürtüyü görmezden geliyorum.

"*Kız arkadaşım* olarak yanımda bir haftanın tadını çıkarmanı istiyorum. Galalar, basın toplantıları, yarış günü podyumlar. Meksika Grand Prix'sinin tadını bir çalışan gibi değil, bir yerli gibi çıkarmanı istiyorum."

Beni sakinleştiren bir kahkaha attı. "Biliyor musun, insanlar tüm o dövmelelerin, kasların ve homurdanan sözlerin altında ne kadar yumuşak bir oyuncak ayı olduğunu bilseler şaşırırlardı."

"İşinde iyi olman iyi bir şey, aşkım, çünkü bu sırrın ortaya çıkmasına izin veremem."

Elena tenimin ısınmasına neden olan çarpıcı bir gülümsemeyle yüzüme vuruyor. Yataktan uzaklaşıyor ve gömleğimi çekiştirerek beni kendine doğru çekiyor. "Bu hayatım boyunca koruyacağım bir sır."

"Ah, peki neden?" diye soruyorum, ona olan ihtiyacım açıkça ortaya çıkıyor.

"Ünlüsün, bu da dünyanın senin hakkında hem senin hem de benim istediğimizden daha fazla şey bildiği anlamına geliyor. Ama kameralar kapandığında olduğun adam, tamamen kendime saklamak istediğim biri. Bu bencilce... ama ben asla bir melek olduğumu iddia etmedim." Gülümsemesi sinsî bir şeye dönüşüyor, gözlerindeki ışıltı daha fazlasını ima ediyor.

"İstedğin kadar bencil ol. Ben asla bir melek istemedim."

Elena bir elini boynumun arkasına doluyor ve dudaklarımı kendine doğru çekiyor. Bana meleklerin neden abartıldığını ve şehvetin en ölümcül günah olduğunu tam olarak gösteriyor.

ELENA

M Telefonum ötüyor ve otel odamızdaki komodinin üzerinden almak için hareket ediyorum. Jax'in eli içeri dalıyor ve ben kontrol etmeye fırsat bulamadan telefonu elimden alıyor.

Bir gölge gibi üzerimde duruyor, başını sallıyor. "Hayır. Bu bebeği bir haftalığına rehin tutuyorum."

"Bu anlamsız. Benim iPad'im var."

Sırıttıyor. "El konuldu, aşkım."

Gülümsemem düştü. "Ne? Neden?"

"Çalışmak yok, *çalışmak yok* demektir. Ve sen sen olduğun için, kuralları çiğneyerek bu iyiliği riske a t a m a z d ı m . Ne de olsa bugün sadece Pazartesi."

"Bunu benden kural bozucu olmamı isteyen adam söylüyor," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Ahh. Ama bu farklı. O çiğnenen kuralların meyvelerini topluyorum. Neyse, onun yerine gülümseyebilirsin çünkü dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?" Son baktığımda Jax'in bu gece galası vardı. Otelin saatine bakınca hazırlanmak için zamanının kalmadığını gördüm.

Elimi tuttu ve beni yataktan kaldırdı. "Galaya gidiyorsun." "Ben de galaya gitmiştim."

"Evet. Ama hiç bir galada iki yüz dolarlık şampanya şişeleriyle sarhoş oldunuz mu?" Hınzırca gülümsüyor.

Bu tren enkazının nereye gittiğini görüyorum. Hayır derdim, ama Jax'in yüzündeki gülümseme bana iyiliğin iyilik olduğunu söylüyor ve daha fazlasını borçlanmak istemiyorsam, sineye çeksem iyi olur.

"Buna pişman olacağım, değil mi?" Törpülüyorum.

"Sadece sabah, aşkım. Şimdilik biraz gevşeyelim ve eğlenelim."
Jax gibi insanlar için eğlence bela ile eş anlamlıdır. Ama baş belası biriyle çıkıyorsanız, eninde sonunda ona katılmanız kaçınılmazdır.

Bir kadehten sonra şampanyayı reddediyorum çünkü eğer sarhoş olmayı planlıyorsam, bu yarın isteyeceğim son akşamdan kalmalık. Jax barmenden bir şişe üst sınıf tekila istedi. Koca bir şişe. Yüzde yüz mavi agave ve yüzde yüz olasılıkla hepimizi er ya da geç mahvedecek. *Sangrita* kovalayıcıları, limon dilimleri, tuz ve bizim ve tüm arkadaşlarımız için sekiz *Caballito* bardağı taşıyan tepsiye tutunuyorum.

Elías ve ben herkese tekila içmenin doğru yolunu öğretiyoruz. Bizler kadeh kadeh içmek üzere yetiştirilmedik. Büyükanne ve büyükbabalarımız bize tatlara değer vermeyi ve kadehin tadını yudum yudum çıkarmayı öğretti.

Jax masamızdaki yerime yerleşmeme yardım ediyor. Sophie ve Maya gülümseyerek tekila şişesine bakarken Noah gözlerini ovuşturuyor.

"Tekilaya bayılırız." Sophie uzun bardağı kapar.

"Bağırsaklarını kustuktan sonra tuvalet de öyle." Liam burnunu çimdikliyor. "Bu bir süre önce oldu." Maya gülüyor.

Noah kuru bir sırıtışla, "O geçen aydı," diyor.

"Tamam, ateş etmek yerine yudumlamayı unutmayın," diye sesleniyor Elías bardakları doldururken gruba.

Herkes dolu kadehlerini ortaya doğru uzatır.

"Kadeh kaldıralım..." Santiago sesleniyor.

"Arkadaşlara..." Elías başlıyor.

"...aile olan." Noah, Maya ve Santi'ye doğru gülümsüyor.

Elías ve benim gözlerimiz buluştu. Herkesle arasındaki bu bağı oyun gecesine ev sahipliği yaparak başlatmıştı ama Jax ve diğer herkes bunu sağlamlaştırdı. Yeni arkadaşlar edindiğim için mideme yerleşen kırılganlık hissine engel olamıyorum.

Dikkatimi Jax'e yönelttiğimde farkındalık üzerime çöküyor. Lanet olsun ona. Ruhumun her bir yarığına girmeye çalışıyor. Her zaman arzuladığım ama sahip olamadığım bir aile gibi davranan o ve arkadaşları tarafından kabul edilmeyi istememe neden oluyor. Kimse iş ve diğer yükümlülükleri yüzünden sürekli iptal eden biriyle arkadaş olmak istemez.

Abuela'ya yardım ediyor. "Meşgulüm" mazeretini kabul etmeyen Elías dışında herkes.

Jax ruh halimin değiştiğini hissetmiş olmalı çünkü dizimin üstündeki bölgeyi güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Ve Liam gibi hayatları boyunca bir daha asla Şampiyonluk kazanamayacak üzgün serserilere." Jax bardağını diğer bardaklarla tokuşturarak sessizliği bozar.

Grup gülüyor, karanlık düşüncelerimi silip süpürüyor.

"Ve beklenenden daha hızlı aşık olarak tarihe geçen pisliklere." Liam kaşlarını Jax'e doğru kaldırır.

Jax'in gülümsemeye karşı koyarak başını salladığını fark etmemiş gibi yapıyorum. Jax'in aşık olması fikri kalbimi sıkıştırmıyormuş gibi yapıyorum. O kadar iyi rol yapıyorum ki, içmeyi planladığımdan daha çabuk bitiriyorum.

Birkaç kadeh tekila içtikten sonra yeni arkadaşlar edindim ve akşamdan kalmalığımı garantiye aldım.

Ve kesinlikle baş ağrısına değdi.

"Sana sormak için can attığım bir soru var..." Sophie spor ayakkabısının topuğuyla geriye doğru sallanıyor.

"Aman Tanrım. *Hayır*." Maya en iyi arkadaşına inliyor.

Muhabirler ve kameramanlar odanın içinde dolaşarak Noah, Jax, Santiago ve Elías'ın katılacağı basın toplantısından önce ekipmanlarını hazırlamaya odaklanıyor. Dördü uzun bir masada yan yana oturmuş, etkinliğin başlamasını bekliyorlar. Kimse bize fazla ilgi göstermiyor.

Şimdiye kadar tatilimi çok sevdim. Maya ve Sophie ile masaj yaptırarak ve yeni bir dizi izlerken dondurma yiyerek geçirdiğim kız zamanları da dahil olmak üzere gerçekten çok eğlendim. Bu normal... yine de ihtiyacım olduğunu fark etmediğim her şey.

"Yani, Jax'in biraz joker olduğu açık, eğer ne demek istediğimi anladıysan." Sophie, Maya'nın itirazlarına aldırmadan söze başladı. "Bilmediğimiz bir sapkınlığı olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Herkes onun halka açık şeylerden zevk aldığını biliyor, ama bilirsin... babasıyla ilgili bir sapkınlığı var mı?" Sophie kaşlarını sallıyor.

Eğer bir bardak suyum olsaydı, şimdi onu içerken boğulma zamanım olurdu. Jax'in kesinlikle halka açık seks sapkınlığı var. Bir daha asla

London Eye'ın fotoğraflarını çekmek ve orada geçirdiğimiz zamanı düşünmemek. Ama kirli detayları itiraf etmek yerine, sporcuları eğittiğim gibi soğukkanlılığımı koruyorum. "Pardon? Baba sapkınlığı mı?"

Sophie fısıldamadan önce etrafına bakınıyor, "Evet. Baba. Şaplak. Her şey. Haydi. Kızlarla paylaş."

İsterik bir kahkaha krizine girmemek için elimden geleni yapıyorum. Muhabirler soru sormaya devam ediyor, odanın arkasındaki dedikodu seansımız yerine yarışçılara odaklanıyorlar.

Saptır. Her zaman saptır. "Bu onun bildiği bir şey mi?"

Lütfen bilinen bir şey olmadığını söyle. Kalbimin bu haberi kaldırılabileceğini sanmıyorum.

Sophie omuz silkiyor. "Bu yüzden sana soruyorum. Buradaki kız arkadaş sensin." Maya gözlerini ovuşturur ve Sophie'den uzaklaşmaya çalışır. "Boş ver onu.

Geçen yıldan beri bu fikre ikna olmuş durumda."

"Bu bir çeşit arkadaş edinme testi mi?" Başımı eğiyorum.

Sophie ve Maya hep birlikte gülüyorlar. Tamam, bu biraz ürkütücüydü. Kimseden bu seviyede bir dostluk görmeye hazır değilim.

Maya bana gülümsüyor. "Bir süredir arkadaşımsın. Geçen gün tekilayla sarhoş olmak anlaşmayı mühürledi."

"Ama sadakatini test etmek için biraz dedikodu yapmanın zararı olmaz." Sophie göz kırpmıyor.

Onlarla birlikte gülüyorum. Sophie ve Maya ile yapılacaklar listemdeki bir sonraki madde hakkında endişelenmeden takılmak canlandırıcı.

Jax bize bakıyor ve kocaman gülümsüyor. Noah bir soruya cevap verirken gözleri benim üzerimde kalıyor. Başka tarafa bakma zahmetine girmiyorum, onun ilgisinin her saniyesini seviyorum.

Jax konferansını bitiriyor ve biraz kestirmesi gerektiğini söyleyerek beni arkadaşlarının yanından uzaklaştırıyor. Bekleyen bir şehir arabasına binip otele doğru yola çıktık.

Sophie'nin sözlerini beş dakika boyunca sessizlik içinde dinledikten sonra merakımın beni yenmesine izin verdim. "Peki... Bir sorum var."

Tek kaşını kaldırıyor. "Tamam mı?"

"Seks yaparken sana 'baba' denmesinden hoşlanıyor musun?"

Ondan kaçan kahkaha tufanı bu saçma soruyu yanıtlıyor. "Liam'a Sophie'ye bir tıkaç almasını söyleyeceğim, böylece ne zaman konuşması gerektiğini öğrenebilir."

Ağzım açık kaldı. "Yani, bu doğru! Şaka tamamen bir babanın kullanacağı bir şey."

Jax öksürecek kadar gülüyor. "Yok artık. Bana baba dersin, sanırım aletim vücudumdan kopup kaçmaya çalışır."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum arabanın tavanına doğru. "Ama başka tuhaflıklarım da var." Sırıttırıyor.

Jax bana herkesin önünde sevgi gösterilerinden ne kadar hoşlandığını gösteriyor. Araba yolculuğu boyunca şoförümüzün kulak zarını parçalayacak düzeyde bangır bangır çaldığı radyo eşliğinde beni öpüyor.

Jax beni McCoy padokunun yeni bir bölümüne doğru götürüyor, dar koridorlarda yürürken elimi tutuyor.

Yarış kıyafetinin poposunu nasıl vurguladığına odaklanıyorum ve manzaranın tadını çıkarıyorum. "Yarış için hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Seni hazırladıktan sonra çukura gideceğim." Büyük bir odanın kapıları açılırken omzunun üzerinden gülümsüyor.

"Herkes nerede?" Boş alanı tarıyorum.

"Bu özel yer ailem ve arkadaşlarım için." Beni bir kanepenin ve yarış öncesi görüntülerini gösteren televizyonların olduğu bir alana doğru götürüyor.

Bu boşluğu açıklıyor. Jax aile hayatını halktan gizli tutuyor. Kendi yarışları da dahil olmak üzere hiçbir yarışa katılmalarına izin vermiyor. Jax çok fazla seviyor ve bu da onu medyanın annesinin hastalığı hakkında ne söyleyeceği konusunda endişelendiriyor. Bu yüzden Jax bunun yerine basından izole bir hayatı seçer. Yarış gününü tek başına geçirdiğini görmek, kalbimin onun için yeni bir şekilde acımasına neden oldu. Şimdi anlıyorum ki, onun iyiliği benim rahatlamama yardımcı olurken, birilerinin onu takdir etmesinin ona da faydası oluyor.

Kafama bir kulaklık yerleştiriyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tüm kabloları kontrol ediyor. "Bu, ekip telsizimden her şeyi duymanızı sağlar." Farklı düğmeleri ve sesini nasıl kapatacağımı anlatıyor, sanki bunu yapabilirmişim gibi. Bu, yarış günü Jax'in kafasına giriş izni gibi bir şey ve ben de bunu alıyorum.

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Bu çok havalı! Çok heyecanlıyım."

"Keyfini çıkar. Seni burada görmek için can atıyordum ama sen her zaman yarışlar sırasında çalışmanın bir yolunu buluyorsun." Beni kendine çekti ve bir öpücük kondurdu.

dudaklarımda.

Kalbim ayaklarımın altında bir su birikintisine dönüşmekle tehdit ediyor. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar vücudum onayla mırıldanıyor.

"Buzdolabında su var ve size yiyecek ve şampanya getirilmesini istiyorsanız televizyonun yanındaki düğmeye basabilirsiniz."

"Vay canına. Beş yıldızlı hizmetten bahsediyoruz. Dikkatli ol, Kingston. Bir kız bu tür muameleye alışabilir." Kaşlarımı kaldırdım.

Jax kendi kendine kıkırdar. "Seni memnun etmek kolay." Bir çekmeceye doğru yürür ve içinden bir paket Reese's Pieces çıkarır.

Ona olan sevgimi zaten sorgulamıyor olsaydım, şimdi tam zamanı olurdu. Benimle ilgilendiğinden emin olmak istemesi gözlerimi yaşartıyor. "Daha önce benimle bu şekilde ilgilenen biri olduğunu sanmıyorum. *Abuela'dan beri-*"

"Biliyorum. Ve bir süreliğine seninle ilgilenen kişi ben olmak istiyorum - tabii senin için sakıncası yoksa." Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Dios, ayudamé. Tatlı bir Jax karşı konulmazdır. Ama utangaç bir Jax, etrafımda kalpler uçuşan hoppa bir çizgi film karakteri gibi bir daire çizip tavana kadar gülmek istememe neden oluyor.

Ona doğru yürüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve hissettiğim tüm minnettarlıkla onu öpüyorum. Uzun zamandır ilk kez, kendime bir başkasına güvenme izni veriyorum.

JAX

TElena ile aramızdaki şeyler aylar içinde değişti. Ondan kaçmaktan hoşlanmaya kadar her şey Londra'da birlikte geçirdiğimiz yaz tatilinden sonra değişiyor. Ailemin evinden ayrıldığımızdan beri, Birlikte rahat bir düzene girdik. O kadar rahat bir düzen ki, onu her zaman mutlu etmeye çalışıyorum.

Benim için planladığı onca etkinlikten sonra, bu iyiliğe karşılık vermekten kendimi alamadım. İtibarımı düzeltme kisvesi altında, kendi seçtiğim bir hayır kurumu için para toplamak amacıyla bir etkinlik düzenledim. Ancak, diğer halkla ilişkiler etkinliklerimden farklı olarak, Elena'nın bu etkinlik hakkında hiçbir fikri yoktu.

Evet. Bir haftalık araştırma, Maya'nın yardımı ve arkadaşlarıma katılmaları için yalvardıktan sonra her şeyi kendi başıma planladım.

"Bunun için bana çok şey borçlusun," diye homurdanıyor Noah nefesinin altından.

Bugünkü etkinlik için ayırdığım McCoy konferans salonunda etrafıma bakıyorum. Yan yana üç sandalyede otururken parlak ışıklar Noah, Liam ve benim üzerimde parlıyor. Maya her türlü makyaj malzemesini önümüzdeki masaya yaymış. Kamerası odanın ortasında bir tripodun üzerinde duruyor ve bizi çekmek için hazır bekliyor.

"Bahse girerim Sophie kazanacak." Liam bize ukala bir sırıtış fırlatıyor.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Maya'nın bunu Santi'yle yaptığını gördüm ve onunla işi bittikten sonra balonun en güzel kızı gibi görünüyordu." Noah sırıtıyor.

"Tamam, Sophie onu buraya getiriyor." Maya sandalyesinden sıçradı.

Ayak sesleri koridorda yankılanır. Sophie ve Elena odaya girerken kapı gıcırdar.

Elena şaşkınlıkla bana bakmadan önce hepimizi kontrol ediyor. "Neler oluyor?"

"Sürpriz!" Sophie alkışlıyor. "Makyaj yarışması yapıyoruz!"

"Makyaj yarışması mı?" Elena'nın ağzı açık kalıyor ve gözleri bana doğru kayıyor. "Hatırladın mı?"

Oh, lanet olsun hatırladım. Aylar önce uçakta onunla dalga geçtikten sonra, işte tam da bir gün arkadaşlarımı katılmakla suçladığım şeyi yapıyorum. Hayır için bir makyaj yarışması.

Bu benim, olağanüstü romancı. Noah'nın samimiyeti ve babamın hayat dersleri bana birden fazla şekilde yansıdı.

"Erkek arkadaşın Maya'nın vlog'unu kullanarak farklı bir şekilde bağış toplamak istiyor." Liam bana anlamlı bir bakış attı.

Evet, anlıyorum. Onlara kız arkadaşları hakkında söylediğim onca şeyden sonra, ben de aynı tuzağa düştüm. *Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.*

"Asla olmaz." Elena bana gülümsemekten kendini alamadı.

Tamam, belki de bu, arkadaşlarımın onun gülümsemesine dayanarak bana verecekleri tüm saçmalıklara değer.

"Evet! Ve harika bir hayır kurumu seçti. Videomdaki reklam parasını kullanarak Alzheimer Hastalığı için para toplamak istiyor." Maya kamerasını kontrol ediyor.

Elena'nın gözleri yumuşadı. Bana doğru yürüyor ve bacaklarımın arasında duruyor. "Bunu benim için mi planladın?"

Onu kucağıma çektim. "Şöhretimin biraz yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve sen de makyaj yarışmasının doğru bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Bir keresinde biri bana kendini adanmış otuzbircilerin bu tür şeyler yaptığını söylemişti, ben de bir deneyip bu abartının ne olduğunu göreyim dedim." *Tamam, o kişi bendim ama siktir et.*

"Annen haklıymış." Sırıttıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana senin tamamen lokum gibi olduğunu söyledi ve ben de ona katılmak zorundayım."

"Marshmallow kabartması mı? Şimdi Jax'in etrafta kimse yokken sana nasıl davrandığını *çok* merak ediyorum," diye sesleniyor Liam Noah'nın diğer tarafından.

Onu tersledim. "Bana bir daha böyle dersin botumu kışına öyle bir sokarım ki bir hafta boyunca düz yürüyemezsin."

"Marshmallow kabartmasını siktir et. Jax daha çok Vegemite tarzı bir adam," diye ekliyor Noah.

"Tamam, programımızın daha önemli kısmına geçiyoruz. Makyaj zamanı!" Sophie masanın üzerindeki malzemeleri kontrol ediyor. Küçük bir işkence aletine benzeyen bir sıkıştırma aletini alıp Liam'a doğru sallıyor. "Kırpiklerin çok güzel görünecek, kıskanacağım."

"Jax, bundan sonra bana Ibiza'da bir hafta sonu tatili borçlusun."

Liam inliyor. "Anlaştık."

Elena yanağımdan öpüyor. "Bunun için teşekkür ederim. *Abuela'yı* onurlandırmak için bir hayır kurumu seçmiş olmanız benim için çok anlamlı."

Onun onayıyla içimdeki her şey ısındı. Elena'ya telefonunda her gün izlemekten keyif aldığı bir şeyin kendi versiyonunu verirken, büyükannesi gibi insanları desteklemek için bir şeyler yapmaya karar verdiğim için mutluyum.

"Hanımlar, savaş yerlerinize geçin," diye sesleniyor

Maya. Elena kucağımdan atlıyor. "Bu benim işaretim."

"Beni en iyi şekilde göster, aşkım. Lütfen bu çocuklara kimin en seksi olduğunu göster."

İçimde bir şeyler değişiyor ve bu sadece yeni bir ilaç yüzünden değil. Bundan daha fazlası var. Elena ile geçirdiğim zaman, Tom ile yaptığım seanslar ve içimde büyüyen umut duygusu sayesinde.

Umarım hayatım daha farklı olur.

Huntington hastası olmayabileceğimi umuyorum.

Umarım Elena ile mutlu olurum, endişe ve üzüntü olmadan yaşarım.

"Bu haftaki Prix için hazır mısın?" Tom karşımdaki sandalyeye oturmadan önce beni ofisinde karşıladı.

"Olabildiğim kadar hazırım." Kanepeye rahatça uzandım.

"Düşünüyordum da."

"Düşünmek iyidir."

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Aslında birkaç şey hakkında düşünüyordum. Birincisi, bir ilişki içinde olmaktan hoşlandığımı fark etmemiştim."

"Peki bu senin için nasıl gidiyor?"

I dokunun benim parmaklar karşı ve delikiçinde benim
sökülmüş Kot pantolon. "Güzel.

Şaşırtıcı derecede iyi." O kadar iyi ki umarım berbat etmem.

"Buna şaşırmış gibisin."

"Öyleyim. Daha önce böyle ciddi bir şey için hiç zaman ayırmamıştım."

"Elena ile ne zamandır çıkıyorsun? Şimdiden iki ay mı oldu?"

"Yakın. Ve inanın bana, ben de aynı derecede şok oldum."

Tom parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bir ilişki içinde olmak seni nasıl sarsıyor?"

"Benim ben olduğum ve Elena'nın Elena olduğu gerçeğinden başka bir
şeye ihtiyacın var mı?" Başını öne eğiyor. "Bunun senin için ne anlama
geldiğini söyle bana."

Oh, Tom. Birbirimizin yanında daha rahat olmaya başladıkça, sorularını
daha cesurca sormaya başladı. Buna tam olarak karşı değilim ama bu beni
ona karşı daha açık olmaya zorluyor.

"Elena birkaç hıçkırık dışında hayatını oldukça toparlamış durumda.
Benimkine kıyasla onun dağınık yanları bile daha uysal. En yüksek
standartlara ulaşmak istiyor ve sorunlarıyla yüzleşmekten çekinmiyor. Ve
lanet olsun ki, korkularının üstesinden gelmesine yardım etmem için bana
güveniyor."

"Bu seni korkutuyor mu? Birinin sana kaya gibi güvenmesi?"

"Çok korkutucu."

Tom kıkırdar. "Bunu doğrulayabilirim."

"Sen evlisin. Güvenin en üst seviyesine ulaşmaktan bahsediyorsun."
Yüzüğünü gösteriyorum.

"Elbette. Ama başka türlü olmasını istemezdim."

Gözlerimi devirmek için mücadele ediyorum. "Tabii ki böyle
söyleyeceksin. Evlisin ve bir terapistsin, bu yüzden iyi hisler ve Motivasyon
Pazartesi alıntıları hakkında vaaz vermek zorundasın."

Tom bir kahkaha patlatır. "Bana bir şey söyle. Elena'nın korktuğunda
sana güvenecek kadar sana güvendiğini bilmek nasıl bir duygu?"

"İyi. Gerçekten çok iyi. Öyle ya da böyle, onu engelleyen her şeyi
ortadan kaldırmak için elimden geleni yapacağım."

"İşte böyle. Birinin bana güvenmesi konusunda ben de aynı şekilde
hissediyorum."

Kahretsin. Tom'la konuşmak bana yeni bir bakış
açısı kazandırdı. "Başka bir sorunum var."

"Duyalım bakalım."

Sinirlerime hakim oluyorum. "Tahmin testini yapmak istiyorum. Huntington hastası olup olmadığımı bilmem gerekiyor ki hayatıma devam edebileyim. Annemden genetik danışmanlığı ve asıl testi ayarlamasını isteyeceğim."

Tom'un kaşları havaya kalkar, bu onun tek şaşkınlık ifadesidir. Daha yakına eğilir. "Çok cesursun. Ne değişti?"

Her şeyi. Her lanet şey ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Elena özenle ördüğüm duvarlarıma sızmış, onları kâğıttan yapılmış gibi delip geçmişken olmaz.

"Belki de bu durumu yanlış bir şekilde ele aldığuma karar verdim. Yeni ilaçlarla birlikte bazı titremeler daha iyi oldu ve boş yere endişelenmeye devam edeceğimi düşünmek istemiyorum."

"İlaç değişiminin sana yardımcı olduğunu duyduğuma sevindim. Şu ana kadar hayatında büyük gelişmeler kaydettiğini söyleyebilirim ve seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Başımı salladım. "Artık endişelerin hayatımı ele geçirmesini istemiyorum. Bu çok yorucu."

"Her zaman şeytanın avukatlığını yapacağımı biliyorsun. Kaydettiğin ilerlemeden etkilenmiş olsam da, duymak istediğin haberleri alamazsan ne olacağından endişeleniyorum. Özellikle de sezon bitmeden kötü haberleri öğrenirsen. O zaman ne olacak?"

Gözlerim Tom'un gözlerinden ellerime kayıyor. "O zaman en iyi yaptığım şeyi yaparım."

"Peki neymiş o?"

"Kendini imha."

JAX

Ititreyen parmaklarımla annemin numarasını çeviriyorum. Kendimi hazırlamam için bana fazla zaman bırakmadan ilk zil sesinde telefonu açtı. "Hey! Ne sürpriz bir ikram!" Derin bir nefes alıyorum. "Selam anne. Bir sorum var." "Cevaplamak için elimden geleni yapacağım." "Çocukluğumdan beri aynı şeyi söylüyorsun." "Çünkü sen kendi iyiliğin için çok meraklıydın ve milyonlarca soru sorardın. Akıllı telefonu olmayan bir çocuk yetiştirmeye sempati duy." "Vay canına, kaç yaşında olduğunu unutmuşum." Kıkırdıyor. "Ne sormak istiyordun?" "İstersem birisine tahmine dayalı test yaptırabileceğinizi söylemiştiniz." Cevap vermemesi gerginliğimi daha da artırıyor. Sessizliği doldurmak için devam ediyorum. "Yarış sezonunun bitmesini her zaman bekleyebilirim. Ama-" Belki de işler istediğim gibi gitmez ve istemediğim bir ömür boyu hapis cezasına çarptırılırsam diye bu daha iyi bir plan. "Hayır! Sorun değil. İtalya'ya indiğinizde yüz yüze görüşmeden önce bir genetik danışmanın sizinle tele-sağlık seansları aracılığıyla görüşmesini sağlayabilirim. Sonuçları hızlandırabilirler." "İtalya'ya gelecek misin? Bilmem ki-" "Elbette," diyor hiç tereddüt etmeden. "Babam ve ben oraya uçabilir ve hepimiz danışmana gitmeden önce sizinle buluşabiliriz. Bu bize ayarlamaları yapmak için yaklaşık iki hafta verir."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Annen olarak bu benim işim. Ve bunu yapmak istediğin için, deneyecek kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum."

"Başka birinin korkularıyla yüzleşmesini izliyordum ve artık benim de aynısını yapmamın zamanı geldi."

ELENA

A Yataktan fırladığımda içimden bir çığlık yükseliyor. Bir mide bulantısı dalgası vururken karanlık beni titretiyor. Yuvarlanan midemi rahatlatmak için büyük nefesler alıyorum, sıkıntıyla savaşmak istiyorum.

Bu gerçek değil. Bu sadece bir kabus. İtalya'dayım, Meksika'da değil. Ben bir yetişkinim, artık çocuk değilim.

"Siktir, özür dilerim. Işığı açık bırakmayı unutmuşum." Jax'in uykulu sesi ağır nefes alış verişimden zar zor duyuluyor. Aceleyle gece lambasının düğmesini buldu.

Düşük ışık onun sersem yüzünü aydınlatıyor. Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama Jax kolumdan çekştirerek başımı göğsüne koymamı sağlıyor.

"Gitme. Artık kâbuslardan kaçmana gerek yok," diye fısıldıyor saçlarıma.

Birkaç damla gözyaşı yüzümden süzülüp onun çıplak göğsüne düşüyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sevmeye başladığım bir hareketle elini saçlarımda gezdiriyor.

Başımı sallıyorum. "Karanlıkta uyuyamamam utanç verici. Bu nasıl bir hayat böyle?"

"Hâlâ iyileşmekte olduğun bir yer. Böyle şeyler zaman alır." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de iyileşmeyi öğreniyorum. Filmlerde gösterildiği kadar kolay değil."

Boğuk bir kahkaha attım. "Sen gizliden gizliye bir aptalsın."

"Liam ve ben neden iyi anlaşıyoruz sanıyorsun? Onun kitapları var, benim de filmlerim." Kollarını bana doluyor, beni göğsüne bastırıyor.

Baharatlı kokusu beni sakinleştiriyor.

Sessizlik etrafımızı sarıyor. Jax bana sarıldığında, karanlık o kadar da korkutucu görünmüyor. Yıllar boyunca yarattığım zihinsel hapisane, Jax elini yatıştırıcı bir şekilde saçlarımda gezdirirken gevşiyor.

Derin bir nefes alıyorum, korkup kaçmadan önce kendimi toparlıyorum. "Jax?" "Mm." Göğsü altımda gümbürdüyor.

"Sanırım sana aşık oluyorum." Kelimeler dudaklarımdan hafif bir fısıltıyla dökölüyor.

Bir dakika boyunca sessiz kalıyor. Kendimden şüphe ediyorum ama beni kendine daha sıkı sarıyor. "Elena?"

"Mm." Onu taklit ediyorum.

"Öyle olduğumu zaten biliyorum."

JAX

Mannem sözünü tuttu ve testlerimi hızlandırabilecek İtalyan bir genetik danışmanla bana imrenilen bir yer ayarladı. Annem insanlara para saçan biri değildir ama korkmadan önce beni hemen test ettirmek için her şeyi yaptı. Pazartesi günü kan çektirdim. Perşembe günü sonuçları aldım.

Ailem ve ben doktorun muayenehanesinde birlikte oturuyoruz. Bir gülümseme ya da rahatlama umuduyla doktorun yüz hatlarını tarıyorum. Önündeki belgeyi okurken yüzünden hiçbir şey okunmuyor.

Annem ve babam titreyen ellerimden birer tane tuttular. Bana bakmalarına izin verdim, endişe doğru nefes almamı zorlaştırıyordu.

Doktor bize baktı ve ağzını açtı. Birinin hayatını değiştirmek için tek bir kelime yeter.

Elena ile kurduğum tüm umudu yok edecek tek bir kelime.

Sekiz harf. Üç hece. Tek bir anlam.

Olumlu.

ELENA

I telefonumda Liam'ın numarasını bulup onu aradım. "Hey, Jax seninle mi?"

"Hayır. Sophie'yle takılıyorum. Seninle olduğunu sanıyordum?"

Kaşlarımı çatarak süitimizin odalarını tekrar kontrol ediyorum. Londra'dan beri aynı odayı paylaşmaya başladık. Docs ayakkabıları en sevdiğim topuklu ayakkabılarımın yanında bir köşeye atılmış ve makyaj malzemelerim banyo tezgahında tıraş makinesinin yanına dizilmiş. Ev gibi ve hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor.

Aramam boş çıktı. "Hayır. Telefonlarıma cevap vermedi. Daha önce bana mesaj attı ve bugün seninle vakit geçireceğini söyledi."

"Ortaya çıkacaktır. Belki antrenman turlarından sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştır. Noah'ı ara çünkü belki ondan haber almıştır."

"Tamam. Teşekkürler." Telefonu kapattım ve Maya ve Santi ile erken akşam yemeğini böldükten sonra Noah ile benzer bir konuşma yaptım. Connor da dahil olmak üzere Jax'le takılan herkese mesaj atıyorum ama kimsenin nerede olduğuna dair bir fikri yok.

Jax'ten beni aramasını isteyen bir mesaj daha gönderdim. İçimden bir ses bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor ama nedenini bulamıyorum. Kendimi hasta etmek yerine, banyo bombasının beni sakinleştirebileceğini umarak uzun bir köpük banyosu yapıyorum.

Ben küvetteyken telefonum çalıyor. Hemen dışarı fırlıyorum, bir havlu kapıp vücuduma sararken her yere su damlıyor.

Jax'in adı ekranımda beliriyor ve cevap veriyorum. "Hey, nerelerdeydin? Endişelendim ve bir şey oldu sandım." Rahat bir nefes aldım.

"Benim hatam. Ailem sürpriz bir şekilde geldi ve bütün gün onlarla birlikteydim. Daha önce aramadığım için özür dilerim." Sesi gergin ve alışılmışın dışındaydı.

"Oh." Davet edilmediğim için içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor.

"Evet. Babamın kiralık evlerinden birinde kalıyorlar, ben de geceyi onlarla geçirmeye karar verdim. Bu gece tek başına iyi olacak mısınız?"

Onun endişesi beni sersemletiyor. "Yirmi beş yıldır yalnız uyuyorum. Sanırım kişisel korumam olmadan bir gece hayatta kalabilirim. Ayrıca, birinin bana aldığı süper havalı, tamamen yetişkinlere yönelik gece lambalarım her zaman yanımda."

Gülmüyor, mutluluğumun yerini endişe alıyor. "İyi olacağından emin olmak istiyorum. Eğer orada olmazsam..." Sesi kesiliyor.

"Sadece bir gece, büyütülecek bir şey değil. Yarın ekstra sarılmalarla bunu telafi edebilirsin."

"Doğru."

İçimi kemiren bir his bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor ama Jax şu anda paylaşmaya açık görünmüyor. Daha yeniye sinir bozucu bir kız arkadaş ya da başka bir şey olmak istemiyorum. "Sanırım bu gece ailenle kalacaksan yarın seninle pistte buluşacağım."

"Elbette." Boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Her şey yolunda mı?"

Hemen cevap vermiyor. "Pek sayılmaz. Ama eninde sonunda olacak."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Jax duraklar. "Özür dilerim." Başka bir şey söylemiyor.

"O zaman gitmene izin vereceğim, böylece ailenle vakit geçirebilirsin." Onun mesafesi karşısında sesimdeki incinmişliği gizliyorum.

"Kendine iyi bak." Jax ne demek istediğini sormama fırsat vermeden telefonu kapatıyor.

Televizyonda bir bölüm izledikten ve gece lambalarımı açtıktan sonra gözlerimi kapattım, bilinçsizliğe sürüklendim.

JAX

Mum evden çıkmamam için bana yalvarıyor. Babam bile kalıp onlarla konuşmamı, bu sezon başıma gelen güzel şeyleri mahvetmememi istiyor. Yalvarışlarını dinlemiyorum. Ben Hayatımdaki en iyi şeyi kurtarmak için kendimi mümkün olan en kötü şekilde mahvetmeye kararlıyım.

Daha önce, Elena'ya yalan söylemek ve öğrendiğim felaket haberini itiraf etmemek için içimdeki her şeyi kullandım. Ondan beni yine de sevmesini istemek, hastalık ve her şey. Ama bunu ona yapamam.

Büyükannesiyle yaşadığı onca şeyden sonra, onun hayatında bir yük daha olmayı reddediyorum. Onu da kendimle birlikte dibe çekemem, asla kendi çocuğu olmayacağını umarak. Ondan, yaşlandıkça aç kalmış bir bitki gibi kuruyacak biriyle ilişki kurmayı seçmesini kesinlikle isteyemem. Lanet olsun, ona hak ettiği gibi tapmak şöyle dursun, eskisi gibi sevişmeyeceğim.

Bu gece verdiğim her acı verici karar onun için.

Milan'ın en seçkin kulübünde sahte parti.

Öfke patlaması yaşadım, bunun sonucunda bir masayı devirip her yerde şişe kırdım.

Fedailer beni kulüpten çıkarıp dışarıda kıcımların üstüne attılar.

Bendenizin çağırıldığı paparazziler de aynı anda orada olacak ve ölümümü filme alacaklar. Sahte sarhoşluğum yarın sabaha kadar tüm sosyal medya platformlarında yer alacak.

İstediğim hayatın yasını tutarken öfkenin beni tüketmesine izin veriyorum. Çöküşümün her lanet saniyesinde ayığım, acıyı hatırlamak istiyorum. Bunu hak ediyorum, uyandığında ona en kötü şekilde ihanet ettiğimi fark etmesinin Elena'yı ne kadar inciteceğini çok iyi biliyorum.

Yaptığım onca şeyden sonra onu sevdiğime inanmıyor olabilir ama ben sevgimin vücudumdaki her sinirden sızdığını hissediyorum. Aşk, birinin sana verdiği duygusal hislerle ilgili değildir. Kelebekleri falan siktir et. Yollarına çıkan drama ve engeller ne olursa olsun, erkeğin kızı elde ettiği gerçekçi olmayan sonları teşvik eden filmleri siktir et.

Aşk tehlikeli ve ölümcüldür. Fedakârlıklarla ve değer verdiğiniz insanları ne pahasına olursa olsun koruma isteğiyle ilgilidir. Elena bunu böyle görmeyebilir ama ben onu kurtarmak istiyorum.

Elena'nın kabusları bir gün benim olacağım kabusların yanında hiçbir şey. Onu kurtarmak için ilişkimi kendimle birlikte cehenneme çevirdim.

ELENA

I Telefonumun defalarca titredikten sonra komodinden düşmesiyle uyanıyorum. Kendimi zorlayarak yataktan kalkıyor, telefonumu almak için eğiliyor ve sabahın 5'inde beni arayan kişinin iyi bir nedeni olmasını umuyorum.

Connor'dan dört cevapsız arama, Elías'tan sekiz mesaj ve çok sayıda Twitter bildirimi var. Kontrol etmeye fırsat bulamadan telefonum tekrar çalıyor ve Connor'ın adı yanıp sönüyor. Hiç düşünmeden cevap veriyorum.

"Hey, Connor. Az önce uyandım ve beni aradığını gördüm?"

"Dün gece hangi cehennemdeydin?" Connor'ın sinirli sesi bana bir kafein iğnesi gibi çarpıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Otel odamda mı uyuyordun?" "Neden Jax'e bakmıyordun?" diye tersliyor.

"Jax? Ailesiyle birlikte."

"Mesajlarını kontrol et."

Bana gönderdiği mesajları açabilmek için Connor'ı hoparlöre aldım. Her mesaj giderek daha da kötüleşiyor; Jax'in bir grup yabancıyla parti yapmasından, çıldırıp öfkelenmesine kadar. Ciğerlerime oksijen almak için savaşıyorum.

"Bunu neden yapsın ki?" Kelimeler hırıltılı bir şekilde çıkıyor.

"Bilmiyorum ama bu işi bitirmek için neden başka birini tutmam gerektiğini anlamalısınız. Durum hakkında objektif olan birine ihtiyacım var. İkinizin de duyguları gelişmeye başladıktan sonra birlikte çalışabileceğinizi düşünmek bir hataydı. Bunu kabul ediyorum."

"Bekle. Lütfen beni kovduğunu söyleme?"

"Kişisel bir şey değil. İşinde olağanüstü olduğunu düşündüğümü biliyorsun, ama Jax... duygusal olarak çok bağılısın ve bunu en kısa zamanda düzeltecek birine ihtiyacım var."

"Bunu düzeltecek kişi ben olayım. *Lütfen*." Yalvarmaktan nefret ederim. İçimdeki her şeye aykırı ama Jax ve *Abuela* için bunu yapmaya hazırım.

Connor iç geçirir. "Üzgünüm ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Ama..." Gergin sesim beni utandırıyor.

"Sözleşmenizi erken feshettiğim için gerçekten üzgünüm. Bunu yapmaktan kesinlikle nefret ediyorum, özellikle de seninle birlikte olmaktan keyif aldığım için."

"Anlıyorum." Bu da tüm bu deneyimi daha da acı verici hale getiriyor. Başarısız oldum. Açık ve net. O kadar korkunç bir şekilde başarısız oldum ki umarım kariyerim bundan sonra toparlanabilir. "Fırsat verdiğiniz için teşekkür ederim. Olanlar için üzgün olan benim."

"Elena, lütfen bu feshin ya da Jax'in özgüvenini yıkmasına izin verme. İşinde gerçekten inanılmazsın."

Abuela'ya uzun vadede yardım etmek için yeterli param olmayacaksa inanılmaz olmak kimin umurunda?

"Teşekkür ederim," diyebildim.

"Lütfen benden herhangi bir tavsiye mektubu veya tavsiye istemekten çekinmeyin. Jax işe yaramamış olsa da, eminim sizin hizmet türünüze daha uygun başkaları da vardır."

"Buna minnettarım." Jax'in kararının yarattığı yıkım duygularımı alt üst ediyor; telefonda kendimi toparlamaya çalışırken vücudum titriyor.

"Son ödemenizi şirkete göndereceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeyin."

İkramiyemi kaybettiğimi düşünürken dudaklarımdan titrek bir nefes geçiyor. "Güle güle. Her şey için teşekkürler Connor. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Kendine iyi bak, Elena. Bye."

Telefonun klik sesi göğsümdeki boşluğu daha da artırıyor. Her şey etrafımda dönüyor. Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımla akıp gitmesini istiyorum. Çok aşına olduğum karanlık beni ele geçirmek için yalvarıyor. Elimden geldiğince onunla savaşmaya çalışıyorum ama ihanet, hüznün kırık kalbimi sarmasına neden oluyor.

Jax ona olan güvenimden daha fazlasını mahvetti. *Abuela'ya* en iyi bakımı sağlama şansımı elimden almak için pervasızca bir karar vermesi yetti. Basıyorum

Ağlamalarımı bastırmak için yüzümü yastığa gömdüm. Hayatıma herkesten çok girmesine izin verdiğim tek kişi, yirmi dört saat içinde hayatımı mahvetti.

Büyükannem ve artık lekelenmiş iş itibarım için ağlıyorum. Jax gibi biriyle yakınlaştığım için kendimi suçlarken üzüntü gözyaşlarım hayal kırıklığı gözyaşlarına dönüşüyor. Bir araya gelmemizden iyi bir şey çıkmayacağı konusunda beni uyarmıştı ve haklıydı.

Jax'in kurtuluşu olduğumu sanıyordum ama meğerse o benim lanetliymiş.

Ondan iyi bir şey çıkmaz. Ne yaparsam yapayım, kendini alkole, kendinden nefret etmeye ve kendine acımaya boğmaya niyetli birini kurtaramam. Özellikle de kendi depresyonu ve anksiyetesi pahasına herkesi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsa. Ve en önemlisi, bunu yapmak istemiyorum.

Bundan daha iyisini hak ediyorum. Sikeyim. *Ondan daha iyisini* hak ediyorum.

Sonraki bir saati zaman geçirmek için bavulumu hazırlayarak geçiriyorum. Jax'in antrenman turlarından önce yarış çantasını almak için eninde sonunda geri gelmesi gerekiyor ve benim de zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var. Aksi takdirde kendimi ağlarken bulacağım ve bugün karanlık düşüncelerin kazanmasına izin vermek istemiyorum.

Sabah 7'de Jax sanki buranın sahibiymiş gibi otel odasına girdi. Gözleri kapının yanındaki valizimden kayarak bakışlarımla buluştu.

"Neden?" Kırmızı çerçeveli gözlerine kaşlarımı çatarak bakıyorum ve bunun bana dün gece ne kadar alkol aldığını hatırlatmasından nefret ediyorum.

Kayıtsız bakışları kalbimi sızlatıyor. "Eğlenmek istedim." "Neden yalan söylüyorsun? Neden seninle gelmemi istemedin?" *Neden kalbimi duygusal bir balyoz mu?*

"Çünkü açıkçası seni orada istemiyordum. Senin hayal kırıklığını ve yargılamalarını kaldıracak durumda değildim."

"Annene bir şey mi oldu? İtalya'ya bu yüzden mi geldiler? Eğer öyleyse, o anın sıcaklığıyla bir hata yaptıysan sorun değil. Anlarım." Zor olurdu ama onu affetmeye hazırım çünkü önemsiyorum.

"Hayır. Hiç de değil. Başımda bir sürü bela var ve sensiz bir geceye ihtiyacım vardı. Sen uyanmadan ve çılgılık atmadan bir gece uyumak istedim."

Parçalanmış kalbim onun sözleri karşısında biraz daha parçalanıyor. "Bizim hakkımızda böyle mi hissediyorsun? Birkaç ay önce hep farklı olmak istiyordun. İnsanlar o kadar hızlı değişmez. Ne oldu?" Sesim titriyor.

"Artık senin etrafında olmak istemiyorum. Her şey çok hızlı değişiyor ve ben sana ve sezonun gerekliliklerine ayak uyduramıyorum. Aramızdaki ilişkinin bitiş şekli için üzgünüm."

"Özür dilemeni istemiyorum. Kendilerini geride tutan korkudan daha güçlü biriyle birlikte olmak istiyorum." Sesimdeki acıyı bir şekilde bastırıyor, acımı buzdan bir duvarın arkasına saklıyorum.

"Karanlıktan korkan birinden bunu duymak çok zengin bir şey."

Keskin bir nefes çekiyorum, göğsümdeki ve gözlerimdeki yanmayı hafifletmekte başarısız oluyorum. "Bu sen değilsin."

Başını benden yana çeviriyor. "Aynı derecede berbat biriyle başa çıkamayacak kadar berbat durumda olduğumu anlıyorum. Şu anda hayatımda olan her şey senin için o tür bir kahraman olamayacağımı kanıtlıyor. Kabuslar ve kötü anılarla boğuşan ya da gençlere yönelik bir filmi izlemeyi bile beceremediği için doğum günümü mahveden biriyle çıkmaya ihtiyacım yok. Ben berbat olabilirim, ama sen de aynısın. Sadece daha iyi saklıyorsun. Evine git ve kendini düzelt. İyileş. Senin için benden daha iyi olan birini bul." Sesi çatlıyor.

Gözümden tek bir damla yaş kaçıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. "Benim için böyle hissettiğini bilmiyordum."

Göğsü titriyor, bastırılmış öfkesini açığa vuruyor. "Annemle yaşadıklarımın sonradan fark ettim ki, benim onları desteklememden ziyade beni destekleyebilecek birine ihtiyacım var. Hayat, onu yanlış türden biriyle geçirmek için çok kısa."

Verdiğim kesik kesik nefes çok canımı yakıyor. "Burada hatalı olan tek kişi sensin. Hayatının tadını çıkar, Jax. Umarım uzun bir hayat olur da kızgınlığın ve kendinden nefretin içinde debelenirsin. İşimi mahvettiğin için teşekkürler ve kalbimi seninkiyle eşleştirecek şekilde paramparça ettiğin için teşekkürler." Valizimi kaptığım gibi arkama bile bakmadan yanından geçip gidiyorum. "Karanlıktan korkuyor olabilirim ama dışarıda senin gibi canavarlar olduğu için belki de bunun iyi bir nedeni vardır." Kalbim çatlamasına rağmen çenemi dik tutarak uzaklaşıyorum.

Taksiye doğru olan tüm yolculuğumu kendi kendime başarabileceğimi söyleyerek geçiriyorum. Görüş alanımdan çıkana kadar duygularımı nasıl nötr tutabileceğimi. Arabaya bindiğim anda boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Telefonumu kapatıp üzüntüye ve ihanete teslim oluyorum, kendime bu bir anlık zayıflık izni veriyorum.

Eve döndüğümde artık ağlamayacağıma dair kendime söz veriyorum. Kariyerim için değil. Geçmişim için değil. Ve kesinlikle hayatlarındaki iyi şeyleri takdir etmeyen insanlar için de değil.

Kendim pahasına insanları kurtarmaktan bıktım. Acı dolu bir geçmişe tutunup, emek harcamadan düzeleceğini ummaktan bıktım. Ve en önemlisi, Jax Kingston'la işim bitti ve kimsenin söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez.

JAX

"I Umarım mutlu olursun, seni bok parçası." Elías beni itti.
Yoğun bir antrenman seansından sonra yüzümden ter akıyor.
Ailem, okulun geri kalanını atlamanın iyi bir fikir olacağını
düşündü.

ama bunu takımıma yapamazdım. Ayrıca, kaçırmak Elena'nın alarmlarını çok fazla çalıştırdı. Zaten bu kadar çok şey kaybetmişken Şampiyonayı kazanmak artık umurumda olamazdı. Noah'ın birkaç puan gerisinde olmak bile yetersiz. Sonrasında dört gözle bekleyeceğim hiçbir şey yokken birkaç ay içinde Şampiyonayı kazanma ihtimalinden nasıl mutlu olabilirim?

Biz röportajları bitirip pistte antrenman yaparken, Elías bir şekilde öfkesini birkaç saat boyunca dizginledi. Bu sabah Elena'ya yaptığım şey yüzünden bana kızgın olduğu bir sır değildi ama gazetecilerin ve ekibin önünde bunu profesyonelce sürdürdü. Burun delikleri açılmış, vahşi ve kanıma susamış gözleriyle bana bakarken huzur anım sona erdi.

Elías beni tekrar itiyor ve mekanikçilerin bize bakmasına neden oluyor.

Tersledim. "Ben sana benimkilerin yüzünü yeniden düzenlerken ne kadar güzel hissettirdiğini göstermeden önce ellerini kendine sakla."

Elías hırlıyor. "Sen en kötü takım arkadaşısın. En kötü erkek arkadaş. Kesinlikle en kötüsüsün."

"Benimle yeni bir bilgi paylaşmayı mı planlıyorsun?" Titremelerini gizlemek için ellerimi cebime sokuyorum.

"Ona seninle bir şey denemesini söylememeliydim. Her şeyi mahvettin. Şimdi büyükannesi yeni evine alıştıktan sonra yeni bir tesise taşınmak zorunda. Tüm bunlar, senin bir pislik olman yüzünden oldu."

Bir yıl boyunca havalısın. Lanet olası bir yıl! Elena ve ben zar zor bir şeylerle büyüdük ve sen burada onun işini mahvediyorsun çünkü bunu istiyorsun. Burada hayatını zindan etmeyi kişisel görevim haline getireceğim. Sana söz veriyorum."

Vücudum kaskatı kesildi. "Ne demek büyükannesi evini taşımak zorunda kalacak?"

Elías'ın yumrukları sıkılaşıyor. "Sözleşmeniz aylık ücret üzerine kuruluydu. Şimdi sezon onun için kısa kesildiği için, o yeni yeri karşılayamaz. Ve Elena kendisi için çalışmayan insanlardan bir bok kabul etmez, bu yüzden *büyükannesinin* kalışını ödemeyi teklif etsem bile paramı asla kabul etmez. İnan bana, denedim. Senin küçük numaran sadece başkalarının onu işe almasını zorlaştırmakla kalmadı, şimdi faturalarını ödemek için güvendiği ikramiyeyi de alamıyor. Yani, siktir git Kingston. Umarım sarhoş olmak senin ve onun itibarını mahvetmeye değmiştir." Elías beni tersledi ve garajdan çıktı.

Kahretsin. Elena'nın sözleşmesi konusunu düşünmemiştim. Kendi haberlerimle uğraşırken nasıl düşünebilirdim ki?

Sikeyim. Lanet olsun. İşte bu yüzden kararları aşırı analiz ediyorum. Benim yaptığım gibi mantıksız olanlar böyle boktan şeylere yol açıyor. Beynime üşüşen endişeyi görmezden geliyorum çünkü şu anda çıldırma lüksüm yok. Elena'nın istese de istemese de yardımına ihtiyacı var. En azından bunu yapabilirim.

Aceleyle Connor'ın ofisine gittim ve kapıyı çalmadan içeri daldım.

"Seni tekrar görmem an meselesiydi. Daha fazla azar için mi geldin? Bu sabahki dersin senin için yeterince acı verici olmamasına şaşırdım."

İnanın bana, verdiği ders tüm hafta boyunca yaşadığım en az acı veren şeydi. "Buraya kendim için gelmedim. Seninle Elena hakkında konuşmam gerek."

Connor başını sallar. "Neden umursuyorsun ki? Onu etrafında istemeyen sendin."

Masasının karşısındaki boş sandalyeye oturdum. "Onu etrafımda istemiyorum ama bu, sebep olduğum tüm zararlar için ona ödeme yapılmaması gerektiğini düşündüğüm anlamına gelmiyor. Elena'nın sözleşmesinin geri kalanını ben karşılayacağım, bu yüzden benim hatam yüzünden onun maaşını kesmeyin. Bunu tehlike tazminatı olarak düşünün."

"Hayır demeliyim ki dersini al ve yaptıklarının sonuçlarına katlan."

Umudum paraşütle atlıyor. "Beni istediğin gibi cezalandır. Her zaman almayı planladığı parayı aldığı sürece umurumda değil." Benim

sesim hissettiğim çaresizliği ima ediyor.

Connor sandalyesine geri oturdu ve bana baktı. "Bana bunu neden yaptığını söyle, ben de senin talebini karşılayıp karşılayamayacağıma bir bakayım."

"Hayır."

"Pazarlık edecek konumda değilsin. Eğer paylaşmazsan, ona ne olacağı benim sorunum değil." Omuz silkiyor, beni başından savıyor.

Kararımı dikkatlice tartıyorum. Birkaç derin nefes midemdeki ağırlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. "Onun iş bulma şansını ve maaş çeklerini mahvetmeyi planlamamıştım."

"Yine de yaptın." Kalemimi masaya vuruyor.

Derin bir nefes. İki derin nefes. Üç-oh siktir et bu boku.

"Genetik testi yaptırdım."

Connor'ın yüzü öfkeden merhamete kayar. "Lanet olsun."

"Umduğum sonuçları alamadım." Connor'ın bakışlarını kaçırıyorum, acımasını görmekten korkuyorum. Başkalarının sempatisini kabul etmek, hastalığımı kabul etmenin bir yolu gibi geliyor ve ben buna hazır değilim.

"Kahretsin, özür dilerim Jax, özrüm senin için asla yeterli olmayacak olsa da. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Beni tüketmekle tehdit eden düşüncelerle savaşıyor yutkunuyorum. Ailem de dahil olmak üzere herkesle bu konu hakkında konuşmaktan kaçındım çünkü inkar etmek hayatımın kasvetli sonucunu kabul etmekten daha güvenli görünüyor.

Dün aklıma gelen ilk düşünce Elena'yı nasıl uzaklaştırmam gerektiği idi. Kendi bencil nedenlerim yüzünden değil, yeterince bencil olamadığım için. Ve kabul edelim ki hayatımdaki pek çok kararın merkezinde kendim vardım. Ama Elena ile ilişkimizi bitirmek? Bu %100 kendime yaptığım en zor şeydi.

"Her şeyin normal olmasını istiyorum. Sezon bitmeden kimsenin bilmesine ihtiyacım yok. Tabii bir şey söylemeye karar verirsem."

"Ama bu baskı sizin için iyi mi? F1'in vücudunu daha fazla strese sokmasını istemiyorum."

"Sahip olduğum tek şey bu. Tüm hayatım boyunca direksiyon başında hayatta kaldım, bu yüzden sezonun geri kalanının üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

Connor başını sallar. "Elena'ya yardım edeceğim. Bu konuda endişelenme." "Benim yüzümden olduğunu söyleme, lütfen."

"Gerçekten gitmesine izin mi veriyorsun?"

Başka tarafa bakıyorum. "O asla benim olmadı. Benimle yaşamak yaldızlı bir kafeste yaşamak gibi olurdu - bakması güzel ama yine de bir

kafes."

Elena'nın kalbini kırmak gibi bir acıyı daha önce hiç yaşamamıştım. Teşhisimi öğrenmek ve yirmi dört saat içinde sevdiğim insanla bir geleceğe sahip olma şansımı mahvetmek beni tüketti. Onu aramamak ve bir şans için yalvarmamak için içimdeki her şeyle savaştım. Onun ve bizim için savaşmamak için çünkü onun yanımda olmamasını hayal bile edemiyorum.

Bu sabahki kavgadan sonra yatak odamıza girmek büyük bir güç gerektiriyor.

Yatak odam.

Kendime yapacak bir şeyler vermek için duş alıyorum. Banyodan çıkmak üzereyken çöp kutusundaki bir şey gözüme çarpıyor. Çöp kutusunu kapıp ters çeviriyorum. Elena'ya aldığım tüm gece lambaları lavaboya düşüyor. Göğsümdeki donuk ağrı, hap şişemden çıkarmış olması gereken küçük mor notlarını bulduğumda tam bir yaraya dönüşüyor.

Yumruğumu aynaya vurmak ile duygularımı bastırmak için buzdolabından küçük bir şişe alkol almak arasında gidip geliyorum. Dürtülerimle savaşarak, bu zor dönemi atlatmak için kendimi yeterince kontrol edebileceğimi umarak iki seçeneğe de karşı oy kullanıyorum.

Notları lavabodan aldım. Onları çöp kutusuna geri koymak yerine el çantama koyuyorum. Her bir gece lambasını çöp kutusuna geri atarken ellerim titriyor çünkü onlara ihtiyacım yok.

Karanlıkta uzanmış, Elena olmadan ilk kez uykuya dalmak için mücadele ediyorum. Onu aramanın cazibesinden kaçınmak için bir bardak su almak üzere banyoya gidiyorum. Işıklarla dolu çöp kutusu bir kez daha benimle alay ediyor. Bir hevesle bir tane alıyorum ve Elena'nın yattığı taraftaki prize takıyorum.

F1 arabasına bakıyorum ve bir gün kalbinde başka birini sevecek gücü bulabilmesini umuyorum. Ona daha sonra acı çektirmektense şimdi acı çektirmek daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu, ancak eylemlerimin ardındaki mantık göğsümdeki acıyı hafifletmiyor.

Beni tekerlekli sandalyede itip kakmasını ya da kendi çocuğuna sahip olma tercihindен vazgeçmesini hayal bile edemiyorum. Hayatı fedakârlık üstüne fedakârlıkla geçti ve ben onun ıstırabına katkıda bulunacak kadar bencil olmayı kendimde bulamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, kalp kırıklığını kabul ediyorum, onun için doğru seçimi yaptığımı biliyorum.

Annem otelin yatak odasına girmeden önce kapımı çalıyor. "Baban bizimle akşam yemeği yemek ister misin diye sormamı istedi. Yarınki elemelerden önce yatağa aç girmeni istemeyiz."

Yataktan kalkmaya zahmet etmedim. Antrenmanlar sırasında sahte bir surat takındıktan sonra tek yapmak istediğim duygularımın içinde debelenmekti. "Hayır, teşekkürler. Birazdan yemek için arayabilirim."

Annem yatağın diğer tarafına geçip üzerine tırmanıyor. Uzanıyor ve sanki yeniden küçük bir çocukmuşum gibi elimi tutuyor. "Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle bana. Nasıl düzeltebilirim?"

"Düzeltilecek bir şey yok. Her şey bitti çünkü her şeyi yok ettim."

Elimi daha sıkı sıkıyor. "Her zaman özür dileyebilirsin. Eğer pişman olursan, Elena ile aranı düzeltmek için asla geç değildir. Şu anda savunmasız bir durumdasın. İşlerin nasıl kontrolden çıkabileceğini herkesten çok o anlayacaktır."

"Hayır, yapmayacak. Benimle konuşmak şöyle dursun, bir daha asla benimle birlikte olmak istemeyeceğinden emin oldum. Benimle paylaştığı her gizli ve savunmasız anı ona karşı kullandım."

"Neden?" Annem sesindeki hüzne engel olamıyor.

"Çünkü ben onun parlak zırlı şövalyesi değilim. Ben onun lanet geleceğini çalan Azrail'im."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum. Böyle konuştuğunu duymak kalbimi kırıyor." Başını çevirdi. Yüzündeki birkaç damla gözyaşı yastığıma akıyor.

Annemin sıkıntısıyla vücuduma soğuk bir his yayılıyor. "Lütfen ağlama. Özür dilerim."

"Elimde değil. Sen benim çocuğumsun ve bunu başına ben getirdim. Bu benim hatam."

"Bu yarı yarıya bir şanstı. İhtimaller en başından beri bana karşı yığılmıştı."

"Ama sen mutluydun." Birkaç damla gözyaşını sildi. "Sonunda mutluluğu buluyordun. Seni sınava girmekten vazgeçirmeliydim. Bunun yerine farklı olacağını düşünerek sana yardım ettim. Ve şimdi..."

"Şimdi Elena'yı acı dolu bir hayattan kurtardım. Bilmemek eninde sonunda beni yiyip bitirecekti. Sonradan, evlendikten sonra öğrenmekten se şimdi bilmek daha iyi..."

"Çocuklar." Annem anlayışla başını sallıyor.

"Elena'yı bu deneyimden mahrum edemezdim. Eğer böyle ciddi bir ilişkimiz olsaydı."

"Buna onun karar vermesine izin vermen gerekmez mi?" "Benim yanımda durmaya o karar verir."

"O zaman en başından beri yanında olmasını isteyeceğin biri." Annem bana titrek bir gülümseme sunuyor.

"Anlamıyorsun. Onun benimle mutsuz olmasının ağırlığını taşıyamam. Bu geni aktarabileceğimi bilsem asla kendi çocuğum olmazdı. Bu ve kız arkadaşımın, belki de bir gün karımın, ben harcanırken bana bakmasını istemem."

Geri çekiliyor, vücudu geriliyor. "Babanın benim hakkımda böyle hissettiğini mi düşünüyorsun?"

"Kahretsin. Hayır. Babam seni her şeyden çok seviyor. Ama seni üzgün ve incinmiş görmenin ona verdiği acıya karşı kör değilim."

Dudağı titriyor. "Elena ile olan ilişkini tekrar gözden geçirmen için sana yalvarıyorum. Duygusal ve kaybolmuş bir haldeyken ciddi bir karar vermek istemezsin. Herkesin dünyasını alt üst edecek bir haber aldın ve bu, hayatını değiştirecek bir karar vermenin zamanı değil."

"Her halükarda tekrar bir araya gelme şansımızı mahvettim. Bunu yapmak zorundaydım. Açıkçası testin pozitif çıkmasını beklemiyordum." Sesim boğuk çıkıyor. "Gerçek bir şansım olduğunu düşünmüştüm çünkü ilaçları değiştirdikten sonra titremelerim daha iyiydi ve anksiyetem daha kontrollüydü."

İşimi iyi yaptım ve Elena'nın benimle herhangi bir hayat kurma umudunu yerle bir ettim. Onun acısını kendi acımmış gibi kucakladım, ağzından çıkan her acı dolu kelime göğsüme bir hançer gibi saplandı.

Bir kez olsun umudum vardı. Hayatımdaki her şey gibi bu da faydasız ve geçiciydi.

Annem elimi daha sert sıkıyor. "Biliyorum. Öyle olmamasını umuyordum. Tanrım, randevuyu aldıktan sonra gece gündüz dua ettim."

Gözümden bir damla yaş akıyor. Ağlamaya alışık değilim ama her şey etrafımda yıkılıyormuş gibi hissediyorum. Her lanet şey. "Buradan nereye gideceğim?"

"Bunun üstesinden geleceksin ve kalan yıllarının avantajını kullanacaksın. Hayattan ne istediğine ben cevap veremem. Sadece sen verebilirsin."

"İstediğim ya da istediğimi sandığım her şey imkânsız görünüyor." Tavana bakıyorum.

"Sadece sana." Annem sessizliğini koruyor, mutsuzluğumun ortasında bana eşlik ediyor.

Annem başka bir şey söylemiyor. Ben kırılmanın eşiğinde sallanırken elimi tutuyor, beni uçurumun kenarına itmek istemiyor.

Üzüntüm azalıyor, yerini boşluğa bırakıyor.

Siyah, uyuşturan bir boşluk.

JAX

I Özel jetimin merdivenlerinden çıkarken derin bir nefes alıyorum.
"Hey ahmak, içeri girmeyi mi planlıyorsun yoksa bizi burada bekletmek mi istiyorsun?" Liam arkamdan seslendi.

Sophie gülüyor.

"Neden ikinizi de tekrar davet ettim?" Yumruklarımı sıkarak kabine giriyorum. Elena'nın her zaman tercih ettiği koltuğu kontrol ederken anılar kafamda uçuşuyor. Tamamlanmış yapbozu değerlendirirken göğsümdeki boşluk özleme dönüşüyor.

"Çünkü sen iyi bir arkadaşınsın ve jetimin bakım kontrolüne ihtiyacı var," diye sesleniyor Liam içeri girerken arkamdan.

"Ticari uçmalısın."

Liam alaycı bir şekilde soluk soluğa kalır.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" Elena'nın eski sandalyesinin karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

Sophie yapbozu inceliyor, parmağını kenarlarında gezdiriyor. "Vay canına. Bu çok etkileyici. Seni bulmaca çözen biri olarak düşünmemiştim."

"O değil." Liam karşımdaki sandalyeye kaydı. "Oh."

Sophie'nin gözleri tanıyarak parlıyor.

"Sevdiklerimiz için yaptığımız şeyler." Liam, Sophie'nin oturması için yanındaki sandalyeye vuruyor.

"Neden Elena ile ilişkini bitirdin?" Sophie poposunu ısırır dudak.

"Bu konuyu ikinizle de konuşmayacağım. İkiniz için de çok geç değil. uçağa yetişmek için." Gerçek nedeni düşünürken suçluluk duygusu zihinsel berraklığımı yok ediyor.

Elena ile ilişkiimi bitirdim. Bana kızgın olduğu, meydan okurcasına çenesini kaldırıırken gözyaşlarını tutamadığı o istenmeyen görüntünün zihnime sızmasından nefret ediyorum.

En çok da Elena'yı hayatımın geri kalanında kendimden uzaklaştırdığım için pişman olup olmayacağını merak etmekten nefret ediyorum. Görünüşe göre arkadaşlarımı uçuşa davet etmek yardımcı olmak yerine beni sinirlendiriyor ve onlara cehennemime giriş izni veriyor.

Liam kaşlarını çatı. "Sıçıp batırdın diye bize hıyarlık etme."

"Kes şunu." Sophie, Liam'ın yan tarafını çimdikliyor.

"Hayır. Bu konuda korkakça davranmanın ne faydası var?"

"Çünkü diğer insanların yaptıklarının nedenlerini bilemezsiniz."

Evet, Liam, kız arkadaşını dinle. Kulaklığımı kurcalıyorum, konuşmalarını duymazdan geliyormuş gibi yapıyorum.

"Ne kadar mutsuz görüldüğüne bakılırsa, doğru kararı verdiğini sanmıyorum. Birinin burada mantığın sesi olması gerekiyor."

Oh, siktir git. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye çıkışıyorum. "Doğru kararı vermekle kolay olanı vermek arasında fark vardır. Anlamadığın şeyler hakkında yargıda bulunma." Öfke iyi hissettiriyor. Öfke o kadar iyi hissettiriyor ki, endişenin beni tekrar tekrar altına çekmesi yerine bu duyguya tutunmak istiyorum.

Liam'ın ağzı açık kalır. "Özür dilerim. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Kimsenin yardımını istemiyorum, özellikle de yardım etmeyi bırakın, anlamaya bile başlayamayacağınız şeyler için."

Liam'ın yüzünde acı ifadesi belirir. "Dinle, en başta neler olduğunu paylaşmazsan seni anlayamam. Biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirine yardım eder."

"Bu, bir gülümseme ve büyük bir *beni geri al çünkü ben sensiz tam bir serseriyim* konuşmasıyla geri alabileceğin bir şey değil. Hepimiz Liam Zander olamayız, her şeyi berbat edip sonunda istediğini elde etme kralı." Tenim ısınıyor ve tahriş oluyor ve ayağa kalkmak için acele ediyorum.

Gözlerim bulmacaya takılıyor. Sıcak hava balonlarını değerlendirirken tüm duygular içimden akıyor ve göğsümü ağrıtıyor. Elena'yı festivale götürdüğüm an aklımdan çıkmıyor. Benim için sakladığı aynı hürmetle gökyüzüne gülümserkenki ışıltılı görüntüsü. İkimizin de dudakları şişene kadar beni nasıl öptüğünü, gökyüzüne tatlı sözler fısıldadığını.

Balonlar bana aşk yüzünden bir testi kabul eden o aptal, umut dolu aptalı hatırlatıyor. Öfke ve hüznün birbirine karışıyor, anının yerini umutsuzluk alıyor.

Kimse beni durdurmaya fırsat bulamadan kolumu masanın üzerinden geçiriyorum. Yüzlerce yapboz parçası havada uçuşuyor, siyah halının üzerine kar taneleri gibi dağılıyor.

Lanet olası kar taneleri.

Elena'nın kar kürelerinin bir başka anısı, otomatik bir tüfekten çıkan mermiler gibi üzerime saldırıyor. Sanki göğsümde yankılanan acıyı dindirebilirmiş gibi gömleğime tutunuyorum.

Kulübenin arka tarafındaki yatak odasına doğru yürürken yapboz parçalarının üzerinde tepiniyorum, bazılarını botlarımla istemeden kırıyorum. Sessizlikle karşılaşmadan önce arkamdan çarpan kapı göğsümdeki zonklamayla eşleşiyor.

Sessizlik kalbi zayıf olanlar için değildir. Şeytanlar orada ortaya çıkar ve oynarlar.

Tekrar hoş geldin, orospu çocuğu.

Hafif bir kapı sesi beni uyandırıyor. Yataktan kalkıp kapıyı açtığımda Sophie'nin bana baktığını görüyorum.

"Hey, konuşabilir miyiz?" "Başka seçeneğim var mı?"

Liam kulübenin önünden sesleniyor. "Hayır, emin olabilirsin, seni lanet olası pislik. Ve kız arkadaşıma saygılı davransan iyi edersin yoksa o ukala sırtışını suratından dağıtırım."

Sophie özür diliyor.

Kafamı yatak odasından çıkardım ve Liam'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Daha önce bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Gözleri yumuşar. "Evet, evet, her neyse. Bana gözyaşı dökme." Orta parmağıyla gözlerinin altını silerken o da gülümsüyor.

Sophie'nin girmesi için kapıyı daha geniş açarken bir kahkaha attım. "Gel bakalım. içeri."

"Ve kapıyı açık tut, Sophie Marie Mitchell! Kuralı biliyorsun. diğer çocuklar hakkında." Liam'ın sesi yankılanıyor.

Gülüşünü gizlemek için dudağını ısıyor. Kapıyı arkamdan kapatırken Liam'in itirazını duymazdan geliyorum.

"Daha önce çıldırdığım için özür dilerim." Yatağın karşısındaki sandalyeye oturdum. "Ve şu anda canın yandığı için de özür dilerim."

Sophie beni kopyalayıp yatağın kenarı.

"Yine de böyle tepki vermemeliyim. Öfkeli bir patlamanın beni kontrol etmesine izin vermekten daha iyiyim."

"Hepimizin duyguları var. Dürüst olmak gerekirse, öfke ve diğer tüm duygularını ifade ettiğın için sana minnettarım çünkü bence nasıl hissettiğini saklamak için çok uzun zaman harcadın."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü neredeyse iki yıldır senin etrafındayım. Herkes playboy görüntüsünün ardında yatan şeyin asla güzel olmadığını bilir."

"Peki bu sonuca varmanıza ne sebep oldu?"

"Elena'yla ne kadar mutlu görüldüğünü şimdi onsuz nasıl olduğunla karşılaştırdım."

Sophie'nin kafamı kurcalamasıyla artan endişemi hafifletmek için derin bir nefes alıyorum. "Ve?"

"Ve belli ki onu, yokluğunda kendini mutsuz hissedecek kadar seviyorsun."

"Konuşmasak olmaz mı-"

Sophie ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Kollarını bedenime dolamak için eğildi ve beni kendine çekti. "Ondan neden ayrıldığını bilmiyorum ama üzüntünle ya da kaygıyla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Hapları alma. Yanında olmamıza izin ver ve lütfen bizi kendinden uzaklaştırma. Özellikle de Liam'ı. O seni çok önemsiyor ve sadece izin verirsen sana destek olmak istiyor."

"Kendimi açıklamaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

Geri çekilir ve gülümser. "Arkadaşlığın güzelliğı de bu işte. Neler olup bittiğini tam olarak anlasak da anlamasak da yanınızdan ayrılmayız."

Birkaç gündür ilk kez rahatladığımı hissediyorum. Bunaltıcı duygularla mücadele etmek için hap ve içki kısır döngüsüne geri dönmeme izin vermeyecek kadar beni önemseyen arkadaşlarım var.

Ve rahatlamayla birlikte bunu atlatacağıma dair küçücük bir umut ışığı doğdu.

Yaptığım hatanın Elena'ya daha fazla zarar vermemesini sağlamayı kendime görev edindim. Connor ile mali durumunu düzelttikten sonra, onun için bağlantılar kurmam gerekiyor. En iyi bildiğim ekiple başlayıp oradan ilerlemeyi planlıyorum.

Liam beni Bandini'nin takım müdürü ve esasen orada gösteriyi yöneten adam olan James Mitchell ile buluşmaya ayarladı. Saçları ağarmış ve birkaç kırışıklığı olabilir ama adam tam bir canavar. Sanırım haftanın her günü bana bench press yapabilir.

James sert yeşil gözlerini önündeki kâğıda indirmeden önce bana bakıyor. Bacak bacak üstüne atıp ofis koltuğunda arkasına yaslanıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden o?"

"Noah bana Bandini Halkla İlişkiler temsilcilerinden hoşlanmadığını söyledi. Ben de kendi sorunumu çözerken senin sorununu da çözebileceğimi düşündüm."

Tamam, daha çok Noah benim hatam yüzünden Elena'nın durumunu açıkladıktan sonra pes etti ama James'in bunu bilmesine gerek yok.

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım: Her şeyi berbat edip onu kovdurdun ama başka bir şirketin onu işe almasını istiyorsun. Bunun nedenini merak ediyorum."

Dışarıdan bakıldığında her zamanki Jax'im, soğuk ve umursamaz. Ama içten içe, James'in bile bildiği berbatlığımın ne kadar ileri gittiğini düşünüp utanıyorum. "O çok çalışkan ve işini bilen biri. Benim davranışlarım onun iş ahlakını yansıtmıyor. Tam tersine, neredeyse bütün bir sezonu benim yanımda geçirdi."

"Yine de o işsizken yüksek maaşlı bir işi olan sensin. Dünyanın işleyişi çok komik."

"Hiç komik değil. Onu işe almak istemiyorsan, tamam. Referanslarını Sauvage'a götüreceğim."

"Ben öyle bir şey demedim. Ama söyle bana, onu işe almamı neden umursuyorsun?" Dudaklarındaki en küçük seğirme dışında soğukkanlılığını koruyor.

"Senin için hecelelemek zorunda mıyım?"

"Lütfen yavaşça söyleyin ki her şeyi duyduğumdan emin olayım. Yaşlanıyorum."

Onu terslemek istiyorum ama vazgeçiyorum çünkü Elena'nın işe alınması benim seğiren orta parmağımdan daha önemli. "Liam bana senden bahsetti."

"Söylediği her şey muhtemelen gerçeğin sulandırılmış bir versiyonudur. Bunu hatırlasan iyi edersin." James bu kez tam bir sırtışla bana vuruyor.

Titreyen elimle dizime vuruyorum. "Onunla ilgilenilmesini istiyorum."

Benim yüzümden uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmeyi hak etmiyor. Hatalar yaptım -büyük hatalar- ama onun en çok değer verdiği şeyi kaybetmesini istemedim."

"Bu konuşmadan anladığım kadarıyla, en çok önemsendiği şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

"Burada olmanız ona ne kadar değer verdiğinizi gösteriyorsa, onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum. Burada bedava tavsiye verdiğimden değil ama yerinizde olsam işleri düzeltmeyi düşünürdüm. Özgeçmişine bakabilir ve onu bir iş için değerlendirebilirim ama bu verdiğin zararı değiştirmez."

"Düşünmek mi?"

"Şansını zorlama. Ona onu sevdiğini söyle. Bunun gibi büyük jestler çok tatlı ama-"

"Bilemez," diye ağızımdan kaçırdım.

James başını bana doğru eğiyor. "İşte bu ilginç. Neden?"

"İş için onu önerdiğimi bilmesini istemiyorum - eğer onu işe almaya karar verirsiniz tabii." Ve umarım öyle olur.

"Liam'a yaptığım gibi sana da doğrudan söyleyeceğim." "Siktir," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"İstenmeyen tavsiyelerime aşinasınız. Kızımın arkadaşı olduğun için on dakikalığına senin vekil ebeveynin olmama izin ver. Bu durumu dikkatlice düşünün. İnsanlar hayatlarında bir kez olsun sevecekleri, yani gerçekten sevecekleri birini buldukları için şanslıdırlar." Vurgulamak için Elena'nın özgeçmişine dokunuyor. "Eğer Elena senin için o kişiye, her şeyi bir kenara bırak ve durumu düzelt. Gururunu bir kenara bırak, en iyi özrünü dile ve onu geri kazan. Hatalar unutulabilir ama boşa harcanan zaman asla geri kazanılamaz."

İfadesi beni çok etkiledi ama asıl niyetinden dolayı değil. Elena zamanını benim gibi biriyle harcayamaz.

Zor anlarla örülü bir hayat yaşaması gereken biri.

Bırakın torunlarının yaşamasını, kendi çocuklarına bile sahip olamayacak biri.

Ne kadar böyle olmamasını dilesem de ona asla layık olamayacak biri.

Ve son ifade hepsinden daha doğrudur.

ELENA

TBanka hesabımı gördüğüm an Connor'ı aradım. "Bir hata yapmışsın." Hoşbeşi geçip sadede geldim.

"Sizi temin ederim ki yapmadım."

Dairemin küçük koridorunu adımlıyorum. "Geçen hafta bana sadece tamamladığım aylar için ödeme yapılacağını söylemişsiniz. Bu kesinlikle üzerinde anlaştığımız fiyat değil." Her şeyi doğru gördüğümünden emin olmak için banka hesap özetini bir kez daha kontrol ediyorum. "Lanet olsun, bu anlaştığımız bonus fiyat bile değil."

İç çekiyor. "Kızgınken böyle bir şey söylememeliydim. Jax'e yardım etmek için çok çalıştın ve onun hatasını sana karşı kullanmamalıydım. İkramiyeye gelince, bunu tehlike tazminatı olarak düşün."

"Tehlike ödemesi mi?"

"Jax'in bir pislik gibi davranıp itibarınızı zedelediği için. Gizlilik sözleşmenize sadık kaldığınız ve birlikte geçirdiğiniz süre boyunca Jax'in söylemiş ya da yapmış olabileceği hiçbir şeyi paylaşmadığınız için."

"Bunun için bu kadar parayı kabul edemem." Benim bile değerlerim var ve başarısız bir iş için iki yüz bin avroyu kabul etmek durumdan faydalanmak gibi geliyor.

Jax'in kalbimi kırması canımı yakıyor mu? Evet, acıtıyor.

Fazladan bir yıllık maaşın fiyat etiketini hak ediyor mu? Kesinlikle hak etmiyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." İç çekiyorum.

"Bunu kabul edeceğini söyle ve yoluna devam et. Gitmem gereken bir toplantı var ve birlikte erkekler hakkında sohbet edip dedikodu yapacak zamanım yok."

Yumuşak bir kakhaha attım. "Yine de dedikodu yapan ilk kişi sensin."

"Güzel. Beni yakaladın. Cidden, seninle konuşmak güzeldi ama gitmem gerek. Büyükannele iyi şanslar ve sana da dışarıda bol şans dilerim."

Büyükanne mi? Connor'a ondan bahsettiğimi hatırlamıyorum. Teşekkür edip telefonu kapatıyorum ve durumu Elías'ın boşboğazlığına bağlıyorum. Başımı kanepenin arkasına yaslayıp Tanrı'ya şükranlarımı fısıldıyorum.

Dışarıda iyi insanlar var, sadece onları doğru yerlerde aramam gerekiyor.

"Bitkin görünüyorsun." Caleb FaceTime kamerasını yüzüne yaklaştırıyor.

Kıbarca söylemek gerekirse, bok gibi görüyorum çünkü uykum hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Jax'in söylediklerinden sonra artık ışıklarla uyumayı reddediyorum. Korku ve kötü anılar her zaman benim zayıf noktam olmuştur ve belki de Jax haklıdır. Söylediği her şeyde değil ama küçük bir kısmında. Beni hapseden kâbuslardan kurtulmak için korkularıyla yüzleşmem gerekiyor. Ama yedi gecenin altısında kâbus gördüğüm için böyle şeyler zaman alıyor.

Ekrana dokunarak dikkatimi çekti. "Hadi, şu çatık kaşlarını ters çevir."

"Peki ya şimdi?" Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum.

"İğrenç ve sahte. Saçmalamayı kes, Elena. Bir hafta oldu ve sen daha evinden bile çıkmadın."

"Dünyayı dolaşan bir iş bulmadan önce evimden zar zor çıktım."

"Har, har. Çok komik. Beni oraya uçup kışına tekmeyi basmaya zorlama." Gözlerim kısıldı. "Denediğini görmek isterim. O kolları tekrar göreyim." "Yapbozu bir kenara bırak, üzerine giyecek bir şeyler giy.

Goodwill defilesine katılacağım ve telefonu kapattıktan sonra dışarı çıkacağım."

"Vay canına, teşekkür ederim. Bu cazibenle beni daha sık aramalısın. Özgüvenim için harikalar yaratıyor."

"Oh, lütfen. Jax Kingston'ı kendine aşık ettin, bu yüzden gözlerin için zor olduğunu söyleyemem." Caleb öksürene kadar gülüyor.

"İyi misin?"

Bana el salladı. "Ben iyiyim. Endişelendiğim kişi sensin. Jax'le aynı kötü ruh halinde olup olmadığından emin değildim ve görünüşe bakılırsa,

Neredeyse onun kadar kötüsün."

Jax'ten bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Caleb, her ne kadar seninle konuşmak istesem de Jax hakkında konuşmak istemiyorum."

"Nasıl olduğunu duymak bile istemiyor musun?" "Hayır."

"Ya da sensiz ne kadar mutsuz olduğunu? Röportajları sırasında berbat görünüyor. Sephora'nın bile düzeltemeyeceği kadar koyu göz altı halkaları var."

İşte bu ilginç. Kaşlarım kalkıyor ama dudaklarım nötr bir çizgide kalıyor. "O bile değil."

"Tamam, çok kötü, yine de sana söyleyeceğim. Sensiz bir haftalık çöp gibi görünüyor. Birini terk ettiği için bu kadar üzgün ve depresif görünen bir adam görmemiştim. Bu sana da garip gelmiyor mu?"

Jax'in bensiz daha iyi olmasını beklerdim. Söylediği onca şeyden sonra, benimle işinin bitmesini istediğini düşünmüştüm.

Tabii ki söylüyor. Kimse birlikte olmak istediği birine onun yaptığı şeyleri söylemez.

"Bence olayları çok fazla yorumluyorsun." Bir battaniyenin gevşek tutamını çekiştiriyorum. "Gençsin ve henüz bir ilişkin olmadı. Söylediği sözler bir özürle geri alınamaz."

"Genç olabilirim ama çok şey yaşadım. Ve aptal ya da kör değilim. Sana ne söyledi bilmiyorum ama görünüşüne bakılırsa bu onu içten içe yiyip bitiriyor."

"Harika, sonuçta o bir insan," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bak, bu işte doğru olmayan bir şeyler var. Belli ki sensiz mutlu değil. Geçen yarışta yedinci oldu. Yedinci! Onun gibi yarışçılar podyumdan orta sıralara düşmezler. Şampiyonluk için Noah'ı yenmesine birkaç yarış kalmışken olmaz! Merhaba, yıllardır şampiyonluk kazanamadı."

"Çok yazık." Düz sesim, beynimin içinde dolaşan endişeyle uyuşmuyor. Jax'in performansının Dünya Şampiyonluğu şansını riske atmasını umursamamalıyım ama empati kurmamak için kendimi zor tutuyorum.

İşte buradayım, beni bu karmaşanın içine sokan aynı empatiyi yaşıyorum.

"Oh, kapa çeneni." Caleb iç geçirir. "Belki de hastadır."

Gözlerimi deviriyorum. "Neyden hasta? Kendi kalbini kırmaktan mı?" "Şimdi nihayet anlıyor," diye fısıldıyor Caleb tavana doğru.

Bir kahkaha attım. "Peki, ey bilge kişi, ne yapmamı öneriyorsun?"

Caleb gülümsüyor. Boynuz çerçeveli gözlükleri bu görüntüyü bozmasaydı oldukça uğursuz görünebilirdi. "Sen mi? Hiç. O mu? Her şey."

Sessiz kalıyorum çünkü sormaya korkuyorum. Caleb için minnettarım. O ve Elías geçen hafta Jax'le ayrılığını düşünürken aklımı başımda tuttular. Onlar olmasaydı, acımı dindirmek için dizlerime kadar dışarıdan yemek ve ucuz şaraba batmış olurdum.

Caleb yana doğru bakıyor. "Elena, biri hayati değerlerimi kontrol etmeye geldi. Sana sonra mesaj atarım?"

"Elbette. Bye."

Telefonu kapattım ve yemek hazırlamaya geri döndüm. Tüm bu süre boyunca Caleb'ın söylediklerini aklımdan çıkarmakta zorlanıyorum. Kafamdaki tek soru neden olduğu.

Jax bizimle her şeyi bitirdikten sonra neden mücadele ediyor? Neden ona ne olacağını umursuyorum?

Bana o kadar kötü davranmasına rağmen neden onu arayıp kontrol etme isteği duyuyorum?

Son soruyu zihnimden siliyorum, bir saniye daha umursamama izin vermiyorum. Yatağıma girmeden önce tek kişilik hüzünlü bir akşam yemeği yiyorum. Son ışığı da kapatıp yorganı çeneme kadar çektiğimde karanlık odayı kaplıyor.

Sakinleşmeden önce kalbim birkaç dakika hızla çarpıyor. Daha fazla kâbus görmemeyi umarak uykuya dalıyorum.

Yanmış yemeğimin kokusunu aldıktan sonra yatağımdan mutfığa koşuyorum. Kapıyı açtığımda fırından dumanlar yükseliyor ve zamanlayıcı kurmayı unuttuğum için kendime küfrediyorum.

"Harika. Makarna o zaman." Fırın eldivenlerimi takıyorum ve tencereyi fırından çıkarıyorum. Etrafımdaki havayı havalandırırken bir öksürük kaçıyor.

İnsanın kendi kendine konuşmasının delilik belirtisi olduğunu söylerler ama ben son zamanlarda bunu oldukça rahatlatıcı buluyorum. Her zaman meşgul olmaya alışkınım. Üniversiteden beri çok çalışan biriyim ve son zamanlarda olduğu gibi dinlenmeyi zor buluyorum.

Bu nedenle son zamanlarda yeni tarifler denemeye çalışıyorum.

Diğer odada telefonum çalışıyor. Bir tencereye su doldururken görmezden geliyorum. Çınlama tekrar başlıyor. Yarı dolu tencereyi arkamda bırakarak

Lavaboya gidiyorum, mutfaktan çıkıyorum ve telefonumu yatağımın örtüleri arasında bir yerde saklı buluyorum. Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonum çalmayı kesiyor.

Yeni bir sesli mesajla bip sesi çıkarıyor. Kilidini açıyorum ve yeni numarayı merak ederek oynat tuşuna basıyorum.

"Merhaba, Bayan Gonzalez. Ben James Mitchell, Bandini'nin takım müdürüyüm. McCoy ile çalışırken sizinle tanışma fırsatım olmadı ama Connor ve Noah'dan çalışmalarınız hakkında iyi şeyler duydum. Ekibime basın toplantılarında ve imajlarını yönetmede yardımcı olabilecek bir halkla ilişkiler temsilcisine ihtiyacım var. Monako'dan uzaktan çalışabilecek ancak son dakika uçuşları ve konferanslar için hazırda bekleyecek birine ihtiyacımız var. Eğer bu konuyla ilgileniyorsanız, lojistik konuları görüşmek üzere lütfen en geç bu Cuma günü bana geri dönün. Aksi takdirde, sessizliğinizi bir ret olarak kabul edecek ve başka birine geçeceğim. İyi günler dilerim."

Aman Tanrım. Yok artık.

Önce Connor'ın birkaç gün önceki haberi, şimdi de bu. Bu kadar şanslı olamam. Olabilir miyim?

Yani dua ediyorum ama Tanrı'nın bu kadar gizemli bir şekilde çalıştığını düşünmemiştim. Telefonumu göğsüme bastırarak yatağıma uzandım ve yukarıda bana yardım eden her kimse ona teşekkür ettim.

Geçtiğimiz hafta başıma gelen her şeye rağmen gülümsüyor ve küçük nimetler için Tanrı'ya şükrediyorum.

Huzur sadece birkaç saat sürüyor, sonra yalnız ve karanlıkta uyanıp kayıp ailem için ağlıyorum. Nefesimi tutarken korku beni felç ediyor. Kabus bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyor ve ağlayarak uykuya dalıyorum.

Bu gece karanlık kazandı, mutluluğumu çaldı.

Telefonumun zil sesi beni uyandırıyor. Komodinin üzerinden telefonu alırken gözlerim yarı bulanıktı.

"Alo?" diye sesleniyorum.

Telefonun diğer ucundaki sessizlik beni kimin aradığını kontrol etmeye yöneltti. Geriye dönüp baktığımda, bunu cevap vermeden önce yapmalıydım. *Mierda.*

"Jax?"

Ağır nefesler ve çarşaf hışırtıları bana hâlâ hatta olduğunu söylüyor.

"Neden beni bu saatte arıyorsun? Aslında, beni neden arıyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Harika. Yapılacaklar listemden *eski* sevgilimden *sarhoş bir seks çağrısı almayı* çıkarıyorum. "Beni aradın çünkü yine içiyorsun."

"Hayır." Çok hızlı cevap veriyor.

"Seninle konuşmak istemiyorum. Özellikle de sarhoşken seninle konuşmak istemiyorum."

"Bu gece içmek istememiştim."

"Yine de bir şekilde kelimelerinizi geveliyorsunuz."

"Galibiyetimi kutlamak için otel odamda tek başıma içtim -" hıçkırıyor "-."

"Tebrikler, *hayatının geri kalanında bir pislik olma ihtimalini* ve Singapur Grand Prix'sini bir hafta sonunda kazandın. Çok gurur duyuyor olmalısın."

İç çekiyor. "Gurur duymuyorum. Hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Beni neden aradın?" Sözlerimi bir parça acıyla telaffuz ediyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Seninle, belki de bu sefer yalan daha iyidir. Senin gerçek versiyonun benim zevkime göre biraz acımasız."

"Tamam. Yalan söylüyorsun. Seni özlemiyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Şimdi kapatıyorum." Yine de ekrandaki kırmızı düğmeye basacak iradeyi bulamıyorum.

"Yalan. Sensiz mutluyum." İç çekiyor. "Seni hiç düşünmüyorum. Her sabah uyandığımda senin orada olduğunu hayal edip hiçbirinin gerçek olmadığını fark etmiyorum. Yalan, yalan, yalan."

Benimle oynadıkça hayal kırıklığım artıyor. "Sarhoş ve yalnızken beni arayıp, beni ittiğin halde özlediğini söyleyemezsin. Seni teselli etmek için burada değilim. Benim için her şeyi mahvettin." *Sen bizi mahvettin.*

"Biliyorum," diyor kasvetli bir şekilde. "Sadece sesini duymak istedim. Bencilce davrandım."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Bana tüm bunlara neden değdiğini hatırlatmak için. Acıya, yalnızlığa, hepsine. Teslim olmamak ve beni geri alman için sana yalvarmak için."

"Jax... Ne söylememi istediğini bilmiyorum." Kalbim onun itirafı karşısında göğsümde ağrıyor, donuklaşıyor ve zonkluyor. Zihninin karmaşıklığını anlamaya başlayamıyorum.

"Hiçbir şey. Bu kadarı yeterliydi, cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.
Aradığım için özür dilerim.

Bir daha olmayacak." Ben cevap veremedi telefon kapatıyor.

Şaşkınlığım önce öfkeye, sonra da üzüntüye dönüşüyor. Jax'in beni aramasının gerçek nedenini anlamıyorum ama kalbimde yumruk büyüklüğünde bir delik bıraktığını biliyorum.

JAX

S Vurdum. Berbat ettim.
İçmek berbat bir fikirdi. Ama sinirlenip Elena'yı aramak tam da
alkolle ilgili güven sorunlarımın nedeni.

Sabah uyanır uyanmaz ona bir özür mesajı yazıyorum.
Parmağım gönder düğmesinin üzerinde gezinirken duruyorum ve onun
yerine Sophie'yi arıyorum. "Merhaba. Yardıma ihtiyacım var." Boğuk
sesim, o anda hissettiğim çaresiz tonu

An.

Sophie inliyor. "Sabah 7'de mi?"

"Sabahın köründe kız arkadaşımı neden aradığımı açıklar mısın
lütfen?" Liam'ın sinirli konuşması esnemesiyle kesiliyor.

"Ondan tavsiye almak istedim."

"Peki. Beni bu kadar erken uyandırdıktan sonra bana Starbucks
borçlusun," diye cevap veriyor. Sophie, Liam'ın sinirini yatıştırdığını
tahmin ettiğim bir şeyler mırıldanıyor. Kıskaç olmasam öğürürdüm.

"Tamam, Starbucks'ı unut. Her sabah bizi rahatsız et, umurumda değil."
Liam gülüyor.

Sophie bir saniye beklememi istediğinde çarşaf lar hışırdıyor. Tekrar
cevap vermeden önce telefonun ucundaki kapı kapanıyor. "Ee, ne var ne
yok?"

"Bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Gülüyor. "Bunun için endişelenme."

"Dün gece bir hata yaptım."

"Ne gibi?" Sophie'nin endişeli sesi suçluluk
duygumu artırıyor. "İçtikten sonra pes ettim ve
Elena'yı aradım."

Derin bir iç çeker. "Tamam, düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Ne dedin sen?"

"Yapmamam gereken şeyler. Nasıl hissettiğimi itiraf ettim."

"Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Onu özlediğini mi söyledin?"

"Evet," diye tıslıyorum. "Bu iyi değil çünkü ona boş yere umut vermek istemiyorum. Ve şimdi ona bir özür mesajı mı göndermeliyim yoksa hiç olmamış gibi mi davranmalıyım diye endişeleniyorum."

"Ona gerçeği söylediğin için neden özür dilemek istiyorsun?"

Sophie'ye Elena'yı uzaklaştırmamın gerçek nedenini söylemekle artık onun yardımına ihtiyacım yokmuş gibi davranmak arasında gidip geliyorum. Elena'yı tekrar incitme konusundaki çaresizliğim gururumu rafa kaldırmama neden oluyor. "Elena ile ilişkiyi neden bitirdiğim konusunda sana karşı tam olarak dürüst olmadım. Düşündüğünden daha karmaşık."

Beynimdeki kabloların şu ana kadar olan her şeye rağmen Elena'nın peşinden gitmemi söylemesi kadar karmaşık.

Sophie telefonda, "Bana bir saniye ver," diye mırıldanıyor. Tekrar kapıyı açarken ayak seslerini dikkatle dinliyorum. "Liam, kahvemim içinde bir shot Baileys olduğundan emin ol."

"Bu kadar erken mi?" Telefonun mikrofonu onun sesini alıyor. "Jax, sence bu konuşma için alkole ihtiyacım var mı?"

Benim onaylayıcı mırıldanmamı Liam'ı otel odasının kapısından kovarak takip etti.

"Neler olduğunu anlat bana."

Sophie'ye gizlilik yemini ettirdikten sonra, bu noktaya kadar olan her şeyi paylaşıyorum. Konuşmanın sonunda telefonda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, üzüntüsü benim hissettiklerimle örtüşüyor.

"Neden ben? Neden ilk söylediğin arkadaşın benim?"

"Çünkü dikkatsizce yaptığım bir şey için nasıl özür dileyeceğim konusunda bir kadının tavsiyesine ihtiyacım var."

"Ama sana vermek istediğim tavsiye bu değil." Burnunu çekiyor.

"Tavsiyen için ne kadar minnettar olsam da Elena'ya bundan fazlasını veremem. Bu yüzden lütfen ne söyleyeceğimi düşünmeme yardım et," diye fısıldıyorum, durumdan istifa etmiş bir halde.

"Tamam, önce sarhoşken yaptığın itiraf için özür dilemelisin." Sophie bana bir talimatlar listesi vererek saçmalamaya devam etti.

Sophie'nin en mükemmel mesaj olarak gördüğü şeyi yazdıktan sonra, kendimi sorgulamadan gönder tuşuna basıyorum.

Jax: Özür dilemek asla yeterince iyi olmayacak ama yine de söylemek istiyorum. Seni aradığım için özür dilerim çünkü senden iki haftadan fazla uzak kalamayacak kadar güçsüzüm. Güvenini kazandığım ve kararlarımla bunu mahvettiğim için özür dilerim. Seni ve onu korumam için bana güvendiğin halde kalbini kırdığım için özür dilerim. En başta bencilce davrandığım, birbirimize aşık olacağımızı umduğum ve işler zorlaştığında bunu bir kenara bıraktığım için özür dilerim. Ve en önemlisi, hak ettiğin adam olmadığım ama yine de öyle olmayı dilediğim için özür dilerim.

Sophie, Liam'a sırrımdan bahsetmeyeceğine dair bana güvence verdikten sonra telefonu kapatıyor.

Dakikalar cevapsız geçiyor. Kendimi egzersiz yaparak ve yarış öncesi görüntüleri izleyerek meşgul etmeye çalışıyorum, belirsizliğim ve endişem zaman geçtikçe artıyor.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve onu almak için acele ediyorum, bu sırada dizüstü bilgisayarımı deviriyorum. "Kahretsın."

Mesaj gelmesini beklemediğim tek kişi telefonumu açtı.

Elías: Parmaklarına değer veriyorsan, Elena'ya bir daha mesaj atma.
Chinga tu madre, pendejo.

Kabul etmek istemediğim gerçekler yüzüme çarpıyor ve Elena'nın beni affedeceğine dair son umutlarımı da yok ediyor.

"Hey, göt herif. Bugünkü yarışında iyi şanslar. Sana hâlâ kızgınlım ama umarım P1 olursun." Caleb FaceTime kamerasına gözlerini deviriyor.

Ben yarış arabama yaslanıp antrenörüme vururken pit ekibi beni görmezden geliyor. "Tatlı sözlerin için teşekkürler. Ben de seni seviyorum, dostum."

"Eğer aşkınız Elena'ya olan aşkınıza yakın bir şeyse, pas geçmek zorundayım." Caleb sözlerini mermiye dönüştürerek özenle dikilmiş zırhımı deliyor.

"Aşk hakkında ne biliyorsun?"

"Sıçıp batırdığını bilecek kadar."

"Her elemenden önce bana aynı şeyi mi söyleyeceksin?"

"Eğer kafanızı kışınızdan çıkarmanız için gereken buysa, ben varım."

Gözlerim ekrandan garajın diğer tarafından bana kaşlarını çatarak bakan Elías'a kayıyor. "İyi ki sadece birkaç elemem kaldı o zaman. Senin neşeli tavırların olmadan hayatımı düşünemiyorum."

"Elena'nın kalbini kırarsan böyle olur. Ne demiştim ben sana?"

"Telefonuna bana ders veresin diye cevap vermedim," diye çıkışıyorum, yorgunluk sabrımı emiyor. Suçluluk duygusu zaten her gün işlevimi yerine getirmemi zorlaştırıyor, bu yüzden ihtiyacım olan son şey on altı yaşında bir çocuğun bana aşk hakkında bildiği az şey hakkında ders vermesi.

"Hayır, suçluluk duygunu hafifletmek için cevap verdin. Ben senin etrafındaki ücretli yardımcılar gibi değilim. Saçmalıklarını yüzüne vuracağım."

"Elbette, beni çağırın."

"Gidip kız arkadaşının peşinden koşmalısın. Üç hafta oldu bile. Ne bekliyorsun?"

Mucize benim zevkime göre biraz dini bir şey, o yüzden sahte kalsın. "Bazen insanlar işe yaramaz."

"O insanlar, ilişkilerini bir hatayla mahveden senin gibi aptallar."

"Hatalarımı düzeltmek ve onunla ilgilenildiğinden emin olmak için elimden geleni yaptım."

"Bekle, ne?" Caleb bana şüpheyile baktı.

Kahretsin.

"McCoy'la ilgili hatalarımı düzelttiğime eminim."

"Onunla ilgilenildiğinden nasıl emin oldun?" "Sen neden bahsediyorsun?" *Güzel, Jax.*

"Tamam dostum, kemoterapi berbat olabilir ama beyin hücrelerimi öldürmüyor.

Onunla ilgilenildiğinden emin olmak için elinizden geleni yaptığınızı söylediniz."

Mürettebattan biri bana el sallıyor. "Gitmem gerekiyor. Hazırlanmam için beni çağırıyorlar."

"Beni 007 gibi davranıp ne sakladığını araştırmak zorunda bırakma."

Gülüşüm zoraki geliyor. "Tamam, James Bond. Sana hangi ilacı veriyorlar bilmiyorum ama sanrıların çok tuhaf."

Caleb gözlerini bana dikti. "Bugün iyi şanslar, hoşça kal." Benim de veda etmeme izin vermeden telefonu kapatıyor.

Kahretsin. Onun ve benim iyiliğim için, umarım etrafı araştırmaya devam etmez.

Elena'ya son fırsatlarının arkasında olduğuma dair haberlerin ulaşmasına izin veremem.

Pit yolundan çıkarken Elías ödümü koparıyor. "Lanet olsun. Virajlarda gizlenmek gibi bir huyun mu var?"

Kaşları çatıldı. "Beni yakaladın. Sana saldırmak için doğru anı bekliyordum."

"Elena hakkında bana biraz daha dırdır etmeye çalışıyorsan, kendine sakla. Boktan bir gün geçirdim." Caleb ile konuşmamdan sonra qually'm cehenneme döndü. Paniklememi tehlikeli bir hal almadan bir şekilde kontrol altına aldım ama bu performansımı düşürdü.

"Aslında sana teşekkür etmek istemiştin." Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

Elías duvara yaslanıyor. "Elena bana Connor'ın verdiği tüm zarar için ona nasıl gülünç bir miktar para teklif ettiğini anlattı."

Omuz silkiyorum. "Bu harika. En azından benim götlüğümün ödülünü aldı." Elías beni değerlendirirken vücudum alarma geçiyor.

"Evet, Tanrı'ya şükür Connor senden daha iyi, değil mi?" "Doğru," diyorum en kuru sesimle.

"Elena ertesi hafta beni arayıp Bandini'den James Mitchell'in kendisine nasıl PR işi teklif ettiğini anlattığında yaşadığım şoku bir düşünün."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Söylemiyor musun? Belki de benim kötü basınıma düşmanın onunla ilgilenmesine neden olmuştur."

Elías başını sallar. "Bana mı söylüyorsun? Elena gibi biri için bu iki tesadüfün aynı ay içinde gerçekleşmesi ne kadar çılgınca?"

"Eski kız arkadaşım hakkında konuşmamızı önemsediğimi düşünmen kadar çılgınca." Sözlerimde bir ısırik var. Elena hakkında konuşmak istemiyorum, özellikle de Elías gibi biriyle. Özel koruması ve en yakın arkadaşı etrafta dolanmadan da onu kendi başıma yeterince düşünüyorum.

Elías'ın gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşüyor. "Sonra Caleb'dan bir telefon aldım, 'Elena'yı kontrol etmek ve gelişmelerden beni haberdar etmek' istiyordu. Ama telefonu kapatmadan önce, Elena'yla olan hatalarını nasıl düzelttiğinden bahsetti. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kahretsin Caleb, sana güvenmiştim. "Noktaları birleştirme konusunda berbat olduğunu."

"Bence bir şeyler saklıyorsun. Connor'ın Elena'ya seninle çalışması konusunda sessiz kalması için yüz bin avro teklif etmiş olmasına imkân yok. O bile bu kadar cömert değildir."

Lanet olsun, Connor Elena için çok kötü hissetmiş olmalı. "Bu bir ton para. Bu kadar tehlikeli bir maaşa değeceğimi bilmiyordum."

Elías'ın gözleri kısıldı. "Tuhaf. Ben tehlike tazminatı hakkında hiçbir şey söylemedim ama Elena aynı ifadeyi kullandı."

Siktir, siktir, siktir. Görevi iptal et.

"Ne de olsa çıktık. Aynı mizaha sahip olmak zorundayız."

"*Doğru.* Her iki durumda da, onun kalbini kırdığın için senden nefret edebilirim ama ona bakılacağından emin olmak için ona tuzak kurduğun için senden nefret edemem. Sen kabul etmesen de ben buna hayranım." Boyunun hizasına kadar yükselip göz hizamıza geldi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sırrınız benimle güvende. Sana teşekkür etmek istedim." Elías elini bana uzattı.

Ona tutunuyorum ve titriyorum. "Ona söylemeyi hiç planlamadın, değil mi?"

Sırıttıyor. "Hayır. Bunu kendim için doğrulamak istedim. Bence ona yeterince acı çektirdin, bu yüzden işi konusunda saygınlığını korumasına izin vermek istiyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Elías. Buna saygı duyuyorum."

"Bütün bir sezon boyunca benimle çalıştıktan sonra bunu fark etmenin zamanı gelmişti."

Günün ilk gerçek kahkahasını attım. En azından fedakârlılığımın Elena için bir şey ifade ettiğini bilerek bir gün daha hayatta kalabilirim, o bilmese bile.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum." Babamın sesi hoparlörden gürlüyor.

Otel odamdaki kanepeye oturdum ve gecikmiş bir konuşmaya hazırlandım. Teşhis konulduğundan beri ailemle konuşmalarımı tarafsız tutuyorum, onları daha fazla üzmem istemiyorum. Annem gözleri dolmadan uzun süre bana bakamıyor. Babam ise sakinliğini koruyor ve asla araştırmıyor.

Zamanını beklediğini tahmin etmeliydim. "Sanırım onu bana vermenin zamanı geldi."

"Sana nasıl olduğunu sorardım ama basındaki görüntülere bakılırsa zar zor ayakta duruyorsun."

Ellerime yapacak bir şey vermek için telefonuma sarılıp hoparlör düğmesine basıyorum. "Sezonun bitmesi için heyecanlıyım."

"Tahmin edebiliyorum. Son bir yılda çok şey yaşadınız." "Yüzyılın küçümsemesi."

"Elena'yı uzaklaştırdığından beri her şey nasıl gidiyor?" "Boktan kelimesi tüm hissettiklerimi anlatmaya yetmez."

İç geçirdi. "Bir konunun etrafında dans edecek biri olmadığımı biliyorsun." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Vur bana."

"Sabırla bekledim ve Elena ile olan durumu nasıl idare edeceğini görmeye çalıştım. Ama bu çok uzun sürdü ve bu yolda ilerlemeye devam edersen olacıklardan korkuyorum."

"Düzgün davranıyorum. Daha iyi hissetmek için parti yapmak ya da uyuşturucu kullanmak yok, acımı dindirmesini ne kadar istesem de."

"Bu beni ilgilendirmiyor, her ne kadar temiz kalmana ve odaklanmana sevindiysem de. Ben farklı bir yoldan bahsediyorum."

"Elena ve ben iki ayrı görevdeyiz."

"Bunu düzeltmek için çok geç değil. Sizinle konuşmak ve onun durumunu savunmak istiyorum."

Homurdanıyorum. "Bu işler böyle yürümez."

"Sizinle bir şeyler denemesi için ona adil bir şans vermediğinizde, teşhis ve diğer her şeyle birlikte, öyle oluyor."

"Sen ve o aynı değilsiniz. Onun çekip gitme seçeneği vardı, senin yoktu."

"İşte burada yanıyorsunuz. Hepimizin seçimleri var. Hastalanacağını ve yardıma ihtiyacı olacağını bildiğim halde annenizle kalmayı seçtim çünkü ikinizi de dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Hiçbir hastalık beni sizden uzak tutamaz."

Aldığım derin nefesten ciğerlerim yanıyor. "Sen evliydin. Onu terk etmeyeceğine dair yemin etmiştin. Ben sadece Elena ile kaçınılmaz olanı hızlandırdım."

"Hangisi ne?"

"Bir gün hasta olacağımı ve onu da kendimle birlikte aşağı çekmek istemediğimi."

"Annen beni aşağı çekmiyor. Demek istediğim bu ve bu yüzden seninle konuşmak istedim. O günlerimin en güzel parçası ve başka türlü süreni hayal bile edemiyorum. En kötü zamanlarında bile orada olduğu için minnettar hissediyorum. *Bu* yüzden teşhis konulduğunda onun yanında oldum. Bu bir yeminle ilgili değildi. Bu, ona karşı hissettiğim ve hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağı bir duyguyla ilgiliydi."

"İşte bu yüzden o öldüğünde harap olacaksın," diye törpüledim. "Her şekilde onunla birlikte ölmek zorundasın."

Babamı seviyorum. Görmek istediğim son şey, annem kötüleştikçe gözlerindeki ışığın yavaş yavaş kaybolması.

"Ben ölmeyeceğim." Uzun bir iç çeker. "Ona, onun ve senin için savaşacağıma söz veren aynı adam olacağım. Annene ne olursa olsun, sen hep yanımda olacaksın. Ve sen onun bana verebileceği en büyük hediyesin. İşte bu yüzden sana kafanı kışından çıkarmanı ve Elena'nın peşinden gitmeni söylemek için buradayım çünkü biz Kingstonlar değer verdiğimiz insanlardan vazgeçmeyiz."

Göğsüm sıkışıyor. "Seni seviyorum baba. Bana verdiğin her şey için sana saygı duyuyorum, buna en çok ihtiyacım olduğu zamanki yardımın da dahil."

"Ama..."

İstifa etmiş gibi bir iç geçirdim. "Ama bu sefer senin tavsiyene uyamam."

Onun iç çekişi de benimkine benziyor. "En azından bir düşün ve söylediklerimi dikkate al. Ve hayat zorlaşmadan önce Elena ile geçirdiğin tüm güzel anların tadını çıkarmana izin verirsen hayatın nasıl olacağını bir düşün. Bu, zor olanları dengelemek için çok fazla iyi anı demek."

"Senin için, bunu düşüneceğim."

Derin kıkırdaması telefonda yankılanıyor. "Bana yalan söyleme. Gerçekten yap."

"Tek yaptığım kararlarım hakkında düşünmek."

"Yine de mutsuzsun. Bana kötü bir kararmış gibi geliyor."

"Baba?"

"Mm."

"Annem kötü bir gün geçirdiğinde nasıl hissediyorsun?"

"Sanki dünyayı parçalamak ve onun için bir çözüm bulmak istiyorum. Hayatın adil olmadığını ve istediğim tek şeyi alamayacaksam bunca parayı kazanmanın ne anlamı olduğunu haykırmak istiyorum."

"Ben de onu diyorum."

"Bu senin olabilir. Ama benim demek istediğim? Kötü günler asla iyi günlerden daha ağır basmayacak. Hiçbir şey annemle yaşadığım ve yaşamaya devam edeceğim anıların yerini tutamaz. Yani, hayır evlat, demek istediğin geçersiz. Hayat adil değil diye bağırabilirim. Ama hayat bana onu verdi, bu yüzden bu fedakarlığı yapmaya hazırım. Kendine sormalısın, Elena'nın da aynısını yapmasına izin verecek misin?"

ELENA

I *Abuela'yı* ziyaret etmek için kalkıp giyineceğim. Jax ile çalışmaya başladığımda onu yerleştirdiğim yeni tesis sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Burayla ilgili her şey çok kullanışlı.

fonlarım tükenir ve onu taşımak zorunda kalırım. *Abuela* gibi insanlar için tutarlılık çok önemli ve onun hayatını bir kez daha bozmak beni kahrediyor.

Binaya girdim ve personelle selamlaştım. Müdürlerden biri adımı söyleyerek ofisine gelmemi istedi.

Benden ne istediğine dair kafamda bir sürü senaryo dolaşüyor. Her yıl *Abuela* hakkında hayal kırıklığı yaratan haberler alıyorum ve korkarım bu da farklı değil. Karşıma otururken bana boş bir sandalyeyi işaret ediyor.

"Bayan Gonzalez, büyükannenizi göremeden sizi çağırdığım için üzgünüm ama sizi kaçırmak istemedim."

"O iyi mi?"

"Oh, evet. Sizi telaşlandırmak istememiştim. Durumu gayet iyi ve burada oldukça mutlu. Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum."

Kalp atış hızım yavaşlarken koltuğumda rahatlıyorum. "Oh, iyi. Bir şey oldu diye endişelenmişim."

"Eğer bir şey olursa sizi arar ve hemen buraya gelmenizi isteriz."

Doğru. Hemen sonuca varıyorsun. Başımı sallıyorum.

"Seyahate çıkmadan önce ücretlerin dökümünü konuştuğumuzu biliyorum. Büyükannenizin geri kalan konaklama masraflarının karşılandığını size bildirmek istedim."

Çenem düştü. "Kalan" mı? Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. öyl

e." Kafamda hesap yapıyorum, kim bu kadar bağış yapar diye.

Para. Bu planı yapabilecek kadar sinsi olduğunu düşündüğüm tek kişi Londra'nın kraliyet mensubu olmayan en zengin vatandaşlarından biri.

Sadece birkaç hafta önce kalbimi kıran kişi.

Elimi titreyerek ağzıma götürüyorum, müdürün bana gösterdiği ücret dökümünü inceliyorum. Fonları kimin bağışladığını sorduğumda, söyleyemeyeceğini söylüyor.

Jax bunu neden yapsın ki? Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledikten sonra neden bana yardım etmek istesin? Bu tür bir bağış, birini bir daha görmek istemeyen birinin yapacağı bir şey değildir.

Kafamda belirip duran tek soru türü *neden* sorusu. Neden bu?

Neden hala umursuyor?

Neden gitmeme izin

verdi?

Neden yükünü benimle paylaşacak kadar beni sevmedi?

Müdürle vedalaşıyorum ve büyükannemi ziyaret etmek için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Zayıf bedeni yatağa gömülüyor. Sığ yanaklarını ve çökmüş gözlerini, parlak göz bebekleriyle bana bakarken görmek bana acı veriyor.

Her zamanki yerime, onun yanına oturuyorum ve elini kendime doğru çekiyorum. "*Hola, como te andas?*"

"*Marisol, no me gusta la ultima doctora.* Beni bir iğneyle dürttü. Eve gitmek istiyorum."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum, keşke *Büyükanne* beni bir kez olsun hatırlasa diye. Annemin rolünü üstlenirken gözlerim yaşlarla doluyor. Her zahmetli dakika enerjimi tüketiyor ama onu ziyaret etme sözümüne sadık kalıyorum.

Beni hatırlamasa bile.

Durumundan dolayı sinirlendiğinde ve onu bir huzurevinde çürümeye terk ettiğimi haykırdığında bile.

Beni bir saniyeliğine bile olsa hatırlayabileceğini umarak her gün ziyaret ettiğimde kalbim kırılabilir.

Aile görevimi yerine getiriyorum, yükü taşıyorum. Ailem de aynısını yapardı, hem de on katını. Üzüntümü bir kenara bırakarak, hemşireler ziyaret saatinin bittiğini söyleyene kadar *Abuela* ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum.

Sandalyemden kalkıp ağrıyan bacaklarımı esnetiyorum. "*Marisol, yarın geliyor musun?*"

"*Si, como no.*" Odasından çıkmadan önce eğilip başının üstünden öpüyorum.

Kalbim durur. Ayaklarım durur. Etrafımdaki her şey durur.

Vera duvara yaslanmış, bastonunu üstündeki saatin ritmine göre vuruyor. Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Elena." Gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor, bakışlarına kazınmış hüznü yansıtıyor.

"Vera?"

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Parlak sarı saçlarına ve porselen tenine bakıyorum. "Solgunsun falan ama hayır. Burada olmana çok şaşırdım. Burada olduğumu nereden bildin?"

"Kaynaklarım var."

"Büyükannemin burada süresiz olarak kalması için para ödeyen siz misiniz?"

Vera gülümsüyor. "Bağışlarımın anonim kalmasını tercih ederim. Gösteriş yapmak çok demode."

"Yeni işimin ve ikramiye çekimin de arkasında mısın?"

Katılmayarak başını sallar. "Bunun sadece başka bir Kingston yüzünden olduğunu varsayabilirim. Muhteşem olabilirim ama gücümün bile bir sınırı var."

Sınırsız bir kahkaha atıyorum.

"Gel, biraz yürüyelim." Bana dirseğini uzattı.

Terli avucumu yumruklarken kolumu onun kiyle kenetliyorum. "Bu sürpriz ne kadar güzel olsa da, burada ne işin var?"

"Annelik görevimi yapıyorum."

"Jax için mi?" Sözlerim yüzüme kazınmış olan kafa karışıklığını yansıtıyor. "Senin için." Bundan sonra sessiz kalıyor.

Abuela'nın tesisinden çıkarken onun sözlerini değerlendiriyorum. Sahile doğru yürürken Ekim sonu güneşi üzerimizde parlıyor. Vera, sivri kıyıya yakın bir yer seçiyor ve bize Akdeniz'in güzel manzarasını sunuyor.

İkimiz birlikte bir bankta oturuyoruz, tıpkı aylar önce Londra'daki sohbetimiz gibi.

"Buraya hem kendi bencil nedenlerim için hem de biraz anne tavsiyesine ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için geldim. Annen çok genç yaşta senden alındı. Yaşadığın acıyı ve şu anda büyükannenle yaşadığın mücadeleyi hayal bile edemiyorum. Hem genç olup hem de omuzlarında bu kadar büyük bir sorumluluk taşımak çok yorucu olmalı."

Başımı salladım. "Bencil yanım bundan çok yoruldu."

"İşin bencil kısmı değil, insani kısmı. Ve sizi gerçek yapan da budur."

Başımı eğiyorum ve kucagımda yumruk yaptığım ellerime odaklanıyorum. "Bazı günler onu ziyaret etmek zor oluyor."

"Seni kızı sandığı için mi?"

Boğazımdaki kurulukla mücadele etmek için yutkunuyorum. "Duydun mu?"

Vera, titreyişlerini hatırlatan, özlediğim bir anne jestiyle elimi tutuyor. "Durumunun bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum."

"Neyse o." Omuz silkiyorum.

"Oh, şu zehirli pozitifliği kes. Her zaman güçlü olmana gerek yok. Bana dürüstçe nasıl hissettiğini söyle."

"Yalnızlık. O kadar yalnızım ki bazı geceler ağlayarak uyuyorum." Elías seyahatleyken ve *Abuela* bu durumdayken, içimdeki her şeyle nefret ettiğim karanlık gibi beni boğacak kadar sevgiden yoksun hissediyorum.

Başını sallıyor ve elimi okşuyor. "Oğlum bir aptal. Özverili bir aptal ama yine de bir aptal."

Jax'ten bahsetmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum ama sonuna kadar dinleyeceğine söz vermelisin. Ben bitirene kadar araya girme."

Ne tür bir hikâye paylaşmak istediğini düşünürken kaşlarım birbirine çarpıyor. Muhtemelen Jax hakkında beni annesinin önünde yıkılmaya teşvik edecek bir şey. Ama Vera saygımı ve zaman ayırmamı hak ediyor, bu yüzden kaba davranışlarıma rağmen başımı sallayarak onaylıyorum.

"Durumumu Jax'i doğurduktan birkaç ay sonra öğrendim. Büyükbabama Huntington Hastalığı teşhisi konulduğunda, ailem bana bu konuda bir nezaket mektubu gönderdi. Ne bir telefon, ne bir tebrik, ne de bir çocuk dünyaya getirdiğim için bir kutlama. Sadece iyi dileklerini ileten ve geni taşıma ihtimalime karşı test yaptırmamı öneren basit bir mektup." Vera'nın sesi çatlar.

Elimi daha sıkı tutarak devam ediyor. "Böyle bir teşhisi aklım almıyordu. Yeni evliydim ve bir çocuğum olmuştu. Ama büyükbabamı öğrendiğimde sanki dünyam durdu. Bir genetik danışmanla görüşme sürecinde Zack benim tek destek sistemimdi. En başta test yaptırmamın tek nedeni oğlumdu. O zamana kadar karşılaşmayacağım bir şeyi bilmeden mutlu bir hayat yaşayabilirdim.

Ama oğlumun bunu bilmeyi hak ettiğini biliyordum. Hastalığım etkisini göstermeye başlamadan önce ona sunabileceğim her anın tadını çıkarmayı hak ediyordu."

Kesik kesik bir nefes veriyor. "Vermek zorunda kaldığım en zor karardı. Geni taşıdığımı öğrendiğimde önce sinirlendim, sonra da depresyona girdim. Zack her adımında yanımdaydı, yanımda birinin olmasını sağladı. Ve Tanrım, Zack'in kendisi de zar zor bir yetişkindi. Kariyeri boks sahnesinde yükselmeye başlamıştı ve işte ben, yeni bir eş ve onun için yeni bir yüküm. Teşhis haberim ve doğum sonrası hormonlar depresyona girmeme neden oldu. Kendimden şüphe ve nefretle dolu derin, karanlık, yalnız bir yer. Kendime, içinde bulunduğum duruma, yeni doğan oğlumun karşısına bilmeden yığdığım ihtimallere karşı.

"Zar zor yaşıyordum. Zar zor nefes alıyordum ama temel annelik görevlerimi yerine getirmeye çalışıyordum. Bir gün Zack oğlumuzu bana uzattı ve sevgili Tanrım, konuşmasını bugün bile hatırlıyorum. Yemin ederim ki sözleri kalbime yazıldı ve bir daha hiç çıkmadı. Zack şöyle dedi: 'Güneş zaman zaman bir bulut, bir yağmur fırtınası ya da gece yüzünden parlamayı bırakmış gibi görünebilir, ama o hala oradadır. Kendisine bağlı yaşamları beslemek için her şeye katlanır. Sen benim güneşimsin. Fırtına ya da dünyanın sonu yüzünden saklanmış olman umurumda değil. Sensiz yaşayamam ve oğlumun da yaşamak isteyeceği bir dünya hayal edemiyorum." Vera'nın gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyor. Kollarımı ona doluyorum ve sarılıyorum, yine de istediği gibi konuşmuyorum çünkü bunu söylemesi gerekiyor.

"Parlamayı bıraktım. Yaşamayı bıraktım. Beni yıllarca etkilemeyecek bir teşhisin mutluluğumu bir vakum gibi emmesine izin verdim. Ama Zack'in iyiliği ve Jax'e olan sevgim, terapiyle birlikte beni bu durumdan kurtardı. Bunları sana neden anlattığımı merak ediyor olabilirsin ama yemin ederim çok önemli."

Derin bir iç çeker. "Oğlumu herkesten daha iyi anlıyorum. Babası gibi yapılı olabilir ama kalbimin her zerresine sahip. Seni kendine saklamak yerine kendinden uzaklaştırdı. İlk seferinde bir genetik danışmanı kabul etmesi yıllarını almıştı ama seninle bir sezondan kısa bir süre geçirdikten sonra süreci baştan başlatmaya razı oldu. Gençliğinden beri onda görmediğim bir ışık nihayet yeniden yanmaya başlamıştı. Hayatının geri kalanında tek başına yaşayacağına dair kafasında kurduğu gelecekte farklı bir gelecek istiyordu."

Vücudumdaki her şey geriliyor. Bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyorum ama nefessiz bir şekilde devam etmesini bekliyorum.

Sesi çatlıyor. "Annesi olarak, tekrar test yaptırmak istediğinde endişelendim. Nasıl endişelenmeyeyim ki? Her gün umutsuzca ihtiyaç duyduğu ve arzuladığı haberi alması için dua ettim. Ama hepimizin beklediği haberi alamadı." Vera'nın döktüğü birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı bir şelaleye dönüşüyor. Yüzüm onunkini taklit ediyor ve onları fırçalamaya çalışmıyorum. "Oğlumun benim yüzümden Huntington hastası olduğunu bilmek beni öldürüyor. Seninle olan geleceğini mahvetmesi, bunu yaparken yaşadığı acı yüzünden ruhumun bir parçasını çaldı. Oğlumun sevdiği insanla birlikte olamadığı için yıkıldığını görmekten nefret ediyorum. Onun için bunu istemiyorum."

Jax'te Huntington hastalığı mı var? Kalbim acımıyor, göğsümde bir bomba gibi patlıyor. Annesine bakarken etrafımdaki her şeyin rengi soluyor, tüm bunların bir şaka olması için çaresizce çırpıyorum.

"Teşhis kondu mu?" Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla döküldü.

Başını aşağı yukarı sallıyor. "Tanrım, keşke böyle olmasaydı."

Birbirimize sarılarak birlikte ağlıyoruz. Jax'in beni uzaklaştırmak için yaptığı her şeyi düşündükçe gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Onun için ve umutsuzca kaçmak istediği geleceği için ağlıyorum.

Kollarımdan çekildi ama ellerimi kendi elleriyle kavradı. "Oğlumu her şeyimle seviyorum, bu yüzden buraya onu affetmeni istemeye geldim. Sana o şeyleri söylediğinde iyi bir durumda değildi ve bunları sadece senin ondan nefret etmeni sağlamak için söyledi. Arkama yaslanıp onun zar zor tanıdığım birinin kabuğuna dönüşmesini izleyemem çünkü aşk şansını reddetti. Güneşten ne kadar saklansa ve gölgelerde yaşasa da güneşi hak ediyor. Onun için bunu yap. Onu dışarı çıkarın. Bunu hak etmediğine tüm kalbiyle inansa bile onun için savaşmak kalbinizde olsun. Aşk kolay değildir ve ben burada size aşk hikayenizin böyle olacağını söyleyecek değilim. Ama size söz verebilirim ki oğlum tek başına tanıdığım en iyi adamlardan biri ve bunun nedeni onu benim yetiştirmiş olmam değil. Seni kendinden uzaklaştırdıktan sonra seni korumak için attığı adımlar, onun karakteri hakkında söyleyebileceğim her şeyden daha fazlasını anlatıyor. Ayrıyken bile sana sadık."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum.

Acı göğsümü paslı pençeler gibi kavırıyor. Jax'in endişesine ek olarak başka bir yükü daha omuzlayacağı gerçeği... Onun acı çekeceği düşüncesine dayanamıyorum.

"Oğlum bence bir insanın yapabileceği en zor şeyi yaptı. Sevdığı kadını korumak için onun kalbini kırdı; bu onu kendi mutluluğundan ne kadar mahrum bırakırsa bıraksın, ona kendi mutluluğu için bir şans verdi. Sizi üzdüğü için kendimi suçlu hissetsem de onunla gurur duyduğumu inkar edemem. Onu diğer insanları kendinden daha fazla önemseyecek şekilde yetiştirdim ve bu benim için bir kazançtır. Bu yüzden lütfen onu affetmeyi yüreğinize koyun. Kocamın benim için savaştığı gibi siz de onun için savaşın. Ona güneşin en kötü günlerde bile parlamaya devam ettiğini göster." Elimi bırakmadan önce sıktı.

"Ya beni yine reddederse?"

"Olabilir." Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Ama bence kendine sorman gereken ikinci soru, 'Ya seni kabul ederse, berbat bir gelecek ve her şey, çünkü içinde senin olmadığın bir dünya hayal edemiyorsa?"

Ve böylece, Vera ve ben okyanusa bakıyoruz, her ikimiz de kendi dünyalarımızda.

Her aşk hikayesinin aynı şekilde yazılmadığını fark ettim. Başından beri Jax ve ben, oğlanın kızı gün batımına doğru kovaladığı basit bir son için tasarlanmamıştık. Bizim hikâyemizde, onu çekip çıkarmak ve kurtarmak için karanlığı kucaklaması gereken kişi benim. Geçmişimizden. Geleceğimiz için. Ve en önemlisi, her türlü boktan tanıdan veya endişeden daha güçlü olduğunu bildiğim aşk için.

Mutlu bir sona ihtiyacım yok. *Bizim* sonumuza ihtiyacım var. Dağınık ve kusurlu olabilir ama sadece bizim olana.

Ve artık gidip hakkım olduğunu bildiğim şey için savaşmamın zamanı geldi.

JAX

I Elena'dan önce hep sefil, çekilmez bir piç olduğumu düşünürdüm. Ama Elena'sız hayat? Bir kasırganın gözünde yaşamak gibi. Sakin, sessiz, ama yakınlarda beliren yıkımın acı bir şekilde farkındasınız.

Liam odamın karşısından kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bok gibi görünüyorsun. Bu kadar depresif olmana bakarak yarınki yarışta P1 olacağını tahmin edemezdim."

"Öyle görünmüyor olabilirim ama yarın sezonun bitecek olması beni heyecanlandırıyor.

Ara vermeye hazırım."

"Bir mola için mi yoksa bir binger için mi?"

Singapur Grand Prix'sinin olduğu gece yaşadığım bir anlık zayıflık dışında, Elena'dan ayrıldığımdan beri bir damla alkole dokunmadım. Ne kadar istesem de Jack bile göğsümdeki Elena büyüklüğündeki deliği iyileştiremez.

Ve emin ol, keşke olsaydı.

"Bir mola. Ailemle vakit geçirmek istiyorum." Ben de iyileşmek istiyorum. Connor'ın mikroskobu ve F1'in aşırı talepleri altında yaşarken bunu yapamam.

"Yeni bebek bakıcınız size katılacak mı?"

En son ayak bileği monitörüm ve hayatımı ne kadar mahvettiğimi sürekli hatırlatan Sam, odamın dışındaki kanepelerde takılıyor ve bana tüm gün boyunca bir kez olsun mahremiyet sağlıyor.

"Hayır. Connor bu sefer uslu duracağıma güveniyor." Muhtemelen artık yük olmayacağım içindir.

"Bu şok edici. Geçen seferden sonra seni ilk denetlemek isteyen o olacağını düşünmüştüm."

"Artık endişelenmesi için bir neden yok. Yarından sonra F1 ile işim bitiyor."

Liam kocaman gözlerle bana bakıyor. "Ne? Komik bir şaka değil, göt herif." "Şaka yapmıyorum."

"Bırakıyor musun? Sana ne oldu böyle?" Kaşlarını çatıyor. "Sana karşı tam olarak dürüst olmadım." Başka tarafa bakıyorum.

"Yok artık."

Bana daha fazla cesaret vermesini umarak en derin nefesi alıyorum. Keşke bir Xan'ım olsaydı dediğim anlar bunlar. Ailem bana annemin Huntington hastası olduğunu söylediğinden beri Liam'a her şeyi anlattım. Haplar, alkol, beni zorlukla yaşama noktasına getiren sürekli endişe. Hikâyemin sonunda, ikimiz de sessizleştik ve düşünmeye başladık. Liam diğer koltuktan kalkıp yanıma oturdu. Şaşkın görünüyordu.

"Arkadaşlığımız için her şeyi yaparım ama senin gözyaşlarına ihtiyacım yok." Kaburgalarına dirsek attım.

Liam kolunu omzuma doluyor ve hayatımda gördüğüm en erkeksi sarılmayla beni kendine çekiyor. "Bunu kendine sakladığın için aptalın tekisin. İsteseydin senin için orada olurum."

"Kimseye rahatsızlık vermek istemedim. Ayrıca, artık Sophie sende ve Noah da Maya'ya sahip."

"Bize en çok ihtiyacın olduğu anda kız arkadaşlarımız için seni görmezden gelseydik en boktan arkadaşlar olurduk. Ve gerçekçi olalım, ben ve Noah hakkında beklediğin bir şey varsa, o da arkadaşlıklar dahil hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımızdır." Sırtıma bir şaplak attı ve gitmeme izin verdi. "Bunların hiçbirisiyle tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Eğer yarışmayı bırakmak istersen, biz her zaman senin yanında olacağız. Seni mutlu eden şeyi yapmayı hak ediyorsun."

"Gerçekten mutlu olabilecek miyim bilmiyorum." Elena'nın olmadığı bir hayat, ailemin evinin yakınında tek başıma yaşasam bile, kulağa çok yalnız geliyor.

"Saçmalık. Sadece seni böyle hissettiren şeyi bulmalısın. Eğer bu yarışmak değilse, öyle olsun. Londra'ya geri dönmek ve hayatına devam etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Hayatında bir gün daha çalışmayacak kadar büyük bir banka hesabın var."

"En büyüğü." Ona göz kırpıyorum.

Liam tavana doğru güler. "Tek bildiğim seni özleyeceğim. Lütfen yarın Noah'ın kışını tekmele ki F1'den şık bir şekilde ayrılabilisin. Yapmayacağım."

daha azını kabul edemem."

Motor omurgamda g mb rderken sırtım terden sırlsıklam oluyor. Önümdeki ışıklar kapanıyor. Ayağımı pedala basıyorum ve kalkışa geçiyorum, arkamda gıcırdayan lastik sesleri yankılanıyor. Kulaklığım hareketlenmeden önce arabam ilk virajı alıyor.

"Hey. Hızını koru ve lastiklerine dikkat et. Noah'a da dikkat et, çünkü kıcına binmek istiyor."

Yarış boyunca Noah'yı izliyorum ve ona beni geçmesi için fazla fırsat vermediğimden emin oluyorum. Her turda birincilik için mücadele ediyoruz. Bir kez liderliği ele geçirdi ama başarılı bir pit stoptan sonra onu geçtim.

"  nc  virajda çok geniş dönüyorsunuz," diyor bir mühendis takım telsizinden.

Bitiş çizgisine doğru ilerlemeye devam ederken nefes alışverişim ağırlaşıyor.

Kalabalıklar yanımdan geçiyor, acele eden arabalar geçerken çığlıklar atıyorlar.

Noah arka kanadıma doğru yaklaşıyor ama ben gaza basıp bir tur daha atıyorum. Pistte son bir tur daha atarak arabamın sınırlarını zorlamam gerekiyor.

Chris yine varlığını hissettiriyor. "Sakin ol. Son turda işi berbat etme."

Yarış arabasını kırılma noktasına kadar zorlarken aynalarımın dikkat ederek önümdeki piste konsantre oluyorum. Dönüş üstüne dönüş yaparak liderliğimi koruyor, Noah'ya beni geçmesi için fazla alan bırakmıyorum. Son bir dönüşle, Prix'nin son düzlüğünde hızla ilerliyorum.

Damalı bayrağı geçerken havai fişekler patlıyor. Serinleme turu için piste koşarken kükreyen kalabalığın sesi beni gülümsetiyor.

"Başardın amına koyayım. Kahretsin, iki kez Dünya şampiyonu oldun. İyi işi, Kingston!" Chris bağırıyor.

Kariyerimin son turunun tadını çıkararak yumruğumu havaya kaldırıyorum.

Gözlerim beni yanıltıyor. Podyumun kenarında durup beni izleyen hayaletin başka bir açıklaması yok.

Elena Gonzalez, kanlı canlı. Üzerinde numaramın yazılı olduğu McCoy tişörtünü sallayarak bana gülümsüyor ve el sallıyor. Liam, Sophie, Maya ve Elías onun yanında durup bize tezahürat yapıyorlar.

Onun burada ne işi var? Ama daha önemlisi, neden bana sanki onun için aya asılmışım gibi gülümsüyor?

Noah üzerime şampanya dökerken onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama gözlerim her seferinde onu buluyor. Bana kupamı verdiklerinde, havaya kaldırmadan önce ona gülümsüyorum. Noah ve Santiago çığlık atan hayranların üzerine şampanya sıkarken kalabalık çığına dönüyor.

Spikerler kutlamanın sona erdiğini söylüyor ve ben sahnedeki çıkıyorum. Ona bir göz attım. Yaptığım onca şeye rağmen son Prix'imi ziyaret etmesini nasıl hak ettiğimi merak ederek uzun uzun bakıyorum. Ona doğru yürüyorum, bir yıl süren kuraklıktan sonra bir yağmur fırtınasının ortasındaki toprak gibi onu ıslatıyorum.

"Selam." Bana küçük, gergin bir gülümseme sunuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Gülümsememle savaşıyorum ama başarısız oluyorum.

"Bir Dünya Şampiyonunun neye benzediğini yakından ve kişisel olarak görmek istedim. Final podyumunun abartıyı karşılayıp karşılamadığını kontrol etmeye değer olduğunu düşündüm."

"Standartlarınızı karşıladı mı?"

"Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse daha iyi havai fişekler bekliyordum."

Ona kafamı sallıyorum. *Onun burada ne işi var?*

Elimi tutuyor ve beni arkadaşlarımdan uzaklaştırıyor. Temamız sırasında kolumda bir enerji zonklaması oluşuyor. Geri çekilmek istiyorum, ama kendime işkence anına izin veriyorum.

Geldiği için mutlu olsam da -hatta sevinsem de- bunu tam olarak ifade edemiyorum. Beni karanlık bir karavana doğru götürmeden önce kalabalığın arasından çekerken beklemedeyim.

"Benim burada olmam konusunda çelişkili görünmene gerek yok." Avucunu yanağıma koyuyor.

Ona doğru eğildim, berbat bir adam gibi onun dokunuşunu arzuladım. Gittiğinde beni mahvedeceğini bilsem de, birkaç dakikalık ilgisinden ne zarar gelir ki? "Burada olduğun için mutluyum. Dürüstçe söylüyorum."

"Çok rahatladım. Beni görmezden mi geleceksin yoksa öpecek misin emin değildim."

Sessiz kalıyorum çünkü sözlerimin onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi ele vermesinden korkuyorum. Her ne kadar burada olmasını dilemiş olsam da, olması gereken bu değil.

Elena iç geçirir. "Bu işi bitirsem iyi olacak." Çekilmeden önce başparmağını kirli sakalına sürtüyor. "Öncelikle, sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın. Beni bilerek uzaklaştırdın ve bunu bana bir daha yaparsan seni bedensel zarar vermekle tehdit edeceğim."

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

Parmağını dudaklarına bastırarak beni susturuyor. "Saçmalıklarını benden başkasına sakla. Biliyorum, Jax. *Her şeyi* biliyorum." Gözlerinden yansıyan yaşlarla bana bakarken sesi kasvetli bir hal alıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldanıyor sesim.

"İstediğin haberi alamadığını biliyorum. Beni kaçırtmak için her türlü kötü şeyi söylediğini biliyorum. Kovulmama rağmen Connor'a bir şekilde bir yıllık maaşımı ödettiğini ve Bandini'nin beni senin bağlantın sayesinde işe aldığını. Sensiz iyi olduğumdan emin olmak için elinden geleni yaptın, kesinlikle iyi olmasam bile. Artık iyiymişsin gibi davranmana gerek yok. Bunu yapmanı istemiyorum. Seninle iyiyi, kötüyü ve aradaki her şeyi yaşamak istiyorum."

Alnımı onunkine yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sana kim söyledi?"

"Kim olduğu önemli mi? Mesele bu değil."

"Hayır, ama buraya gelme sebebin bu mu? Sana yardım ettiğim için mi?" "Hayır." Tedirgin bir nefes verdi. "Buraya geldim çünkü sen tüm lanet dünyayı ve her kar küresi anını. Ve ben bencilim çünkü tüm o anların benimle olmasını istiyorum."

Gözlerimi kapattım, özlemi korudum. "Çekip gitmeliyim. Kalıcı olarak."

Alay ediyor. "Denediğini görmek isterim. Bunların hiçbirisi umurumda değil. Teşhisinle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor. Yarın semptomlar göstermeye başlayabilirsin ve ben sonraki her gün senin yanında olmak isterim. Hayatımda çok büyük kayıplar yaşadım ve en son isteyeceğim şey sevdiğim insanı kaybetmek çünkü o benimle olmaktansa yalnız olmayı tercih ediyor." Sesi kırılır.

Boynunu kavriyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Sormakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu? Geleceğimizi kendi ellerime alıyorum."

"Peki ya çocuklar?"

"Ne olmuş onlara? Çocuk sahibi olmanın başka yolları da var. Sperm donörleri, evlat edinme, seçenekler sonsuz. Sana sahip olduğum sürece detaylar umurumda değil."

"Elena..." Bakışlarını başka yöne çeviriyorum, bakışlarıyla karşılaşmaktan çekiniyorum. "Bundan emin misin? Çünkü eğer her şeyi istediğini iddia ediyorsan, o zaman ben de aynısını yapacağım."

Küçük parmakları çenemi kavlıyor ve beni ona dönmeye zorluyor. "Başka türlü olmasını istemezdim. Benimle dağınık bir hayat yaşa, Jax Kingston. Kaos istiyorum. Karanlık istiyorum. Seninle güneş ışığı ve yağmur fırtınaları istiyorum. Ama en önemlisi, seni her şekilde istiyorum çünkü seni seviyorum."

Sözleri tenime işliyor, bedenimi kaplayan mürekkep gibi kazınıyor. Gitmesine izin verene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Ben de seni seviyorum. Sevmemek için elimden geleni yaptığım zamanlarda bile." Elim ensesinde sıkışıyor ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Hissettiğim sevginin her zerresiyle onu öpüyorum, ona söylemek istediğim her özrü ifade edebilmeyi umuyorum. Onu özlediğim, onu arzuladığım, ona geri dönmek istediğim her anı ona hatırlatmak için.

İç geçiriyor ve ben de bundan faydalanan dilimi dudaklarının kenarında gezdirip tadına bakıyorum. Elena'ya bir öpücük asla yetmez. Hayatımın bundan sonraki tüm günlerinde asla yeterli olmayacak. Devam etme isteğime rağmen geri çekiliyorum.

İnleyerek itiraz ediyor. Elini tutup onu McCoy'un karavanına doğru sürüklerken kıkırdıyorum. Hayranlar adımı haykırıyor ve ben de başımı sallıyorum, görevde olduğum için pek dikkat etmiyorum.

Özel süitime geri döndüğümüzde aletim beklentiyle zonklıyor. Onu bir öpücük için daha kendime çekiyorum ve hızlıca kıyafetlerini çıkarıyorum. Yarış kıyafetimin fermuarını çekiştiriyor ve ben de yardım ederek terli, şampanyayla ıslanmış kıyafetlerimden kurtuluyorum.

"Siktir. Seni çok özledim." Onu içime çekiyorum, vücudundaki her kıvrımı seviyorum. "Ben de." Dudaklarım boynunu bulup emerken iç geçiriyor.

"İyi bir adam olsaydım, seni otelime götürür ve hak ettiğin gibi bir buluşma yaşattırdım."

"Buraya iyi adamla çıkmak için gelmedim." Ereksiyonumu kavlıyor ve başparmağını yarığa sürüyor.

Başımı geriye atıyorum ve inliyorum. "O zaman tüm kötülöklere hazırlıklı ol." Gülüyor. "Dört gözle bekliyorum."

Onu kanepeye doğru itiyorum. Elena uzanıyor ve kanepenin

tamamını kaplıyor. Bana hak etmediğim bir hediye gibi bakıyor ama

yardım tutmak.

"Mutlu olmakta sorun yok." Gülümsüyor.

Bacaklarından tutup onu kanepenin yanına doğru çekiyorum ve kıcını kolçağın üzerine kaldırıyorum. Ağzım onu mahvederken dizlerim yere çarpıyor. Onun tadı bağımlılık yapıyor, bana bıraktığım için aptal olduğum her şeyi hatırlatıyor.

Öpüyorum, yalıyorum ve dilimin her vuruşunda onu takdir ediyorum. İnemeleri kulaklarıma bir senfoni gibi geliyor. Dudaklarım klitorisinin etrafını sardığında nefesi kesiliyor. Önce bir parmağımı, sonra diğerini içine sokup onu kendime hazırlıyorum.

Etrafımda patlamadan önce adımı inliyor. Uzaklaşamıyorum, bana sunduğu her şeyi tüketmek istiyorum.

"Kahretsin." İç çekiyor. "Seni çok özledim."

"Geri çekil."

Emrimi yerine getiriyor, tüm vücudu tekrar kanepeyi kaplayacak şekilde hareket ediyor. Spor çantamdan bir prezervatif aldım ve vücudunun üzerinde sürünmeden önce taktım.

"Seni anlatamayacağım kadar çok özledim. Her şey için özür dilerim, Elena. Seni incittiğim ve benim için yeterince iyi değilmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Gerçek şu ki sen benim için her zaman çok iyi olacaksın. Ama lanet olsun, senden bir daha asla vazgeçemem."

"Beni sonsuza dek sakla." Dirseklerinin üzerine itiyor ve beni öpüyor. Elleri sıkıma gidiyor, beni girişine doğru yönlendirmeden önce bana dokunuyor.

Saçımı çekiştirirken inleyerek onu itiyorum. "Sikeyim."

Hareket ettiğimde nefesi kesiliyor. Onunla geçirdiğim anın tadını çıkarmak için yavaş bir tempo tutturuyorum. Sabit, kışkırtıcı vuruşlar saçlarımı daha sert çekiştirmesine neden oluyor.

"Yavaş seksi ne kadar sevsem de, bu işkence."

"En iyi tür. Seninle her zaman en iyisi." Tempomu ve gücümü artırırken boynunu öpüyorum, sırtımı tırmalamasına neden olan noktaya vuruyorum. Ağzından çıkan inilti beni heyecanlandırıyor. Sırtıma tutunup kulağıma adımı söylerken hızım düzensizleşiyor.

Birkaç kez daha pompalayınca aletimin etrafında patlıyor. Sadece Elena'nın sağladığı yüksekliğin peşinden koşarken hareketlerim acımasız ve çaresiz büyüyor. Serbest bırakılmam yaklaştıkça omurgamdan aşağı bir sıcaklık iniyor. Boşalıyorum, ona vuruyorum, dudaklarımla iç çekişlerini yutuyorum.

Üstüne yığılıyorum, onu bedenime sımsıkı sarıyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Sesi çatlıyor.

Başımı boynundan kaldırıyorum ve başparmağımın ucuyla yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. "Seks bu kadar iyi mi?"

"En iyisi. Ama işler zorlaşırsa fikrini değiştirmenden korkuyorum."

"Hayatım boyunca seni kendimden uzaklaştırmayacağıma söz veriyorum. Hayat zorlaştığında, sana yaslanacağım. Bana ihtiyacın olduğunda, sen de aynısını yapacağıma güvenebilirsin. Bizim tarzımızda bir aşk hikâyesi istiyorum." Onu usulca öpüyorum.

"Geri almak yok mu?"

İçimdeki sevginin her zerresiyle ona gülümsüyorum. "Geri almak yok."

JAX

Üç Ay Sonra

Elena benim için savaşılan kişi olabilir, ama her şeyin geçici olduğuna dair içimi kemiren endişeyi inkâr edemiyorum. Ne zaman olumsuz bir düşünce döngüsüne girsem, Elena beni çekip çıkarıyor. Ve gerçek olmak gerekirse, ben

Dünya Şampiyonası'ndan sonra kendimi zihinsel hapishaneme çok fazla kilitledim.

F1'den ayrılmak düşündüğümünden daha kolay oldu. Kolay olmayan doktor ziyaretleri ve yeni hayatıma alışmak. Olumlu adımlar atmak için elimden geleni yapıyorum. Tom artık benim daimi terapistim ve Elena ile aramı düzeltmek için zaman harcıyorum.

Her türlü telafi. İyi, cinsel ve düpedüz bayıltıcı türden.

Bu da beni bir sonraki ikileme götürüyor. Lojistik olarak konuşursak, Elena ve ben şu anda uzun mesafeli bir ilişki içindeyiz.

Ha. Lanet olsun. Ha.

Geçen haftanın yemek artıklarından daha kalıcı olan her şeye alerjisi olan ben, kariyerim ve ailemden başka bir şeye bağılıyım. Ancak sabrım ve Elena'ya olan sadakatime rağmen, onunla uzakta yaşamaya devam edemem. Londra'dan Monako'ya uçuş benim için çok uzun. Caleb bile Elena'nın benden uzakta yaşaması konusunda bana bok atıyor.

İkimiz de buradan nereye gitmek istediğimizden bahsetmedik. Basın etkinliklerimi bitirdikten ve son sezonumun yorgunluğunu attıktan sonra

Monaco, Elena'yı şaşırtmak istiyor.

Planlar yaptım. Beni gerginlikten ziyade heyecandan sarhoş eden büyük planlar. Son büyük hayat değişikliğimin aksine, her şeyi düşündüm. Her bir detayı ve olası tüm senaryoları. Çılgınca olduğunu biliyorum. Bütün bunların arkadaşlarımla aklımı tamamen yitirip yitirmediğimi sorgulamasına neden olacağını da biliyorum. Ama bu yıl bana bir şey öğrettiyse, o da artık hayatımı bekleyerek geçiremeyeceğimdir.

Hayatımın bir yılını daha toplumsal normlar yüzünden zamanımı bekleyerek geçirmek istemiyorum. Bırakın Elena'nın yanımda olmadığı bir günü, bir ayı daha boşa harcamak istemiyorum. Ve hepsinden önemlisi, yaşlandıkça hayatımın büyük ölçüde değişeceğini bildiğim için her günü dolu dolu yaşamak istiyorum. Bu yüzden planım bu.

İlk adım hazırlıktı.

İkinci adım, haneye tecavüzü içeriyordu.

Ve son adım, Elena'nın dairesinin kapı tokmağının tıkırtısına göre gerçekleşmek üzeredir.

Derin bir nefes alıyorum, kıpırdayan parmaklarımı yırtık kotumun cebine sokuyorum. Elena kapıyı açıyor ve anahtarlarını yan masanın üzerine bırakıyor. Bana bir saniye bile bakmadan çantasını asmadan önce ön kapıyı kapatıp kilitliyor.

Farkındalığı berbat. Bunu berbat dairesiyle birleştirdiğinizde *Criminal Minds* bölümü için son ilham kaynağınız ortaya çıkıyor. Kasvetli ama dürüst.

"Aşkım, sana tek bir şey söyleyeceğim, neden artık yalnız yaşamaman gerektiğini kanıtladın."

Elena çığlık atıyor ve kapıya çarpmadan önce bir adım geriye sıçırıyor. "Bu ne lan, Jax!"

Duvara yaslanıp ona gülümsüyorum. "Ben de seni bekliyordum."

Elini göğsüne bastırıyor. "Bunu bana mesaj atamaz mıydın? Anahtarımı nasıl aldın?"

"Ev sahibiniz kolayca satın alındı."

"*No mames!*" Yanındaki ışığa vuruyor ve bizi bir parıltıyla aydınlatıyor.

Onunla geçirdiğim bir yıldan sonra, argo sözcüklerini öğrendim. "Tamam, iyi, şaka yapıyorum. Geçen hafta yedek anahtarını ödünç almıştım."

"Ödünç aldım derken 'anahtarlığımdan çıkardım' mı demek istiyorsun?" "Kesinlikle. Kelimelerle aran her zaman iyi olmuştur."

Kapının yanındaki yerini bırakıp bana doğru yürüyor. Gözleri benden çarşafın arkasına gizlenmiş yeni yapılmış rafa kayıyor. "Bu da ne?"

Dışarıdaki tüm üzgünler için spoiler uyarısı: Ikea mobilya inşa etmek, herhangi bir talimat olmadan *Millennium Falcon* Lego setini monte etmeye benzer. Berbat bir şey.

"Bir hediye."

"Birlikte geçirdiğimiz birkaç ayın ardından şimdiden aşkımı satın almaya mı çalışıyorsun?"

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce ona sırtıtıyorum.

"Zaten sahip olduğum bir şeyi neden satın alayım ki?"

Elena gülümsemesini gizleyerek başını sallıyor. "Peki, nedir bu?" Çarşafı çekiştirerek eserimi ortaya çıkarıyorum.

Gözleri sıra sıra dizilmiş kar kürelerine takılan Elena konuşmak bir yana kıpırdamıyor bile.

"Bütün notları sakladın mı?" Bir kar küresinin camını, içine yerleştirilmiş lavanta rengi kâğıt parçasına dokunabilecekmiş gibi izliyor.

"Onları atmama izin veremezdim. Henüz hepsini nakde çevirmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendiniz kontrol edin ve bana söyleyin."

Elena her bir kuponu bana okuyor. Xanax'tan bahsedilince gülüyorum ve ne kadar bağımlı, asabi bir pislik olduğuma dair başımı sallıyorum. İlaç şişemin içine karaladığı ve sakladığı birkaç notla beni kendimi kurtarmaya itti.

Kar kürelerinden birini alıp salladıktan sonra alttaki düğmeyi çeviriyorum. Kar küresini ona uzatırken Ed Sheeran'ın "Thinking Out Loud" şarkısının yumuşak melodisi çalıyor.

"Yok artık! Ed Sheeran mı?"

Melodi çalarken sessiz kalıyoruz. Notumu okurken gözyaşları yüzünden akıyor. Onları fırçalamaya çalışıyorum ama birkaçını kaçırıyorum.

Gözleri kar küresinden yüzüme kayıyor. "O notu ben yazmadım."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Belli ki değil." Dağınık *Benimle evlenir misin? yazım*, onun zarif el yazısının aksine göze çarpıyor.

"Bu çılgınlık."

"Ama çok gerçek." Kar küresini rafa yerleştiriyorum ve onu bedenime sokuyorum. Sıcaklığı içime sızıyor ve beni yeni bir mutluluk dalgasıyla vuruyor.

"Daha çok erken."

"Artık hayatımdaki hiçbir şey 'çok erken' değil." "Burada bir hayatım var."

Kendi kendime kıkırdıyorum, kabul etmeden önce tüm olası sorunları sorgulaması gereken mantıklı yanını seviyorum. "Eğer burada kalmak istiyorsan, ben de burada yaşayacağım. Londra'ya daha sık gidip gelebilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla bana bakıyor. "Tabii ki yaparım."

"Peki ya annen?" "Onu sık sık ziyaret edeceğim."

Elena başını sallar.

Olası reddi karşısında göğsüm sıkışıyor. "Her halükarda gerçekleşeceğini bildiğim bir şey için beklememin bir anlamı yok. Sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum - artık teşhisimle birlikte değil. İster Monako'da ister Londra'da bir hayata başlayalım, benim sadece sana ihtiyacım var. Bir de büyükannene çünkü o da bu paketin bir parçası."

Elena'nın gözlerinden daha fazla yaş dökülür. "Evet." Donup kaldım. "Evet, benimle evlenecek misin?"

"Evet. Evet. Evet!" Elleriyle yüzümü kavırıyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. Beni içten dışa tüketecek, onu sonsuza dek yanımda tutma ihtiyacımı pekiştirecek bir öpücük.

Kendini geri çekiyor. "Evet. Hadi evlenelim!"

"Kabul etmeden önce yüzüğü görmek bile istemiyor musun?"

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Hayır. Bana dışarıdan bir taş teklif etseniz yine de evet derim."

"Sizi temin ederim ki bu devasa bir kaya."

Kıkırdaması bir homurtuya dönüşüyor. "Lütfen dur. Anı öldürüyorsun."

Küçük kutuyu kot pantolonumdan çıkarıp tek dizimin üzerine çöküyorum ve kapağını açıyorum. Elim onun elini sıkıca kavırıyor. "Elena Gonzalez, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum, yer, zaman, sorunlar ne olursa olsun. Sen bizim hikâyemizin kahramanısın, gelecek ne kadar karanlık görünürse görünsün benim yanımda durmaya hazırsın. Tek istediğim seni sonsuza dek benim yapmak. Geri dönüş yok."

Yüzüğün içine de aynı üç kelime yazıldı çünkü ben iki arkadaşımın daha hüzünlü bir orospu çocuğuyum. Ne diyebilirim ki? İçimdekileri ortaya çıkarmanın bir yolunu buldu.

Bana koşulsuz bir şefkatle gülümsüyor. "Geri adım atmak yok, tek bir an bile. Ne en karanlık zamanında ne de en zor gününde. Seni her şeyde seveceğim."

Yüzüğü parmağına geçiriyorum. Onu benim olarak işaretleyen tektaş pırlantayı görünce göğsüm genişliyor. Ayağa kalkıp elini dudaklarıma götürüyorum ve yüzük parmağını öpüyorum.

Nişanlımı gerçek bir öpücük için kendime çekiyorum, onu elimden gelen her şekilde sahiplenerek işaretliyorum. Sevgisi, affediciliği ve kabulü için ona teşekkür etmek için. Şüphelerini öpüp yok etmek ve ona her şeyi istediğimi göstermek için.

Umut, önlerinde gelecekleri olan erkekler içindir.

Umut, yıldızların altında, bir kilisede ya da çaresiz bir ihtiyaç anında dilek dileyenler içindir.

Ve en önemlisi, umut benim gibi insanlar içindir.

EPILOG

ELENA

Bir Ay Sonra

"No peeking." Jax gözlerimi kapatan göz bandını yeniden ayarlıyor. Elimi tutuyor ve beni dikkatlice arabadan dışarı çekiyor.

Nasıl olduysa, ailesinin evinden buraya kadar midem bulanmadan ya da korkmadan gelebildim, gözlerim hep kapalı olduğu için. Karanlık artık beni korkutmuyor. Bir aylık terapi seanslarından ve en çok korktuğum şeye maruz kaldıktan sonra değil.

"Neredeyiz biz?"

"Her şey için bir cevap mı istiyorsun?"

"Evet. Özellikle de banyo yapamadan beni kaçırdığın zaman."

Jax gülüyor. Ailesinin evindeki antrenman maçımızdan sonra bana soru sorma ya da düş alma fırsatı vermedi. Jax beni bilinmeyene doğru götürürken tenim beklentiyle uğulduyor.

Bulunduğumuz yer hakkında bir fikir edinmek için diğer duyularımı kullanmaya çalışıyorum. Spor ayakkabılarımın altındaki çimler çıtırdıyor ve yakınlardaki kuşlar cıvıldıyor, hiçbir şey ele vermiyor. Gecenin bir vakti, ıssız bir yerde benimle ne yapmak istiyor olabilir ki? Kısa bir merdiven olduğunu tahmin ettiğim bir yerden yukarı çıkarken beni kollarının arasına alıyor. Bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve ayaklarımızın altındaki plastik hışırdıyor. "Bir ay birlikte yaşadıktan sonra beni öldürmeye mi başladın?"

"Yaşam koşullarımızı belirlerken ailemle yaşamayı kabul ettiğim için kendimi öldürmek istiyorum. Hikayenin sonu."

Homurdanıyorum. "Londra'ya taşınmayı seçtiğim için mutlu olduğumu sanıyordum?" Jax'e fikrimi söylediğim anda, *Abuela*'nın bakımı için para iadesi istedi.

ve biz geçici olarak ailesinin evine taşınırken onu şehirdeki en iyi tesiste yaşaması için ayarladı.

"Aşkım, çok mutluyum. Ama sanırım ailem tarzımızı bozuyor." Jax durdu.

Sırtına doğru koşuyorum ve o beni sabitliyor. Hemen yanıma yerleşmeden önce bir tür banka oturmama yardım ediyor, yakınlığı yüzüme bir gülümseme getiriyor. Yanağıma kalıcı bir öpücük bıraktığında kalp atışlarım hızlanıyor.

Parmakları dudaklarımda geziniyor, ardından göz bağına doğru bir yol izliyor. Göz kapağını cebine koyarken Jax'in bana gülümsediği bir görüntüyle karşılaşıyorum.

Önümüzdeki piyanoya şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Yanan birkaç mum, inşaat halindeki bir eve işaret ederek biraz ışık sağlıyor. "Rastgele terk edilmiş bir evde ne işimiz var?" Sesim boş alanda yankılanıyor.

"Onun yerine bir şarkıyla açıklayayım." John Legend'ın "All of Me" şarkısının tatlı melodisi etrafımızdaki havayı doldurmadan önce ellerini tuşların üzerinde gezdiriyor.

Ona gülümsüyorum. "Bana romantik davranmana bayılıyorum, her ne kadar bulunduğum yer sevimlilikten çok ürkütücülüğü çağırırsa da."

Jax başını arkaya atar ve güler. Şarkıya tekrar başlamadan önce bir ritmi kaçırıyor. Benim için çalmasını seviyorum, müziğin içinde kaybolmasının verdiği huzur gözlerimin mutluluk gözyaşlarıyla dolmasına neden oluyor. Bir gün çocuklarımıza piyano çalmayı öğretmesi aklıma geldikçe içimde bir özlem büyüyor. Hastalığı ondan parçalar çalmadan önce bu adamla olan her anın tadını çıkarmak istiyorum. Her öpücüğün, her şefkatli anın, her kavgamızın.

Müzik rafının üzerine yayılmış büyük bir mavi kağıt parçası gözüme çarpıyor.

Daha yakına eğildim. "Bu da ne?" Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum.

"Aramaya devam et."

Basit bir arazi taslağının ilk sayfasını çeviriyorum. Alttaki bir notta mimarın bir bowling salonu, bir sinema salonu ve topuklu ayakkabılar ve ayakkabılar için ekstra alana sahip bir dolap eklemesi gerektiğinden bahsediliyor.

Bir sonraki sayfa beni gülümsetiyor. Veranda, ateş çukuru, asılı ip ışıkları, kaydıraklı ve tembel nehirli bir havuz ve mini golf sahası için bir düzen içeren dış cephenin bir taslağı.

Son çizimde gözlerime su kaçıyor. Önünde *The Kingston Kiddos* yazan bir tabelanın asılı olduğu en havalı ağaç evin renkli çiziminin üzerinde parmağımı gezdiriyorum.

Jax ile gelecekteki evimizin neye benzeyeceğini tartıştığımızı hatırladıkça yüzümden düşen mutluluk gözyaşlarını gizleyemiyorum. Her bir fikri dinledi ve vizyonumuza uyması için birine çizdirdi.

Kollarımı ve bacaklarımı Jax'e dolayarak onu şarkıyı çalmayı bırakmaya zorluyorum.

Kollarıyla beni kendine doğru çekti. "Sanırım planları beğendin?"

"Beğendin mi? *Bayıldım!*" Dudaklarını kendime çekiyorum ve arkamda yakıcı bir öpücük bırakıyorum. O beni anlamsızca öperken ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içine kıvrılıyor, elleri oyalandıkları her yerde bir sıcaklık yolu bırakıyor.

Odanın karşısındaki büyük pencereyi işaret ediyor. "Ağaç ev oraya gidebilir." Bizi başka bir pencereye, uçsuz bucaksız ormana bakmaya zorluyor. "Havuz ve ateş çukuru da şurada, parkurun yanında."

"Burada mı yaşayacağız? Gerçekten mi?" "Sadece biz değil."

Başımı ona doğru eğdim. "Gerçekten mi?"

"Çocuklar olmadan hiçbir ağaç ev tamamlanmış sayılmaz." Sırıttıyor.

Onu tekrar öpüyorum. Çocuk fikrini duyunca gözlerinin parlaması kalbimi dolduruyor. Bu adamın çocuklarına içindeki sevginin her zerresini hissettirmek için elinden gelenin fazlasını yapacağına dair en ufak bir şüphem yok. Aylardır bu sevgiye maruz kaldığım için bunu bilmeliyim.

Jax alnını benimkine yaslıyor. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki seni tamamen kendime saklamak istiyorum. Ama kalbimin büyük bir kısmı senin sevgini ihtiyacı olan çocuklara yaymak istiyor. Bir gün *bizim* çocuklarımıza. Bu kesinlikle şimdi olmak zorunda değil, ama niyetimi bilmeni istiyorum. Sen her şeyi hak ediyorsun ve bunu gerçekleştirecek kişi ben olmak istiyorum."

İçimden bir hayranlık dalgası geçiyor. "Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi."

"Harika. Şimdi sıra bu gecenin ikinci bölümünde." Kaşlarını kaldırıyorum.

"Dahası var mı?"

"Tabii ki. Artık romantizm bittiğine göre, sana piyanonun ikinci nedenini göstermek için buradayım." Jax dudaklarımın kenarına yumuşak bir öpücük bırakıyor.

"Hmm. Bana daha fazlasını anlat."

"Aylardır seni bir tanesine karşı becermeyi hayal ediyordum. Şimdi

benim için bir fırsat."

Gece gökyüzüne gülüyorum.

"Peki, Jax Kingston, ne bekliyordun?" "Seni. Her zaman seni."

Jax bana beni ne kadar sevdiğini gösterirken vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. Hikâyemiz kolay olmayacak ama gerçek. Kurtarılmaya ihtiyacı olan tek kişi Jax değildi. O geleceğiyle savaşıırken, ben de geçmişimle savaşıyordum. Ama birlikte, tek başımıza savaşmamıza gerek yok.

Bizler bir teşhisten ya da korkunun kendisinden daha güçlüyüz.

Ama hepsinden önemlisi, birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz.

SON

Jax ve Elena'nın hikayesi burada bitmiyor. Genişletilmiş epiloglarını indirmek için [buraya tıklayın!](#)

Maya ve Noah'ın yasak aşkını yaşamak için [buraya tıklayın.](#)

Sophie ve Liam'ın arkadaşın sevgiliye kinayesine eğlenceli bir bakışını okumak ister misiniz? [Buraya tıklayın.](#)

TEŞEKKÜRLER!

WRECKED'i beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Sizin gibi okurların desteği benim için çok önemli ve diğer okurların kitap bulmasına yardımcı oluyor.

[Bandini](#) ve McCoy yarışçıları hakkındaki tüm dedikodular için Bandini [Babes](#) Facebook grubuma katılın.

Noah ve Maya'nın hikayesini şuradan okuyabilirsiniz [THROTTLED](#), Kirli Hava serisinin ilk kitabı.

Arkadaştan aşığa romanları sever misiniz? Sophie ve Liam hakkında okumak için [COLLIDED](#), Kirli Hava serisinin ikinci kitabı.

Dirty Air yarışçıları hakkında en son haberleri almak ister misiniz? Özel haberler ve güncellemeler için haber bültenime [abone](#) olun.

Gönderilerime, panolarıma ve tweetlerime göz atın. Birbirimizi takip edelim.

[Pinterest](#)
[Instagram](#)
[Okuyucu Grubu](#)
[Twitter](#)
[BookBub](#)
[Goodreads](#)
[Amazon](#)

[Instagram](#)

TEŞEKKÜRLER

Anneme - Bana günüşiğim diyebilirsin ama sen de benim günüşiğımsın.

Okuyucularıma, ekiplerime ve eleştirmenlerime - Bunların hiçbirisi siz olmadan mümkün olmazdı. Hiç eksilmeyen desteğiniz ve heyecanınız için teşekkür ederim. Tek umudum sevdiğiniz kitaplar ve bağ kurabileceğiniz karakterler üretmeye devam etmek. Julie'ye-Her kitabı daha iyi hale getirmeme her zaman yardımcı olduğun için teşekkür ederim. İster içerik olsun, ister yayınlanmadan önce tanıtım olsun, ister saçmalıklarımı dinlemek olsun, en iyi destek sizsiniz ve arkadaşınız olduğum için şanslıyım!

Books and Moods'dan Mary ve Val'e - Sizi ve yarattığınız tüm içeriği seviyorum! Mary, bana sosyal medya estetiğimi nasıl bir araya getireceğimi öğrettiğin ve aynı zamanda beni sürekli güldürdüğün için teşekkür ederim. Sen çok eğlenceli bir arkadaşısın ve seni takdir ediyorum. Val, o kitaba bir gün ulaşacağım, merak etme.

Erica'ya-Sen en iyi editörsün! Bu projeleri sensiz hayata geçiremezdim. Bir şekilde her zaman neyin yapılması ya da düzeltilmesi gerektiğini biliyorsun. Lütfen bana da senin gibi küçük ayrıntıları nasıl hatırlayacağımı öğret çünkü bu bir yetenek.

Beta okuyucularıma-Teşekkürler! Bireysel yetenekleriniz olmasaydı, Wrecked bugün olduğu gibi olmazdı. Hepiniz benim için çok özelsiniz ve beni daha iyisini yapmaya zorlamak için zaman ayırdığınız için size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Her biriniz bana geri bildirimde bulunarak bu kitabın hayata geçmesine yardımcı oldunuz!

Gerçek F1 pilotlarına - Varlığımdan haberiniz yok ama yine de size teşekkür edeceğim. Dayanıklılığınız, korkusuzluğunuz ve spora olan bağlılığınız, size karşı yarışabileceğini düşündüğüm karakterler hakkında yazmaya devam etmem için bana ilham veriyor.